

MudgalapurAna Khanda 2 Ekadantacharitam

——
मुद्गलपुराणं भा०ऽः २ ऐकदन्तचरितम्

——
Document Information

Text title : Mudgala Purana Khanda 2 Ekadantacharitam

File name : mudgalapurANam2.itx

Category : purana, ganेशa

Location : doc_purana

Proofread by : Yash Khasbage

Latest update : September 18-19, 2023 Ganेशachaturthi

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

September 18, 2023

sanskritdocuments.org

मुद्रलपुराणं भाऽः २ अेकदन्तचरितम्

॥ मुद्रलपुराणं भाऽः २ ॥

॥ अथ श्रीमुद्रलपुराणे द्वितीयः भाऽः प्रारभ्यते ॥

(Page पं. २ अ. १ पान १)

२.१ ब्रह्मसृष्टिप्रारम्भो नाम प्रथमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

शौनकाद्या ऋषिः ।

सूत त्वया मलाभागे कृतकृत्या वयं कृताः ।

अतुलं वक्तुं त्वस्य चरित्रं श्रावितं मत् ॥ १ ॥

धन्योऽसि त्वं मलाभुष्टे सर्वज्ञोऽसि विशेषतः ।

परिपृच्छामहेऽतस्त्वां तद्ब्रह्मस्व यथार्थतः ॥ २ ॥

श्रुत्वा श्रुत्वा न नस्तृप्तिर्जायतेऽमृतपानवत् ।

अतस्त्वमेकदन्तस्य चरित्रं वद साम्प्रतम् ॥ ३ ॥

कस्मिन् ब्रह्मणि संस्थोऽयमेकदन्तो गजाननः ।

कति तस्यावताराश्च किं कर्म वद निश्चितम् ॥ ४ ॥

एति सम्प्रार्थितः सूतस्तानुवाच मलामुनीन् ।

प्रश्नयावन्तो भूत्वा भक्त्या तेषां प्रणोदितः ॥ ५ ॥

सूत उवाच ।

अेवमेव च दक्षेण परिपृष्टो मलामुनिः ।

मुद्रलस्तमथोवाच तच्छृणुध्वं मुनीश्वराः ॥ ६ ॥

दक्ष उवाच ।

पुरातनं मत्पुण्यमस्ति मे मुनिसत्तम ।

तेन ते दर्शनं जातं सर्वज्ञस्थ न संशयः ॥ ७ ॥

वक्तुं तव मुष्णाम्बुजात् ।

तेन विश्रान्तता प्राप्ता लृद्ये मे विशेषतः ॥ ८ ॥

यज्ञविध्वंसशोकोऽपि गतो भक्तोऽधुना प्रभो ।

लृष्युक्तः कृतो भक्त्या दुष्टेस्तु मुनिसत्तम ॥ ९ ॥

अेकदन्तयशितं मे कथयस्व विशेषतः ।

किङ्कुर्मा कथमुत्पन्न अेकदन्तो गजाननः ॥ १० ॥

किं वाहनसमायुक्तः कीदृशं ब्रह्म तस्य वै ।

धृत्यादि सर्वमाभ्यानं वद मां करुणानिधे ॥ ११ ॥

सूत उवाच ।

अेवं पृष्टो मलातेजास्तमुवाच प्रजापतिम् ।

भक्तिं ज्ञात्वा विशेषेण गणेशे सर्वसिद्धिदे ॥ १२ ॥

मुद्गल उवाच ।

शृणु दक्ष त्वया पृष्टं सर्वपापप्रणाशनम् ।

अेकदन्तस्य मालात्म्यं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ १३ ॥

धन्योऽसि त्वं मलाभाग येन ते श्रवणे रतिः ।

गजाननस्य देवस्य यशिते सर्वभावतः ॥ १४ ॥

अत्र ते वर्णयिष्येऽलमितिहासं पुरातनम् ।

गृत्समदस्य संवादं प्रह्लादस्य मलात्मनः ॥ १५ ॥

श्रुत्वा मुद्गलवाक्यं तद् दक्षो लृष्टमना मुने ।

उवाच तं मदर्षिं स प्रश्रयावनतः स्वयम् ॥ १६ ॥

दक्ष उवाच ।

ब्रह्मणः सृष्टिमारभ्य सृष्टिमार्गं वद प्रभो ।

यथा त्रिभुवनं सृष्टं ब्रह्मणा विश्वयोनिना ॥ १७ ॥

तत्र प्रह्लादमालात्म्यं स्वयमेवागमिष्यति ।

गृत्समदस्य संवादं यथावद्वर्णय प्रभो ॥ १८ ॥

सूत उवाच ।

दक्षस्य वचनं श्रुत्वा मुद्गलस्तमुवाच ७ ।

सृष्टिमार्गं पुरावृत्तं शापमोक्षितमादरात् ॥ १८ ॥

मुद्गल उवाच ।

शुश्रूषु दक्ष मडाबुद्धे ब्रह्मा लोकपितामहः ।

ससर्ज विविधं विश्वं तथा ते कथयाम्यहम् ॥ २० ॥

गणेशवरदानेन ब्रह्मा स्रष्टुं मनो दधे ।

योगमायां समास्थाय विश्वाऽऽसौ जनार्दनम् ॥ २१ ॥

निवीय तस्मिन्नब्दान्ते नाभिपद्माद्विनिःसृतः ।

वरदानेन विषण्णोश्च पुत्रत्वमगमद्विधिः ॥ २२ ॥

तत्र पद्मे समासीनो ध्यायन् डेरम्भमन्तरे ।

ततस्तस्य विधेर्दंडाज्जलं वै निःसृतं बहु ॥ २३ ॥

पश्यतस्तस्य सर्वत्र जलं व्याप्तं दिशो दश ।

तस्मिन् जले निमग्नोऽभूद् ब्रह्मा ब्रान्तमानसः ॥ २४ ॥

सस्मार गणनाथं तं विभो पाळि भयानकात् ।

(Page पं. २ अ. १ पान २)

मज्जन्तं मां जलात् दुष्टे वक्तुं नमोऽस्तु ते ॥ २५ ॥

स्मृतिमात्रेण तत्रासौ ददर्श वटमुत्तमम् ।

तत्र पत्रे गणेशानं सुप्तं दृष्ट्वा प्रदर्षितः ॥ २६ ॥

त्रिनेत्रं य यतुर्बाहुं शुश्रूषादण्डविराजितम् ।

मडोदरं शेषनाभिं भालयन्द्रं किरीटिनम् ॥ २७ ॥

सर्वावयवसम्पूर्णां नानाभूषणभूषितम् ।

वस्त्रैः सञ्छादितं भालमङ्गुष्ठपरिमाणकम् ॥ २८ ॥

येतादृशं गणेशानं दृष्ट्वा विस्मितमानसः ।

मडाजले वटो योऽयमवशिष्टः कथं जले ॥ २९ ॥

वटस्य सन्निधाने स ययौ ब्रह्मा प्रजापते ।

सिषेय गणनाथश्च जलं ब्रह्मणि शूडया ॥ ३० ॥

तेन लृष्टः स्वयं ब्रह्मा तुष्टाय स गजाननम् ।

ब्रह्माञ्जलिपुटो भूत्वा भक्तिनम्रात्मकन्धरः ॥ ३१ ॥

ब्रह्मोवाच ।

नमस्ते गणनाथाय प्रलयाम्बुविहारिणे ।
 वटपत्रशयायैव डेरम्भाय नमो नमः ॥ ३२ ॥
 यतुर्भुजधरायैव नाभिशेषाय ते नमः ।
 गजवक्त्राय सर्वेश लम्बोदर नमोस्तु ते ॥ ३३ ॥
 अेकदन्ताय वै तुभ्यं नानाशोभासमन्वित ।
 अङ्गुष्ठपर्वमात्रं य स्वरूपं दधते नमः ॥ ३४ ॥
 सिद्धिबुद्धियुतायैव भक्तसंरक्षकाय च ।
 अनन्तविभवयैव गणेशाय नमो नमः ॥ ३५ ॥
 निर्गुणाय गुणाधार सगुणाय नमो नमः ।
 अेकानेकादिभेदैश्च लीलाकार नमोऽस्तु ते ॥ ३६ ॥
 अनादिबालरूपाय सृष्टिस्थित्यन्तकारिणे ।
 मायाविने मडामोडदात्रे तुभ्यं नमो नमः ॥ ३७ ॥
 निवारय मडाविघ्नं सृष्टिकर्तुर्गजानन ।
 जलं प्राप्तं मडाघोरं तत्राऽलं मज्जितो भवात् ॥ ३८ ॥
 शरणं त्वां प्रपन्नोऽस्मि रक्ष मां भक्तवत्सल ।
 तव देवेश दासोऽलं कृपां कुरु दयानिधे ॥ ३९ ॥
 ब्रह्मा स्तुत्वा पुनश्चित्रं तस्य तुष्टे ददर्श ल ।
 विश्वं चराचरं पूर्णं संस्थितं सेश्वरं किल ॥ ४० ॥
 ततो नानासमीरेण नीतो ब्रह्मा मडोदरे ।
 तत्र विश्वं ददर्शाऽसौ नानाश्चर्यमयं पुनः ॥ ४१ ॥
 अेवं नानाऽसंयुक्तमुदरं वीक्ष्य य प्रभोः ।
 रोमद्वारेण ब्रह्माऽसौ बडिर्यातो यथा पुरा ॥ ४२ ॥
 ददर्श तं गणेशानं बालरूपं सुविस्मितः ।
 तमुवाच ततो देवो ब्रह्माणं भक्तमुत्तमम् ॥ ४३ ॥
 श्रीगणेश उवाच ।
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मम प्रीतिकरं भवेत् ।
 सर्वार्थसाधकं यैव भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ४४ ॥
 यः पठेच्छृणुयाद्वाऽपि स मे मान्यो भविष्यति ।

यं यं चिन्तयते भावं तं तं दास्यामि निश्चितम् ॥ ४५ ॥

नाभेः कलमतो विष्णोनिःसृतो वरदानतः ।

तत्राऽऽदौ मे स्मृतिं पूञ्जं विस्मृतस्त्वं पितामह ॥ ४६ ॥

तेन त्वं विघ्नसंयुक्तः पुनर्जातो न संशयः ।

अधुना मे स्मृतिं कृत्वा दृष्ट्वा मां विघ्नवर्जितः ॥ ४७ ॥

अतः परं विधे किञ्चित्त्वया कार्यं मलामते ।

मत्स्मृतिं नमनं कृत्वा कुरु त्वं सिद्धिमेष्यसि ॥ ४८ ॥

यथा दृष्टे मदीयेऽद्य जगत्स्थावरजङ्गमम् ।

उदरे तादृशं विश्वं सृज त्वं मेऽधुनाज्ञया ॥ ४९ ॥

ःत्युक्तवान्तर्दधे सद्यो गणेशो बालरूपधृक् ।

(Page भं. २ अ. २ पान ३)

ब्रह्मा पद्मे समासीनो यथापूर्वं बभूव ह ॥ ५० ॥

ततो गणेशमन्त्रं य जज्ञाप कभलासनः ।

पूजयित्वा यथान्यायं ध्यानसंस्थो बभूव ह ॥ ५१ ॥

तस्य हृद्देशमध्येऽसौ प्रकटोऽब्रह्मज्ञाननः ।

तं ननाम स्वयं ब्रह्मा पूञ्जं यक्ते स मानसीम् ॥ ५२ ॥

दक्षिणावसरे तत्र सिद्धिर्बुद्धिरुभे परे ।

आगते हृदि मध्ये य ते ददौ विघ्नहारिणे ॥ ५३ ॥

यथाशास्त्रविधानेन तस्य पूञ्जं प्रगृह्य सः ।

अन्तर्धानं ययौ सद्यो गणेशः सर्वनायकः ॥ ५४ ॥

अन्तर्हिते गणेशाने हृदिस्थे ब्रह्मरूपिणि ।

तं प्रणम्य स्वयं ब्रह्मा सृष्टिं कर्तुं मनो दधे ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तथरिते ब्रह्मसृष्टिप्रारम्भो नाम प्रथमोऽध्यायः ॥ २.१

२.२ नारदशापनिवर्तनं नाम द्वितीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

गणेशं मनसा ध्यात्वा सृष्टिं कर्तुं मनो दधे ।
 आदौ तस्य विधेर्देहादविधा सा विनिर्मृता ॥ १ ॥
 सा पञ्चधा ततो भिन्ना स्वयं जाता प्रजापते ।
 तां दृष्ट्वा विस्मितो ब्रह्मा मनसा दुःप्रितोऽभवत् ॥ २ ॥
 अविद्याभ्रान्तिरूपाऽत्र ह्यनन्तविभवात्मिका ।
 रक्ता कृष्णा तथा श्वेता नानाश्चर्यमयी बभौ ॥ ३ ॥
 त्रिविधानां प्रसूतिश्च जगत्त्रयविमोहिनी ।
 तथा विमोहितं विश्वं भ्रान्तियुक्तं बभूव ह ॥ ४ ॥
 तमो मोहो मडामोहः शृणु दक्ष मडाद्भुतम् ।
 तामिस्रश्चान्यतामिस्रः पञ्चधा जगति स्थिता ॥ ५ ॥
 तमोऽज्ञानस्वरूपं यत्तेन सञ्छादितं जगत् ।
 देहस्वार्थसमायुक्तं बभूव भ्रान्तमानसम् ॥ ६ ॥
 मोहः स कामनायुक्तं कर्म नाना विनिर्ममे ।
 तेन विश्वं शरीरस्य कुरुते कर्मभोगदम् ॥ ७ ॥
 मडामोहेन संसृष्टं विकर्म विविधं प्रभो ।
 तेन देहस्य भोगार्थं पापानि कुरुते नरः ॥ ८ ॥
 तामिस्रेण इत्वं सृष्टं रोगदारिद्र्यकादिकम् ।
 तेनाऽऽधिव्याधिसंयुक्तमभूद्विश्वं प्रपीडितम् ॥ ९ ॥
 अन्यतामिस्रतो दक्ष नरको यातनात्मकः ।
 तेन स्वकर्मदोषेण यातनां बुभुजे जगत् ॥ १० ॥
 अेषाऽविधागणेशानं स्मृत्वा स्वार्थपराऽभवत् ।
 ततो ब्रह्मा विनिन्दैनां पुनः स्रष्टुं मनो दधे ॥ ११ ॥
 ततस्तस्य शरीरात्तु यतुःपुत्राः प्रजङ्गिरे ।
 सनकश्च मडायोगी तथाऽन्यश्च सनन्दनः ॥ १२ ॥
 सनातनोऽपि य सनत्सुमारश्च यतुर्थकः ।
 तेषां मातृस्वरूपेण विधा ज्ञानात्मिका बभौ ॥ १३ ॥
 बोधरूपां निराकारां साक्षादात्ममयीं पराम् ।
 तां दृष्ट्वा उर्षयुक्तोऽभूद्ब्रह्मा सर्वपितामहः ॥ १४ ॥

સહજસ્ય ધરસ્તત્ર સનકઃ સમ્બભૌ સુતઃ ।
 સમયોગધરો દક્ષ પ્રતાપી ચ સ નન્દનઃ ॥ ૧૫ ॥
 જ્ઞાનયોગમયો યોગી સનાતન ઇતિ સ્મૃતઃ ।
 કર્મયોગસ્વરૂપઃ સનત્કુમારઃ સ આબભૌ ॥ ૧૬ ॥
 તાન્ દૃષ્ટ્વા હર્ષસંયુક્ત ઉવાચ જગદીશ્વરઃ ।
 (Page ખં. ૨ અ. ૩ પાન ૪)
 સ્મૃત્વાડસૃજત સંસૃષ્ટિં ગણેશં તૈઃ કૃતં તથા ॥ ૧૭ ॥
 નાનાવિધં યોગમાર્ગં સસૃજુસ્તે મહૌજસઃ ।
 તં દૃષ્ટ્વા નાભ્યનન્દત્સ બ્રહ્મા પ્રોવાચ તાન્ પુનઃ ॥ ૧૮ ॥
 અલં યોગમર્થીં સૃષ્ટિં મા કુરુધ્વં મહૌજસઃ ।
 તથેતિ તે મહાભાગા ઊચુસ્તં સંસ્થિતા બભુઃ ॥ ૧૯ ॥
 બ્રહ્મા જ્ઞાનમર્થીં સૃષ્ટિં તતો દૃષ્ટ્વા ચુકોપ હ ।
 કોષાત્તસ્ય લલાટાદ્વૈ શમ્ભુઃ પુત્રો બભૂવ હ ॥ ૨૦ ॥
 તુષ્ટાવ તેજસા દીપં પગ્ચવક્રધરં પ્રભુમ્ ।
 ત્રિનેત્રં દશબાહું તં ચન્દ્રેખાવિભૂષિતમ્ ॥ ૨૧ ॥
 અર્ધનારીનરં પ્રાણં ત્રિશૂલાદિસુચિહિતમ્ ।
 જટાધરં મહાકાયં વ્યાઘ્રેભાજિનધારકમ્ ॥ ૨૨ ॥
 સહસા જાતમાત્રેણ રુદિતં શકુરેણ ચ ।
 તં બ્રહ્મા સાન્તવયામાસ કિં રોદિષિ વૃષધ્વજ ॥ ૨૩ ॥
 બ્રહ્માણમવદદ્બાલઃ સ્થાનં દેહિ પિતઃ પ્રભો ।
 મહ્યં નામાનિ સર્વેશ કાર્યં કથય વિસ્તરાત્ ॥ ૨૪ ॥
 તં પ્રત્યુવાચ ધાતા સ રોદનાદુદ્રસંહિતઃ ।
 શિવઃ સર્વસુખાધારસ્ત્વં જાતોડસિ મહેશ્વર ॥ ૨૫ ॥
 વરદાનપ્રભાવેણાધુના સર્વેશ્વરઃ પ્રભો ।
 સાક્ષાચ્છકુરવેષેણ પુત્રતાં મે સમાગતઃ ॥ ૨૬ ॥
 પૃથ્વી જલં તથા તેજો વાયુરાકાશમેવ ચ ।
 ચન્દ્રઃ સૂર્યો દીક્ષિતોડષ્ટૌ તવ સ્થાનાનિ શકુર ॥ ૨૭ ॥

अष्टमूर्तिधरः शर्वः सर्वेभ्यः कृलदायकः ।
 तव नामानि देवेश ओकादश भवन्तु वै ॥ २८ ॥
 कुरु सृष्टिं मडादेव ध्यात्वा देवं गजाननम् ।
 तथेति सृष्टिमारोभे ध्यात्वा गणपतिं शिवः ॥ २९ ॥
 रुद्रान्नानाविधान् शम्भुः ससर्ज् अडुतेजसः ।
 अनन्तान्विविधाकारानमृतात्मप्रधारकान् ॥ ३० ॥
 तान् दृष्ट्वा ब्रह्मदेवोऽपि मा कुरुष्व जगत्पते ।
 जन्ममृत्युयुतान् शम्भो सृजस्व विविधांस्तथा ॥ ३१ ॥
 ततः शिवो विधातारमुवाच न सृजाम्यहम् ।
 जन्ममृत्युयुतान् देवेत्युक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ३२ ॥
 तेन स्थाणुरिति प्रोक्तं नाम तस्य मडात्मनः ।
 उर्ध्वरेताः स्वयं शम्भुः स्थितो गणपतिं भजन् ॥ ३३ ॥
 ततो ब्रह्मा भुभेभ्यो वै वेदान् शास्त्रसमन्वितान् ।
 पुराणानि ससर्ज्ऽसौ तानुवाच कृताञ्जलीन् ॥ ३४ ॥
 सृजध्वं विविधां सृष्टिं तथेति गणपं तदा ।
 तपसा तोषयामासुः ससृजुस्तद्भरैः प्रजाः ॥ ३५ ॥
 कर्माणि विविधानीह ससृजुः परमादरात् ।
 तानि दृष्ट्वा विधाताऽसौ उर्षयुक्तो बभूव ह ॥ ३६ ॥
 ततो यज्ञं समारोभे ब्रह्मा विष्णुमचिन्तयत् ।
 पुत्रार्थं तं मडाभागं सोऽपि तत्पुत्रतां गतः ॥ ३७ ॥
 यज्ञाय्यतुर्भुजो देवो यज्ञरूपो जनार्दनः ।
 समुद्भूतः स्वयं विष्णुस्तमुवाच कृताञ्जलिः ॥ ३८ ॥
 आज्ञां देहि पितर्मा त्वं ततस्तं विधिरब्रवीत् ।
 सृष्टिं कुरु गणेश त्वं तथा स्मृत्वा यकार सः ॥ ३९ ॥
 यज्ञान् कर्मसमुद्भूतान् ससर्ज् विविधान् हरिः ।
 नानाकृलप्रदान पूर्णान् कल्पवृक्षानिव प्रभुः ॥ ४० ॥
 तान् दृष्ट्वा उर्षितो ब्रह्मा ततः स ससृजे पुनः ।
 (Page भं. २ अ. २ पान ५)

तस्य देहात्समुत्पन्नाः पुत्रा दश मळौजसः ॥ ४१ ॥

मरीचिर्भृगुरत्रिश्च पुलस्त्यः पुलहः ङतुः ।

दक्ष त्वमङ्गिराश्चैव वसिष्ठो नारदः प्रल्हो ॥ ४२ ॥

तानुवाच स्वयं ब्रह्मा सृजध्वं विविधाः प्रजाः ।

ओमित्युक्त्वा ययुः सर्वे तपसे वनमुत्तमम् ॥ ४३ ॥

ततो नारद आधन्तमुवाच पितरं मुनिः ।

नाहं सृजामि देवेश भजामि गणनायकम् ॥ ४४ ॥

मायामयं सर्वमिदं मिथ्याभूतं भ्रमात्मकम् ।

श्राम्येज्ज्ञाता तदर्थं यो मूर्खवन्नात्र संशयः ॥ ४५ ॥

ततस्तं पुनरप्याह सृज त्वं विविधाः प्रजाः ।

अन्त्ये वयसि देवेशं गणेशं भज पुत्रक ॥ ४६ ॥

स ङिये त्वं बोधयसि किमर्थं मां प्रजापते ।

मिथ्याभूतार्थमादौ कः सृजति भ्रान्तिसंयुतः ॥ ४७ ॥

ततस्तं शमवान् ब्रह्मा पत त्वं शूद्रयोनिः ।

गन्धर्वश्च तथा भावी नानास्त्रीभोगकारकः ॥ ४८ ॥

ततस्तं नारदस्तातं शशाप ङोधसंयुतः ।

अपूज्यो भविताडसि त्वं वृथा शपसि मां यतः ॥ ४९ ॥

ततो नारद अेवाडसौ गत्वा तपसि संस्थितः ।

गणेशं तोषयामास मन्त्रेणैकाक्षरेण य ॥ ५० ॥

दिव्यवर्षशते पूर्णे तं ययौ गणपः स्वयम् ।

वरं वृणु मडाभाग दास्यामि मनसीप्सितम् ॥ ५१ ॥

ततस्तं स्तुतवान् देवं गणेशं सर्वसिद्धिदम् ।

अवृणोष्य वरं येति शापं मे विनिवर्तय ॥ ५२ ॥

ततस्तं गणराजः स ङयिवान् भक्तवत्सलः ।

पितृशापं कथं मिथ्या करोमि वद साम्प्रतम् ॥ ५३ ॥

मया वरस्तथा दत्तो ब्रह्मणो तेन सत्यवाङ् ।

अतः शृणु मडाभाग वचनं मे सदा हितम् ॥ ५४ ॥

गन्धर्वो भवितासि त्वं तत्र ज्ञानं वदामि ते ।
 सदा स्त्रीभिः समायुक्तं त्वां माया न प्रभाधते ॥ ५५ ॥
 पुनस्त्वं शूद्रयोर्नौ य भविष्यसि न संशयः ।
 तत्र संन्यासिभिः सङ्गो भविष्यति यदाऽनघ ॥ ५६ ॥
 तेभ्यो ज्ञानं समासाध गमिष्यसि वनेषु य ।
 तत्र वैष्णवमार्गेषु त्वं संसक्तो भविष्यसि ॥ ५७ ॥
 तद्देहपतनात् भावी पुनस्त्वं ब्रह्मणः सुतः ।
 नारदो नाऽत्र सन्देहस्तत्र शम्भुं भजिष्यसि ॥ ५८ ॥
 नारायणमुष्मात्तत्र मां ज्ञात्वा मत्प्रियो मुने ।
 भविष्यसि य योगेन्द्रो गाणपत्यो न संशयः ॥ ५९ ॥
 धृत्युक्त्वा गाणनाथस्तं तत्रैवान्तरधीयत ।
 नारदस्तं नमस्कृत्य शापं भुक्त्वा दिवं गतः ॥ ६० ॥
 पुनः स नारदो जातः शिवभक्तिपरायणः ।
 नारायणेन संज्ञामो गाणपत्यो अब्रूव ह ॥ ६१ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 द्वितीये भा.३.२ अेकदन्तचरिते नारदशापनिवर्तनं नाम द्वितीयोऽध्यायः ॥ २.२

२.३ नारदभक्तिवार्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
 कथं नारायणेनाऽसौ बोधितो मुनिसत्तमः ।
 तन्मे कथय योगीन्द्र न तृप्यामि कथामृतात् ॥ १ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 (Page पं. २ अ. ३ पान ६)
 अेकदा नारदो दक्ष पर्यटञ्छङ्करं गतः ।
 तत्र सम्पूजयन्तं तं गणेशं स ददर्श ह ॥ २ ॥
 मूर्तिं चिन्तामणोः साक्षात् स्थापितां रत्ननिर्मिताम् ।
 शुण्डादण्डमुष्णीं शैव शङ्करस्तामपूजयत् ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा नियमे संस्थं विस्मितो नारदो मुनिः ।
 प्रथयौ तं नमस्कृत्य विकुण्ठे विष्णुमादरात् ॥ ४ ॥
 तं प्राणम्य मछातेजा नारदो विनयान्वितः ।
 उवाच भक्तिसंयुक्तो नारायण नमोऽस्तु ते ॥ ५ ॥
 त्वं साक्षाज्जगतामीशो नुद मे संशयं प्रभो ।
 कैलासमगमं द्रष्टुमळं शङ्करमुत्सुकः ॥ ६ ॥
 तत्र सोऽपि गणेशस्य मूर्तिं कृत्वा जनार्दन ।
 अपूजयन्मछाभक्त्या रोमाञ्चितशरीरवान् ॥ ७ ॥
 अश्रुप्रवाडसंयुक्तं प्रेमणा यैव परिप्लुतम् ।
 ध्यानस्थं शङ्करं दृष्ट्वा मौनवानभवं प्रभो ॥ ८ ॥
 तं प्राणम्य मछाविष्णो त्वदन्तिकमुपागतः ।
 त्वं यापि गणराजस्य वदसे नाममन्त्रकम् ॥ ९ ॥
 शङ्करान्न परं किञ्चिदव्यक्तं ब्रह्म कथ्यते ।
 शिवो विकारहीनश्च सर्वसिद्धिप्रदो मतः ॥ १० ॥
 त्वं तदीया मछाशक्तिः प्रभो नारायणाढ्या ।
 सदानन्दस्वरूपश्च सर्वात्मा यैव कथ्यते ॥ ११ ॥
 कोऽसौ गणेश्वरो नाम त्वं कथं स्मरसि प्रभो ।
 विश्वनाथः कथं शम्भुस्तं पूजयति नित्यशः ॥ १२ ॥
 अेनं मे संशयं देव ख्येत्तुमर्हसि केशव ।
 सर्वज्ञास्त्वं रमानाथ शाधि मां शिष्यमागतम् ॥ १३ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 नारदस्य वचः श्रुत्वा प्रलुष्टः केशवोऽब्रवीत् ।
 तं गणेशस्य सम्भक्तेः पात्रं दृष्ट्वा यथार्थतः ॥ १४ ॥
 नारायण उवाच ।
 शृणु नारद मे वाक्यं संशयं कुरु मा मुने ।
 योगशान्तिस्वरूपोऽयं गणेशो नात्र संशयः ॥ १५ ॥
 सिद्धिबुद्धिपतिः साक्षात् स्वानन्दाप्ये पुरे स्थितः ।
 तस्य भक्तिप्रभावेण वयं वै सर्वसिद्धिदाः ॥ १६ ॥

विनायकः स अेको वै वयं नायकसंयुताः ।
 भजामो भक्तियुक्तास्तं योगशान्त्यर्थमादरात् ॥ १७ ॥
 अेकदाऽहं गतस्तत्र कैलासे शङ्करालये ।
 गणेशं पूजयन्तं तं शिवं दृष्ट्वा सुविस्मितः ॥ १८ ॥
 तस्य नित्यविधिं पूर्णं जातं दृष्ट्वा तमब्रवम् ।
 त्वं साक्षान्निर्विकारश्च मोहडीनः सदाशिव ॥ १९ ॥
 अव्यक्तं ब्रह्म यत्प्रोक्तं ब्रह्माधिपतिसंज्ञितम् ।
 त्वमेव वेदवादेषु कथं वदसि विद्मपम् ॥ २० ॥
 कोऽसौ गणेश्वरो नाम तद्ददस्व मम प्रभो ।
 सर्वज्ञस्त्वं सदा शम्भुः शिष्यं ते तारयस्व माम् ॥ २१ ॥
 शिव उवाच ।
 शृणु विष्णो रडस्यं मे शान्तिदं योगसेवया ।
 योगपूर्णं गणेशाभ्यं ब्रह्मभूयपदप्रदम् ॥ २२ ॥
 पञ्चधा चित्तवृत्तिर्या सा बुद्धिः कथ्यते बुधैः ।
 पञ्चभेदतया सर्वं भुनक्ति प्रकृतिः परा ॥ २३ ॥
 तत्र मोहप्रदा सिद्धिर्नाभ्रान्तिप्रकाशिका ।
 सिध्यर्थं पञ्चधा चित्तं यत्तयुक्तं अब्रूव ह ॥ २४ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां सिद्धिः सर्वत्र कथ्यते ।
 (Page भं. २ अ. ३ पान ७)
 ब्रह्मभूयकरी साक्षाज्जानीहि पुरुषोत्तम ॥ २५ ॥
 ब्रह्मणि ब्रह्मभूतो यस्तस्य किं भ्रान्तिरुच्यते ।
 धर्मार्थकाममोक्षाणां ब्रह्मभूतस्य वा विभो ॥ २६ ॥
 तस्य पञ्चविधं चित्तं नास्ति जानीहि निश्चितम् ।
 तदा योगी समाप्यातो गणेशाभेदतां गतः ॥ २७ ॥
 सम्प्रज्ञातसमाधिस्थो गकारः कथ्यते बुधैः ।
 असम्प्रज्ञातज्ञपो वै एकारो वेदवादितिः ॥ २८ ॥
 तयोः स्वामी गणेशोऽयं शान्तियोगमयः सदा ।
 नेतिज्ञपोऽहमव्यक्तस्तत्त्वं समात्मक उच्यसे ॥ २९ ॥

यत्र कुत्र प्रदृष्टा वै वयं सर्वे भवात्मकः ।
 भवप्रत्यययोगस्थो गणेशः पञ्चधाऽभवत् ॥ ३० ॥
 स तु मायामयः प्रोक्तो वेदेषु भलु केशव ।
 मायाहीनो गणेशान् उपायप्रत्ययात्मकः ॥ ३१ ॥
 साक्षाद्गणेशरूपे य मायायुक्तवियुक्तता ।
 नास्ति तस्मात्स वै शान्त्या लभ्यते नान्यथा क्वचित् ॥ ३२ ॥
 गणेशोऽहं सदा ब्रह्म ब्रह्मणाम् पतिरञ्जसा ।
 योगोऽयं गाणपत्याप्यः कथितस्ते मया प्रभो ॥ ३३ ॥
 अनेन विधिना ज्ञानं गाणेशाप्यं भविष्यति ।
 त्यक्त्वा पञ्चविधं चित्तं भव चिन्तामणिः प्रभो ॥ ३४ ॥
 अवेवमुक्त्वा मडादेवो विरराम य नारद ।
 मया ते कथितं ज्ञानं गाणेशाप्यं मडामुने ॥ ३५ ॥
 अस्माकं पददाता स ब्रह्मभूयप्रदस्तथा ।
 गणेशः कुलदेवश्च तस्मात्तं प्रभजामडे ॥ ३६ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 तं विष्णुं प्रणिपत्याऽथ नारदः प्रयथौ मुनिः ।
 तपोवनं समासाद्य योगाभ्यासरतोऽभवत् ॥ ३७ ॥
 गणेशं मनसा ध्यायन्नजपन् मन्त्रमुत्तमम् ।
 दशवर्षेः प्रसन्नोऽबूद्गणेशस्तं यथौ मुनिम् ॥ ३८ ॥
 तं दृष्ट्वा विस्मितोऽत्यन्तं नारदः प्राणनाम य ।
 कृताञ्जलिपुटो भूत्वा तुष्टाय गाणपं मुनिः ॥ ३९ ॥
 नारद उवाच ।
 नमामि गाणनाथं तं सर्वविघ्नविनाशिनम् ।
 वेदान्तागोचरं तज्ज्ञैर्गम्यं ब्रह्मैव संस्थितम् ॥ ४० ॥
 मनोवाणीविहीनं नो मनोवाणीमयं न य ।
 ब्रह्मेशानं कथं स्तौमि सिद्धिबुद्धिपतिं परम् ॥ ४१ ॥
 त्वदृशनेन डेरम्भ कृतकृत्योऽहमञ्जसा ।
 धृत्युक्त्वा पूजयामास भक्तिभावसमन्वितः ॥ ४२ ॥

पूजयित्वा गणेशानं पुनस्तुष्टाय नारदः ।
 रोमाञ्चितशरीरोऽसौ भावयुक्तो मडामुनिः ॥ ४३ ॥
 नमो नमो गणेशाय विघ्नराजाय ते नमः ।
 भक्तानां विघ्नहन्त्रे याभक्तानां विघ्नकारिणे ॥ ४४ ॥
 अमेयमायया यैव संयुक्ताय नमो नमः ।
 योगरूपाय वै तुभ्यं योगिभ्यो मोहदाय ते ॥ ४५ ॥
 विनायकाय सर्वेश नमश्चिन्तामणे नमः ।
 अनन्तमडिमाधार नमस्ते यन्द्रमौलये ॥ ४६ ॥
 अेकदन्ताय देवाय मायिभ्यो मोहदाय ते ।
 नमो नमः परेशाय परात्परतमाय ते ॥ ४७ ॥
 निर्गुणाय नमस्तुभ्यं गुणाकाराय साक्षिणे ।
 मडाभ्रुवाडनायैव मूषकध्वजधारिणे ॥ ४८ ॥
 अनादये नमस्तुभ्यं जयेष्ठराजाय द्रुष्टये ।
 उर्त्रे कर्त्रे सदा पात्रे नानाभेदमयाय य ॥ ४९ ॥
 त्वदर्शनसुधापानाद्धतं मे भ्रान्तिजं भडत् ।
 (Page पं. २ अ. ४ पान ८)
 मरणं भिन्नभावाभ्यं गणेशोऽहं कृतस्त्वया ॥ ५० ॥
 न भिन्नं परिपश्यामि त्वदृते गणनायक ।
 शान्तिदं योगमासाद्य प्रसादात्ते न संशयः ॥ ५१ ॥
 भक्तिं देहि गणाधीश परां त्वत्पादपद्मयोः ।
 कुरु मां गाणपत्यं त्वं प्रेमयुक्तं य ते पदि ॥ ५२ ॥
 धृत्युक्त्वा विररामाय तं पुनर्गणपोऽवदत् ।
 मदीया भक्तिरत्यन्तं भविष्यति सदाऽथला ॥ ५३ ॥
 न योगाभ्यलनं क्वापि भविष्यति मडामुने ।
 सदा योगीन्द्रपूजयस्त्वं सर्वमान्यो भविष्यसि ॥ ५४ ॥
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं शान्तियोगप्रदं भवेत् ।
 पठते शृण्वते यैव भुक्तिमुक्तिप्रदायकम् ॥ ५५ ॥
 धृत्युक्त्वा तस्य हृदये यथौ लीनो गजाननः ।

सदा ढृदि गणेशानं पश्यति स्म मुनिः स्वयम् ॥ ५६ ॥

छन्त्याभ्यानं नारदीयं कथितं ते प्रजापते ।

शृणुयाधः पठेद्वा यः सोऽपि सद्गतिमाप्नुयात् ॥ ५७ ॥

॥ ॐ तन्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीय भाऽे अेकदन्तयरिते नारदभक्तिवर्णनं नाम तृतीयोऽध्यायः ॥ २.३

२.४ मधुकैटभवधो नाम यतुर्थोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततो ब्रह्मा ससर्जोऽसौ मुभतो ब्राह्मणान् स्वयम् ।

बाहुभ्यः क्षत्रियान् सर्वानूरुभ्यो वैश्यकांस्तथा ॥ १ ॥

पद्भ्यः शूद्रान् मडादेवः ससर्ज गुणप्रेरितः ।

संन्यासं शिरसस्तद्ब्रह्मनप्रस्थाश्रमं ढृदः ॥ २ ॥

नाभ्याश्च ब्रह्मचर्यं स जड्घाभ्यां गृह्णितं तथा ।

वर्णाश्रमान् स वै दृष्ट्वा ढर्षितोऽभूत् पितामहः ॥ ३ ॥

ततो धर्मं स्वयं ब्रह्मा ससर्जोरःप्रदेशतः ।

पृष्ठतोऽधर्मरूपं य सुरदैत्यप्रवर्तकौ ॥ ४ ॥

ततो देवांश्च गन्धर्वान्पसरोयक्षकादिकां ।

असुरान् यातुधानांश्च ससर्ज निजदेहतः ॥ ५ ॥

सर्पान् पक्षिगाणांश्चैव पशुमानवकादिकां ।

क्रियायुक्तान् ससर्जोऽसौ स्वदेहं प्रददौ ततः ॥ ६ ॥

ते सर्वे ब्रह्मणो देहात्समुत्पन्ना मडौजसः ।

व्यवहारयुता दक्ष ववृधुर्न तथापि ते ॥ ७ ॥

तेषां स्वर्गप्रमाणं य शृणु मुप्यं प्रजापते ।

सङ्क्षेपेण प्रवक्ष्यामि प्राकृतं वै कृतं परम् ॥ ८ ॥

प्रथमो मडतः सर्गो ब्रह्मणः स तु कथ्यते ।

तन्मात्राणां द्वितीयस्तु भूतसर्गः प्रकीर्तितः ॥ ९ ॥

वैकारिकस्तृतीयस्तु सर्ग औन्द्रियकः स्मृतः ।

धृत्येते प्राकृताः सर्गाः सम्भूता बुद्धिपूर्वकाः ॥ १० ॥

मुष्यसर्गश्चतुर्थस्तु मुष्या वै स्थावराः स्मृताः ।

तिर्यक्स्त्रोतस्तु यः प्रोक्तस्तिर्यक्योनिः स पञ्चमः ॥ ११ ॥

तथोर्ध्वस्त्रोतसां षष्ठो देवसर्गस्तु स स्मृतः ।

ततोऽर्वाक्स्त्रोतसां सर्गः सप्तमः स तु मानवः ॥ १२ ॥

अष्टमो भौतिकः सर्गो भूतादीनां प्रकीर्तितः ।

नवमश्चैव कौमारो ज्ञातव्यो विबुधैस्तथा ॥ १३ ॥

विकृताः षट् समाख्याता प्राकृताश्च त्रयो मताः ।

(Page पं. २ अ. ४ पान ८)

नवसर्गाः प्रविज्ञेयाः प्राकृता वैकृता धमे ॥ १४ ॥

प्राकृता ये त्रयः सर्गा बुद्धिपूर्वाः प्रकीर्तिताः ।

बुद्धिपूर्व प्रवर्तन्ते तत्त्वाद्यैः सर्वजन्तवः ॥ १५ ॥

अेवं सृष्ट्वा स्वयं ब्रह्मा प्रजा नानाविधाः प्रभो ।

ववृधुर्न प्रजास्तस्य तेन सन्तुःभितोऽभवत् ॥ १६ ॥

ततस्तस्य शरीराद्भै दाम्पत्यं निःसृतं परम् ।

वामाङ्गात्मकृती रम्या शतरूपा य सा स्मृता ॥ १७ ॥

दक्षिणाङ्गात्तु सम्भूतः पुरुषः स मनुः स्मृतः ।

स्वायम्भुवो मडाभाग आद्यः क्षत्रियधर्मवित् ॥ १८ ॥

ब्रह्माञ्जलिपुटौ योभौ वयो ब्रह्माणामूयतुः ।

आज्ञां कुरु मडाभाग किं कुर्याव प्रजापते ॥ १९ ॥

ततो ब्रह्मा स्वयं जातौ तौ जगाद प्रदर्शितः ।

अतुलां सृजतं सृष्टिं मैथुनीं तपसो बलात् ॥ २० ॥

ततस्तौ तं प्रणम्यादौ जग्मतुर्वनमुत्तमम् ।

प्रतेपाते तपो धीरे विचिन्त्य गणपं हृदि ॥ २१ ॥

ततो विधातृच्छायायाः कर्दमो मुनिसत्तमः ।

सनुत्पन्नश्च तं दृष्ट्वा ब्रह्मोवाच सृज प्रजाः ॥ २२ ॥

स मुनिर्वनमागत्य तताप परमं तपः ।

विष्णुं ध्यात्वा प्रजाकामः शुक्लरूपं यथाविधि ॥ २३ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે જાતૌ વિષ્ણુકર્ણમલોદ્ભવૌ ।
 મધુકેટભનામાનો દૈત્યૌ પરમદારુણૌ ॥ ૨૪ ॥
 તાભ્યાં સ્વભુજવીર્યેણ જિતં ત્રિભુવનં તદા ।
 દેવાઃ સર્વે ભયોદ્વિગ્નાઃ પલાયન્ત દિશાસુ ચ ॥ ૨૫ ॥
 બ્રહ્માણં ભક્ષિતું યાતૌ તેન નિદ્રા સ્તુતા તદા ।
 નિદ્રયા વિષ્ણુરવ્યક્તો મુક્તઃ સન્નુત્થિતો બભૌ ॥ ૨૬ ॥
 તેન યુદ્ધં મહાધોરં કૃતં તાભ્યાં ભયાનકમ્ ।
 મલ્લયુદ્ધેન તૌ જેતું ન શશાક જનાર્દનઃ ॥ ૨૭ ॥
 પગ્ચવર્ષસહસ્રાણિ યુયુધે હરિરવ્યયઃ ।
 તતો હરિં મમુદતુર્મહાદૈત્યૌ બલાન્વિતૌ ॥ ૨૮ ॥
 તતો વિષ્ણુઃ સ્વમાત્માનમતંધાય પલાયત ।
 શરણં શકુરં ચૈવ યયૌ ભાવસમન્વિતઃ ॥ ૨૯ ॥
 પ્રણિપત્ય મહેશાનં જગાદ ભયસકુલઃ ।
 વૃત્તાન્તં યુદ્ધસમ્ભૂતં જયોપાયં વદસ્વ મે ॥ ૩૦ ॥
 તેન સકુથિતં તસ્મૈ ગણેશો વિસ્મૃતસ્ત્વયા ।
 તમારાધય યત્નેન તતઃ સિદ્ધિમવાપ્સ્યસિ ॥ ૩૧ ॥
 ષડક્ષરં મહામન્ત્રં ગણેશાય દદૌ શિવઃ ।
 સ યયૌ તપસે દેશે દાણ્ડકારણ્યસંજાકે ॥ ૩૨ ॥
 તત્ર પદ્માસનં કૃત્વા ધ્યાત્વા દેવં ગજાનનમ્ ।
 ષડક્ષરવિધાનેન તતાપ પરમં તપઃ ॥ ૩૩ ॥
 સહસ્રવર્ષપર્યન્તં તપસ્તપ્તં સુદારુણમ્ ।
 તદા તં વરદાનાય વિષ્ણું ગણપતિર્યયૌ ॥ ૩૪ ॥
 તં દૃષ્ટ્વા પ્રણનામાથ પૂજયામાસ ભક્તિતઃ ।
 મહાવિષ્ણુઃ પ્રસન્નાત્મા પ્રણનામ ગજાનનમ્ ॥ ૩૫ ॥
 બદ્ધાગ્જલિપુટો ભૂત્વા તં તુષ્ટાવ ગણેશ્ચરમ્ ।
 નાનાભાવસમાયુક્તં વરદં ભક્તવત્સલમ્ ॥ ૩૬ ॥
 શ્રીમહાવિષ્ણુરુવાચ ।

नमो गणपते तुभ्यं विघ्नराजाय ते नमः ।

नमः कृपानिधे द्रुण्डे भक्तसंरक्षकाय ते ॥ ३७ ॥

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नमस्ते विघ्नहारिणे ।

अभक्तोभ्यः सदा विघ्नदात्रे डेरम्भरूपिणे ॥ ३८ ॥

(Page पं. २ अ. ५ पान १०)

निर्गुणाय गुणानां वै यालकाय नमो नमः ।

नमः प्रपञ्चरूपाय प्रपञ्चरक्षिताय ते ॥ ३९ ॥

ब्रह्मभ्यो ब्रह्मदात्रे य ब्रह्मणे ब्रह्मरूपिणे ।

नरकुञ्जररूपाय नानामायामयाय ते ॥ ४० ॥

कारणानां य देवेश कारणाय नमो नमः ।

ज्येष्ठराजाय वै तुभ्यं कारणे रक्षिताय य ॥ ४१ ॥

योगिनां हृदि संस्थाय योगिभ्यो योगदायिने ।

योगरूपधरायैव गणेशाय नमो नमः ॥ ४२ ॥

मायाश्रयाय मायाया आधाराय नमो नमः ।

मायिभ्यो मायया त्वं वै मोहदाता नमो नमः ॥ ४३ ॥

त्वां स्तोतुं कः समर्थः स्थाद्योगाकारेण वर्तसे ।

यत्र वेदा विकुण्ठाश्च शास्त्रैः सर्वैः सडाङ्गकैः ॥ ४४ ॥

मनोवाणीविहीनस्त्वं न छि देव कृपाकर ।

मनोवाणीमयो नैव कथं त्वां स्तौमि विघ्नपम् ॥ ४५ ॥

तथापि बुद्धिदाता त्वं त्वत्प्रसादेन संस्तुतः ।

धन्योऽहं देवदेवेश तव दर्शनतोऽधुना ॥ ४६ ॥

साक्षाद् दृष्ट्वा गणेशं त्वां तेनाहं ब्रह्मरूपकः ।

जातो नास्त्यत्र सन्देहो योगीन्द्रो योगदायकः ॥ ४७ ॥

धृत्युक्त्वा तं प्राणभ्याऽसौ त्वनृत्यद् भक्तिभाविता ।

रोमाञ्चितशरीरश्च लर्षाश्रुभिरपिप्लुतः ॥ ४८ ॥

तमुवाय गणाधीशो वरं वृणु जनार्दन ।

तपसा भक्तिभावेन तुष्टो दास्यामि वाञ्छितम् ॥ ४९ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

भविष्यति नृणां विष्णो पठतां शृण्वतां सदा ॥ ५० ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां साधकं प्रभविष्यति ।

ऽसितार्थप्रदं सद्यः प्रसादान्मे य केशव ॥ ५१ ॥

मुद्रल उवाच ।

गणेशवयनं श्रुत्वा विष्णुर्धर्मसमन्वितः ।

जगाद तं प्राण्म्यादौ वाञ्छितं संवृणो त्विति ॥ ५२ ॥

विष्णुरुवाच ।

यदि प्रसन्नतां यातस्तदा भक्तिं सुदुर्लभाम् ।

तव पादयुगे देहि दृढामव्यभिचारिणीम् ॥ ५३ ॥

अन्यदेहि गण्णाधीश ज्ञानं मे ह्यतुलं तथा ।

कीर्तिं सर्वत्र मे देहि सामर्थ्यं विविधं तथा ॥ ५४ ॥

मधुकैटभनाशार्थमुपायं वद साम्प्रतम् ।

अन्यदैत्याभिहनने सामर्थ्यं देहि विघ्नप ॥ ५५ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा तथेति गणपोऽब्रवीत् ।

युद्धाय गच्छ देवेश दैत्यौ जेष्यसि तौ भवात् ॥ ५६ ॥

तयोर्मरणमत्यन्तं सुगुप्तं ब्रह्मणा कृतम् ।

समये वरदानस्य तपसा तोषितेन य ॥ ५७ ॥

स्वमुपेन यदा मृत्युं दैत्यौ तौ कथयिष्यतः ।

तदा तेन प्रकारेण जडि दैत्यौ मडाभवौ ॥ ५८ ॥

अहं मायां समाश्रित्य तयोस्तव हृदि प्रभुः ।

वासं कृत्वा तवाधीनौ करिष्यामि न संशयः ॥ ५९ ॥

मदीयस्मरणं सिते करिष्यति यदा भवान् ।

जयोपायं तदा विष्णो ज्ञास्यसे दैत्यनाशकम् ॥ ६० ॥

अेवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ गणेशो ब्रह्मनायकः ।

विष्णुस्तत्र मडामूर्तिं स्थापयामास सुद्विजैः ॥ ६१ ॥

पूजयामास तां मूर्तिमुपयारैः सुपुष्पलैः ।

सिद्धिक्षेत्रं सुविष्यातं तदादेः प्रभूव उ ॥ ६२ ॥

अनुष्ठाने कृते तत्र नानामिद्धिकरं परम् ।

क्षेत्रं बलूव विष्यात् गाणेशं सिद्धसेवितम् ॥ ६३ ॥

(Page पं. २ अ. ५ पान ११)

तत्र विष्णुः सदा वासं यडे वै लज्जितसंयुतः ।

सदारः परिवारेणापूजयन्नित्यमादरात् ॥ ६४ ॥

तं प्रणम्य गणधीशं यथौ युद्धाय सत्वरः ।

गणेशं मनसा ध्यात्वा तौ विच्छेद मलाबलौ ॥ ६५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽे अेकदन्तयरिते मधुकैटलवधो नाम यतुर्थोऽध्यायः ॥ २४

२.५ स्वायम्भुववरप्रदानं नाम पञ्चमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

नवब्रह्मसुताः प्रोक्तास्तेपुस्ते परमं तपः ।

दिव्यवर्षसडस्रं य गणेशं धृद्यन्तयन् ॥ १ ॥

अेकाक्षरविधानेन पूजयन्तश्च नित्यशः ।

वायुमात्राशिनः सर्वे तोषयामासुरादरात् ॥ २ ॥

ततस्तेषां प्रसन्नोऽभूद्रणेशो लज्जितवत्सलः ।

आयथौ तान् वरं दातुं मूषकोपरि संस्थितः ॥ ३ ॥

अनन्तसूर्यसङ्काशं दृष्ट्वा तं षर्षसंयुताः ।

सौम्यरूपं प्रणोमुस्ते निबद्धकरसम्पुटाः ॥ ४ ॥

तुष्टुवुः परमात्मानं गणेशं दक्षमुष्यकाः ।

तदर्शनजबोधेन लज्जितेनम्रात्मकन्धराः ॥ ५ ॥

प्रजापतय ङियुः ।

नमस्ते विघ्ननाथाय नमस्ते सर्वसाक्षिणे ।

सर्वात्मने स्वसंवेधरूपिणे ते नमो नमः ॥ ६ ॥

योगाय जगतां पात्रे ब्रह्मदात्रे नमो नमः ।

योगिनां गम्यरूपाय शान्तियोगप्रदाय ते ॥ ७ ॥

स्रष्ट्रे पात्रे य संडर्त्रे नानारूपधराय ते ।

अव्यक्ताय व्यक्ताकाय व्यक्ताव्यक्ताय ते नमः ॥ ८ ॥

ब्रह्मणो विष्णवे चैव शङ्कराय च भानवे ।

शक्तये चन्द्ररूपाय यमाय च नमो नमः ॥ ९ ॥

अग्नये नैरृतायैव वारुणाय च वायवे ।

कुबेराय च रुद्राय शेषाय च नमो नमः ॥ १० ॥

गहनक्षत्ररूपाय सिद्धसाध्यमयाय च ।

पशवे नररूपाय वृक्षाकाराय ते नमः ॥ ११ ॥

पर्वताय समुद्राय नदीनदसुत्रुपिणो ।

दैत्याय दैत्यनाथाय राक्षसाय नमो नमः ॥ १२ ॥

अन्नाय हृलरूपाय रसरूपाय ते नमः ।

पञ्चभूतमयायैव सर्वाकाराय ते नमः ॥ १३ ॥

चिद्रूपाय च बोधाय विदेहाय नमो नमः ।

असत्याय च सत्याय समरूपाय साधये ॥ १४ ॥

स्वानन्दाय ङ्ययोगाय योगाय गणधारिणे ।

गणेशाय नमस्तुभ्यं सर्वशान्तिप्रदाय च ॥ १५ ॥

चिन्तामणिं त्वां कः स्तोतुं समर्थः स्यात्प्रकाशकम् ।

चित्तस्य चित्तवृत्तीनामतस्त्वां प्रणामामहे ॥ १६ ॥

मुद्गल उवाच ।

अेवं स्तुत्वा गणेशं तं प्रणतास्ते प्रजापते ।

तानुवाच गणधीशो वृणुध्वं विविधान् वरान् ॥ १७ ॥

भवद्भिर्यत् कृतं स्तोत्रं मम मान्यं भविष्यति ।

यः पठिष्यति भावेन श्रोष्यते सर्वसिद्धिदम् ॥ १८ ॥

पुत्रपौत्रकलत्रादिप्रदं तेभ्यो भविष्यति ।

वन्ध्यदोषहरं धान्यधनदं पशुदं परम् ॥ १९ ॥

भुक्तिमुक्तिप्रदं स्तोत्रं ब्रह्मभूयकरम्भवेत् ।

(Page भं. २ अ. ५ पान १२)

मनश्चित्तदं पुण्यं नराणां नात्र संशयः ॥ २० ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा त अेवं उर्षसंयुताः ।

तं प्राणम्य मडाभक्त्या उच्युः प्राञ्जलयोऽभवन् ॥ २१ ॥

त उच्युः ।

यदि प्रसन्नतां यातस्तदा देहि गजानन ।

त्वदीयामयलां भक्तिं यथा मोहो विनश्यति ॥ २२ ॥

सामर्थ्यमतुलं सृष्टेर्देहि नो विघ्ननायक ।

यद्यद्विच्छामडे द्रुष्टे तत्तत् सिध्यतु सर्वदा ॥ २३ ॥

ओमित्युक्त्वा गण्णाधीशोन्तर्धानं प्रथकार वै ।

तेऽपि तं मनसा ध्यात्वा ययुः स्वस्वपदं ततः ॥ २४ ॥

ततो ब्रह्मा पुनर्दक्षमगादीत् पुत्रमुत्तमम् ।

शक्तेस्तपस्त्वया कार्यं सा ते पुत्री भविष्यति ॥ २५ ॥

ततो दक्षेण तपसाराधिता शक्तिरादरात् ।

शतवर्षे प्रसन्ना सा ययौ तस्यान्तिकं स्वयम् ॥ २६ ॥

ततस्तां प्राणनामाथ तुष्टाव प्रकृताञ्जलिः ।

दक्ष उवाच ।

नमस्ते शक्तिरूपायै मायामोहस्वरूपिणि ॥ २७ ॥

जगद्भास्यै नमस्तुभ्यं जगन्मातर्नमो नमः ।

सर्वेषां प्राणदास्यै ते सर्वरूपिणि ते नमः ॥ २८ ॥

अनाद्यै याद्विभूतायै पार्वत्यै ते नमो नमः ।

गायत्रिका श्रीसावित्रीरूपायै ते नमो नमः ॥ २९ ॥

प्रकृत्यै पुरुषाभ्यायै नामरूपप्रकाशिनि ।

निर्गुणायै गुणानां वै धारिकायै नमो नमः ॥ ३० ॥

प्रसीद भव मे पुत्री दाक्षायणि नमो नमः ।

ततस्तं पार्वती प्राह भक्तं दक्षप्रजापतिम् ॥ ३१ ॥

शक्तिरुवाच ।

भविष्यामि सुता तेऽहं नानारूपधरा सुत ।

जगद्य पूरयिष्यामि जनयित्वा सुताः सुतान् ॥ ३२ ॥

त्वया कृतं मदीयं यत्स्तोत्रं प्याति गमिष्यति ।

सर्वकामप्रदं पूर्णं पठते शृण्वते भवेत् ॥ ३३ ॥

अन्तर्धानं ययौ देवी पश्यतस्ते प्रजापते ।
 त्वया गाणेशनाम्नश्च स्मरणं त्यक्तमध वै ॥ ३४ ॥
 मन्त्रस्तस्य परित्यक्तः स्वेन दुर्बुद्धिधारिणा ।
 त्वया तिरस्कृता पुत्री सती भस्मत्वमागता ॥ ३५ ॥
 त्वमपि शोकसंयुक्तः कृतो विघ्नेश्वरेण वै ।
 पूर्वसंस्कारयोगेन स्मृतिस्तव समागता ॥ ३६ ॥
 अधुना भावयुक्तस्तं शृणु मे तत्त्वामृतम् ।
 राज्यलक्ष्मीश्च सम्प्राप्ता यं य तस्य प्रमाददा ॥ ३७ ॥
 तथा युक्तः पुमान् सधो मदान्यो जायते किल ।
 अतः सन्तश्च नेच्छन्ति लक्ष्मीं ज्ञानविनाशिनीम् ॥ ३८ ॥
 मनुः स्वायम्भुवः प्यातः सपत्नीको ययौ वनम् ।
 अष्टाक्षरविधानेन तोषयामास विघ्नपम् ॥ ३९ ॥
 तताप स तपो धीरं दिव्यवर्षसदस्रकम् ।
 प्रसन्नोऽभूत्तदा तस्मै वरं दातुं समाययौ ॥ ४० ॥
 तं दृष्ट्वा प्रणानामादौ मनुः स्वायम्भुवः प्रभो ।
 पूजयन् परया भक्या ततस्तुष्टाव विघ्नपम् ॥ ४१ ॥
 स्वायम्भुव उवाच ।
 नमस्ते गजवङ्गत्राय डेरम्भाय नमो नमः ।
 ओङ्काराकृतिरुपाय सगुणाय नमो नमः ॥ ४२ ॥
 नैर्गुण्ये गजरुपाय सदा ब्रह्मसुप्तात्मने ।
 गाणेशाय सदा भक्तपोषकाय नमो नमः ॥ ४३ ॥
 नरकुञ्जररुपाय योगाभेदाय ते नमः ।
 यतुर्बाहुधरायैव पुरुषार्थप्रसिद्धये ॥ ४४ ॥
 (Page पं. २ अ. ५ पान १३)
 नानामोगधरायैवानन्तलीलास्वरुपिणे ।
 विघ्नराजाय देवाय भक्तविघ्नविदारिणे ॥ ४५ ॥
 सत्यासत्यमथायैवाव्यक्तभेदात्मने नमः ।
 स्वानन्दपतये तुभ्यं सदा स्वानन्ददायिने ॥ ४६ ॥

नमस्ते मूषकाऽऽढसर्वान्तरसुभोगिने ।
 नानामृतसमुद्रे य कीडाकर नमोऽस्तु ते ॥ ४७ ॥
 सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं द्वेषामायाप्रसारिणे ।
 भक्तेभ्यो योगदात्रे य योगाकाराय ते नमः ॥ ४८ ॥
 वेदोपनिषदां लभ्यमडावाक्यमयाय ते ।
 ब्रह्मभूताय वै तुभ्यं नमस्ते ब्रह्मराशये ॥ ४९ ॥
 किं स्तौमि त्वां गण्णाधीश यत्र वेदाश्च विस्मिताः ।
 योगिनः शेषमुष्या वै शङ्कराद्या भडेश्वराः ॥ ५० ॥
 तथापि तव जतेन दर्शनेन गजानन ।
 स्फूर्तिः प्राप्ता तथा नाथ संस्तुतोऽसि मया प्रभो ॥ ५१ ॥
 अडो भाग्यमडो भाग्यं येन दृष्टो गजाननः ।
 वेदान्तागोचरो गभ्यो धन्योऽडं जगतीतले ॥ ५२ ॥
 धन्यो मे जनको देव तपो ज्ञानं कुलं प्रभो ।
 विद्या प्रतादिकं सर्वं धन्यं ते पाददर्शनात् ॥ ५३ ॥
 षति स्तुत्वा गण्णाधीशं भक्त्या परमया युतः ।
 सरोमाञ्चोऽभवत्तत्र प्रणानाम पुनः पुनः ॥ ५४ ॥
 तमुत्थाप्य गण्णाधीशोऽगादीत्तं भक्तमुत्तमम् ।
 वरं वृणु मडाभाग यस्ते मनसि वर्तते ॥ ५५ ॥
 कृतं त्वया मदीयं यत् स्तवनं तोषकारकम् ।
 पठते शृण्वते यापि सर्वदं प्रभविष्यति ॥ ५६ ॥
 पुत्रपौत्रादिविभवप्रदं शोकविनाशनम् ।
 धनधान्यसमृद्ध्यादिप्रदं भावि न संशयः ॥ ५७ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां साधनं ब्रह्मदायकम् ।
 दृढभक्तिकरं मे य भविष्यति न संशयः ॥ ५८ ॥
 षति ब्रुवन्तं विघ्नेशमुवाच मनुसत्तमः ।
 स्वायम्भुवः प्रसन्नात्मा कृताञ्जलिरुदारधीः ॥ ५९ ॥
 मनुरुवाच ।
 यद्वि प्रसन्नतां यातस्तदा देहि गजानन ।

भक्ति दृढां त्वदीयां मे यथा मोडो न विधते ॥ ६० ॥

सृष्टेः करणसामर्थ्यं धर्मपालनमुत्तमम् ।

प्रजारक्षकतां देखि देव देवेश मे शिरम् ॥ ६१ ॥

यद्यद्विच्छामि विद्देश तत्तत् सिध्यतु सर्वदा ।

तव भक्तोषु वासो मे सदा भवतु मानद ॥ ६२ ॥

तथेति तमुवायादावन्तर्धानं यकार उ ।

गाणेशानो निजे लोकेऽगमद्वै भक्तवत्सलः ॥ ६३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽः अेकदन्तयरिते स्वायम्भुववरप्रदानं नाम पञ्चमोऽध्यायः ॥ २.५

२.६ दक्षकन्यावंशवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततः स्वायम्भुवो यातो ब्रह्माणं प्रणनाम सः ।

शतरूपा तथा तं वै जग्मतुस्तौ तदाज्ञया ॥ १ ॥

(Page पं. २ अ. ७ पान १४)

राज्यं यकार धर्मेण मनुः शस्त्रधरः प्रभुः ।

धर्मयुक्तो मडातेजा गाणपत्यप्रियोऽभवत् ॥ २ ॥

द्वौ पुत्रौ शतरूपायाः कन्यास्तिस्रः प्रजापते ।

मैथुनेनैव मार्गेण समुत्पाद्य बभौ मनुः ॥ ३ ॥

प्रियव्रतोत्तानपादौ पुत्रौ तस्य य धीमतः ।

आकूर्तिर्देवदूतिश्च प्रसूतिश्च सुलोचनाः ॥ ४ ॥

कन्यास्तिस्रः समाख्याता मनोस्तस्य मडात्मनः ।

प्रसूतिं स ददौ तुभ्यमाकूर्तिं रुचये तथा ॥ ५ ॥

देवदूतिं मनुस्तत्र कर्दमाय ददौ स्वयम् ।

अेवमादि मडाराजश्चकार विधिनोदितः ॥ ६ ॥

कर्दमस्तपसा विष्णुं तोषयामास यत्रतः ।

शतवर्षैः प्रसन्नोऽभूद्यथै दातुं वरं द्विजम् ॥ ७ ॥

तं यथाये स पुत्रस्त्वं भव मे जगदीश्वर ।
 वरं दत्त्वा स्वयं विष्णुर्यथौ वैकुण्ठमञ्जसा ॥ ८ ॥
 ततः स देवदूत्यां वै विष्णुः कपिलरूपधृङ् ।
 तस्य पुत्रत्वमापन्नो वरदानप्रभावतः ॥ ९ ॥
 आकृत्यां मिथुनं जज्ञे रुच्येर्वै मानसं परम् ।
 यज्ञश्च दक्षिणा देवी याभ्यां संवर्धितं जगत् ॥ १० ॥
 यज्ञो विष्णुर्मंडाभागो दक्षिणायां सुतान् शुभान् ।
 द्वादशाजन्मयश्चैव यामा देवाश्च ते स्मृताः ॥ ११ ॥
 ततो यज्ञस्तपोयुक्तः सस्त्रीकश्चाभवत् प्रभुः ।
 गणपं योगमार्गेषु तोषयामास सर्वदा ॥ १२ ॥
 कृत्वा मणिमयीं मूर्तिं गणेशस्य यतुर्भुजाम् ।
 नित्यं मुनिगणैर्युक्तोऽपूजयत् भक्तिभाषितः ॥ १३ ॥
 ततो गणपतिः प्रीतो ददौ योगं मडाद्भुतम् ।
 तेन योगीन्द्रमुष्योऽसौ गाणपत्यो बभूव उ ॥ १४ ॥
 उरभ्येति सदा मन्त्रं यज्ञो ङर्षाज्जप उ ।
 शिष्येभ्यः प्रददौ योगं गाणपत्यं मुदान्वितः ॥ १५ ॥
 प्रसूत्यां जनयामास कन्या दक्षः प्रजापतिः ।
 यतुर्विशति सङ्ख्याता शक्त्यंशाः सर्वमातरः ॥ १६ ॥
 श्रद्धा लक्ष्मीर्धृतिस्तुष्टिः पुष्टिर्मैधा क्रिया तथा ।
 बुद्धिर्लज्जा वपुः शान्तिः सिद्धिः कीर्तिस्त्रयोदश ॥ १७ ॥
 ददौ धर्माय पत्यर्थं दक्षो लृष्टमना मुने ।
 ब्रह्मणा नोदितश्चैव तासां सूतिं वदामि ते ॥ १८ ॥
 श्रद्धापुत्रः स्मृतः कामोऽर्थश्च लक्ष्मीसुतोऽभवत् ।
 धृत्यास्तु नियमः पुत्रस्तुष्ट्याः सन्तोषसंज्ञितः ॥ १९ ॥
 पुष्ट्यां लाभः सुतो जज्ञे मेधापुत्रः शमः स्मृतः ।
 क्रियायाश्च स्मृतौ पुत्रौ दण्डः समय एव य ॥ २० ॥
 बुद्ध्या बोधोऽभवत्पुत्रश्चाप्रमादः प्रकीर्तितः ।
 लज्जाया विनयश्चैव वपुषो व्यवसायकः ॥ २१ ॥

शान्तिपुत्रस्तथा क्षेमः सिद्धेः सिद्धः सुतोऽभवत् ।
यशःकीर्तिसुतः प्रोक्त इत्येते धर्मसूनवः ॥ २२ ॥

कामस्याऽभूत् सुतो ऽर्ष आनन्दश्चापरः स्मृतः ।
इत्येष सुभरुपस्तु सर्गो धर्मस्य कीर्तितः ॥ २३ ॥

प्रसङ्गात्तं वदित्थामि सर्गोऽधर्मस्य दुःखदः ।
ब्रह्मणः पृष्ठतस्तद्वन्मिथुनं सम्भूतव ७ ॥ २४ ॥

अधर्मश्च तथा ङिसा तयोः पुत्रोऽनृतः स्मृतः ।
निर्कृतिश्च सुता प्रोक्ता तयोर्जज्ञे भयं तथा ॥ २५ ॥

नरकश्च तथा माया वेदना य सुते स्मृते ।

(Page भं. २ अ. ६ पान १५)

भयाज्जज्ञे य मायायां मृत्युः सर्वापडारकः ॥ २६ ॥

नरकाद्रेनायां य दुःखं संसारकारकम् ।
मृत्योर्व्याधिर्जरा शोकस्तृषणा क्रोधश्च जज्ञिरे ॥ २७ ॥

दुःखोदकाः स्मृताः सर्वे ऽयधर्मप्रभवान्मुने ।
नैतेषां प्रसवश्चास्ति सर्वे ते तूर्ध्वरतेसः ॥ २८ ॥

अेकादश सुताः शिष्टास्तासां वंशं निभोधय ।
सतीं ददौ स रुद्राय ज्यातिं य भृगवे तथा ॥ २९ ॥

मरीचये य सम्भूतिं स्मृतिमङ्गिरसे ददौ ।
पुलस्त्याय तथा प्रीतिं क्षमां य पुल्लाय वै ॥ ३० ॥

सन्ततिं कृतवे यासावनसूयां तथाऽत्रये ।
ददावूर्जं वसिष्ठाय मुने स्वाहां य वल्लये ॥ ३१ ॥

पितृभ्यश्च स्वधां देवीं ददौ दक्षः प्रदुषितः ।
नियोगाद्ब्रह्मणः साक्षात्तासां वंशं वदामि ते ॥ ३२ ॥

सत्यां य शङ्कराज्जज्ञे कार्तिकेयो मलाबलः ।
देवसेनापतित्वेऽसावभिषिक्तश्च वेधसा ॥ ३३ ॥

ज्यात्यां भृगोः समुत्पन्ना लक्ष्मीनारायणप्रिया ।
देवौ धातृविधातारौ मेरोर्जामातारौ स्मृतौ ॥ ३४ ॥

अयतिर्नियतिश्चैव कन्ये मेरोश्च ते मुने ।
 तयोर्धातृविधातृभ्यां जातौ श्रेष्ठौ सुताबुभौ ॥ ३५ ॥
 मृकण्डोऽन्यस्तथा प्राणो मार्कण्डेयो मृकण्डजः ।
 तथा वेदशिरः प्रोक्तः प्राणस्य धृतिमान् सुतः ॥ ३६ ॥
 मरीचिरपि सम्भूत्यां पूर्णमासमसूयत ।
 कन्यायतुष्टयं यैव सर्वलक्षणमण्डितम् ॥ ३७ ॥
 कृषिर्वृष्टिस्तथा कृष्टिश्चतुर्थ्यपयितिर्मुने ।
 विरजाः पर्वतश्चैव पूर्णमासस्य तौ सुतौ ॥ ३८ ॥
 क्षमा च सुषुवे पुत्रान् पुलडास्य प्रजापतेः ।
 कर्मश्रेष्ठं वरीयांसं सडिष्णुं मुनिपुङ्गवम् ॥ ३९ ॥
 तथा वनकवीनासं तपस्तेजस्विनं सुतम् ।
 अत्रेर्वंशं प्रवक्ष्यामि शृणु शौनक यादरात् ॥ ४० ॥
 अत्रिः सञ्जनयामासानसूयायां सुताञ्छुभान् ।
 सोमं दूर्वाससं यैव दत्तं योगधरं तथा ॥ ४१ ॥
 त्रयो देवा एभे प्रोक्ता अत्रेः पुत्रा मडात्मनः ।
 ब्रह्मा भवश्च विष्णुश्च कलांशेन प्रजाधराः ॥ ४२ ॥
 स्मृत्यामङ्गिरसो जज्ञे सिनीवाली सुलोचना ।
 कुडूराका तथा पुत्र्यनुमतिश्च पतिप्रता ॥ ४३ ॥
 प्रीत्यां पुलस्त्ययोगीशाद्योनिरभवत्सुतः ।
 पूर्वजन्मनि विप्रेशोऽगस्त्योऽयं परिकीर्तितः ॥ ४४ ॥
 देवबाहुस्तथा कन्या सर्वाङ्गैः शोभिनी स्मृता ।
 सन्तत्यां षष्टिसाडस्त्रीं पुत्राणामसृजत् कृतुः ॥ ४५ ॥
 त उर्ध्वरितसः सर्वे वालमित्या एति स्मृताः ।
 सप्त पुत्रान् स उर्जायां वसिष्ठोऽजनयत्प्रभुः ॥ ४६ ॥
 कन्यां कमलपत्राक्षीं चित्रकेतुः सुरोचकः ।
 विरजा मित्रसंज्ञश्च उल्बणो वसुभृत्परः ॥ ४७ ॥
 धुमान् शक्याद्यश्चान्ये सप्तपुत्रा मडौजसः ।
 योऽसौ रुद्रात्मको वह्निः स्वाहायां त्रीन् सुतांस्तथा ॥ ४८ ॥

जनयामास तेजस्वी तेऽग्रयः परिकीर्तितः ।

पावकः पवमानश्च शुचिस्तेऽजनयन् सुतान् ॥ ४८ ॥

प्रत्येकं वै पञ्चदशैकोनपञ्चाशदग्रयः ।

सर्वे तेजस्विनः प्रोक्ताः सर्वे यज्ञेषु भागिनः ॥ ५० ॥

निर्मथ्यः पवमानस्तु ससुतः परिकीर्तितः ।

वैधुतः पावकः प्रोक्तः ससुतः शास्त्रसम्मतः ॥ ५१ ॥

सूर्यो तपति योऽग्निश्च स पुत्रस्तु शुचिः स्मृतः ।

(Page भं. २ अ. ७ पान १६)

सर्वत्रगः स रुद्रात्मा ब्रह्मपुत्रोऽग्निरुच्यते ॥ ५२ ॥

अमूर्तयोऽग्निष्वात्ता छि साङ्गा बर्हिषदः स्मृताः ।

पितरश्च स्वधा तेभ्योऽसूत द्वे तनये तथा ॥ ५३ ॥

मेना य धरणी नाम्नी ते उभे ब्रह्मवित्तमे ।

असूत मेना मैनाकं क्रौञ्चं छिमवतो मुने ॥ ५४ ॥

गङ्गां लोकपवित्रां य पार्वतीं परमेश्वरीम् ।

ते उभे शङ्करं देवं लेभाते पतिमुत्तमम् ॥ ५५ ॥

तपसा गिरिराजेन मेनयाराधिता सती ।

वरदानप्रभावेण पार्वती तनयाऽभवत् ॥ ५६ ॥

धरणी मेरुशैलस्य पत्नी कन्ये प्रजापते ।

सुषुवे यायति चैव नियतिं कथिते पुरा ॥ ५७ ॥

अेषा दक्षस्य कन्यासु सन्ततिः कथिता मया ।

पठते शृण्वत चैव सर्वकामफलप्रदा ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते दक्षकन्यावंशवर्णनं नाम षष्ठोऽध्यायः ॥ २.६

२.७ भोगभोक्षवर्णनं नाम सप्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

दक्षकन्याप्रसूतेभ्यः पितरः परमादृताः ।
 गणेशाराधनं तेभ्यो ददुः प्रत्येकमादरात् ॥ १ ॥
 नानामन्त्रान्यथान्यायं साधयित्वा य ते वने ।
 गत्वाऽजपंश्च डेरम्भं ध्यात्वा तपसि संस्थितः ॥ २ ॥
 ततो वर्षसहस्रेण परितुष्टा गजाननः ।
 वरं दातुं ययौ तत्र भक्तिभावेन तोषितः ॥ ३ ॥
 तं दृष्ट्वा तुष्टुवुः सर्वे भ्रष्टाञ्जलिपुटाः प्रभुम् ।
 भक्तिभावसमायुक्ता गणेशं सर्वसिद्धिदम् ॥ ४ ॥
 ऋषिपुत्रा ङियुः ।
 नमस्ते वङ्गुण्डाय भक्तवत्सलपिण्डे ।
 ब्रह्माकाराय देवाय ब्रह्मभूताय ते नमः ॥ ५ ॥
 मनोवागतिरूपाय मनोवाग्गम्यमूर्तये ।
 योगाकाराय योगाय योगिने ते नमो नमः ॥ ६ ॥
 निराकाराय विघ्नेश भक्तविघ्ननिवारक ।
 शान्तिरूपाय सर्वत्र शान्तिदाय नमो नमः ॥ ७ ॥
 सृष्टिरक्षणासंसारकारिणे ते नमो नमः ।
 सर्वपूज्याय सर्वाय नमः सर्वादिमूर्तये ॥ ८ ॥
 मायाविकारहीनाय मायिने मोहदायिने ।
 मायाधाराय मायायाश्चालकाय नमो नमः ॥ ९ ॥
 अनन्तविभयायैवानन्तोदारपराङ्म ।
 अनन्ताननलस्ताय सर्वसाक्षिन्नमोडस्तु ते ॥ १० ॥
 वेदान्तागम्यरूपस्त्वं दृष्टो वै भाग्यगौरवात् ।
 स्तुतिं कर्तुं समर्था न वयं तव गजानन ॥ ११ ॥
 धन्यो नो जनको देव वयं धन्यतमा विभो ।
 विद्या व्रतं तपो मन्त्रोऽस्माकं गणपदर्शनात् ॥ १२ ॥
 वरदश्चेकदन्त भक्तिं देहि दृढां त्वयि ।
 यथा मायामयो मोहो नश्येद्वै वरद प्रभो ॥ १३ ॥
 स्वस्वकार्येषु सामर्थ्यं देहि देव गजानन ।

यद्यद्विच्छामडे तत्तत् सङ्कलं भवतु प्रभो ॥ १४ ॥

अेवमुक्त्वा पूजयन्त उपयारैरनेकशः ।

(Page पं. २ अ. ७ पान १७)

प्रणोर्मुक्तियुक्तास्तं सरोमाञ्छ्या भभूविरे ॥ १५ ॥

ततस्तानभ्रवीदेवो भवतां यच्चिकीर्षितम् ।

तदेव सङ्कलं सर्वं भविष्यति न संशयः ॥ १६ ॥

भक्तिर्मदीयपादेषु भविष्यति सुभ्रप्रदा ।

सामर्थ्यं स्वस्वकार्येषु दृढा ध्यातिर्भविष्यति ॥ १७ ॥

भवत्कृतमिदं स्तोत्रं सर्वसिद्धिकरं भवेत् ।

यः शृणोति नरो भक्त्या पठेद्भै तस्य सिद्धिदम् ॥ १८ ॥

अेकविंशतिवारं य पठेत्तावद्दिनानि यः ।

स सद्यः कृलमाप्नोति चित्तेप्सितमसंशयम् ॥ १९ ॥

अेवमुक्त्वा गणधीशस्तत्रैवान्तरधीयत ।

ते य स्वस्वगृडे सर्वे ययुर्दुर्षसमन्विताः ॥ २० ॥

स्त्रियश्च पुरुषाः सर्वे दक्षकन्या समुद्भवाः ।

सुप्तिनः स्वस्वकार्येषु भभूवुर्ज्ञानसंयुताः ॥ २१ ॥

शौनक उवाच ।

अत्रिपुत्रा मडाभागा भ्रह्मविष्णुशिवात्मकाः ।

तथ्यरित्रं विस्तरतः श्रोतुमिच्छामि तद्भद ॥ २२ ॥

सूत उवाच ।

भ्रह्मणोऽशसमुद्भूतश्चन्द्रस्तपसि संस्थितः ।

गणेशात्स वरं लब्ध्वाऽमृतज्ञपो भभूव उ ॥ २३ ॥

कलाभिः सर्वदेवानां पोषकः स तथा नृणाम् ।

किरणैरन्नभावस्य वृद्धिकृत् सर्वदाऽभवत् ॥ २४ ॥

दत्तो विष्णुकलांशेन सम्भूतो योगधारकः ।

कुमेण योगमार्गोण नानाभ्रह्मसु संस्थितः ॥ २५ ॥

जडोन्मत्तपिशायाद्विभालानन्दादिका मुने ।

अवस्थाः साधयामास नानाभूमिप्रकाशिकाः ॥ २६ ॥

तं दृष्ट्वा योगिनं सर्वे सेवायामभवन् पराः ।
 द्विजाधाः सर्ववर्णाश्चाश्रमस्था भक्तिभावतः ॥ २७ ॥
 क्षाणं विश्राममत्यन्तं न लेभे मुनिसत्तमः ।
 दत्तो विबलतां यातः किङ्करोभीत्यचिन्तयत् ॥ २८ ॥
 ततस्तेन जले विप्र ममज्जे योगधारणात् ।
 प्रतीक्षयन्तस्तत्तीरे स्थिताः सर्वेऽभवन् जनाः ॥ २९ ॥
 ततो दत्तेन सिध्या य मोक्षलक्ष्मीः प्रकाशिता ।
 गृहीत्वा वामभागे तां निःसृतो जलामध्यतः ॥ ३० ॥
 दक्षिणे मधुकुम्भं स ङस्ते धृत्वा पपौ स्वयम् ।
 स्त्रिया सल विलासेन भोगयुक्तो बभूव ल ॥ ३१ ॥
 त्यक्तस्तैरत्रिजो योगी ब्रह्मोऽयमिति भावतः ।
 सुप्नेन योगमास्थाय संस्थितोऽत्रिसमुद्भवः ॥ ३२ ॥
 गते क्रियति काले य देवासुरसमुद्भवम् ।
 युद्धं दारुणरूपं वै जातं तत्र समीपतः ॥ ३३ ॥
 दैत्यैर्देवास्ततो भग्नाः पलायन्त दिशो दश ।
 तत्राऽऽययुः सुसम्भीता रक्ष रक्षेति याञ्जुवन् ॥ ३४ ॥
 ततो सुरा ययुः सर्वे नग्नशस्त्रधरा बलात् ।
 तान् दृष्ट्वाऽमरसङ्घास्ते पलायनपरा बत ॥ ३५ ॥
 दैत्या दृष्ट्वा मडालक्ष्मीं मोक्षरूपां सुरपिण्डीम् ।
 तां गृहीत्वा ययुः सर्वे धृत्वा मोडेन मस्तके ॥ ३६ ॥
 मोक्षलक्ष्मीश्च तैस्तत्र यद्वि पादेषु सन्धृता ।
 तदा तेषां जयप्राप्तिर्जातासीन्नात्र संशयः ॥ ३७ ॥
 अतो निस्तेजसा स्मृष्टा दैत्या देवैः प्रपीडिताः ।
 पलायन्त भयात् सर्वे पातालं विविशुः पुनः ॥ ३८ ॥
 मोक्षलक्ष्मीस्ततस्तेषां पश्यतां मुनिसत्तम ।
 अन्तर्धानं ययौ देवी ब्रह्मणि ब्रह्मभाविता ॥ ३९ ॥
 शौनक उवाच ।
 सूत कूटे त्वया प्रोक्तं न बुद्धं तन्मयाधुना ।

(Page ખં. ૨ અ. ૭ પાન ૧૮)

મોક્ષલક્ષ્મીઃ શિરઃ સ્પૃષ્ટા દૈત્યાનાં દુઃખદા કથમ્ ॥ ૪૦ ॥

સૂત ઉવાચ ।

સમ્યકપૃષ્ઠં ત્વયા બ્રહ્મન્ કથયામિ યથા શ્રુતમ્ ।

વ્યાસાત્ સર્વજ્ઞામુખ્યાચ્ચ શૃણુ શૌનક યત્નતઃ ॥ ૪૧ ॥

૨જસ્તમોયુતા દૈત્યા ભોગલક્ષ્મીપરાયણાઃ ।

પરદ્રવ્યહરાઃ સર્વે પરસ્ત્રીગામિનસ્તથા ॥ ૪૨ ॥

પરાપકારકર્તારો જન્તુભ્યો દુઃખદાઃ સ્મૃતાઃ ।

સદા મદાદિભિર્યુક્તાઃ પાપાચારા વિશેષતઃ ॥ ૪૩ ॥

સાધૂનાં મુનિમુખ્યાનાં દેવાનાં યોગિનાં તથા ।

વેદશાસ્ત્રપુરાણાનાં નિન્દકા ભયદાયકાઃ ॥ ૪૪ ॥

ઇત્યાદિબહુભિર્દોષૈઃ સંયુક્તાસ્તે મહાસુરાઃ ।

સદા ભોગપ્રિયા જ્ઞેયા મુક્તૌ નાર્હા અતઃ કદા ॥ ૪૫ ॥

દેહં સર્વક્રિયાણાં તે કર્તારં પ્રાપ્ય દૈત્યપાઃ ।

સર્વથા મુક્તિમુત્સૃજ્ય ભોગેચ્છાયાં મનો દધુઃ ॥ ૪૬ ॥

અતસ્તૈશ્ચરણાઘાતૈર્હતા મુક્તિર્વિશેષતઃ ।

ભોગલક્ષ્મીઃ શિરોભિસ્તૈર્વન્દિતા તત્ર યત્નતઃ ॥ ૪૭ ॥

દેવર્ષયઃ સદા યત્નૈર્મુક્તિમિચ્છન્તિ સર્વદા ।

અતસ્તે મસ્તકે દેવી ધારયામાસુરઽજસા ॥ ૪૮ ॥

અસુરૈર્યોગિસડ્ગેન ધૃતા મુક્તિર્યદા મુને ।

શિરસ્યપિ શુભા સા ન કારણં કથયામિ તે ॥ ૪૯ ॥

દુરાચારાદિસંયુક્તા ભોગબુદ્ધિપરાયણાઃ ।

તેભ્યઃ ક્રુતઃ સા શુભદા કુપિતા તાન્નિહન્તિ વૈ ॥ ૫૦ ॥

ગૃહીતા વિષયાસક્તૈર્નેચ્છિતા પશ્ય શૌનક ।

ચરણાઘાતકૈર્દેવી તાડિતા ચ તદા ભવેત્ ॥ ૫૧ ॥

અતો ભોગેષ્સુભિર્વિપ્ર વન્દ્યા ભોગપ્રદાયિની ।

યદિ મુક્તિર્દુરાચારૈર્ધૃતા તાન્નાશયિષ્યતિ ॥ ૫૨ ॥

ઇતિ તે કથિતં સર્વં કારણં મુનિસત્તમ ।

तथा ढोक्षेप्सुभिर्बोगलक्ष्मीश्चरणाताडिता ॥ ५३ ॥

यत्र ढोगः प्रियो नित्यं तत्र मुक्तिर्न विद्यते ।

यत्र मुक्तिः प्रिया नित्यं तत्र ढोगः कुतो ढवेत् ॥ ५४ ॥

वासानायुक्तरूपा य ढोगलक्ष्मीर्न संशयः ।

निर्वासनढयी ढोक्षलक्ष्मीर्जानीडि शौनड ॥ ५५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीढदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीढन्ढौद्रले ढडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते ढोगढोक्षवर्णनं ढाम सप्तढोडध्यायः ॥ २.७

२.ॢ दत्तयरितं ढामाऽष्टढोडध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय ढमः ॥

ढुद्रल उवाय ।

अेवं दत्तसयोगेन योगढूढिं सढायस्न् ।

ढानायेष्टायुतो दक्ष अवधूतः प्रकाशते ॥ १ ॥

गोवदूढक्षणासंयुक्तः पशुवत्पक्षिवत्सदा ।

ढूत्रादितेडयेष्टां स यकार मुनिसत्तढः ॥ २ ॥

सडजवस्थया युक्तो ढढूवान्तोऽत्रिसम्ढवः ।

तत्रान्तर्याढितां ज्ञात्वा ढेदयुक्तो ढढूव ड ॥ ३ ॥

व्यक्ताव्यक्तसढेत्यादिढानाढ्रढसुसंस्थितः ।

योगेन ढ स शान्तोऽढूधर्यौ स्वपितरं ततः ॥ ४ ॥

प्रणढ्य ढगवानत्रिं दत्तो योगिसढावृतढ् ।

साक्षादूढ्रढढयं पूर्णं प्राञ्जलिः पुरतोऽढवत् ॥ ५ ॥

(Page ढं. २ अ. ॢ ढान १ॢ)

अत्रिणा ढानितः सोऽपि निषसादासने स्वयढ् ।

उवाय ढ्रढढपुत्रं तढत्रिं विढयसंयुतः ॥ ॢ ॥

दत्त उवाय ।

स्वामिन्नानाविधं ढ्रढ ढया योगेन साधितढ् ।

तत्रोपाधिः सढादृष्ट उपाधिरडितोऽढवढ् ॥ ७ ॥

उपाधिं निरुपाधिं य त्यक्त्वा सढ्येऽडढास्थितः ।

तत्त्यक्त्या तूर्यभूतोऽडं सडजे संस्थितोऽभवम् ॥ ८ ॥

तत्र दृष्ट्वा मडायोगिन् स्वाधीनत्वं सड प्रभो ।

तेन शान्तिविडीनोऽडं डिं करोमि वदस्व भोः ॥ ९ ॥

सडजत्र परं ड्रडम लभ्यते योगसेवया ।

अतो मां शान्तियोगं त्वं कथयस्व मडामुने ॥ १० ॥

दत्तस्य वयनं श्रुत्वा ड्रडमपुत्रो मडातपाः ।

अत्रिस्तूवाय तं पुत्रं शान्तिमिच्छन्तमादरात् ॥ ११ ॥

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि शान्तियोगं सनातनम् ।

ड्रडमणा कथितं मे तं येन शान्तोऽडमञ्जसा ॥ १२ ॥

अस्माकं डुलदेव त्वं प्राभो गणपतिः प्रभुः ।

स वै शिवादिदेवानां डुलदेवः प्रकीर्तितः ॥ १३ ॥

शान्तियोगस्वरूपं त्वं तं जानीडि मडामते ।

भजस्व सुप्रयत्नेन तदा शान्तिमवाप्स्यसि ॥ १ॡ ॥

गणेशात्सर्वमुत्पन्नं तेन संस्थापितं सुत ।

तस्थाराधनमात्रेण कृतकृत्याः शिवाद्यः ॥ १५ ॥

नामरूपात्मकं सर्वं जगद्ड्रडम प्रकथ्यते ।

तदेव शक्तिरूपाभ्यं ड्रडमासद्रूपकं परम् ॥ १६ ॥

तत्रामृतमयं सौरमात्माकारेण संस्थितम् ।

सद्रूपं तद्विजानीडि ड्रडम वेदे प्रकीर्तितम् ॥ १७ ॥

तयोरभेदतो ड्रडम समं सर्वत्र संस्थितम् ।

सदसन्मयमेवं य विष्णुं जानीडि वेदतः ॥ १८ ॥

तेभ्यो विलक्षाणं तुर्यं नेति रूपं प्रकीर्तितम् ।

निर्मोडशिवसंज्ञं य स्वाधीनं ड्रडम तद् बुधैः ॥ १९ ॥

यतुर्णां ड्रडमणां योगे स्वानन्दः कथ्यते बुधैः ।

स तु मायामयः साक्षाद्गणेशो वेदवादिभिः ॥ २० ॥

अन्तर्बाड्या डिंया सर्वा ड्रडमाकारा प्रदृश्यते ।

कर्मयोगः स विज्ञेयः संयोगः कर्मणां सुत ॥ २१ ॥

ज्ञानात्मयक्षुषा ज्ञानं यद्यद्भवति योगिनाम् ।
 तेषामभेदको योगो ज्ञानयोगः प्रकीर्तितः ॥ २२ ॥
 ज्ञानानां कर्मणां यैवाभेदयोगः समात्मकः ।
 आनन्दात्मकरूपो यं द्वैधनाशे स आध्यते ॥ २३ ॥
 स्वेच्छया कर्मयोगश्च धृतो येन मलात्मना ।
 स्वेच्छया ज्ञानयोगश्च स्वेच्छयानन्दयोगकः ॥ २४ ॥
 स्वेच्छया स त्रिभिर्हीनः सलज्जाप्यः प्रकथ्यते ।
 सदा स्वाधीनरूपश्च स्वेच्छया क्रीडति स्वयम् ॥ २५ ॥
 ब्रह्मभूतात्मको योगः स्वानन्दाप्यः प्रकीर्तितः ।
 तत्र स्वाधीनता त्रेधा पराधीनकता कुतः ॥ २६ ॥
 ब्रह्मणि ब्रह्मभूतस्य स्वतः परत एव च ।
 उत्थानं नास्ति संयोगात् स्वस्वरूपिणि योगतः ॥ २७ ॥
 स्वानन्दे सुतसंयोगो जगतां ब्रह्मणां भवेत् ।
 सर्वाभेदेन योगोऽयं तस्मान्मायासमन्वितः ॥ २८ ॥
 अयोगात्मकयोगश्च सदा संयोगवर्जितः ।
 जगतां ब्रह्मणां तत्र प्रवेशोऽतो न विद्यते ॥ २९ ॥
 सदा निर्मायिको योगः स्वसंवेद्यविवर्जितः ।
 स्वकीया भेदहीनत्वान्निर्वृत्तिर्योगिभिर्धृता ॥ ३० ॥
 ब्रह्म ब्रह्मणि संस्थं यन्नागतं न गतं पुनः ।
 (Page पं. २ अ. ८ पान २०)
 स्वानन्दनाशतो लभ्यं ब्रह्मभूयमयोगकम् ॥ ३१ ॥
 ब्रह्मस्वानन्दवासी स गणेशः कथ्यते ब्रह्मैः ।
 न स्वानन्दात्मकः प्रोक्तो वेदे वै वेदवादिभिः ॥ ३२ ॥
 क्रीडात्मकगणेशानः स्वानन्दः परिकीर्तितः ।
 संयोगात्मकरूपेण स्वस्वरूपिणि तिष्ठति ॥ ३३ ॥
 क्रीडाहीनो गणेशानो योगरूपः प्रकीर्तितः ।
 निरानन्दात्मकत्वेन सदा ब्रह्मणि संस्थितः ॥ ३४ ॥
 संयोगायोगयोश्चैव तयोर्नाशे गणेश्वरः ।

शान्तियोगात्मकः प्रोक्तो योगिभिर्योगसेवया ॥ ३५ ॥

पूर्वयोगात्मकस्तत्र गणेशः परिकीर्तितः ।

मायायुक्तविहीनत्वं भ्रान्तिमात्रं प्रकीर्तितम् ॥ ३६ ॥

पञ्चयित्तस्वरूपं त्वं बुद्धिं जनीषि पुत्रक ।

तत्र मोडकरी सिद्धिर्भ्रान्तिदा मोडरूपिणी ॥ ३७ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां सिद्धिर्भिन्ना प्रदृश्यते ।

ब्रह्मभूतमयी सिद्धिः कथिता योगिभिस्तथा ॥ ३८ ॥

पञ्चधा चित्तवृत्तिर्या तत्र यद्विम्बितं सुत ।

तदेव गणराजस्य रूपं बिम्बात्मकं परम् ॥ ३९ ॥

धर्मार्थकाममोक्षेषु ब्रह्मभूतेषु यत्स्मृतम् ।

अैश्वर्यं मोडदं जन्तुर्यत्र भ्रमति लालसी ॥ ४० ॥

पञ्चैश्वर्येषु यद्विम्बं तदेव गणपस्य च ।

शुभं जनीषि पुत्र त्वं शान्तियोगस्य सेवया ॥ ४१ ॥

पञ्चयित्तप्राणेशो व पञ्चैश्वर्ये लयं गते ।

अधुना गणराजस्त्वं भविताऽसि न संशयः ॥ ४२ ॥

त्यजवधूतमार्गं त्वं भव मुष्योऽवधूतकः ।

अवधूय मलञ्चितं मलदैश्वर्यमादरात् ॥ ४३ ॥

अतः शान्तिं भजस्व त्वं दत्तयोगेन सत्परम् ।

ददामि ते मलामन्त्रं गणेशस्य विधानतः ॥ ४४ ॥

तत ऐकाक्षरं मन्त्रं ददौ पुत्राय भावतः ।

अत्रिर्योगविदां श्रेष्ठस्तं प्रणम्य यथावजः ॥ ४५ ॥

साक्षाद्विष्णुस्वरूपश्च दत्तो योगविदां वरः ।

गङ्गाया दक्षिणे तीरे पूजयामास विघ्नपम् ॥ ४६ ॥

त्यक्त्वा भूमिस्वरूपं स शान्तिमास्थाय योगवित् ।

अभजत्तं सुभावेन गणपं हृदि चिन्तयन् ॥ ४७ ॥

मलायोगी स्वयं दत्तो वर्षेऽष्टौ शौनक ।

शान्तिं प्राप्तो विशेषेण गणपत्यो बभूव ह ॥ ४८ ॥

तं द्रष्टुं गणपस्तत्र यथौ भक्तं निजेच्छया ।
भक्तवात्सल्यतो देव आश्रमे सुभशान्तिदे ॥ ४८ ॥

तं दृष्ट्वा सलसोत्थाय प्रणनाम कृताञ्जलिः ।
तुष्टाव सुस्थिरो भूत्वा विघ्नेशं कुलदैवतम् ॥ ५० ॥

श्रीदत्त उवाच ।
नमो गणपते तुभ्यं नमो योगस्वरूपिणे ।
योगिभ्यो योगदात्रे य शान्तियोगात्मने नमः ॥ ५१ ॥

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं पञ्चयित्तप्रधारक ।
नानाविडारशीलाय गणेशाय नमो नमः ॥ ५२ ॥

सिद्धिदात्रे नमस्तुभ्यं नानैश्वर्यप्रदायिने ।
मोडलन्त्रे मोडकर्त्रे डेरम्भाय नमो नमः ॥ ५३ ॥

स्वानन्दवासिने तुभ्यं संयोगाभेदधारिणे ।
नानामायाविडाराय विघ्नेशाय नमो नमः ॥ ५४ ॥

साङ्ख्याय अलमनिष्ठाय भोधलीनाय धीमते ।
परादृत्थानरुपाय विदेडाय नमो नमः ॥ ५५ ॥

भोधाय सर्वरुपाय देडदेडिमयाय य ।
स्वत उत्थानरुपाय प्रकृतिप्रलयाय ते ॥ ५६ ॥

साडङ्गाराय देवाय जगदीशाय ते नमः ।
(Page भं. २ अ. ८ पान २१)

मडते भिन्दुरुपाय जगद्रूपाय ते नमः ॥ ५७ ॥
नादात्मकगुणेशाय नानावेषप्रधारिणे ।

अलमणे सृष्टिकर्त्रे ते पितामड नमोऽस्तु ते ॥ ५८ ॥
डरये पालकायैव नानादेडधराय ते ।

संडर्त्रे शङ्करायैव कर्माकाराय भानवे ॥ ५९ ॥
शक्तये य क्रियामूर्ते देवमानवरूपिणे ।

नागासुरमयायैव दुण्डिराजाय ते नमः ॥ ६० ॥
स्थावराय नमस्तुभ्यं जङ्गमाय नमो नमः ।

जगद्रूपाय देवाय अलमणे ते नमो नमः ॥ ६१ ॥

ङिं स्तौमि त्वां गण्णाधीश योगाकारेण संस्थितम् ।
 वेदाद्यः समर्था न त्वाभतः प्रणामाम्यडम् ॥ ६२ ॥
 धन्यो देहो मदीयोध पितरौ कुलमेव य ।
 विद्यायोगस्तपश्चैव त्वद्दृष्टियुगदर्शनात् ॥ ६३ ॥
 धृत्युक्त्वा भक्तिभावेन सम्प्लुतोऽसौ मडामुनिः ।
 ननर्त ढृष्टरोमासावानन्दाश्रु सृजन्मुडुः ॥ ६४ ॥
 ततस्तं स्वडरे धृत्या गणनाथः स सस्वजे ।
 उवाच योगिनं पूर्णं वयनं परमाद्भुतम् ॥ ६५ ॥
 श्रीगणेश उवाच ।
 धन्योऽसि दत्त योगीन्द्रो जातोऽसि मधनुग्रडात् ।
 त्वं पूर्णं लभसे शान्तिमचलां मयि सर्वदा ॥ ६६ ॥
 न भेदस्ते कदाचित्ते भविष्यति मडामुने ।
 त्वत्प्रीतिसम्प्रवृद्ध्यर्थमत्र स्थास्यामि निश्चलः ॥ ६७ ॥
 गाणेशज्ञानमडात्स्यं त्वयात्रेश्च मुष्पाश्रुतम् ।
 साक्षात्कारकरं तस्माद् विज्ञानक्षेत्रकं त्विदम् ॥ ६८ ॥
 विज्ञानगणपो दत्तनाम्नाप्यातो भवाम्यडम् ।
 दर्शनाश्रान्तिसन्दाता भविष्याम्यत्र मानद ॥ ६९ ॥
 अत्र वासं प्रकुर्वन्ति मद्दर्थं भक्तिसंयुताः ।
 शान्तियोगं सदा तेभ्यो दास्यामि तव सन्निधौ ॥ ७० ॥
 पुराऽत्र तु शिवेनैव ज्ञानं साक्षात्कृतं परम् ।
 विज्ञानेश्वरनामेति स मया शङ्करः कृतः ॥ ७१ ॥
 तस्यात्र सन्निधौ स्थित्वा त्वया ज्ञानं प्रसाधितम् ।
 अतः शङ्करमित्रत्वं प्राप्नोऽसि मधनुग्रडात् ॥ ७२ ॥
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं योगशान्तिप्रदं भवेत् ।
 पठतां शृण्वतां नृणां ब्रह्मभूयकरं तथा ॥ ७३ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां दायकं प्रभविष्यति ।
 सर्वसिद्धिप्रदं चैव सर्वेभ्यो ज्ञानदायकम् ॥ ७४ ॥
 धृत्युक्त्वान्तर्दधे तत्र गणेशो भक्तवत्सलः ।

दत्तः भिन्नश्च तं ध्यात्वा तस्थौ तत्र प्रजापते ॥ ७५ ॥

ततस्तत्पृथया तेन स्वात्मा तत्र समर्पितः ।

योगाभेदमद्यत्वेन जात आत्मनिवेदकः ॥ ७६ ॥

दत्तो भक्तो गणेशश्च स्वामी तस्येति नाशितम् ।

स्वामिन्यसौ सेवकोऽपि तदाकारेण संस्थितः ॥ ७७ ॥

धयं भक्तिर्गणेशस्यात्मनिवेदनरूपिणी ।

दत्तेन साधिता मुष्या शान्तियोगप्रयत्नतः ॥ ७८ ॥

अतस्मिन्नन्तरे तत्र प्रकटोऽभूत् स्वयं शिवः ।

विज्ञानेश्वरनामाऽसौ दत्तं तं परिषस्वजे ॥ ७९ ॥

अद्यो दत्त मडाभाग मम भिन्नत्वमागतः ।

अत्रैवैनं गणेशानमध्यायं योगसेवया ॥ ८० ॥

ततो दत्तं पुरस्कृत्य शङ्करो ब्राह्मणैः सह ।

गणेशं स्थापयामास गङ्गाया दक्षिणे तटे ॥ ८१ ॥

विज्ञानगणेशाजेति नाम यके मदर्षिभिः ।

(Page पं. २ अ. ८ पान २२)

क्षेत्रं तदादेर्विष्यातं भूव गणपस्य तत् ॥ ८२ ॥

विज्ञाननामकं पुण्यं शान्तियोगकृत्प्रदम् ।

सर्वसिद्धिकरं क्षेत्रं यात्राकारि जनस्य य ॥ ८३ ॥

ज्येष्ठशुक्लयतुर्थ्या तैः स्थापितो गणनायकः ।

अतस्तत्र मडोत्साहस्तद्दिने कुर्वते नराः ॥ ८४ ॥

योगिभिर्देवगन्धर्वैः सिद्धैर्नागैश्च मानुषैः ।

नानाजनैस्तथा दक्षसेवितं क्षेत्रमुत्तमम् ॥ ८५ ॥

अतद्दत्तस्य माडात्म्यं यः शृणोति नरोत्तमः ।

पठेद्वा भविता तस्य सर्वसिद्धिर्न संशयः ॥ ८६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अंकदन्तचरिते दत्तचरितं नामाऽष्टमोऽध्यायः ॥ २.८

२.९ प्रियप्रतराज्यप्राप्तिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

सूत उवाच ।

दुर्वासाः शङ्करस्यांशस्तताप परमं तपः ।

नेति ब्रह्मणि सञ्जातो ब्रह्मभूतो मलामुनिः ॥ १ ॥

तमतिक्रोधसंयुक्तमशान्तं शान्तिवालसम् ।

संवीक्ष्य दत्तवर्जज्ञानं ददावत्रिर्मलामुनिः ॥ २ ॥

मयूरेशक्षेत्रके स गणेशध्यानमास्थितः ।

स्वभक्त्या गणाराजेन शान्तियोगयुतः कृतः ॥ ३ ॥

तदारभ्य मलायोगी दुर्वासाः शान्तिधारकः ।

क्रोधीनस्वभावः स सञ्जातो ब्रह्मवित्तमः ॥ ४ ॥

अेतदत्रिसुतानां ते यरितं कथितं मया ।

यथा दक्षाय भो विप्र मुद्गलेन प्रकाशितम् ॥ ५ ॥

अधुना कथयिष्यामि स्वायम्भुवजसन्ततेः ।

यरितं सर्वपापघ्नं कथितं मुद्गलेन यत् ॥ ६ ॥

शौनक उवाच ।

कथं मुद्गलविप्रोऽयं कथितं तस्य धीमतः ।

यरित्रं वद सर्वं मे यथा दक्षेण संश्रुतम् ॥ ७ ॥

सूत उवाच ।

शापमोहितदक्षस्तु श्रुत्वात्रेयसमुद्भवम् ।

यरितं योगरूपं स मुद्गलं पुनरब्रवीत् ॥ ८ ॥

दक्ष उवाच ।

धन्योऽनिर्यस्य पुत्रा वै गाणपत्या महीजसः ।

योगिनो योगदातारः श्रुतं तेषां यरित्रकम् ॥ ९ ॥

अधुना वद मे ब्रह्मन् सृष्टिभार्गं पुरातनम् ।

स्वायम्भुवमनोः पुत्रौ यद्वक्तुः किं महीजसौ ॥ १० ॥

सूत उवाच ।

दक्षस्य वचनं श्रुत्वा लर्षयुक्तेन येतसा ।

जगाद तं मलायोगी मुद्गलः परमार्थवित् ॥ ११ ॥

मुद्गल उवाच ।

स्वायम्भुवमनोः पुत्रौ सञ्जातो पूर्णधार्मिकौ ।

प्रियव्रतोत्तानपादौ नाम्ना भ्यातौ प्रजापती ॥ १२ ॥

जगाम साधनरतो वनं ज्येष्ठः प्रियव्रतः ।

देलदल नश्वरं मत्वाऽभूत्स भिन्नो मनुस्ततः ॥ १३ ॥

जगाम नारदस्तत्र सलसा तं मनुर्जगौ ।

पुत्रं प्रियव्रतं विप्रं ढोधयस्व विधानतः ॥ १ॡ ॥

तथेति नारदस्तत्र ययौ तस्य मलाश्रमम् ।

तं दृष्ट्वोत्थाय राजर्षिः प्रणनाम कृताञ्जलिः ॥ १५ ॥

स्वकीयाज्ञावशं पुत्रं मानसे वीक्ष्य संस्थितम् ।

तं जगाद मलातेजा नारदो राजसत्तमम् ॥ १६ ॥

(Page भं. २ अ. ॢ पान २३)

नारद उवाच ।

शृणु पुत्र मलाभाग प्रियव्रत मलामते ।

देलदल नश्वरं सर्वं त्वया ज्ञातं मलाद्भुतम् ॥ १७ ॥

तथापि नरदेलोऽयमृषत्रयसमन्वितः ।

नरदेलकृतं कर्म तन्मूलं सकलं जगत् ॥ १ॢ ॥

सर्वेषामन्नरूपोऽयं नरदेलो न संशयः ।

तस्य ढोषणमत्यन्तं कर्तव्यं देलधारिणा ॥ १ॢ ॥

स्वधर्मपालनेनेव वर्णाश्रमविधानतः ।

देलिना कृतपुण्येनान्नेन विश्वं प्रढोषितम् ॥ २० ॥

यज्ञादिलिरृणं दैवं श्राद्धाद्यैश्चैव पैतृकम् ।

पुत्रोत्पादनमार्गोण मानुष्यं नाशमेष्यति ॥ २१ ॥

अधुना ःणयुक्तस्त्वं वनं कस्मात्समागतः ।

कुरु राज्यं मलाभाग स्वधर्मनिरतो मुदा ॥ २२ ॥

पुत्रेषु राज्यमात्मीयं स्थापयित्वा य शाश्वतम् ।

पश्चात्त्वं वनमाविश्य योगाभ्यासरतो भव ॥ २३ ॥

मुद्रल उवाच ।

नारदस्य वचः श्रुत्वा उर्षितो राजसत्तमः ।

उवाच तं मनोः पुत्रः प्राञ्जलिः श्रद्धयान्वितः ॥ २४ ॥

प्रियव्रत उवाच ।

स्वामिन्विज्ञामुमिच्छामि वद मे त्वं मडामते ।

केनोपायेन योगीन्द्र अरुमभूतो भवेन्नरः ॥ २५ ॥

नारद उवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि अरुमभूयपदप्रदम् ।

मार्गं संसाध्य शान्तिं य लभते मानवः स्वयम् ॥ २६ ॥

गणेशं योगरूपं तं ज्ञात्वैव अरुमनायकम् ।

अरुमभूतो भवेज्जन्तुः साधनेन मडामते ॥ २७ ॥

गणेशभदः समूडस्य वायडः परिडीर्तितः ।

समूडा योगरूपाश्च आरुयान्तरविभेदतः ॥ २८ ॥

अन्नानां सकलानां य समूडेन्नमयं सुत ।

कथितं अरुम वेदेषु अवं नानागणः स्मृताः ॥ २९ ॥

तेषां पतिं गणेशानं तं ज्ञात्वा योगिनः पुरा ।

शान्तिं प्राप्ता विशेषेण शान्तियोगमयं परम् ॥ ३० ॥

अस्माकं कुलदेवत्वं सम्प्राप्तोऽसौ गजननः ।

तमाराधय यत्नेन ततः क्षेमं भविष्यति ॥ ३१ ॥

गुणेशो गणराज सम्पूज्य वै भक्तिभावतः ।

भूय अरुमभूतश्च भक्त्यास्माकं पितामडः ॥ ३२ ॥

तस्य पुत्राः समाप्याता अरुमविष्णुमडेश्वराः ।

सूर्यः शक्तिश्च पञ्चैते तं समाराध्य भोगिनः ॥ ३३ ॥

ततस्ते शान्तिमत्यन्तं प्राप्ता विश्वेश्वराः सुत ।

अरुमणश्च वयं पुत्रा भजामस्तं गणाधिपम् ॥ ३४ ॥

ततो योगीन्द्रमुप्याश्च वयं जाताः प्रियव्रत ।

सर्वज्ञानसामयुक्ता अन्यडीना विशेषतः ॥ ३५ ॥

तथा त्वमपि राजेन्द्र गणेशं भज भावतः ।

तवातः सुलभं सर्वं भविष्यति सदानघ ॥ ३६ ॥

तत ऐकाक्षरं मन्त्रं ददौ तस्मै मडामुनिः ।

गणेशाराधनं सर्वं बोधयामास यत्नतः ॥ ३७ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र अडमाणा सड सङ्गतः ।

स्वायम्भुवो मनुः सुड्डास्तौ दृष्ट्वा प्रणतौ सुतौ ॥ ३८ ॥

अडमाणा बोधितोऽत्यन्तं पुनः पौत्रः प्रियव्रतः ।

मनुना सडराजर्षिर्यथौ स्वनगरे तदा ॥ ३९ ॥

पुत्रौ स्वायम्भुवो राजये समास्थाप्य वनं यथौ ।

योगेनाराधयामास गणेशं भक्तिसंयुतः ॥ ४० ॥

डुमेण पञ्चभूमीनां चित्तस्थ परतो गतः ।

त्यक्त्वा चित्तं मडायोगी अडमभूतो भभूव ड ॥ ४१ ॥

शान्तियोगं समश्चित्य अडमलोकं जगाम ड ।

तत्रैव संस्थितोऽभूत्स गणेशभजने रतः ॥ ४२ ॥

(Page भं. २ अ. १० पान २४)

प्रियव्रतः स्वयं राजा पालयामास मेदिनीम् ।

धर्मेण नीतिदानेन त्यागेन यश आर्जयत् ॥ ४३ ॥

स्वस्वधर्मरताः सर्वे जना वार्णाश्रमान्विताः ।

मुदिताः सत्यशीलाश्च स्थिते राजये प्रिय व्रते ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडपुराणे

द्वितीये भा३ अेकदन्तयरिते प्रियव्रतराज्यप्राप्तिवर्णनं नाम नवमोऽध्यायः ॥ २.९

२.१० द्वीपवर्णनं नाम दशमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

प्रियव्रतस्य पुत्राश्च दशोत्पन्ना मडौजसः ।

तेजस्विनो धर्मशीला विष्याता भलवत्तराः ॥ १ ॥

आग्नीध्रं धूमजिह्वश्च यज्ञाबाडुस्तथा मडान् ।

वीरो डिण्यरेताश्च सवनो धृतपृष्ठकः ॥ २ ॥

मेधातिथिर्वीतिखेत्रः कविः पितृसमा बभूवुः ।
 कविः सवनवीरौ च न राजये दधिरे मतिम् ॥ ३ ॥
 समद्वीपेश्वरास्तेन सम पुत्राः कृताः परे ।
 जम्बुद्वीपेश्वरं पुत्रं आग्नीध्रमकरोन्नृपः ॥ ४ ॥
 प्लक्षद्वीपेश्वरस्तेनेधमजिह्वश्च कृतः सुतः ।
 शात्मले वै यज्ञबाहुं राजा तमभिषिक्तवान् ॥ ५ ॥
 छिरण्यरेतसं यके कुशद्वीपेश्वरं सुतम् ।
 क्रौञ्चद्वीपेश्वरं यैव धृतपृष्ठं यकार उ ॥ ६ ॥
 मेधातिथिं पतिं यके शाकद्वीपस्य शाश्वतम् ।
 पुष्करेशं स राजा तु वीतिखेत्रं यकार उ ॥ ७ ॥
 ततः प्रियव्रतो राजा वनं प्रासः प्रतापवान् ।
 नारदाद्योगमास्थाय गाणपत्यो बभूवु उ ॥ ८ ॥
 अन्ते गणेशरूपश्च सञ्जातो योगसेवया ।
 प्रियव्रतसमो राजा न भूतो न भविष्यति ॥ ९ ॥
 पुष्करे वीतिखेत्रस्य द्वीपुत्रौ सम्भूवतुः ।
 रमणो धातकिर्नाम मडावीर्यो सुधर्मिणौ ॥ १० ॥
 रमणस्य स्मृतं वर्षं तन्नाम्ना य मडात्मनः ।
 धातकेश्चापि ऋजोऽयं बुधैर्धातकिरुच्यते ॥ ११ ॥
 अेकोद्भिर्मानसाप्यश्च तन्मध्ये वलयाकृतिः ।
 योजनानां सडस्त्राणि दशोत्सेधः सन्नान्ततः ॥ १२ ॥
 दशसाडस्रवर्षाणि षुवनं तत्र विधते ।
 तत्र ब्रह्मा स्वयं साक्षाद् द्वीपे तिष्ठति पुष्करे ॥ १३ ॥
 तं सुरा मानवाद्याश्च पूजयन्ति निरन्तरम् ।
 स्वादूडेन वै दक्ष वृतो द्वीपः समन्ततः ॥ १४ ॥
 योजनानां यतुषष्टिलक्षं सिन्धुश्च सोऽदृभुतः ।
 तत्रान्ते पर्वतो रभ्यो लोकालोकाह्वयः स्मृतः ॥ १५ ॥
 अेकत्र लोकसंवास अेकतो लोकवर्जितः ।
 लोकालोकायलादत्र प्रकाशश्चन्द्रसूर्ययोः ॥ १६ ॥

तस्मात्पत्रत्र लो दक्ष अन्धकारः समन्ततः ।
 लोकालोकायलस्तेन कथितो मुनिभिः पुरा ॥ १७ ॥
 पुष्करे बलवो नद्यो मानसायलसम्भवाः ।
 स्वादूदकाः पुण्यरुपा निर्मलाः सर्वभावतः ॥ १८ ॥
 तासां जलस्य पानेन रोगा नश्यन्ति दुःखदाः ।
 (Page पं. २ अ. १० पान २५)
 क्लमस्वेदादिकं सर्वं विद्यते न कदाचन ॥ १९ ॥
 शाकद्वीपेश्वरस्थाथ सप्तपुरास्तथाऽभवन् ।
 पवमानस्ततः पूर्वो पुरोजवमनोजवौ ॥ २० ॥
 धूम्रानीकश्चित्ररेडो बलुडुपो जगद्भरः ।
 सप्तभाषाश्च तद्वीपे पर्वताः सप्त मुष्यकाः ॥ २१ ॥
 पुरोजवस्य तन्नाम्ना वर्षं प्रथममुच्यते ।
 मनोजवस्य तन्नाम्ना भाषमन्यत्रकथ्यते ॥ २२ ॥
 पवमानस्य भाषं वै पावमानात्मकं तथा ।
 धूम्रानीकं यतुर्थं वै पञ्चमं चैत्ररेडुकम् ॥ २३ ॥
 बलुडुपस्य तन्नाम्ना वैश्वधारं च सप्तमम् ।
 पालयामासुरव्यग्राः स्वं स्वं भाषं प्रजापते ॥ २४ ॥
 दशसालस्रवर्षाणि तत्र वै ज्वनं स्मृतम् ।
 नराणां दौषडीनानां सदा यौवनशालिनाम् ॥ २५ ॥
 दधिमण्डोदकाभ्येन संवृत्तो द्वीप उत्तमः ।
 तावन्मानेन युक्तेन योजनानां प्रजापते ॥ २६ ॥
 विस्तारो योजनानां च द्वात्रिंशल्लक्षसम्मितः ।
 द्वीपस्य च नरास्तत्र यजन्ते वायुमीश्वरम् ॥ २७ ॥
 कौञ्चद्वीपस्य विस्तारो लक्षषोडशकं मुने ।
 योजनानां समाभ्यातः भाषास्तत्र च सप्त वै ॥ २८ ॥
 पर्वताः सप्त तत्रैव नद्यः सप्त प्रकीर्तिताः ।
 अन्याः क्षुद्रस्वरुपाश्च नद्यः सर्वत्र संस्थिताः ॥ २९ ॥

धृतपृष्ठसुतास्तत्र सप्त भाष्येश्वराः स्मृताः ।
 स्वस्वनाम्ना समाख्याताः भाष्यस्तेषां प्रजापते ॥ ३० ॥
 आभोमधुरुः सप्त धृतपृष्ठः सुधात्मकः ।
 भ्राजिष्ठो लोडितो वर्णवनस्पतिरिति स्मृताः ॥ ३१ ॥
 ऐकादशसदस्रं तु वर्षाणां ज्वनं नृणाम् ।
 यजन्त्यापोमयं तत्र सदा नारायाणं जनाः ॥ ३२ ॥
 क्षीरोद्देन समन्ताथ्य संवृतो द्वीप आदरात् ।
 तावद्विस्तारभूतश्च श्वेतद्वीपोऽपि स स्मृतः ॥ ३३ ॥
 डिरेण्यरेतसः सप्त कुशद्वीपपतेः सुताः ।
 वसुश्च वसुदानश्च दृढरुचिस्तृतीयकः ॥ ३४ ॥
 सत्यप्रतो नाभिगुहो विविक्तो नाम देवकः ।
 स्वस्वनाम्ना य तेषां वै भाष्यः सप्त प्रजापते ॥ ३५ ॥
 तत्रैव पर्वताः सप्त मर्यादागिरयः स्मृताः ।
 नद्यः सप्त मडावेगाः सुजला द्रुण्डारकाः ॥ ३६ ॥
 दशसादस्रवर्षाणि ज्वनं तत्र विद्यते ।
 योजनानां कुशद्वीपश्चाष्टलक्षप्रमाणाकः ॥ ३७ ॥
 धृतोद्देनावृतः सम्यक् तावदायामरुपिणा ।
 सर्वतस्तत्र देवेशं उव्यवाहं यजन्ति ते ॥ ३८ ॥
 शात्मलद्वीपनाथस्य यज्ञभाडोः सुताः स्मृताः ।
 सुरोयनः सौमनस्यो रमणो देववर्षकः ॥ ३९ ॥
 आप्यायनः पारिभद्रो विज्ञातः सप्तमः स्मृतः ।
 तत्तन्नाम्ना य विख्याताः भाष्यस्तेषां प्रजापते ॥ ४० ॥
 नद्यः सप्त मडावेगाः पर्वताः सप्त तत्र वै ।
 योजनानां यत्तुर्लक्षं विस्तारस्तस्य सर्वतः ॥ ४१ ॥
 सुरोद्देनावृतः सोऽपि तावदायामरुपिणा ।
 नराणां ज्वनं तत्राष्टसदस्रसमाः किल ॥ ४२ ॥
 प्लक्षद्वीपेश्वरस्याथेधमजिह्वस्य सुतास्तथा ।
 शिवो यवयसश्चैव क्षान्तक्षेमसुभद्रकाः ॥ ४३ ॥

अढृतोऽढयसंज्ञश्च सढैते ढररकीर्तताः ।
स्वस्वनाढाङ्कताः ढऽऽस्तेषां तत्र ढुरकीर्तताः ॥ ४४ ॥

(Page ढं. २ अ. ११ ढान २६)

गरयः सढ तत्रैव नदः सढ ढडाजलाः ।
नराणां ञुवनं तत्र ढञ्चवर्षसडस्रकम् ॥ ४५ ॥

द्वरलक्षयोजनान्धेव वरस्तारस्तस्य सर्वतः ।
धक्षूणां य रसोदैन तावता ढररसंवृतः ॥ ४६ ॥

लक्षद्वीढे यजन्ते वै सूर्यं धरढढरायणाः ।
वृष्टिसंस्त्रावरां देवं तेजोऽुढेण संस्थरतम् ॥ ४७ ॥

ढलक्षद्वीढादृषु ज्ञेयं शाकद्वीढान्तरढेषु वै ।
वरांश्रढवढागेन स्वधरढे संस्थरता जनाः ॥ ४ॢ ॥

ढुष्करे सर्वधरढज्ञा अेकढार्गं सढाश्ररताः ।
अेकवरांश्रढास्तत्र सढशीलाः ढुरजाढते ॥ ४ॢ ॥

न तेषु युगढानं य युगधरढः स्वढावतः ।
सदा सढानः कालश्च स्वधरढस्तादृशः स्ढृतः ॥ ५० ॥

न लोढो न य ढान्तर्य ढरस्परडरते रताः ।
नरास्ते ढुण्यशीला वै स्वदरररततोषराः ॥ ५१ ॥

कढरणां कृलढोक्तारो तेषु द्वीढेषु शौनक ।
ढढूवढारवकाः सर्वे देववत् क्रीडने रताः ॥ ५२ ॥

स्वस्वद्वीढस्थरतं देवढढजंस्ते ततः सुढढम् ।
सढ्ढ्राढुस्ते जनाः सर्वे सालोड्यादर्यतुष्टयढ् ॥ ५३ ॥

॥ ॐ तत्सदरतर शुरीढदान्धे ढुराणोढनरषदर शुरीढन्ढौदुरले ढडाढुराणे
द्वरतीये ढऽऽ अेकदन्तयखरत्रे द्वीढवरांनं नढढ दशढोऽध्यायः ॥ २.१०

२.११ ढूगोलवरांनं नढैकादशोऽध्यायः

॥ शुरीगारेशाय नढः ॥

ढुद्रल उवाय ।

जम्बुद्वीपेऽश्वरस्याथ नवपुत्रा बभूवुरे ।
 नाभिः किम्पुरुषश्चैव तथा छरिरिलावृतः ॥ १ ॥
 छिरण्मयः कुत्र रभ्यो बद्राश्वः केतुमालकः ।
 स्वस्वनामाङ्गितान् भा.३.२.१ पित्वा तेभ्यो ददौ स्वयम् ॥ २ ॥
 अयं दत्त्वा य सप्तैते प्रियव्रतसुतास्ततः ।
 ययुर्वनं तपस्तप्त्वा गाणपत्या बभूवुरे ॥ ३ ॥
 ययुर्गाणेश्वरं धाम ते त्वन्ते ब्रह्मवादिनः ।
 पुनरावृत्तिशून्यं यद्योगाभेदं प्रभावतः ॥ ४ ॥
 जम्बुद्वीपस्य विस्तार ओकलक्षं समन्ततः ।
 योजनानां तथा दक्ष लवणोदैन संवृतः ॥ ५ ॥
 तत्र मध्ये मडाशैलो मेरुर्लममयः शुभः ।
 नानाधातुविचित्राङ्गो नानौषधिसमन्वितः ॥ ६ ॥
 नदीभिः सुजलाभिश्च युतोऽसौ कनकायलः ।
 गुडाभिश्च तथा दक्ष नानाजन्तुसमन्वितः ॥ ७ ॥
 लक्षयोजन उत्सेधस्तस्य प्रोक्तो मडात्मनः ।
 षष्टिसाहस्रमेतस्य योजनानां प्रमाणकम् ॥ ८ ॥
 अखिस्थितेस्तथा द्वात्रिंशत्साहस्रमधःस्थितेः ।
 अष्टसाहस्रकं यैव योजनानां समन्ततः ॥ ९ ॥
 अधोर्ध्वविभेदेन स्थितोऽसौ कनकायलः ।
 पद्माकारस्वतृपेण भूमिमध्ये स्थितो बभौ ॥ १० ॥
 पद्मपत्रसमानेन ख्याकारेण व्यवस्थिताः ।
 पर्वताः परितस्तस्य नानाधातुमया बभूः ॥ ११ ॥
 तेषु सर्वत्र देवानां गुह्यकानां च पक्षिणाम् ।
 योगिनां रक्षसां चैव सिद्धानां च मडात्मनाम् ॥ १२ ॥
 नागेन्द्राणां मुनीन्द्राणां गन्धर्वाणां प्रजापते ।
 पिशाचानां च भूतानां निवासा अद्भुता बभूः ॥ १३ ॥

(Page पं. २ अ. ११ पान २७)

उद्यानानि विचित्राणि देवकीऽनकानि च ।

जराशोकडराएयेव जलानि भलु सर्वतः ॥ १४ ॥
डैलासाधष्ट शैलेन्द्रा द्दिक्षु तस्य व्यवस्थिताः ।
तेषु रुद्रादितेवेन्द्रा वसन्ति द्दिगधीश्वराः ॥ १५ ॥
मध्ये स्थानं मडारण्यं ब्रज्मणः परमेष्ठिनः ।
ठत्येवं सर्वदेवानां सुभदः स गिरिर्बलौ ॥ १६ ॥
तस्य दक्षिणभागे य द्वीपभाऽऽस्त्रयोऽभवन् ।
उत्तरे य तथा भाऽऽस्त्रयस्तस्य प्रकीर्तिताः ॥ १७ ॥
पूर्वपश्चिमभागे द्वौ वर्षौ तस्य छि सम्मतौ ।
मध्ये समन्ततो वर्षं अेकस्तस्य प्रजापते ॥ १८ ॥
अेवं भाऽऽः समाभ्याता नव द्वीपे य मध्यमे ।
छिमायलादयस्तेषु मर्यादागिरयः स्मृताः ॥ १९ ॥
द्विसडस्रं समुत्सेधो योजनानां प्रजापते ।
अष्टौ यैव प्रविस्तारा मडाशैला समन्ततः ॥ २० ॥
सडस्रं योजनानां य भाऽऽः भाऽऽः य विस्तरः ।
प्रत्येकं भिन्नभावेन तेषु लोका वसन्ति य ॥ २१ ॥
वर्षेषु पर्वताश्चैव नद्यो नानाविधाः स्मृताः ।
तत्र सर्वे जना दक्ष वसन्ति सुभभोगिनः ॥ २२ ॥
अजनाभविडीनाश्च भाऽऽः अष्टौ प्रकीर्तिताः ।
तेषु स्वाभाविकी सिद्धिः स्थिरभावेन संस्थिता ॥ २३ ॥
सदा यौवनयुक्ताश्च नरा नार्यः सुउपिणः ।
देववत्सुभभोक्तारो भभुः साधुगुणान्विताः ॥ २४ ॥
परस्परेषु संसक्ताः समकालप्रभोगिनः ।
वर्णाश्रमरताः सर्वे धर्मयुक्ता दयान्विताः ॥ २५ ॥
न तत्र युगधर्मश्च सदा सामान्यधर्मिणाम् ।
शीतोष्णाद्विभवं दुःखं नास्ति भाऽऽःषु मानद ॥ २६ ॥
अेकादशशतान्येव सडस्रं तेषु कुत्रयित् ।
शतानि द्वादशाभ्येव त्रयोदशशतानि य ॥ २७ ॥

शतानि कुत्रयित्यग्य दशाथेव प्रजापते ।
शतानि पग्यवर्षाणि शुवन्ति डिल मानवाः ॥ २ॢ ॥

नाभेः भाऽोऽजनाभश्च डिमायलसमीपगः ।
कर्मरुमकः समाप्यातः सर्वमान्यो बभूव ७ ॥ २ॢ ॥

तत्र कर्माणि कृत्वा तु नरा यान्ति समन्ततः ।
द्वीपेषु भाऽेषु तथा तथा पातालभूमिषु ॥ ३० ॥

स्वर्गेषु भोगप्राप्त्यर्थं कर्माणां इवमेव य ।
तेषु भुक्त्वा पुनरुर्ध्वं यान्ति कर्मार्थमग्नसा ॥ ३१ ॥

अथवा पापकर्माणि कृत्वात्रैव व्रजन्ति ते ।
नरकेषु नरा नार्यः पुनरत्र प्रयान्ति य ॥ ३२ ॥

अत्र योगेन योगीन्द्रो भवेद्द्वै नात्र संशयः ।
गाणपत्यस्वयं य तद्भक्त्या लभते नरः ॥ ३३ ॥

अतः श्रेष्ठतमः प्रोक्तो वर्षोऽयं य डिमालयः ।
सर्वदातृत्वमापन्नो मान्यस्तेषां प्रजापते ॥ ३ॢ ॥

भोगेषु स्वल्पयुपोऽयं सर्वेभ्यः कथितो भुघैः ।
शीतोष्णद्विषमायुक्तो नानारोगसमन्वितः ॥ ३५ ॥

तत्र वर्षाश्च यत्वारस्तेषां वै व्यभियारतः ।
वर्षा नानाविधाः प्रोक्ता भिन्नधर्मरुमकाः प्रभो ॥ ३ॢ ॥

अस्मिन् युगभवं मानं युगधर्माः समन्ततः ।
नराः प्रकृतिभिन्नाश्च स्वार्थाद्विकसमन्वितः ॥ ३७ ॥

अडवोऽग्रे अमुः शैला विन्ध्यसड्याद्रिकादथः ।
तेभ्यः प्रसूता नधश्च अड्व्यः सर्वत्र संस्थिताः ॥ ३ॢ ॥

पुण्यदाः स्नानमात्रेण मिष्टतोया मडामते ।
नराः कर्मकरास्तत्र त्रिविधायारसंयुताः ॥ ३ॢ ॥

तीर्थानि सर्वदेवानां स्थानानि त्वजन्मनाम् ।
तत्सेवकानामधिककर्मात्थडवदानि वै ॥ ॢ० ॥

अेवमाधगुणैर्युक्तो जना भो वर्ष अेव य ।
कर्माणां भरणात्सुडौर्भारतोऽयं प्रकीर्तितः ॥ ॢ१ ॥

अेतद्भूमण्डलं कृत्स्नं कथितं ते समासतः ।

श्रवणत्पठनाश्यापि पापापडरणं भवेत् ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽऽ अेकदन्तयरित्रे भूगोलवर्णनं नामैकादशोऽध्यायः ॥ २.११

२.१२ सूर्यमण्डलवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

प्रसङ्गात्सर्वलोकानां वस्मि वै संस्थितिं पराम् ।

स्वर्गाणामपि सङ्क्षेपान्मुष्यानां कथयामि ते ॥ १ ॥

भूर्लोकोऽथ भुवर्लोकः स्वर्लोकश्च मखो जनः ।

तपोलोकस्तथासत्यो लोकस्तवाऽडोद्भवः स्मृताः ॥ २ ॥

अर्यमा यन्द्रमा यावत्क्षिरणैरवभासते ।

तावान् भूर्लोक आष्यातः पुराणेषु प्रजापते ॥ ३ ॥

पद्भयां नरैर्भवेद्भयः स अेवं शास्त्रसम्मतः ।

भूर्लोकः कथितो दक्ष समद्वीपात्मकः भलु ॥ ४ ॥

प्रमाणमभिलं यावद्भूर्लोकस्य समन्ततः ।

तावश्चैव भुवर्लोके परिमाणं य कथ्यते ॥ ५ ॥

भूर्लोकान्त्यूर्यपर्यन्तं भुवर्लोकः प्रकीर्तितः ।

तस्माश्च ध्रुवपर्यन्तं स्वर्लोकः कथितो भुधैः ॥ ६ ॥

तत्र वायोः समाष्याता नेमयोऽष्टविधाः प्रभो ।

आवडः प्रवडश्चैव तथैवान्नवडः परः ॥ ७ ॥

संवडो विवडश्चाथ तद्दूर्ध्वं य परावडः ।

तथा परिवडश्चोर्ध्वं वडस्तस्मात्परः स्मृतः ॥ ८ ॥

भूमैर्योजनलक्षे तु भानोर्वै मण्डलं स्थितम् ।

लक्षे द्विवाकरात्प्रोक्तं यन्द्रमण्डलमास्थितम् ॥ ९ ॥

नक्षत्रमण्डलं कृत्स्नं तस्मात्लक्षे प्रकाशते ।

द्वे लक्षयोऽने तस्मात् त्रिंशत् मण्डलं स्मृतम् ॥ १० ॥

तस्मात्त्वक्षे ऋषीणां यन्मण्डलं य प्रकाशते ।

ऋषीणां मण्डलाद्दूर्ध्वं लक्षमात्रे स्थितो ध्रुवः ॥ ११ ॥

मेढ्रीभूतः समस्तस्य ज्योतिश्चक्रस्य वै ध्रुवः ।

वायुरश्मिधरः सोऽपि चालयन् ज्योतिषां गणम् ॥ १२ ॥

दशयोजनसाडस्रं मण्डलं भास्करस्य च ।

तथा द्वादशसाडस्रं मण्डलं शशिनः स्मृतम् ॥ १३ ॥

सूर्याधस्तात् स्थितो राहुर्दशसाडस्रयोजनः ।

त्रयोदशसाडस्रं च मण्डलं तस्य कथ्यते ॥ १४ ॥

तमोमयं तमःस्थानं गत्या पर्वणि धावति ।

छायया सूर्ययन्द्रौ वा आच्छाद्यति सत्वरम् ॥ १५ ॥

तदेव त्रिंशत् दक्ष कथ्यते शास्त्रवादिभिः ।

अपिलं तमसा व्याप्तं मण्डलं रविसोमयोः ॥ १६ ॥

(Page भं. २ अ. १२ पान २८)

यन्द्रस्य षोडशो भागो मण्डलं भार्गवस्य च ।

भार्गवात्पादडीनं यत् द्विज तस्य बृहस्पतेः ॥ १७ ॥

बृहस्पतेः पादडीनं मण्डलं भौमसौरयोः ।

विस्तारास्य तयोः पादडीनं सौम्यस्य मण्डलम् ॥ १८ ॥

तारानक्षत्ररूपाणि डीनानि तु परस्परानि ।

शतानि पञ्चयत्वारि त्रीणि द्वे योजनानि वै ॥ १९ ॥

सर्वेभ्योऽपि निःकृष्टानि ताराणां मण्डलानि तु ।

योजनाध्यर्धमात्राणि तेभ्यो न्यूनं न विद्यते ॥ २० ॥

उपरिष्ठात् त्रयस्तेषां त्रिंशत् ये दूरसर्पिणः ।

सौरोऽङ्गिराश्च भौमश्च विज्ञेया मन्तगाभिनः ॥ २१ ॥

तेभ्योऽधस्तास्य यत्वारः पुनरन्ये मण्डलाः ।

सूर्यः सोमो बुधश्चैव भार्गवश्चैव शीघ्रगाः ॥ २२ ॥

अयने द्वे समास्थाय भानुश्चरति सर्वदा ।

प्रभुः सर्वत्रिंशत् स सर्वाधस्तात्प्रसर्पति ॥ २३ ॥

विस्तीर्णां भाण्डलं कृत्वा यरत्यूर्ध्वं ततः शशी ।
 नक्षत्रभाण्डलं कृत्स्नं सोमादूर्ध्वं प्रसर्पति ॥ २४ ॥
 नक्षत्रेभ्यः कविश्रोर्ध्वं तस्मादूर्ध्वं बुधः स्मृतः ।
 भौमः सोमसुतादूर्ध्वं तस्मादूर्ध्वं बृहस्पतिः ॥ २५ ॥
 शनैश्चरस्ततो ऽयूर्ध्वं तस्मात् सप्तर्षिभाण्डलम् ।
 ऋषीणां यैव सामानां ध्रुवश्रोर्ध्वं व्यवस्थितः ॥ २६ ॥
 नवयोजनसाहस्रो भास्करस्य रथः स्मृतः ।
 षषाहण्डस्तथैवास्य द्विगुणो वै प्रजापते ॥ २७ ॥
 लक्षप्रमाणमक्षश्च ध्रुवाधारेण संस्थितः ।
 द्वितीयेऽक्षे तु तथ्यङ्कं संस्थितं मानसायले ॥ २८ ॥
 यङ्कं राशिभयं तस्य द्वादशारं प्रकीर्तितम् ।
 गायत्रीमुष्यकास्तस्य सप्त छन्दोमया ङयाः ॥ २९ ॥
 दक्षिणायनमासाद्ये क्षिप्रं क्षिप्रं प्रसर्पति ।
 यदोत्तरगतो भानुरक्षिप्रं यैव सर्पति ॥ ३० ॥
 मानसोपरि मालेन्द्री प्राच्यां दिशि मडापुरी ।
 दक्षिणे धर्मराजस्य वरुणस्य च पश्चिमे ॥ ३१ ॥
 उत्तरे तु कुबेरस्य तन्नामानि निबोध मे ।
 अमरावती संयमनी सुभा यैव विभा इमात् ॥ ३२ ॥
 ज्योतिषां यङ्कमादाय देवदेवः प्रजापतिः ।
 उदये च मलेन्द्रस्य नगर्यां स प्रकाशते ॥ ३३ ॥
 यमपुर्यां च मध्याह्ने सायाह्ने वरुणस्य तु ।
 निशामध्ये च कौबेर्यामिवं यरति भास्करः ॥ ३४ ॥
 उदयास्तभयेनायं सर्वकालसमानगः ।
 अशेषासु दिशास्वेष सर्वासु विदिशासु च ॥ ३५ ॥
 कुलालयङ्कवल्लोके भ्रमत्येवं दिनेश्वरः ।
 स्वस्वबोधसमानं च भिन्नं कालं प्रकाशयन् ॥ ३६ ॥
 करोत्युदस्तथा रात्रिं किरणैः स्थापयन् प्रजाः ।

दिवकरकरैरेतत् पूरितं लुवनत्रयम् ॥ ३७ ॥

जलं स्थलं नलः प्रोक्तं लोकानां स्थानमुत्तमम् ।

आदित्यमूलमेतस्य त्रिविधं नात्र संशयः ॥ ३८ ॥

लवत्यस्माज्जगत्कृत्स्नं सदेवासुरमानुषम् ।

मध्यभागे तदाधारमन्ते तत्र प्रतिष्ठितम् ॥ ३९ ॥

अलमविषुगुमडेशेन्द्रयन्द्रताराग्निनागजम् ।

वीरुद्धिप्रोदकानां यत्तेजस्तद्रविसम्भवम् ॥ ४० ॥

धुतिर्धुतिमतां कृत्स्ना यत्तेजः सार्वलौकिकम् ।

विलज्य स्वयमेवेशः कीडति स्म दिवाकरः ॥ ४१ ॥

सर्वात्मा सर्वलोकेशो गाणेशांशः प्रलाकरः ।

मूलं त्रिलुवनस्थापि कर्मरूपी य दैवतम् ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽः अेकदन्तयरिते सूर्यमण्डलवर्णनं नाम द्वादशोऽध्यायः ॥ २.१२

२.१३ नवग्रहस्थानिनाम त्रयोदशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

रवेः कलांशसम्भूता द्वादशान्ये य लानवः ।

द्वादशस्वेव मासेषु ते तपन्ति रथस्थिताः ॥ १ ॥

सरथोऽधिष्ठितो देवैरादित्यैर्मुनिभिः तथा ।

गन्धर्वैरप्सरोग्भिश्च ग्रामणीसर्पराक्षसैः ॥ २ ॥

धातार्यमाऽथ मित्रश्च वरुणः शङ्कसंज्ञितः ।

विवस्वानथ पूषा य पर्जन्यश्चांशुरेव य ॥ ३ ॥

लगस्त्वष्टाऽथ विषुगुश्च द्वादशैते य लानवः ।

तपन्ति रथसंस्था वै वसन्तादिकमेण य ॥ ४ ॥

पुलस्त्यः पुलडोऽथानिर्वसिष्ठश्चाङ्गिरा लृगुः ।

भरद्वाजो गौतमश्च कश्यपः कृतुरेव य ॥ ५ ॥

जमदग्निः कौशिकोऽथ मुनयो अलमवादिनः ।

स्तुवन्ति पुरतो देवं छन्दोभिर्विविधैस्तथा ॥ ६ ॥

रथदुष्य रथौजा वै रथयित्रः स्वभाडुकः ।

रथस्वनोऽथ वरुणः सुषेणः सेनजित्ता ॥ ७ ॥

ताक्ष्यश्चारिष्टनेमिर्वै रथजित्सत्यजित्ता ।

ग्रामण्यो देवदेवस्य कुर्वतेऽभीषुसङ्ग्रहम् ॥ ८ ॥

अथ लेतिः प्रलेतिश्च पौरुषेयो वधस्तथा ।

सर्पो व्याघ्रस्तथा व्याधो वातो विद्युद्विवाकरः ॥ ९ ॥

ब्रह्मोपेतश्च भो दक्ष यज्ञोपेतस्तथापरः ।

राक्षसप्रवरा अते प्रयान्ति पुरतः क्रमात् ॥ १० ॥

वासुकिः कङ्कनीरश्च तक्षको नागमुष्यकः ।

अेलापत्रः शङ्खपालस्तथैरावतसंज्ञितः ॥ ११ ॥

धनञ्जयो मडापद्मस्तथा कर्कोटकोऽपरः ।

कम्बलाश्रतरो यैव वलन्त्येते प्रभाकरम् ॥ १२ ॥

नागा द्वादशमासेषु प्रजाधीश यथाक्रमम् ।

तुम्भरुर्नारदो ढाडा डुडूर्विश्वावसुस्तथा ॥ १३ ॥

उग्रसेनो वसुरुचिरवीवसुरथापरः ।

यित्रसेनस्तथोर्णायुर्धृतराष्ट्रः प्रजापते ॥ १४ ॥

सूर्यवर्था द्वादशैते गन्धर्वा गायनाः पुरः ।

धनस्तनी य रम्भा वै तथान्या पुञ्जिकस्थली ॥ १५ ॥

मेनका सलज्ज्या य प्रम्लोयाऽथ प्रजापते ।

अनुम्लोया घृतायी य विश्वायी योर्वशी परा ॥ १६ ॥

अन्या य पूर्वयित्तिर्या भ्रास्करं य तिलोत्तमा ।

ताऽऽवैस्तोषयन्त्येनं वसन्तादिषु वै क्रमात् ॥ १७ ॥

अेवं देवा वसन्त्यर्के द्वौ द्वौ मासौ क्रमेण तु ।

सूर्यमाप्याययन्त्येते तेजसा तेजसां निधिम् ॥ १८ ॥

अथितैः स्ववयोभिस्तं स्तुवन्ति मुनयो रविम् ।

(Page पं. २ अ. १३ पान ३१)

गन्धर्वाप्सरसश्चैनं गेयैर्नृचैरुपासते ॥ १९ ॥

ग्रामणीर्ध्वक्षभूतानि कुर्वतेऽभीषुसङ्ग्रहम् ।
 सर्पा वडन्ति देवेशं यातुधानाः प्रयान्ति तम् ॥ २० ॥
 बालभिव्या नयन्त्यस्तं परिवार्योदयाद्रविम् ।
 अते तपन्ति वर्षन्ति भान्ति वान्ति सृजन्ति य ॥ २१ ॥
 भूतानामशुभं कर्म व्यपोडन्त्यनुकीर्तिताः ।
 अते सडैव सूर्येण भ्रमन्ति दिवि सर्वदा ॥ २२ ॥
 विमानेऽधिष्ठिता नित्यं कामगे वातरंडसि ।
 वर्षन्तश्च तपन्तश्च ह्लादयन्तः सदा प्रजाः ॥ २३ ॥
 गोपायन्तीह भूतानि सर्वाण्येते युगक्षये ।
 अतेषां रुपमास्थाय सूर्यस्तपति नित्यशः ॥ २४ ॥
 अडोरान्नव्यवस्थानां कारणं स प्रजापतिः ।
 पितृदेवमनुष्यादिनित्यमाध्याययेद्रविः ॥ २५ ॥
 अवेमेष गणेशांशो देवदेवो दिवाकरः ।
 करोति नित्यं कालं कालात्मा भगवान् स्वयम् ॥ २६ ॥
 अन्ये याष्टग्रहाः प्रोक्ता ध्रुवे भद्रा भ्रमन्ति ते ।
 दिवाकरकरैः पुष्टा तं रविं वातरश्मिभिः ॥ २७ ॥
 रथस्त्रियङ्कः सोमस्य कुन्दाभास्तस्य वाञ्छिनः ।
 वामदक्षिणतो युक्ता दश ते वै क्षपाकराः ॥ २८ ॥
 वीथ्याश्रयेण नक्षत्रं यरत्येव रविर्यथा ।
 द्रासवृद्धिसमायुक्तो ध्रुवाधारेण सर्वदा ॥ २९ ॥
 स सोमः शुक्लपक्षे तु भास्करे परतः स्थिते ।
 आपूर्यते कलामात्रः सततं वर्धते ततः ॥ ३० ॥
 कृष्णे पीतं सुरैः सोममाध्याययति नित्यदा ।
 अकेन रश्मिना दक्ष सुषुम्नाभ्येन भास्करः ॥ ३१ ॥
 अवे सूर्यस्य वीर्येण सोमस्याध्यायिता तनुः ।
 दृश्यते पौर्णमासीस्था सम्पूर्णा दिवसैः क्मात् ॥ ३२ ॥
 सम्पूर्णमर्धमासेन तं सोमममृतात्मकम् ।

पिबन्ति देवताः सर्वाः कमेणामृतभोजिनः ॥ ३३ ॥

ततः पञ्चदशे भागे किञ्चिच्छेषे कलात्मके ।

पितरश्चापराहे तं जधन्यं पर्युपासते ॥ ३४ ॥

पिबन्ति द्विलवं कालं शिष्टा तस्य कला तु या ।

स्वधामृतमयी पुण्या सा यन्द्रस्यामृतात्मिका ॥ ३५ ॥

निःसृतं तदमायां तु गभस्तिभ्यः स्वधामृतम् ।

मासतृप्तिकरं तेषां पितरः सन्ति निर्वृताः ॥ ३६ ॥

न सोमस्य विनाशः स्यात्सुधादेवस्य पानतः ।

अेवं सूर्यनिमित्तोऽस्य क्षयो वृद्धिश्च सर्वदा ॥ ३७ ॥

सोमपुत्रस्य सिंहेश्च यतुर्भिर्यायुवेगिभिः ।

स्यन्तस्तैः समायुक्तस्तेनासौ याति सर्वतः ॥ ३८ ॥

भार्गवस्य तथाष्टाश्वः स्यन्तोऽमेनिर्मितः ।

अष्टाभिरपि मेषैश्च रथो भौमस्य शोभनः ॥ ३९ ॥

भृडस्पतेश्च रक्ताश्वैश्चभिर्डेमनिर्मितः ।

रथोऽष्टनीलगृध्रैश्च मन्सयायसनिर्मितः ॥ ४० ॥

स्वर्भानोः कृष्णसिंहेश्च युक्तः केतोः कपोतकैः ।

अेते नवग्रहाणां वै समाभ्याता मडारथाः ॥ ४१ ॥

सर्वे ध्रुवे समाबद्धा वातरश्मिभिरादरात् ।

ग्रहर्क्षताराधिष्यानि ध्रुवे बद्धानि सर्वदा ॥ ४२ ॥

भ्रमति भ्रामयत्येतान् सर्वाशानिलरश्मिभिः ।

अतो ध्रुवाधारमिदं ज्योतिश्चक्रं प्रजापते ॥ ४३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते नवग्रहरथादिवर्णनं नाम त्रयोदशोऽध्यायः ॥ २.१३

(Page पं. २ अ. १४ पान ३२)

२.१४ त्रिध्वस्थलोकवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ध्रुवादूर्ध्वं मडल्लोकः कोटियोजनदूरगः ।
 कल्पाधिकारिणस्तत्र वसन्ति सुभलोगिनः ॥ १ ॥
 जनलोको मडल्लोकात् कोटियोजनदूरगः ।
 सनकाद्याः स्थितास्तत्र त्रसरोणुविमानगाः ॥ २ ॥
 जनलोकात्तपोलोकः कोटियोजनदूरगः ।
 वैराजास्तत्र वै देवाः स्थिता भयविवर्जिताः ॥ ३ ॥
 सत्यलोकस्तपोलोकालोकोटियोजनदूरगः ।
 अपुनर्भवरूपा य ब्रह्मणो वसतिः परा ॥ ४ ॥
 तत्र लोकगुरुर्ब्रह्मा विश्वात्मा विश्वभावनः ।
 आस्ते स योगिभिर्नित्यं पीत्वा योगामृतं परम् ॥ ५ ॥
 वसन्ति यतयस्तत्र नैष्ठिका ब्रह्मयारिणः ।
 प्रतिनस्तापसाः सिद्धा याजकाः परमेष्ठिनः ॥ ६ ॥
 द्वारं तद्योगिनामेकं गच्छतां गणपं परम् ।
 न तद्गर्णयितुं शक्यं ज्वालामालासमाकुलम् ॥ ७ ॥
 तस्मादूर्ध्वं निरालम्बं विश्वरूपविवर्जितम् ।
 सत्यलोकान्तमेतद्वै वैराटं रूपमुत्तमम् ॥ ८ ॥
 पञ्चकोटियुतं पूर्णं तस्माद्दशगुणा मडी ।
 ब्रह्माकारा य विज्ञेया पञ्चाशत्कोटिविस्तरा ॥ ९ ॥
 विधेर्लोकालोकोटियुग्मे योजनानां प्रजापते ।
 शक्तिलोको निराधारो ज्योतिर्मयविराजितः ॥ १० ॥
 तेजः पुञ्जमये दक्ष मडामायासमाश्रिते ।
 निष्कामाः शक्तिभक्ता ये तत्र गच्छन्ति योगिनः ॥ ११ ॥
 दशसाहस्रविस्तारे समन्ताज्जनसङ्कुले ।
 योजनानां मडालाग शक्तयस्तत्र संस्थिताः ॥ १२ ॥
 स्वतेजसा विनिर्माय पुरुषान् समरूपिणः ।
 तैः समं कीडने सक्ताः स्त्रीभावेन जगन्मया ॥ १३ ॥
 तस्मात्कोटियतुष्टे य सूर्यलोकः पुरातनः ।
 योजनानां मडालेजः पुञ्जरूपो विराजते ॥ १४ ॥

निराधारे सदा नित्ये निष्कामास्तत्र यान्ति वै ।
शुक्लगत्या मडाभागाः साक्षाद्भानुनिवासिनः ॥ १५ ॥
अन्ये सूर्यस्थ ये भक्ता निष्कामभजने रताः ।
तत्र गच्छन्ति ते दक्ष भानुतेजःसमप्रभाः ॥ १६ ॥
तस्यापि विस्तरस्तावान् शक्तिलोकसमेन वै ।
तत्र कीडति यो भानुः पुरुषाकारसंस्थितः ॥ १७ ॥
स्ववामाङ्गाय्य निर्माय मायां कर्मभयीं प्रभुः ।
संज्ञां तथा सदा रेमे पुरुषो ब्रह्मसंज्ञितः ॥ १८ ॥
तस्माद्योजनकोटिष्वष्टासु विषणुः समास्थितः ।
सदाविदुल्लवासीय आनन्दमयमूर्तिमान् ॥ १९ ॥
विस्तारस्तस्य लोकस्य विदुल्लस्य प्रमाणतः ।
अयुतं योजनानां य समन्ताय्य विराजते ॥ २० ॥
निराधारे सदा नित्ये ज्योतीरूपमये परे ।
तत्र गच्छन्ति निष्कामा वैष्णवा भक्तितत्पराः ॥ २१ ॥
सदानन्दसमायुक्तास्तत्र नित्यसुप्ते रताः ।
जनास्तिष्ठन्ति नार्थश्च स्वेच्छागतिविडारिणः ॥ २२ ॥
वामभागात्स निर्माय भोगलक्ष्मीं प्रजापते ।
दक्षिणाङ्गान् मुक्तिलक्ष्मीं ताभ्यां कीडति सर्वदा ॥ २३ ॥
सदानन्दमयः साक्षात् विषणुः परमधर्मवित् ।
द्विविधं मायया कृत्वा जेहति स्वेच्छया प्रभुः ॥ २४ ॥
तस्मात्सोडशसङ्ख्यासु योजनानां य कोटिषु ।
दूरे शङ्करलोकश्च कैलासः परमाद्भुतः ॥ २५ ॥
(Page पं. २ अ. १५ पान ३३)
निराधारे सदा लोके मोहडीने सुषुप्रदे ।
निष्कामाः शिवभक्ताश्च तत्र गच्छन्ति मानवाः ॥ २६ ॥
ज्योतिर्मयस्वरूपे य सदा कल्याणदायके ।
लोके तत्र स्वयं शम्भुर्वसति स्वेच्छया मुने ॥ २७ ॥

અયુતં યોજનાનાં ચ તસ્ય વિસ્તાર એવ ચ ।
 તત્ર યોગેન યોગણ્ઃ શકુરઃ ક્ષીડતિ પ્રભુઃ ॥ ૨૮ ॥
 વામાડ્ગં પ્રકૃત્યાકારં દક્ષિણાડ્ગં પ્રજાપતે ।
 પુરુષાકારમેતસ્ય શકુરસ્ય મહાત્મનઃ ॥ ૨૯ ॥
 સંયોગે ચ તયોર્દક્ષ આનન્દઃ પરિકીર્તિતઃ ।
 નારાયણમયી શક્તિરર્ધનારીનરઃ શિવઃ ॥ ૩૦ ॥
 સા શક્તિસ્તસ્ય દેવસ્ય ત્રિધા રૂપધરા બભૌ ।
 કૃતા ભિન્ના શિવેનાપિ જગદાનન્દદાયિની ॥ ૩૧ ॥
 તથા વ્યક્તો મહાદેવો મોહહીનઃ સ્વભાવતઃ ।
 ક્ષીડત્યનારતં દક્ષ માયાધારઃ સ્વલોકગઃ ॥ ૩૨ ॥
 તસ્યાઃ પરં પૃથિવ્યાસ્તુ બ્રહ્મ સ્વાનન્દસંહિતમ્ ।
 તત્પદાન્ન પરં કિઞ્ચિદ્વેદાદૌ સુપ્રતિષ્ઠિતમ્ ॥ ૩૩ ॥
 સ્વસંવેદં હિ યદ્બ્રહ્મ ચતુર્ધા તદ્ભભૌ સ્વયમ્ ।
 ચતુર્ણાં તત્ર સંયોગસ્તન્મયઃ કથિતો બુધૈઃ ॥ ૩૪ ॥
 અવ્યક્તં શિવસંહિં ચ બ્રહ્મ નિર્મોહરૂપકમ્ ।
 તસ્માત્ સમં તથા બ્રહ્મ વૈષ્ણવં પરિકીર્તિતમ્ ॥ ૩૫ ॥
 તસ્માદાત્મસ્વરૂપં યત્ સૂર્યાકારં ચ તત્સ્મૃતમ્ ।
 તસ્માદસન્મયં બ્રહ્મ શક્તિરૂપેણ સંસ્થિતમ્ ॥ ૩૬ ॥
 તેષામભેદસમ્પ્રાપ્તિઃ સ્વાનન્દઃ પરિકીર્તિતઃ ।
 એવં તત્ત્વેષુ સર્વેષુ સ્વસ્વસ્વાનન્દ ઉચ્યતે ॥ ૩૭ ॥
 બ્રહ્મ નાનાવિધં પ્રોક્તમાકાશાદિવિભેદતઃ ।
 તત્ર કમાર્થ સ્વાનન્દઃ સ્વમહિન્નિ સ્થિતોડભવત્ ॥ ૩૮ ॥
 અન્તે પૂર્ણત્વમાપન્નઃ સાક્ષાદ્રણપતેઃ સ્મૃતઃ ।
 સ્વાનન્દઃ સર્વસંયોગે સમાધિઃ પૂર્વ ઉચ્યતે ॥ ૩૯ ॥
 સ્થાને સ્થાને નિજાનન્દે ગણેશઃ સંસ્થિતઃ સ્વયમ્ ।
 કલાંશેન વિહારાર્થ સર્વેષાં સર્વસિદ્ધયે ॥ ૪૦ ॥
 એવમૂર્ધ્વસ્થલોકા યે કથિતાસ્તે પ્રજાપતે ।
 અતિસદ્ભૂપભાવેન શ્રવણાત્ સર્વકામદાઃ ॥ ૪૧ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाऽे अेकदन्तयरिते ऒर्ध्वस्थलोकवर्णनं नाम यतुर्दशोऽध्यायः ॥ २.१४

२.१५ सभपातालवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अतलं वितलं यैव सुतलं य तलातलम् ।

मडातलं रसातलं पातालं सभमं स्मृतम् ॥ १ ॥

अतलं श्यामवर्णं तदधोभूमेः सुसंस्थितम् ।

अयुते योजनानां वै विस्तारो लक्षयोजनः ॥ २ ॥

मयपुत्रेण संयुक्तं तथा नमुषिपूर्वकैः ।

तथान्यैर्विविधैर्नागैरतलं शोभितं प्रभो ॥ ३ ॥

वितलं श्वेतवर्णं तदधस्तस्मात्तथा स्मृतम् ।

अयुते योजनानां तद्विवरं यैव संस्थितम् ॥ ४ ॥

तत्र नागासुराश्चैव वसन्ति सुभभोगिनः ।

कम्बलः शङ्कुर्णश्च उयग्रीवश्च जुम्भकः ॥ ५ ॥

(Page भं. २ अ. १५ पान ३४)

सुतलं पीतवर्णं तदधस्तद्भ्रतिष्ठितम् ।

तत्रैव वैनतेयादिपक्षिणो दैत्यपो बलिः ॥ ६ ॥

कालनेम्याद्यश्चान्ये नानादैत्याः स्थिताः सुभम् ।

नागाश्च भयडीनास्ते संवसन्ति विडारिणः ॥ ७ ॥

तलातलं तथा ज्ञेयं शार्करं तत्र वासिनः ।

मयासुराद्यश्चैव आणान्धकमुभाः परे ॥ ८ ॥

वसन्ति सुभभावेनान्ये नागा विगतज्वराः ।

कालकेया मडादेडा निवातकवयास्तथा ॥ ९ ॥

मडातलं कृष्णवर्णं तत्र तक्षकपन्नगः ।

अन्ये य बडवो नागा वसन्ति सुभभोगिनः ॥ १० ॥

छिरण्यपुरधिष्यथाश्च दैत्या अन्ये सडस्रशः ।
 देवानां भयमुत्सृज्य निवसन्ति प्रजापते ॥ ११ ॥
 रसातलं शैलभयमघस्तद्गतं स्थितं मडत् ।
 वासुकिप्रमुभैर्नागैर्दैत्यैर्नानाविधैस्तथा ॥ १२ ॥
 विवरे सर्वशोभाढये नानासौभ्यप्रदे परे ।
 तत्र तेजस्विनस्तीक्ष्णविषोत्राः प्रवसन्ति वै ॥ १३ ॥
 पातालं नीलवर्णं तदघस्तस्मात्प्रतिष्ठितम् ।
 तत्र स्थानं य शेषेण कार्याये य कृतं डिल ॥ १४ ॥
 तत्र दैत्याः सुरा नागास्तं सदा पर्युपासते ।
 भक्तियुक्ता विवेकेन नागराजं मडौकसम् ॥ १५ ॥
 पातालविवरेष्वत्र गृडा नानाविधाः कृताः ।
 वनानि य तथा ग्रामा नगराणि प्रजापते ॥ १६ ॥
 विचित्रभोगयुक्ताश्च वृक्षा नानाविधाः भगाः ।
 मन्दिराणि प्रभावन्ति सोत्पलानि सरांसि य ॥ १७ ॥
 तत्र स्वर्गसमं दक्ष भोगं कुर्वन्ति जन्तवः ।
 ढृष्टपुष्टजनाः सर्वे नियुताभोपञ्चुविनः ॥ १८ ॥
 अपारायुः समायुक्ता मडातेजस अेव ते ।
 देवादीनां सुदुर्धर्षा वसन्ति ष्ण्ण्ण्यारिणः ॥ १९ ॥
 तस्मादघः सडस्राणि योजनानि प्रजापते ।
 त्रिंशत्तत्र स्वयं शेषः सदा तिष्ठति नागपः ॥ २० ॥
 गणेशभक्तिसंयुक्तो गणेशांशसमुद्भवः ।
 विषणोः कलावतारश्च कालरुद्रस्तथा स्मृतः ॥ २१ ॥
 सडस्रानन अेकोऽसौ मडाभागो मडाभवः ।
 यस्य विषभवा ज्वाला दडेत्तु सकलं जगत् ॥ २२ ॥
 मृत्युवर्जित अेकोऽसौ तेनानन्तः प्रकीर्तितः ।
 अ्रध्मणो दिवसान्ते वै लयं कृत्वा स्वयं स्थितः ॥ २३ ॥
 अमजन्नागराजस्तं वासुकिप्रमुभाः सदा ।
 असुराश्चैव प्रह्लादमुभ्याः सेवापरायणाः ॥ २४ ॥

उपासते विलीनास्तं तथान्या नागयोषितः ।
 नानाकामप्रसिद्धयर्थमनन्तं भक्तिरित्यराः ॥ २५ ॥
 तस्मादधः कथ्यपस्य विष्णोश्चैवावतारिणः ।
 स्थानं सलस्र अेकस्मिन् योजनानां स्थितं प्रभो ॥ २६ ॥
 तत्र तं वरुणाद्याश्च सेवन्ते भावतत्पराः ।
 साक्षात् कूर्मस्वरूपस्थं नारायणमनामयम् ॥ २७ ॥
 योजनानां ततोऽधस्तात् सलस्रे संस्थितः स्वयम् ।
 वराडरूपधारी य विष्णुः परपुरञ्जयः ॥ २८ ॥
 तं धरित्रीमुभाः सर्वे सेवन्ते भक्तिरित्यराः ।
 मलदिवं करालास्थं स्वभक्तेभ्योऽभयप्रदम् ॥ २९ ॥
 शेषाधारमिदं सर्वं कूर्माधारः स वै स्मृतः ।
 कूर्मो वराडरूपस्याधारेण समवस्थितः ॥ ३० ॥
 (Page पं. २ अ. १६ पान ३५)
 वराडश्च निराधारो गणेशं लृष्टि संस्मरन् ।
 स्थितस्तेन प्रभावेण सर्वाधारः स वै स्मृतः ॥ ३१ ॥
 तस्मादधो रौरवाद्या नरकाश्च समाश्रिताः ।
 यातनाकारिणः सर्वे पापिनां शुद्धिकारकाः ॥ ३२ ॥
 रौरवैश्चैव तामिस्रो मलारौरवसंज्ञितः ।
 अन्यतामिस्रसंज्ञाश्च तथा सूयीमुभोऽपरः ॥ ३३ ॥
 लोडदण्डस्तमवालुकस्तथा षड्गपत्रकः ।
 लालास्थः कृमिभक्ष्यश्च छत्याद्या बलवः स्मृताः ॥ ३४ ॥
 नरकेषु प्रपच्यन्ते पापकारिणो अेव ये ।
 अेतावान् ब्रह्मगोलस्ते सङ्क्षेपेण निरूपितः ॥ ३५ ॥
 विस्तरान्नैव शक्यश्च गदितुं वै प्रजापते ।
 शापमोडस्य वेगेन तव भ्रान्तिः समागता ॥ ३६ ॥
 गणेशाराधनेनाद्य भ्रान्तिनाशो भविष्यति ।
 तदा त्वं तत्त्वतः सर्वं ज्ञास्यस्यत्र न संशयः ॥ ३७ ॥

अेवं सर्वेषु सामान्यं ब्रह्माण्डेषु बभौ जगत् ।
अष्टावरणयुक्तेषु गुणेशाधारकेषु वै ॥ ३८ ॥

एदं गणपते रुपं ब्रह्माण्डात्मकमास्थितम् ।
कथितं ते समासेन सर्वसिद्धिप्रदं मया ॥ ३९ ॥

यः शृणोति नरो भक्त्या पठेद्दे तस्य सर्वदम् ।
भुक्तिमुक्तिकरं भावि पापकञ्चुकनाशनम् ॥ ४० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाण्डे अेकदन्तयरिते सप्तपातालवर्णनं नाम पञ्चदशोऽध्यायः ॥ २.१५

२.१६ ऋषभयरित्रवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
प्रियप्रतात्मजश्चैवाग्नीध्रस्तस्याभवत्सुतः ।
नाभिस्तस्य य यज्ञाद्दे समुत्पन्नः सुतः परः ॥ १ ॥
यज्ञरूपः स्वयं विष्णुः कलाउपोषा देवभृत् ।
पुत्रभावसमायुक्तः स्थितस्तस्य य सन्ननि ॥ २ ॥
तस्य पुत्रशतं जज्ञे भरताग्रं प्रजापते ।
अेकाशीतिश्च पुत्रा वै ब्राह्मणास्तपसाऽभवन् ॥ ३ ॥
नवयोगिन अेवान्येऽभवन् सर्वत्र सम्मताः ।
गाणपत्या मडाभागाः सर्वदेवविर्जिताः ॥ ४ ॥
कविर्दक्षश्चान्तरिक्षः प्रभुङ्गः पिप्पलायनः ।
आविर्दोत्रोऽथ द्रुमिलश्चमसः करभाजनः ॥ ५ ॥
सदा योगधरा मुष्या ओर्ध्वरैतस अेव य ।
सर्वगाः सर्वसामान्या भ्रमन्ति भुवनेषु य ॥ ६ ॥
नव तत्र य राजानो जम्बुद्वीपे प्रजापते ।
भाण्डेषु तेषु मुष्यो वै भरतो ज्येष्ठपुत्रकः ॥ ७ ॥
सभ्रातृणां नवानां वै संराट् भावेन संस्थितः ।
अेवं विभज्य राज्यं स्वमृषभश्च वनं यथौ ॥ ८ ॥

तत्र नाना तपः कृत्वा क्रमेण स बभूव य ।
 अवधूतो मडाभागो योगमभ्यस्य योगवित् ॥ ८ ॥
 नानायोगविभेदेन नानाभूमिं विशोधयन् ।
 जडोन्मत्तपिशायादिं ततः सङ्जसंस्थितः ॥ १० ॥
 सङ्जं शाङ्करं ब्रह्म मोडडीनं यतुर्थकम् ।
 स्वाधीनं नेति रूपं यदव्यक्तं तेन संश्रितम् ॥ ११ ॥
 तेनासौ शाम्भवो जातः शिवमार्गप्रकाशकः ।
 (Page पं. २ अ. १६ पान ३६)
 यत्रतत्रायरथोगी जनानां बोधयन् शिवम् ॥ १२ ॥
 ततो योगेन तत्रैव स्वाधीनब्रह्मदूषणम् ।
 दृष्ट्वा शान्तिं परित्यज्य विस्मितः प्रबभूव सः ॥ १३ ॥
 न ब्रह्मणि पराधीनस्वाधीनत्वं कदाचन ।
 शिवः स्वाधीनरूपोऽयं न योगीन्द्रस्ततो भवेत् ॥ १४ ॥
 अयं विचार्य विक्षेपाच्छङ्करालयमाययौ ।
 तं प्रणम्य स्थितो योगी शिवसम्मानितो भृशम् ॥ १५ ॥
 तत्र स्थिता मडाभागा योगिनः शिवशिष्यकाः ।
 गाणपत्याः स तान् दृष्ट्वा विस्मितो मानसेऽभवत् ॥ १६ ॥
 ततोऽवसरमासाद्य शिवं नत्वा कृताञ्जलिः ।
 जगाद तं स योगीन्द्रो भक्तियुक्तेन येतसा ॥ १७ ॥
 ऋषभ उवाच ।
 नमस्ते शङ्करायैव नमस्ते योगरूपिणे ।
 नमस्ते जगदाधार ब्रह्माधिपतये नमः ॥ १८ ॥
 शान्तियोगं वद स्वाभिन् पूर्वाशान्तिप्रदायकम् ।
 दासोऽहं तेऽधुना शिष्यो मख्यं देव दयानिधे ॥ १९ ॥
 सङ्जान्न परं ब्रह्म मया ज्ञातं विवेकतः ।
 तत्र स्वाधीनता दृष्टा तथा शान्तिर्गता य मे ॥ २० ॥
 मुद्रल उवाच ।
 ऋषभस्य वयः श्रुत्वा शङ्करो ऽर्षनिर्भरः ।

जगाद तं मडाभक्तं पूरुपाशुपतं वयः ॥ २१ ॥

शिव उवाच ।

त्वया पृष्टं मडायोगिंस्तारकं योगिनां मतम् ।

कथयामि मडाप्रीत्या शृणुष्वैकाग्रमानसः ॥ २२ ॥

शान्तियोगात्मकः साक्षाद्देहेषु कथितः पुरा ।

गणेशो योगरुपाभ्यो योगिभिः सेवितः सदा ॥ २३ ॥

तस्मात् सर्वं समुद्भूतं तदाधारेण संस्थितम् ।

अन्ते येदं तदाकारं योगेन भवति प्रभो ॥ २४ ॥

सामवेदे प्रकथितं शृणु वेदरहस्यकम् ।

येन त्वं शान्तिसंयुक्तो भविष्यसि न संशयः ॥ २५ ॥

मनोवाणीमयं सर्वं दृश्यादृश्यस्वरुपकम् ।

गकारात्मकमेतत्तु तत्र ब्रह्म गकारकः ॥ २६ ॥

मनोवाणीविडीनं य सयोगायोगसंस्थितम् ।

एकारात्मकमेतत्तु एकारस्तत्र संस्थितः ॥ २७ ॥

विविधानि गकाराख्य प्रसूतानि मडाभते ।

ब्रह्माणि तानि कथ्यन्ते तत्त्वरुपाणि योगिभिः ॥ २८ ॥

ब्रह्माणि तु एकाराख्य सम्प्रसूतानि योगिभिः ।

निरोधात्मकरुपाणि कथितानि समन्ततः ॥ २९ ॥

गकारश्च एकारश्चाह्वये गणपतेः स्थितौ ।

ततो जानीहि भो योगिन् ब्रह्माकारौ श्रुतेर्मुपात् ॥ ३० ॥

तयोः स्वामी गणेशानो योगरुपेण संस्थितः ।

तं भजस्व विधानेन शान्तिमार्गेण पुत्रक ॥ ३१ ॥

मनोवाणीमयं सर्वं गणेशाकारभावितम् ।

मनोवाणीविडीनं य तदाकारं प्रभावय ॥ ३२ ॥

मनोवाणीमयं सर्वं मायारुपं प्रकथ्यते ।

मनोवाणीविडीनं यत्तदेव तादृशं मतम् ॥ ३३ ॥

चित्तस्य पञ्च भूमीनां प्रकाशकृत्यं स्मृतः ।

तेन चिन्तामणिर्नाम जातोऽसौ गणनायकः ॥ ३४ ॥

तं लजस्व मलायोगिन् योगाकारेण संस्थितः ।
 भूमीनां त्यागमार्गेण शान्तिं चित्तस्य चाप्स्यसि ॥ ३५ ॥
 गणेशस्तु गणेशोऽयं संयोगायोगवर्जितः ।
 मायया भ्रान्तिरुत्पन्ना तां त्यक्त्वा सुषमाप्स्यसि ॥ ३६ ॥
 धृत्युक्त्वा विररामाथ शिवः शिवकरः सताम् ।
 (Page पं. २ अ. १६ पान ३७)
 ऋषभोऽपि प्रसन्नात्मा तं प्रणम्य यथौ वनम् ॥ ३७ ॥
 कथितं शङ्करेणैवमभ्यस्यन् योगमुत्तमम् ।
 कमेण पूर्वयोगी स जातो शान्तिस्वरूपधृक् ॥ ३८ ॥
 तथापि गणपं दक्ष न मुमोय क्षणं मुनिः ।
 तेन तस्य समीपेऽसौ गणेशानः समाययौ ॥ ३९ ॥
 आगतं गणपं दृष्ट्वा भक्तिभावेन यन्त्रितम् ।
 प्रणनाम स साष्टाङ्गं उर्ध्वगद्गदभाषणः ॥ ४० ॥
 सरोमाञ्चशरीरश्च साश्रुनेत्रो मलायशाः ।
 तुष्ट्वाव तं गणधीशं प्राञ्जलिर्विर्दृष्टमानसः ॥ ४१ ॥
 ऋषभ उवाच ।
 नमस्ते ब्रह्मरूपाय गणेश करुणानिधे ।
 भेदाभेदादिडीनाय गणानां पतये नमः ॥ ४२ ॥
 निराकाराय नित्याय जगदाकारमूर्तये ।
 अनन्ताय परेशाय परात्परतराय ते ॥ ४३ ॥
 आदिमध्यान्तडीनाय गुणकाराय ते नमः ।
 गुणेशाय जगत्स्रष्ट्रे पालकाय उराय च ॥ ४४ ॥
 नमो नानावताराय भक्तपालनडेतवे ।
 सुरासुरमयायैव सुरासुरसुपूजित ॥ ४५ ॥
 योगाय योगदात्रे च योगाकाराय ते नमः ।
 योगानां पतये तुभ्यं ब्रह्मणां पतये नमः ॥ ४६ ॥
 सर्वार्थये गणध्याय सर्वपूज्याय दुष्टद्वये ।

सर्वान्ते ङ्यवशिशाय विघ्नेशाय नमो नमः ॥ ४७ ॥

उरम्भाय निजानन्दवासिने सिद्धसेवित ।

सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नाना भेलकराय ते ॥ ४८ ॥

धर्मार्थकामभोक्षाणां दायकाय नमो नमः ।

ब्रह्मीभूतकरायैव ब्रह्मभूतमयाय य ॥ ४९ ॥

किं स्तौमि त्वां गण्णाधीश योगशान्तिमयं प्रभो ।

यं स्तोतुं न समर्थश्च वेदाद्याः शिवमुष्यकाः ॥ ५० ॥

तथापि य यथाबुद्धिज्ञानं त्वं संस्तुतो मया ।

भक्तिं देहि त्वदीयां मे दृढामव्यभिचारिणीम् ॥ ५१ ॥

मुद्रल उवाच ।

धृत्युक्त्वा निपपातोर्व्यां पदं धृत्वा मढायशाः ।

गणेशस्य य तेनापि समुत्थापित आदरात् ॥ ५२ ॥

जगाद गणनाथः स ऋषभं भक्तमुत्तमम् ।

शिवशिष्यं शिवप्रज्ञं साक्षाद्भिष्युं सनातनम् ॥ ५३ ॥

गणेश उवाच ।

मदीया भक्तिरत्यन्तं भविष्यत्यखलानघ ।

स्तोत्रं त्वया कृतं मे तु शान्तिदं प्रभविष्यति ॥ ५४ ॥

यं यमिच्छति तं तं वै दास्यामि स्तोत्रपाठतः ।

श्रवणान्नात्र सन्देहो भावपूर्णा मत्तं मम ॥ ५५ ॥

धृत्युक्त्वान्तर्दधे देवो गणेशो गणवल्लभः ।

ऋषभश्च सदा शान्तो योगी गणेशतां गतः ॥ ५६ ॥

धदं यस्त्रिं मुष्यं वै यः शृणोति नरोत्तमः ।

ऋषभस्य मढापुण्यं पढेद्वा तस्य सर्वदम् ॥ ५७ ॥

भविष्यति न सन्देहो ब्रह्मभूयप्रदायकम् ।

शान्तिदं शान्तयित्तेभ्यः कथितं भक्तिसंयुतम् ॥ ५८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मढापुराणे

द्वितीये भाषे अंकदन्तयशिते ऋषभयशित्रवर्णनं नाम षोडशोऽध्यायः ॥ २.१६

(Page पं. २ अ. १७ पान ३८)

२.१७ पुलडोपदेशवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ऋषभेण कृता यथा नानायोगप्रकाशिनी ।

आदौ तां भूमिपो दृष्ट्वा जगुडेऽर्द्धदृडे स्थितः ॥ १ ॥

दुर्बुद्धिः स तु तं भ्रष्टः कर्ममार्गं विमुख्य वै ।

पशुवद्भ्रमंतीनांश्च कारयामास मानवान् ॥ २ ॥

जैनमागः समुत्पन्नस्तदादिश्च प्रजापते ।

भरतेन स सञ्चत्रो कर्ममार्गानुसारिणः ॥ ३ ॥

स अेव कलिकाले वै भविष्यति गृडे गृडे ।

नरास्तं सङ्गृहीष्यन्ति कलिदोषेण संयुताः ॥ ४ ॥

ऋषभेण गृहं त्यक्त्वा धृतः संन्यासिना मडान् ।

गृहस्थैः सन्धृतो मार्गो नरकप्रद उच्यते ॥ ५ ॥

ऋषभस्याग्रजः पुत्रो भरतो धर्मतत्परः ।

राज्यं यकार धर्मेण रञ्जयन् सकलाः प्रजाः ॥ ६ ॥

पुत्रे राज्यं समर्प्याऽसौ वनं यातो मडायशाः ।

तत्र देहं कमेणैव तपसा शोषयन् स्थितः ॥ ७ ॥

शालिग्रामाश्रमे तिष्ठन्विषुग्ध्यानपरायणः ।

तताप तप उग्रं स राजा परमधर्मवित् ॥ ८ ॥

अेकदा स नदीतीरे संस्थितस्तर्पयन् पितृन् ।

अकस्मात्सिंहसन्नादो बभूव भयदायकः ॥ ९ ॥

तं श्रुत्वा हरिणी तत्रान्तर्वती सडसा स्वनम् ।

उत्पात नदीं तां वै भयेन य पलायत ॥ १० ॥

उत्पतन्त्या नदीतीये गर्भस्तस्याः पपात ड ।

साऽपि दूरे यथौ दक्ष मृता दुःभेन तत्क्षणात् ॥ ११ ॥

भरतेन मृगो बालो जलस्थः सन्धृतोऽभवत् ।

करुणायुतचित्तेन पालितश्च स यत्नतः ॥ १२ ॥

ततो मृगशिशौ तस्य प्रीतिर्जाता मडात्मनः ।
 लालयामास भावेन भेलयामास भूमिपः ॥ १३ ॥
 डमेण प्रगतं सर्वं कर्म तस्य तपोमयम् ।
 मृगे चासक्तचित्तस्य सङ्गदोषमपश्यतः ॥ १४ ॥
 अेकस्मिन् दिवसे सोऽपि मृगो मृगसमन्वितः ।
 यथौ वनान्तरे कुत्र न ज्ञातः साधुनाऽमुना ॥ १५ ॥
 भरतस्तं मृगं तत्र न ददर्श यदा प्रभो ।
 तदा दुःखसमायुक्तो बभ्राम स वने वने ॥ १६ ॥
 न ददर्श मृगं कुत्र विललाप मडीपतिः ।
 नित्यं शोकसमायुक्तः कालेन स ममार य ॥ १७ ॥
 मरणे स मृगस्तेन सन्दृष्टः स्वसमीपगः ।
 बभूव मृगयोनी स सङ्गदोषप्रभावतः ॥ १८ ॥
 तत्र पूर्वतपोभिश्च पूर्वजातिस्मरोऽभवत् ।
 ज्ञानयुक्तः स्वयं सङ्गात्स भीतो विच्यार ७ ॥ १९ ॥
 मृगसङ्गं परित्यज्य यथौ पूर्वाश्रमे ततः ।
 तत्राखिसासमायुक्तो द्रुद्धभावपराङ्मुषः ॥ २० ॥
 शुष्कं तृणादिकं भक्षन् सोऽस्मरद्विष्णुमव्ययम् ।
 तीर्थस्नानं तदा कुर्वन् साधुदर्शनलालसः ॥ २१ ॥
 अेकदा वनमध्ये स मृगो बभ्राम लीलया ।
 अपश्यत्पूर्वपुण्येन पुलडाश्रममुत्तमम् ॥ २२ ॥
 मुनीश्वरास्तत्र केचिद्वसंस्तत्परायणाः ।
 मडाभागास्तपोयुक्ता गाणेशभजने रताः ॥ २३ ॥
 तत्राऽसौ मृगजातिस्थो भरतो मुनिसन्निधौ ।
 वासं चकार संदृष्टः साधुसङ्गपरायणः ॥ २४ ॥
 अेकदा ब्रह्मदेवोऽथ जगाम पुलडाश्रमम् ।
 तं दृष्ट्वा पुलडाधास्ते प्रणोमुस्तं पितामहम् ॥ २५ ॥
 (Page भं. २ अ. १७ पान ३९)

तं सम्पूजय मडाभक्त्या पुलडः सर्वसंयुतः ।
 तोषयित्वा स्वयं देवं पादसंवाडने स्थितः ॥ २६ ॥
 परिपप्रश्च तं स्तुत्वा पुलडो भावसंयुतः ।
 आदितेवं मडाभागं गाणपत्यं स्वभावतः ॥ २७ ॥
 पुलड उवाच ।
 तात दुःभयुताः सर्वे जन्तवः केन भोगिनः ।
 भोक्षिणो ब्रह्मभूताश्च जायन्ते तद्द्रदस्व मे ॥ २८ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 पुलडस्य वयः श्रुत्वा प्रभुर्धाता तमब्रवीत् ।
 पुत्रं विनयसंयुक्तं कृतप्राञ्जलिमास्थितम् ॥ २९ ॥
 ब्रह्मोवाच ।
 शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि यत्पृष्टं मे त्वया परम् ।
 तत्सर्वं सर्वपापघ्नं शान्तिमार्गप्रकाशकम् ॥ ३० ॥
 विघ्नराजमनादृत्य नरा दुःभसमन्विताः ।
 जायन्ते सर्वलोकेषु विघ्नयुक्ता भयातुराः ॥ ३१ ॥
 यद् यद् दुःभकरं तत्तद्विघ्नरूपं न संशयः ।
 नरकादि मडाघोरं विकर्मकलदं मतम् ॥ ३२ ॥
 कर्मयुक्तं च सर्वं तत्स्वर्गभोगप्रदं मतम् ।
 तदेव दुःभरूपं त्वं पुत्र जानीडि निश्चितम् ॥ ३३ ॥
 स्वर्गेषु द्रुद्धभावश्च विद्यते नात्र संशयः ।
 स्त्रीपुंयुक्तं तथा विघ्नं भोडदं पश्य तत् स्थितम् ॥ ३४ ॥
 दैत्यादिभ्यो भयैर्युक्ता देवास्तत्र वसन्ति ते ।
 भयडीनाश्च तान् लत्वा लये मृत्युभयप्रदम् ॥ ३५ ॥
 उत्पत्तिनाशसंयुक्तं ब्रह्माण्डं सकलं मतम् ।
 त्रिगुणादि व्यथायुक्तं विघ्नेन त्रसितं स्मृतम् ॥ ३६ ॥
 अकर्मणा नरो भोक्षं लभते नात्र संशयः ।
 स अेव विघ्नसंयुक्तो भोक्षश्च शृणु तं सुत ॥ ३७ ॥
 देडी देडैश्चतुर्भिश्च भोडितो बन्धनं गतः ।

स अवे साधनं कृत्वा बन्धडीनः प्रजयते ॥ ३८ ॥

मोडेन युक्तो डीनोडयं देडी सर्वत्र सम्मतः ।

तदेव विघ्नरूपं य तत्र प्राप्तं मडामते ॥ ३९ ॥

देडदेडिमये योगे अरुम तल्लवनात्मकम् ।

विकल्पेन द्विधाभूतं स्वत उत्थानसंज्ञकम् ॥ ४० ॥

निर्विकल्पेन योगेन स्वमडिमि स्थितं भवेत् ।

तदेव विघ्नसंयुक्तं विकल्पयुतडीनतः ॥ ४१ ॥

साडुष्यं अरुमात्मनिष्ठं यत्तत्र बाधो न विद्यते ।

अस्वात्मनिष्ठमन्यथ्येत्तदा स्वात्ममयं भवेत् ॥ ४२ ॥

स्वात्मनिष्ठं धृतं येन तस्मादस्वात्मनिष्ठकम् ।

समुत्पन्नं मडाभाग न कृतं त्वपि पुत्रक ॥ ४३ ॥

तदेव विघ्नरूपं याध्यपरोत्थानभावतः ।

साडुष्यं अरुम न सन्देडो डीजमुत्थानधारकम् ॥ ४४ ॥

सडीजं तद्विनिर्डीजं तदेव भवति स्वयम् ।

अतो योगिभिरत्यन्तं मानितं न कदायन ॥ ४५ ॥

स्वानन्दं अरुम यत्प्रोक्तं समाधे रूपाधारकम् ।

तत्र स्वडीयसंयोगस्तदाकारेण जायते ॥ ४६ ॥

सर्वाभेदस्वरूपेण संयोगात्मक उच्यते ।

स्वसंवेधात्परं नास्ति संयोगाभेददायकम् ॥ ४७ ॥

तदेव योगिभिरस्तस्मात्कथितं विघ्नसंयुतम् ।

तस्माज्जातमिदं तत्र योगेनाभेदतां गतम् ॥ ४८ ॥

अन्ययात्मकदोषेण विघ्नरूपं प्रकाशितम् ।

अतो न मान्यतां प्राप्तं शान्तिमार्गेषु सर्वदा ॥ ४९ ॥

ततो योगस्वरूपं यत्सदा भिन्नं प्रकीर्तितम् ।

न तस्य कस्यचिद्वोगस्तत्र कुत्रापि नो भवेत् ॥ ५० ॥

अरुमभिन्नमयोगाध्यमतो विघ्नसमाकुलम् ।

व्यतिरेकात्मको दोषो ड्यशान्तिकर उच्यते ॥ ५१ ॥

(Page पं. २ अ. १८ पान ४०)

संयोगित्वमयोगत्वं त्यक्त्वा शान्तिमवाप्स्यसि ।

तत्र विघ्नविहीनत्वं प्राप्तं पुत्र न संशयः ॥ ५२ ॥

चित्तभूमिस्वरूपं यत् पञ्चधा त्यज विप्र ।

योगाभेदस्वरूपस्त्वं भविष्यसि न संशयः ॥ ५३ ॥

पञ्चधा चित्तरूपा वै बुद्धिर्माया प्रकीर्तिता ।

पञ्चधैश्वर्यमोडेषु मोडदा सिद्धिरुच्यते ॥ ५४ ॥

तत्र बिम्बं गणेशस्य पतितं योगरूपतः ।

द्वैधं मायायुतं प्रोक्तं बिम्बत्वात् त्यज प्रभो ॥ ५५ ॥

आदौ पुरा मया पुत्र कथितं कुलदैवतम् ।

गणेशरूपमस्माकं त्वयाराधितमादरात् ॥ ५६ ॥

तेन त्वं पात्रभूतश्च योगशान्तेर्मंडामुने ।

अधुना कथितं पुत्र पूर्णशान्तिस्वरूपकम् ॥ ५७ ॥

शान्तियोगेन नित्यं त्वं तं भजस्व विधानतः ।

भविताऽसि गणेशानस्तदा वै नात्र संशयः ॥ ५८ ॥

अेवमुक्त्वा स्वयं ब्रह्मांडतर्द्धे स प्रजापते ।

पुलहस्तत्र योगं त्वसाधयत्तपसि स्थितः ॥ ५९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते पुलहोपदेशवर्णनं नाम सप्तदशोऽध्यायः ॥ २.१७

२.१८ भरतमृगदेहत्यागो नामाष्टादशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

कुमेण योगशान्तिं च प्राप्तोऽसौ पुलहः स्वयम् ।

नित्यं गणेशमूर्तिं प्रापूजयत् भक्तिसंयुतः ॥ १ ॥

ध्याननिष्ठः सदा योगी तमेवाचिन्तयत् प्रभुम् ।

ततः क्रियति काले तं गणेशानो यथौ मुनिम् ॥ २ ॥

न बुभोध स तं विप्रो ध्याननिष्ठतया यदा ।

तदा हृदि स्थितो दृष्टिर्गणेशेन प्रलोपितः ॥ ३ ॥

अन्तर्हितं हृदिस्थं तं गणेशं न ददशे ङ ।

तदा भ्रान्तं धवापश्यद्दर्शं गणपं बलिः ॥ ४ ॥

उत्थाय सङ्घसा विप्रस्तं ननाम कृताञ्जलिः ।

विधिवत् पूजयामास विनायकमनामयम् ॥ ५ ॥

पूजयित्वा नमस्कृत्य तं तुष्टाव कृताञ्जलिः ।

सरोमाञ्चशरीरः सन् ङर्षगद्गदया गिरा ॥ ६ ॥

पुलङ्ग उवाच ।

नमस्ते विघ्नराजाय भक्तानां विघ्नहारिणे ।

विघ्नदात्रे ङ्यभक्तानां गणेशाय नमो नमः ॥ ७ ॥

ब्रह्मणे ब्रह्मरुपाय निराकाराय ते नमः ।

साक्षिणे सर्वसंस्थायानादिसिद्धाय ते नमः ॥ ८ ॥

अनामयाय देवायाऽप्रतर्क्याय मङ्गलसे ।

वङ्कतुण्डाय वै तुभ्यं ङेरम्भाय नमो नमः ॥ ९ ॥

स्वानन्दवासिने तुभ्यं भक्तसंरक्षकाय च ।

योगानां पतये शैव योगदायिन्नमो नमः ॥ १० ॥

शान्ताय शान्तरुपाय शान्तीनां पतये नमः ।

भक्तेभ्यः शान्तिदात्रे च योगशान्ताय ते नमः ॥ ११ ॥

नानावताररुपाय जगदाधारमूर्तये ।

सुरासुराणामीशाय सर्वगाय नमो नमः ॥ १२ ॥

सर्ववन्धाय वै तुभ्यं सर्वादौ संस्थिताय च ।

(Page भं. २ अ. १८ पान ४१)

सर्वान्त ऐकरुपाय मध्ये नानास्वरूपिणे ॥ १३ ॥

आदिमध्यान्तलीनाय सृष्टिस्थित्यन्तकारिणे ।

अनन्तोदरसंस्थाय लम्बोदर नमोऽस्तु ते ॥ १४ ॥

गजवङ्त्राय वै तुभ्यं गजकाराय ते नमः ।

गजकर्णाय पूर्णाय गजानन नमोऽस्तु ते ॥ १५ ॥

मूषकध्वजरुपाय मूषकारुढरूपिणे ।

पाशाङ्कुशधरायैव स्तुताय च विभूतिभिः ॥ १६ ॥
 यतुर्भुजधरायैव यतुर्वर्गमयाय च ।
 अरुभूतस्वरूपाय देवधारित्रमो नमः ॥ १७ ॥
 यं वेदवादिनः स्तोतुं वेदाः साङ्गाश्च योगिनः ।
 शिवविष्णुमुखा देवा न समर्था भवन्ति वै ॥ १८ ॥
 तं कथं स्तौमि देवेशं योगरूपमयं प्रभुम् ।
 अतो वै प्राणामामि त्वां प्रसन्नो भव सर्वदा ॥ १९ ॥
 वरं मे देहि योगात्मन् तेन तुष्टो भवाम्यहम् ।
 तव भक्तिं दृढां दृष्ट्वा व्यभियारविवर्जिताम् ॥ २० ॥
 अेवमुक्त्वा मुनिस्तत्र ननर्त प्रेमविह्वलः ।
 तं भक्तिरससंयुक्तमुवाच गणनायकः ॥ २१ ॥
 गाेश उवाच ।
 मदीया सुदृढा भक्तिर्व्यभियारविवर्जिता ।
 भविष्यति म्हायोगिन् तव यानन्ददायिका ॥ २२ ॥
 यदा मे स्मरणं त्वं वै कश्चिदसि म्हामते ।
 तदा मां द्रक्ष्यसि अरुभून् संस्थितं तव सन्निधौ ॥ २३ ॥
 भवत्कृतं मदीयं यत्स्तोत्रं भक्तिप्रदं भवेत् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं प्रोक्तं शान्तियोगप्रदायकम् ॥ २४ ॥
 यः पठिष्यति वै मर्त्यः शृणुयात्सर्वसौष्यभाङ् ।
 भविष्यति न सन्देहो यथा त्वं स तथा भवेत् ॥ २५ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 अेवमुक्त्वा गाणाधीशस्तत्रैवान्तर्दधे प्रभुः ।
 पुलहस्तत्र सन्तस्थावभजत्तं गाणाधिपम् ॥ २६ ॥
 मृगरूपधरस्तत्र भरतः पृथिवीपतिः ।
 संस्थितस्तत्र शुश्राव पूर्णं ज्ञानं विधानतः ॥ २७ ॥
 अरुभूणा कथितं यच्च पुलहाय सुधीमते ।
 तदेव तेन भूपेन धृतं स्वहृदि सर्वदा ॥ २८ ॥
 मनसि ध्यानसंयुक्तो बभूव मृगदेवजः ।

गणेशस्य सदा ढृष्टस्तत्र वासं यकार सः ॥ २९ ॥

ततस्तेन य सङ्गीतं तच्छृणुष्व प्रजापते ।

अढो विद्मो मढाढोरो मया प्राप्तः सुदुर्जयः ॥ ३० ॥

राज्यं त्यक्त्वा वने नित्यं संस्थितोऽढं ढरिं स्मरन् ।

तत्रापि मृगसङ्गेन सञ्जातो मृगऽपधृक् ॥ ३१ ॥

विष्णुमुष्यामरेशाना विद्मयुक्ता न संशयः ।

तत्र कोऽढं मनुष्यो वै जयन् वै विनमुलढाणम् ॥ ३२ ॥

विद्मराजप्रसादेन विद्मं निद्मन्ति दुर्जयम् ।

शिवविष्णवादयः सर्वे जन्तवश्च तथा परे ॥ ३३ ॥

धन्या भक्तिर्मल्लता या वैष्णवी परमाद्भुता ।

यथा संस्कारसंयुक्तं सम्प्राप्तं ज्ञानमुत्तमम् ॥ ३४ ॥

गाणपत्यो मढायोगी दृष्टो वै पुलढो मया ।

अढो भाग्यमढो भाग्यं मदीयं परमं मतम् ॥ ३५ ॥

येनाढं गाणपत्यानां सङ्गे तिष्ठामि नित्यशः ।

विद्मढीनः स्वभावेन भजामि गाणनायकम् ॥ ३६ ॥

अेवं गणेशभक्त्या वै संयुतो मृगसत्तमः ।

कालेन गाणपं ध्यात्वा देढत्यागं यकार ढ ॥ ३७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ते पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मढापुराणे

द्वितीये भाऽऽे अेकदन्तयरिते भरतमृगदेढत्यागो नामाष्टादशोऽध्यायः ॥ २.१८

२.१९ यौरवधो नामैकोनविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल ढवाय ।

आङ्गिरसकुले विप्रो भलूव मुनिसत्तमः ।

ततः पुत्रोऽभवत्तस्य भरतो नृपसत्तमः ॥ १ ॥

तत्रापि सङ्गभीतोऽसौ ज्ञानयुक्तो मढामुनिः ।

गणेशं मनसा ध्यायन् संस्थितो मुनिसन्निधौ ॥ २ ॥

तत्र वेदादिषु प्रोक्तं गणेशस्य मढात्मनः ।

स्तवनं संश्रुतं ज्ञानं तेन पूर्वं दृढं कृतम् ॥ ३ ॥

जडवत्सङ्गसम्भीतो बभूव ब्राह्मणोत्तमः ।

यातुर्यं सकलं तेन गोपितं सर्वसन्निधौ ॥ ४ ॥

विवाडादिभयात् सर्वं जडत्वं सम्प्रकाशितम् ।

भूर्भवञ्चैष्टया तत्र बालभावेन तिष्ठता ॥ ५ ॥

तस्योपवीतदानं स यकाराङ्गिरसो मुनिः ।

पश्चात् सन्ध्यादिकं कर्म शौचाचारमक्षिप्यत् ॥ ६ ॥

पित्रा कथितमत्यन्तं न जग्राह मडामतिः ।

अन्यथा स यकारापि ताडितो यद्वि योगिपः ॥ ७ ॥

उस्तं धृत्वा पिता तस्य कारयामास वैदिकम् ।

सर्वमायमनाद्यं य तथा तेन कृतं डिल ॥ ८ ॥

पुनः पित्रा य सम्भृष्टे न सस्मार तदा स्वयम् ।

जडवत्सर्वं आचारस्त्यक्तस्तेन मडात्मना ॥ ९ ॥

ततस्तस्य कृतं नाम सर्वैर्लोकैः प्रजापते ।

जड इत्येव सततं कथ्यते यत्र तत्र तैः ॥ १० ॥

तत्रादरापमानादि तिरस्कारादिकं मडत् ।

सम्बभूव य तेनापि जडवत्यक्तमेव य ॥ ११ ॥

लोकैः सर्वेऽवदंस्तत्र ज्ञानमस्य न निश्चितम् ।

निन्दास्तुत्यादिकं सर्वं मडामूर्खेण सख्यते ॥ १२ ॥

जडत्वादिकदोषेण विवाडादिकमस्य य ।

न कृतं जनकेनैव तेनानन्दमवाप सः ॥ १३ ॥

ततः कालेन निधनं गतस्तस्य पिता मुनिः ।

माता सती गुणयुता सडगा सम्बभूव उ ॥ १४ ॥

मातुः सपत्नीजाताश्च भ्रातरौ नव याऽभवन् ।

तेषामधीनतां यातो द्विजोऽसौ शान्तियोगधृक् ॥ १५ ॥

भ्रातृपत्न्यो मद्योत्सिक्ताश्चक्रुः स्नेहं न खाल्यकम् ।

उच्छिष्टं कुत्सितं यान्नं ज्वलितं तद्दुस्तुषम् ॥ १६ ॥

वस्त्राद्यैर्भ्रातरः सर्वे भाषणैः सत्कृतं न तम् ।
 यङ्कुः स्नेहं पशित्यज्य कुलपांसुं वदन्ति ते ॥ १७ ॥
 तथाप्यमृतवत्सर्वं कुत्सितं क्लिन्नदग्धकम् ।
 अन्नं बभक्ष योगीशश्चीरवस्त्रैः समावृतः ॥ १८ ॥
 तदपि भ्रातृजायास्ता अन्नं तस्मै य नो ददुः ।
 द्वित्रिवासरमध्ये स अेकमुक्त्वाऽऽभवन्मुनिः ॥ १९ ॥
 क्षुधया पीडितो योगी गाणपत्यः प्रजापते ।
 भ्रमन्नन्नार्थमत्यन्तं गेहे गेहे विचक्षणः ॥ २० ॥
 तत्र लोकेः स्वकार्यार्थं गृहीतो यत्र तत्र सः ।
 यकार सकलं कार्यं तेषामन्नार्थमादरात् ॥ २१ ॥
 ततस्ते उर्षिताः सर्वे वस्त्रान्नादिकमादरात् ।
 ददुः सोऽपि प्रसन्नात्मा कर्मकारोऽभवत् स्वयम् ॥ २२ ॥
 ततस्तेर्भ्रातृभिर्दृष्टं तमानीय स्वके गृहे ।
 स्वकर्मकारिणं यङ्कुर्भ्रातरो उर्षसंयुताः ॥ २३ ॥
 तदपि भ्रातृजायास्ता कुत्सितान्नं ददुस्तुषम् ।
 सुधासमं बभक्षान्नं सोऽपि भावं प्रदर्शयन् ॥ २४ ॥
 कदाचित्पञ्चशालीनं क्षेत्रेषु स्थापितो मुनिः ।
 भ्रातृभी रक्षणार्थं स रात्रौ वै दिवसे प्रभो ॥ २५ ॥
 तत्राऽयं संस्थितो विद्वांस्तत्तथैव यकार य ।
 (Page पं. २ अ. २० पान ४३)
 अन्नार्थं देहभावाद्गः सुभङ्गुःपादिके समः ॥ २६ ॥
 तत्र शित्रमभूद्यत् तत् शृणुष्व प्रजापते ।
 यौराणां स्वामिना देवी भद्रकालीति संस्तुता ॥ २७ ॥
 लभेद्यदि मम द्रव्यं विपुलं य जगन्मयि ।
 तदा पुरुषरूपं ते दास्यामि पशुमुत्तमम् ॥ २८ ॥
 द्रव्यं तस्य तथा प्राप्तं तेन सम्प्रेषिताः स्वकाः ।
 यौरा रात्रौ श्रमैर्युक्तास्तत्राजगुर्मुयदृच्छया ॥ २९ ॥
 तं गृहीत्वा बलात्सर्वे जग्मुः स्थानं स्वकं भलाः ।

योगिना देडप्रारब्धं तदा ज्ञातं च तादृशम् ॥ ३० ॥

तत्र यौराधिपेनैव सत्कृतः पूजनादिभिः ।

भोजनं स चकारापि स्वाद्दु विपेन्द्रसत्तमः ॥ ३१ ॥

तं पुरस्कृत्य वादित्रैर्निनदद्भिर्भयौ भवः ।

देवीसन्निधिमानन्दात् पूजितं परमादरात् ॥ ३२ ॥

पूजयित्वा मडाकाली ततस्तं मुनिपुङ्गवम् ।

पुरस्कृत्यासिना उन्तुं नग्नं भङ्गं चकार सः ॥ ३३ ॥

मरणं देडभावस्य दृष्ट्वाऽसौ योगिसत्तमः ।

न डिञ्चित् क्षुब्धवांस्तत्र सस्मार गाणपं दृष्टि ॥ ३४ ॥

अधैव पतितो देडोऽथवाऽस्तु चिरञ्जविकः ।

तत्र डिं कारणं मे वै गजानन नमोऽस्तु ते ॥ ३५ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र देवी डोपसमन्विता ।

गाणपत्या मडाकाली निःसृता मूर्तिमध्यतः ॥ ३६ ॥

भङ्गं यौराधिपस्याऽपि उस्ताज्जग्राड लीलया ।

तेन तस्य शिरश्चित्वा पपौ रुधिरमुत्तमम् ॥ ३७ ॥

अन्ये समागताश्चौरास्तेऽपि भङ्गेन नाशिताः ।

चिक्कीऽ स्वगाणैर्देवी गाणेशस्तवतत्परा ॥ ३८ ॥

तां प्रणम्य यथौ दक्ष भद्राम परितस्तु सः ।

स्वेच्छायाऱी मडायोगी भिक्षाशी गाणपं स्मरन् ॥ ३९ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तचरिते यौरवधो नामैकोनविंशोऽध्यायः ॥ २.१९ ॥

२.२० जडभरतरडूगाणामिलनो नाम विंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

सिन्धुदेशाधिपो राजा रडूगाण षति स्मृतः ।

पूर्वसंस्कारयोगेन ङ्यन्तर्निष्ठो बभूव उ ॥ १ ॥

राजा शान्त्यर्थमत्यन्तं यत्नवान प्राप तां न सः ।

यथौ गङ्गासमीपस्थं कपिलाश्रममादरात् ॥ २ ॥

गौतम्या दक्षिणे कूले श्रुतवान् द्विजपुङ्गवात् ।

निर्जगाम पुराद्राजा शिबिकायां समास्थितः ॥ ३ ॥

गच्छन्मार्गे त्वरायुक्तः श्रान्तवाडो मडीपतिः ।

धृत्वाऽन्यान्योजयामासुर्वाडार्थं स्वजनास्तदा ॥ ४ ॥

तत्र दैवप्रसङ्गेन समालब्धं मडामुनिम् ।

आङ्गिरसवरं तं ते यकुवार्डकमञ्जसा ॥ ५ ॥

ज्ञात्वा देवं मडायोगी प्रारब्धाधीनमादरात् ।

वाडको नृपतेर्दक्ष बभूव विगतज्वरः ॥ ६ ॥

अलिंसापरमो योगी मार्गे जन्तुमवेक्ष्य सः ।

स्वपादक्षेपणं तत्र यकार प्राणिवर्जिते ॥ ७ ॥

तेन सर्वे बभूवुश्च वाडका मन्दगामिनः ।

दोलायिता य शिबिस्का तथा राजा सुदुःभितः ॥ ८ ॥

(Page भं. २ अ. २० पान ४४)

ततः डोधसमाविष्टो रडूगाण उवाच तान् ।

सभ्यङ् य शिबिकां वाडा वडध्वं सुप्रथमतः ॥ ९ ॥

ततो भीताश्च ते सर्वे तमूयुरधुना नृप ।

आनीतः सुदुरात्मायं यथा यलति मद्यपः ॥ १० ॥

ततो राजा मडात्मानमुवाच शठ किं त्वया ।

उन्मत्तवद्गतिर्दुष्टा क्रियते मम सन्निधौ ॥ ११ ॥

ततो भाविबलेनासावाङ्गिरस उवाच उ ।

ज्ञात्वा तं योगमिच्छन्तं पात्रभूतमनादरात् ॥ १२ ॥

जडभरत उवाच ।

मायामयमिदं सर्वं भ्रान्तिरुपमसत्यकम् ।

तत्र राजजनानां वै जनः कुत्र प्रदृश्यते ॥ १३ ॥

वयं द्वन्द्वं प्रेषयित्वा समभावेन संस्थिताः ।

शिक्षाकर्ता न भविताऽस्माकं राजा मडाबलः ॥ १४ ॥

तेन किं योगमार्गं वै त्यज्त्वा तिष्ठेम साम्प्रतम् ।

तदधीना भवामः किमज्ञानेन वदत्ययम् ॥ १५ ॥
धृत्युक्त्वा मौनमास्थाय शिबिकां पूर्ववद्भङ्गम् ।
आङ्गिरसो मलायोगी यथाव गार्वाणं भङ्गम् ॥ १६ ॥
राजा श्रुतं मलावाक्यं योगग्रन्थितमुत्तमम् ।
भयभीतश्च तेनासावुत्पापात् महीतले ॥ १७ ॥
दृष्ट्वा तं मलिनं विप्रं यज्ञोपवीतसंयुतम् ।
बिभ्राणं शीरवसनं ब्रह्मतेजः सनातनम् ॥ १८ ॥
प्राणनाम स साष्टाङ्गं कृताञ्जलिपुरः स्थितः ।
जगाद भयभीतो वै रडूगाणः स धर्मवित् ॥ १९ ॥
रडूगाण उवाच ।
क्षमापराधमतुलं मम ब्रह्मन् दयानिधे ।
अज्ञानेन कृतं कर्म किं विप्रोऽसि वदस्व माम् ॥ २० ॥
अवधूता मलात्मानश्चरन्ति यत्र कुत्र वै ।
तथा त्वमपि मे भासि यज्ञोपवीतधारक ॥ २१ ॥
कपिलः किं नारदश्चाङ्गिरा पुलहकः कृतुः ।
दत्तो वा याज्ञवल्क्यश्च वद मां करुणानिधे ॥ २२ ॥
अहं बिभ्रेमि विपेन्द्र ब्राह्मणानामधर्षणात् ।
न ब्राह्मणसमं किञ्चिद्देवतं सयरायरे ॥ २३ ॥
साक्षात् परमेश्वरस्याऽपि तनवो ब्राह्मणा मताः ।
कर्माधाराश्च ज्ञानानामाधारा ब्रह्मधारकाः ॥ २४ ॥
ब्राह्मणस्य मुपेनैव यच्छ्रुतं तत्समागतम् ।
देवस्थानेषु देवानामुदरे नात्र संशयः ॥ २५ ॥
ब्राह्मणोऽप्यथ यद्दत्तं तदक्षयपदप्रदम् ।
उद्धाराय जनानां वै ब्राह्मणाः सम्मताः किल ॥ २६ ॥
मन्त्राधीना देवगणा मन्त्रा विप्राधीना मताः ।
देवानां श्रुवनं सर्वं द्विजाधीनं च तेन वै ॥ २७ ॥
मन्त्रहीनं च यत्कर्म निष्कलं जायते किल ।
कर्माधीनं जगत् सर्वमतो ब्राह्मणमूलकम् ॥ २८ ॥

कर्मनिष्ठास्तपोनिष्ठा ज्ञाननिष्ठा द्विजोत्तमाः ।

योगिनश्च भवन्तीह तारका जगति स्थिताः ॥ २९ ॥

सर्वेषां गुरवो विप्रा ज्ञानदास्तेन सम्मताः ।

साक्षाद् ब्रह्मस्वरूपा वै ब्राह्मणा नात्र संशयः ॥ ३० ॥

तेषां डेलनमात्रेण पतन्ति शिवमुप्यकाः ।

सेवनेन य तेषां वै सर्वं स लभते जनः ॥ ३१ ॥

ब्राह्मणानां य शापेन विष्णुमुप्या सुरेश्वराः ।

पतिता ड्यवतारेषु पुनः संस्थापिता द्विजैः ॥ ३२ ॥

अतो बिभेमि विप्रेष वद कस्त्वं मडामते ।

विष्णुशिवादिदेवेष्वस्तथाडडं न बिभेमि वै ॥ ३३ ॥

अेवमुक्त्वा पुनः पादौ गृड्य तं प्रणनाम सः ।

(Page पं. २ अ. २१ पान ४प)

पादपद्मे शिरः स्थाप्य रुरोद भयविह्वलः ॥ ३४ ॥

ततोऽसौ करुणाविष्टो जडभरतस्तमब्रवीत् ।

उत्थाप्य नृपशार्दूलं प्रश्रयाऽवनतं वयः ॥ ३५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽे अेकदन्तयरिते जडभरतरडूगाणमिलनो नाम विंशतितमोऽध्यायः ॥ २.२०

२.२१ रडूगाणसिद्धिप्राप्तिवर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

जडभरत उवाच ।

आड माङ्गिरसो नाम जडभरतः प्रकथ्यते ।

स्वायम्भुवश्च भरतोऽधुना जडश्च तेन वै ॥ १ ॥

मा यिन्तां कुरु राजर्षे ड्यज्ञानेन त्वया कृतम् ।

डेलनं मम देडस्य पापदं न भविष्यति ॥ २ ॥

गच्छ राजन्ययेच्छ त्वं मत्तो वै न भयं तव ।

गमिष्यामि स्वतन्त्रोऽडं प्रारब्धेन नियन्त्रितः ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।
 तस्य योगीन्द्रमुष्यस्य श्रुत्वा वचनमुत्तमम् ।
 रडूगण उवाचाथ तं प्रणम्य मडायशाः ॥ ४ ॥
 रडूगण उवाच ।
 धन्यं कुलं मदीयं वै पितरौ ज्ञानमाश्रमः ।
 तपो विधा यशो दानं तवाङ्घ्रियुगदर्शनात् ॥ ५ ॥
 अडं सिन्धुमडीपालो रडूगण ँति स्मृतः ।
 राजयादिविषयं त्यक्त्वा निःसृतो मुनिसत्तम ॥ ६ ॥
 शान्त्यर्थं कपिलं यामि गौतमीतीरवासिनम् ।
 त्वं साक्षाद् ब्रह्मरूपश्च दैवेन दर्शनं गतः ॥ ७ ॥
 मां शिष्यं तारय मुने योगबोधेन सत्तम ।
 साक्षात् शान्तिं वद विभो यथा शान्तो भवाम्यडम् ॥ ८ ॥
 तस्य तद्रयनं श्रुत्वा कृपया परया युतः ।
 जगाद तं नृपेन्द्रं स आङ्गिरसो मडाधुतिः ॥ ९ ॥
 शृणु राजन् त्वया पृष्टे वेदगुड्यं य दूर्गमम् ।
 कथयामि तथापि त्वां योगशान्तिकरं परम् ॥ १० ॥
 देडश्चतुर्विधः प्रोक्तस्तत्र देडी यतुर्विधः ।
 भ्रान्त्या भिन्नत्वमाश्रित्यैकोऽपि भाति तदात्मकः ॥ ११ ॥
 देडानां ब्रह्म यत्प्रोक्तं भिन्दुमात्रं य दृश्यते ।
 देडीनां ब्रह्मरूपं वै सोऽडं मात्रात्मकं डिल ॥ १२ ॥
 तयोः संयोग अेवाऽसौ बोधात्मक उदाडृतः ।
 स्वतोत्थानमिदं ब्रह्म विकल्पाद्विविधं मतम् ॥ १३ ॥
 बोधनाशे मडीपाल उत्थानं जायते न य ।
 साङ्घ्यरूपं डि तद्ब्रह्म केवलं स्वसुभे रतम् ॥ १४ ॥
 यत्र परसुभं नास्ति तत्र वै स्वसुभं कथम् ।
 ततः परत उत्थानयुक्तं ब्रह्म प्रकीर्तितम् ॥ १५ ॥
 तत्रोत्थानस्य बीजं यत्स्थितं भिन्नात्मकं परम् ।
 स्वसौष्यनिष्ठरूपं डि बोधडीनप्रभावतः ॥ १६ ॥

स्वतः परत उत्थानडीनं स्वानन्दवाचकम् ।
संयोगाभेदरूपं वै जनीडि नृपसत्तम् ॥ १७ ॥

स्वानन्द पञ्चभेदं य स्वयं सर्वत्र संस्थितम् ।
सत्यासत्यसमं येति नेतिरूपं यतुर्थकम् ॥ १८ ॥

स्वतः परत उत्थानमेतन्नाम प्रकीर्तितम् ।
तथोरनुभवो यः स्यात्तस्य रूपं तदेव य ॥ १९ ॥

(Page भं. २ अ. २२ पान ४६)

ताभ्यां नानाविधं ब्रह्मान्नादि वेदे प्रकीर्तितम् ।
जगन्नानाविधं तद्ब्रह्मजनीडि नृपसत्तम् ॥ २० ॥

नामरूपमयं सर्वमसत्यं परिकीर्तितम् ।
शाक्तं ब्रह्म समाख्यातं वेदे वै वेदवादिभिः ॥ २१ ॥

नामरूपात्मकं यत्तत्सदा भा.३.५.मयं स्मृतम् ।
अमृतं सौरमात्मा तद्ब्रह्म सर्वप्रकाशकम् ॥ २२ ॥

तथोरभेदकर्ताऽसौ विष्णुरानन्दसंज्ञितः ।
द्वयोः समं य तद्ब्रह्म भावाभावमयं परम् ॥ २३ ॥

त्रिभिर्डीनं तुरीयं यन्नेति कर्ता शिवः स्मृतः ।
अव्यक्तं मोडडीनं यत् स्वाधीनं ब्रह्म तन्मतम् ॥ २४ ॥

यतुर्णां यैव संयोगो यत्राभेदमयः स्मृतः ।
स अेव स्वस्वरूपाभ्यो मायायुक्तो विनायकः ॥ २५ ॥

संयोगनाशकारी यायोगः सर्वत्र समन्तः ।
निर्माथिको गणेशः स कथितो योगिभिर्नृप ॥ २६ ॥

अयोगे योगिनां राजन्निवृत्तिरूपजायते ।
स्वकीयभेदडीनत्वात्तद्ब्रह्मयोगसंज्ञकम् ॥ २७ ॥

अत अेव स्वनाशाभ्यनिवृत्त्या तच्च लभ्यते ।
मायया सर्वसंयोगे तद्धीनं ब्रह्म तत् स्मृतम् ॥ २८ ॥

अयोगश्चैव संयोगो योगे तौ न प्रपश्यति ।
तदेव गणनाथो डि योगशान्तिमयः स्मृतः ॥ २९ ॥

मायायुक्तश्च मायावी मायाडीनश्च डेवलः ।

तदेव भ्रान्तिमात्रं यन्त्यक्तव्यं योगिभिः सदा ॥ ३० ॥

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं तदैश्वर्यं मलामते ।

मोडदं द्विविधं त्यक्त्वा शान्तिरूपो भविष्यसि ॥ ३१ ॥

अवेमुक्त्वा मलायोगी विरराम प्रजापते ।

सोऽपि तं प्राणनामाथ राजयं त्यक्त्वा वनं ययौ ॥ ३२ ॥

अवे रडूगाणो राजा साधयित्वा विधानतः ।

शान्तिं प्राप्तो मलातेजा गाणपत्यो भवूव ७ ॥ ३३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मलापुराणे

द्वितीये भाषे अंकदन्तयरिते रडूगाणसिद्धिप्रामिषर्णनं नामैकविंशोऽध्यायः ॥ २.२१

२.२२ जडभरतयरितं नाम द्वाविंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

तत आङ्गिरसो योगी विचयार मडीतले ।

मयूरेशस्य स क्षेत्रं आययौ दैवयोगतः ॥ १ ॥

तत्र पूर्ववितारे य गणेशस्य मलात्मनः ।

दृष्ट्वा ज्ञात्वा स्थितस्तं स ध्यायन्नेकत्र मूढवत् ॥ २ ॥

वर्षमात्रे गते तस्य दर्शनार्थं ययौ स्वयम् ।

गणेशो मूषकाडुढः सिद्धिबुद्धिसमन्वितः ॥ ३ ॥

तं दृष्ट्वा प्राणनामादौ तुष्टाव प्राञ्जलिः प्रभुम् ।

रोमाञ्ची साश्रुनेत्रः स भक्तिभावनिमज्जितः ॥ ४ ॥

जडभरत उवाच ।

नमः शान्तिस्वरुपाय शान्तिदाय कृपालवे ।

विद्वेशाय नमस्तुभ्यं डेरम्भाय नमो नमः ॥ ५ ॥

सिद्धेः पते य तदात्रे भक्तानां भयभञ्जन ।

भक्तिप्रियाय वै तुभ्यं भक्तभक्ताय ते नमः ॥ ६ ॥

(Page पं. २ अ. २२ पान ४७)

बुद्धेः पते धियो दात्रे सर्वविधाकलात्मने ।

જ્ઞાનરૂપપ્રકાશાય ગણેશાય નમો નમઃ ॥ ૭ ॥

મૂષકારૂઢ વૈ તુભ્યં ચતુર્બાહુધરાય ચ ।
સ્વાનન્દવાસિને દેવ વક્તુણ્ડાય તે નમઃ ॥ ૮ ॥

નાનાવિહારયુક્તાયાનન્તરૂપાય તે નમઃ ।
અમેયાય સદાયોગશાન્તિસ્થાય નમો નમઃ ॥ ૯ ॥

ધન્યોડહં કૃતકૃત્યોડહં યેન દૃષ્ટો ગજાનનઃ ।
વેદાદૌ ગોચરોડયં ન કૃપયા સહસાડડગતઃ ॥ ૧૦ ॥

મયા કિં તે કૃતં દેવ દર્શનાર્થં કિમાગતઃ ।
ભક્ત્યા સમં ન કિઞ્ચિત્તે પ્રિયં જ્ઞાતં મયાધુના ॥ ૧૧ ॥

ભક્ત્યા ત્વાં હૃદિ સન્ધ્યાયન્ સંસ્થિતો જડવત્પ્રભો ।
ત્વમેવ મોહિતો ભક્ત્યા મમ સન્નિધિગઃ કૃતઃ ॥ ૧૨ ॥

અહો ભક્તિસમં કિઞ્ચિન્નૈવ દૃષ્ટં ન ચ શ્રુતમ્ ।
યથા ત્વં શાન્તિયોગસ્થો મોહિતઃ સહસાડડગતઃ ॥ ૧૩ ॥

ત્વદીયાંશસમુત્પન્નં સકલં બ્રહ્મનાયક ।
કિં દદામિ ગણેશાન યેન તુષ્ટો ભવિષ્યસિ ॥ ૧૪ ॥

અતસ્ત્વાં નમનં કુર્વે દેહોડયં તે નિવેદિતઃ ।
વરં દેહિ મહાબાહો યેન તૃપ્તો ભવામ્યહમ્ ॥ ૧૫ ॥

ભક્તિં દૃઢાં ત્વચ્ચરણે વ્યભિચારવિવર્જિતામ્ ।
દેહિ નાથ દયાસિન્ધો નાન્યદ્ યાયે કદાયન ॥ ૧૬ ॥

એવમુક્ત્વા ગણાધ્યક્ષં નનામ સ પુનઃ પુનઃ ।
પ્રેમણા નનર્ત યોગીન્દ્રસ્તમુવાચ ગણાધિપઃ ॥ ૧૭ ॥

ગણેશ ઉવાચ ।
ભવિતા સુદૃઢા ભક્તિર્મમ તે મુનિસત્તમ ।
વ્યભિચારવિહીના તે ન ચાડ્ગિરસ સંશયઃ ॥ ૧૮ ॥

ત્વયા કૃતમિદં સ્તોત્રં મદીયં યોગશાન્તિદમ્ ।
ભવિષ્યતિ મહાભાગ મમ પ્રીતિકરં પરમ્ ॥ ૧૯ ॥

યં યમિચ્છતિ તં તં વૈ દાસ્યામિ સ્તોત્રપાઠકઃ ।
શ્ૃણુયાત્તસ્ય તદ્વચ્ચ ભવિષ્યતિ ન સંશયઃ ॥ ૨૦ ॥

अ०व०मु०कु०वा०न्त०र्द०घे०ऽसौ० गा०ण०ना०थः० प्र०जा०प०ते० ।
 स० मु०नि०र्भ०क्ति०सं०यु०क्तो०ऽभ०व०त्त०त्रै०व० सं०स्थि०तः० ॥ २१ ॥
 अ०न्ते० गा०णो०श०रु०पो०ऽसौ० जा०तो० यो०गी०न्द्र०स०त्त०मः० ।
 गु०डा० त०त्र० प्र०सि०ध्दा० वै० व०र्त०ते०ऽध० म०ळा०मु०नेः० ॥ २२ ॥
 गा०णो०शो०त्त०र०भा०गे० य० स०म्भु०षे० को०श०दू०र०क०म् ।
 स्था०न०मा०ङ्गि०र०स०स्था०ऽपि० भ०र०त०स्य० ज०डा०त्म०नः० ॥ २३ ॥
 कु०र्व०न्ति० दर्श०नं० त०स्य० त०त्र० ये० मा०न०वा०द्यः० ।
 तेषां० मु०क्ति०र्भ०वे०द्द०क्ष० शा०श्र०ती० ना०त्र० सं०श०यः० ॥ २४ ॥
 य०रि०तं० भ०र०त०स्ये०दं० क०थि०तं० प०र०मा०द्भु०त०म् ।
 श०ृ०णु०या०धो० न०रो० भ०क्त्या० प०ठे०द्वा० भु०क्ति०मु०क्ति०द०म् ॥ २५ ॥
 अ०व०मा०द्या०श्च० रा०जा०नः० प्रि०य०व्र०त०कु०ले०ऽभ०व०न् ।
 उ०त्प०न्नाः० सर्०व०ध०र्म०ज्ञा० ना०ना०दे०व०प०रा०य०णाः० ॥ २६ ॥
 ॥ ॐ० त०त्स०दिति० श्री०म०दा०न्त्ये० पु०रा०णो०प०नि०ष०दि० श्री०म०न्मौ०द्र०ले० म०ळा०पु०रा०णे०
 द्वि०ती०ये० भा०उ० अ०क०द०न्त०य०रि०ते० ज०ऽभ०र०त०य०रि०तं० ना०म० द्वा०विं०शो०ऽध्या०यः० ॥ २.२२
 (Page पं. २ अ. २३ पान ४८)

२.२३ ध्रुवयस्त्रिं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः

॥ श्री०गा०णेशाय० नमः० ॥
 मु०द्ग०ल० उ०वा०य० ।
 स्व०या०य०भ०भु०व०भ०नोः० पु०त्र० उ०त्ता०न०पा०द०सं०ज्ञि०तः० ।
 स० रा०ज्यं० म०ध्य०दे०श०स्य० य०ङ्के० वै० ध०र्म०सं०यु०तः० ॥ १ ॥
 त०स्य० भा०र्ये० प्र०वि०ष्या०ते० सु०नी०तिः० सु०रु०यि०स्त०था० ।
 सु०नी०त्यां० य० ध्रु०वो० ज०ज्ञे० सु०रु०य्या०मु०त्त०म०स्त०तः० ॥ २ ॥
 सु०रु०य्या० स्व०व०शं० नी०तो० त०या० रा०जा० वि०मो०छि०तः० ।
 सु०नी०तिं० म०न्य०ते० न० स्म० म०न०सा०ऽपि० प्र०जा०प०ते० ॥ ३ ॥
 अ०क०दा० ध्रु०व०पु०त्र०श्चा०य०थौ० रा०ज्ञः० स०भी०प०क०म् ।
 आ०रो०ढु०मि०च्छ०न्नु०त्स०ङ्गे० सं०स्थि०त०स्त०स्य० स०न्नि०धौ० ॥ ४ ॥

तत्रावमानितस्तेन सुरुय्या दृष्टभावतः ।
 ततो ध्रुवो वनं दक्ष जगाम क्रोधसंयुतः ॥ ५ ॥
 मार्गे वै गच्छतस्तस्य नारदो दृष्टिमागतः ।
 तं ननाम मडाबुद्धिर्बालोऽयं धर्मघारकः ॥ ६ ॥
 वृत्तान्तमपिलं ज्ञात्वा नारदेन मडात्मना ।
 उपदिष्टो मडामन्त्रो विष्णोश्च द्वादशाक्षरः ॥ ७ ॥
 नारदं स प्रणम्याऽऽददौ मथुरायां यथौ ततः ।
 तपश्चकार तत्राऽसौ ध्यायन्विष्णुं सनातनम् ॥ ८ ॥
 सडस्रवर्षमत्यन्तं तताप परमं तपः ।
 प्रसन्नो भगवांस्तत्र तं यथौ भक्तिभावतः ॥ ९ ॥
 ददौ राज्यमभारुं वै पृथिव्याः परमाद्भुतम् ।
 अन्ते स्वर्गस्य राज्यं य पदं विष्णोर्ध्रुवात्मकम् ॥ १० ॥
 ततः स्वगृहमागत्य ननाम पितरौ ध्रुवः ।
 तं राजा मानयामास अबुलं तेजसा युतम् ॥ ११ ॥
 कालेन तं ध्रुवं राजा यकार स नराधिपः ।
 वनं यथौ मडातेजास्तताप परमं तपः ॥ १२ ॥
 तत्रागत्य य गाणेशो नारदस्तमुवाच सः ।
 भेदाभेदादिडीनं त्वं गाणेशं भज पार्थिव ॥ १३ ॥
 शिवविष्णुवाद्यो देवा योगिनः सनकाद्यः ।
 वसिष्ठाद्या ऋषिगणा भजन्ते तं न संशयः ॥ १४ ॥
 न गाणेशं विना शान्तिर्लभ्यते नात्र संशयः ।
 स्वायम्भुवादिभूपालैः सेवितो गाणनायकः ॥ १५ ॥
 अेवमुक्त्वा गाणेशस्य ददौ मन्त्रं षडक्षरम् ।
 राजा मन्त्रप्रभावेण गाणपत्यो अबभूव ॥ १६ ॥
 भरणे गाणनाथं वै सस्मार स नृपोत्तमः ।
 सायुज्यं गाणनाथस्य प्राप्तं तस्य मडात्मनः ॥ १७ ॥
 ध्रुवो राज्यं यकाराथ धर्मयुक्तो मडीपतिः ।
 जगाम सडसा तत्र नारदः करुणानिधिः ॥ १८ ॥

तं दृष्ट्वा प्राणनामाऽसौ पूजयामास भक्तिः ।
स्वगुरुं पूर्वाभावेन कृताञ्जलिपुटः स्थितः ॥ १९ ॥

तमुवाच मलायोगी नारदो दिव्यदर्शनः ।
स्वशिष्यं भक्तिसंयुक्तं दयया य दयानिधिः ॥ २० ॥

नारद उवाच ।
शृणु ध्रुव वयो रभ्यं विदुषादागतोऽधुना ।
विषणुना प्रेषितोऽहं वै तव उतोर्मलामते ॥ २१ ॥

मयूरेशस्य यत्क्षेत्रं भुवि ब्रह्ममयं परम् ।
तत्र गत्वा मलायात्रां कुरु त्वं विधिवत्सुत ॥ २२ ॥

तेनाक्षयपदं ते वै भविष्यति मदीयकम् ।
अन्यथा विघ्नसंयुक्तः पतिष्यसि न संशयः ॥ २३ ॥

अन्यथ्य कथितं तेन विषणुना करुणावता ।
अेकाक्षरं गणेशस्य मलामन्त्रं जपेति वै ॥ २४ ॥

तेन मन्त्रप्रभावेण लये ब्रह्मदिनात्यये ।
लयं ध्रुवपदं गच्छेत्तदा त्वं शान्तिमेष्यसि ॥ २५ ॥

ब्रह्मणि ब्रह्मभूतश्च भविष्यसि न संशयः ।
अन्यथा योगशान्तिं त्वं न प्राप्स्यसि कदाचन ॥ २६ ॥

(Page भं. २ अ. २४ पान ४९)
ततस्तं नारदो योगी ददौ मन्त्रं विधानतः ।
अेकाक्षरं गणेशस्य राज्ञा सिद्धो बभूव सः ॥ २७ ॥

मयूरेशस्य वै क्षेत्रे ध्रुवः सधः समागतः ।
यकार विधिवधात्रां द्वाराणां त्रिहसंयुताम् ॥ २८ ॥

गणेशं स्थापयामास ब्राह्मणैर्मन्त्रकोविदैः ।
अर्धकोशे गणेशात् नापूर्वद्वारसमीपगम् ॥ २९ ॥

देवालयं यकाराऽसौ मलामौल्यं सुविस्तृतम् ।
सुवर्णशिभरं रभ्यं पूजितं वै सुभक्तिः ॥ ३० ॥

नाम तस्याऽकरोद्राजा तदा ध्रुवविनायकः ।

वर्षमासं निवासं च ध्रुवस्तत्र चकार ७ ॥ ३१ ॥

पश्चात् स्वनगरे गत्वा राज्यं यके मडाभलः ।

जगाम स्वर्गमन्ते स ध्रुवाभ्यं ज्योतिषां धरम् ॥ ३२ ॥

तस्मिन् गाणपतिं ध्यायन् संस्थितोऽसौ मडायशाः ।

ध्रुवस्थानस्य नाशेऽते गतः स्वानन्दमञ्जसा ॥ ३३ ॥

ध्रुवं विनायकं दृष्ट्वा भुक्तिं मुक्तिं सुनिश्चलाम् ।

लभते मानवस्तत्र श्रुत्वा प्रौढ्यमिदं तथा ॥ ३४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अंकदन्तयरिते ध्रुवयस्त्रिं नाम त्रयोविंशोऽध्यायः ॥ २.२३

२.२४ पृथुयशोवर्णनं नाम चतुर्विंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ध्रुवस्थानवयसम्भूतोऽगस्तेजस्वी मडीपतिः ।

धर्मात्मा सर्वमान्यश्च पितृवत् पालकोऽभवत् ॥ १ ॥

मृत्युकन्याऽभवद्भार्या राज्ञस्तस्य मडात्मनः ।

तस्यां तस्मात् समुत्पन्नः पुत्रो वेनःसुदारणः ॥ २ ॥

तं पिता शिक्षयन् श्रान्तो न साधुरभवत् सुतः ।

राज्यं त्यक्त्वा वनं राजा दुःभयुक्तो जगाम ७ ॥ ३ ॥

ततो राजविडीने च देशे योराः प्रबलमुः ।

तैर्लुङ्घितं जनानां स्म सर्वस्वं यत्र तत्र छि ॥ ४ ॥

प्रजाः सर्वा भयोद्विग्ना ब्राह्मणान् शरणं ययुः ।

ब्राह्मणैः राज्य आसिक्तः स वेनः पैतृके ततः ॥ ५ ॥

स राज्यं प्राप्य दुर्धर्षश्चोरान् उत्वा समन्ततः ।

राज्यं चकार देशेषु कम्पयन् वसुधातलम् ॥ ६ ॥

नयमार्गं परित्यज्य यथेच्छायारकोऽभवत् ।

तेन वार्णाश्रमायारसंयुता दुःप्तिताः कृताः ॥ ७ ॥

पुनस्ते तापसांस्तान् वै शरणं जग्मुरादरात् ।

तापसैर्वारितो वेनस्तानुवाय द्विजोत्तमान् ॥ ८ ॥

वेन उवाच ।

अहं पूजयश्च सर्वेषां पालको नात्र संशयः ।

मां भजध्वं मुनीन्द्रा वै योगक्षेमकरं सदा ॥ ९ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा कुपिता ब्राह्मणास्ततः ।

शापेन मारयामासुस्तं नृपं नयवर्जितम् ॥ १० ॥

तस्याङ्गं वाममेवाद्यौ मम-न्युर्नृपलेतवे ।

तस्मात् कूरः समुत्पन्नस्यस्य पापमयो नरः ॥ ११ ॥

द्वस्वकायः श्यामवर्णः श्मश्रुलः पिङ्गलोचनः ।

तं दृष्ट्वा ब्राह्मणाः प्रोयुर्निधीदिति प्रजापते ॥ १२ ॥

ततो निषादनामाऽसौ जातस्तस्मै वनान्तरे ।

(Page पं. २ अ. २४ पान ५०)

स्थानं ददुर्द्विजश्रेष्ठा निषादास्तत् समुद्भवः ॥ १३ ॥

पुनश्च दक्षिणाङ्गं ते मम-न्युर्द्विजसत्तमाः ।

वेनस्य दम्पती तस्मात् समुद्भूतौ मळौजसौ ॥ १४ ॥

विष्णोः कलायुतौ साक्षाद्ब्राह्मणात्रेमतुः पुरा ।

ब्राह्मणैर्नृपवर्यः स संसिक्तो राज्यकर्मणि ॥ १५ ॥

पृथुनामा मळीपालो विध्यातोऽभूश्च मण्डले ।

स्वधर्मनिरतः साक्षात् क्षात्रधर्मप्रवर्तकः ॥ १६ ॥

तेन संवर्षिता लोका वर्णाश्रमयुता विधे ।

पुत्रे मुमुद्विरे देशे यत्र तत्र सुसङ्घताः ॥ १७ ॥

गते क्रियति काले वै लोका अन्नविवर्जिताः ।

क्षुधया पीडिताः सर्वे तं नृपं शरणं ययुः ॥ १८ ॥

वेनस्याधर्मभावेन भूम्या सर्वं समाहृतम् ।

पुनर्दातुमशक्ता वै धर्मरूपे नराधिपे ॥ १९ ॥

लोकानां दुःखमाकर्ण्य कुपितोऽसौ नराधिपः ।

वियार्य धनुरादाय शरं श्रेष्ठं युयोज य ॥ २० ॥

भूमिं हन्तुं मनश्चक्रे ख्याकर्णार्कषितं धनुः ।

यावद्भाषां स यिक्षेप तावद्भीता वसुन्धरा ॥ २१ ॥

गोऽपेण भयोद्धिशा यत्र तत्र पलायत ।

आत्तबाणो नृपः पश्चाद्ययौ यम षवापरः ॥ २२ ॥

शराणं नाऽपतद्भूमिस्तमेव शराणं ययौ ।

उवाच प्राञ्जलिर्भूत्वा नृपं कम्पसमन्विता ॥ २३ ॥

स्त्रियं मां गां कथं लंसि भूमिपाल वसुन्धराम् ।

शराणागतऽपुं ते रक्ष क्षत्रकुलोद्भव ॥ २४ ॥

भूमैर्वयनमाकर्ण्य तां जगाद नृपोत्तमः ।

शृणु त्वां मारयिष्यामि मखासनपराङ्मुभीम् ॥ २५ ॥

श्रुवितुं येच्छसि प्राज्ञे तदान्नं विविधं धरे ।

कुरु प्रकटऽपुं त्वं सर्वकालं न संशयः ॥ २६ ॥

ततस्तं विनयं कृत्वा सा जगाद वसुन्धरा ।

मया अस्ता समग्रा या ओषध्यश्च नृपात्मज ॥ २७ ॥

भक्षितास्ताः पुनर्दातुं कथं शक्ता भवामि भोः ।

अतस्त्वं मां समामादौ कुरु पार्थिवसत्तम ॥ २८ ॥

गोऽपाळं स्थिता भूप वत्सं कृत्वा स्वभावजम् ।

सकला द्रुग्धृषेणौषधीस्ते प्रदद्याम्यहम् ॥ २९ ॥

दोऽकः कल्प्यतां शीघ्रं तदा सर्वं शुभं भवेत् ।

अन्यथा मां महीपाल लनिष्यसि वृथा कथम् ॥ ३० ॥

तस्या वयनमाकर्ण्य धनुष्कोट्या नृपोत्तमः ।

पर्वतांश्चूर्णयामास समां भूमिं यकार ल ॥ ३१ ॥

पुरग्रामादिकानां तु रथना रथिता ततः ।

तेनैव पृथुना दक्ष यथायोग्यं धरातले ॥ ३२ ॥

तदादिर्नगराद्यानां रथना सम्प्रवर्तिता ।

पुत्रीत्वे स धरां यके पृथ्वी नाम्नी ततोऽभवत् ॥ ३३ ॥

मनुं वत्सं ततः कृत्वा दोऽकश्चाऽभवत्स्वयम् ।

षड्रसान्नमयं द्रुग्धं दृदोऽल नृपसत्तमः ॥ ३४ ॥

ततः सर्वे त्रिलोकस्था दृदुस्तान् वसुन्धराम् ।
स्वस्वान्नमयदुग्धं ते जगुः परमादृताः ॥ ३५ ॥

ब्रह्माणं वेददृषं सुवत्सं कृत्वा बृहस्पतिः ।
दोडको दुग्धमादाय संस्थितो विगतज्वरः ॥ ३६ ॥

रुद्रं वत्सं ततः कृत्वा दोडकः पिशितात्मकम् ।
कालाग्निरुद्रसंज्ञश्च दृदोड उरज्ज्वनम् ॥ ३७ ॥

विष्णुं वत्सं समादाय यजमानश्च दोडकः ।
यज्ञाधारमयं दुग्धं दृदोड भलु कर्मजम् ॥ ३८ ॥

(Page भं. २ अ. २५ पान ५५)

सूर्यं वत्सं यकारापि दोडको ध्रुव आदरात् ।
ज्योतिषां ज्वनं दुग्धं दृदोड सकलं ततः ॥ ३९ ॥

शेषं वत्सं य सङ्गृह्य दृदोडाऽपि य वासुकिः ।
सर्पाणामन्नदृषं वै दुग्धं दुग्धप्रियस्ततः ॥ ४० ॥

शिवं वत्सं प्रकल्प्यैव दोडको नन्दिश्वरः ।
विद्यात्मकं मद्धं दुग्धं दृदोड गतमत्सरः ॥ ४१ ॥

अेवं सर्वे य दृदुस्तुर्भूमिं गां पृथुभाविताम् ।
यरायरमया ज्वा एश्वराश्च प्रजापते ॥ ४२ ॥

पृथुस्तां पूजयामास धरणीं धरणीप्रियः ।
पुत्रीत्वे पालिता लर्षात्सा स्थिता मुदृता तथा ॥ ४३ ॥

अेवं दुग्ध्वा धरित्रीं स पृथुः पृथुपराङ्मः ।
राज्यं यकार नीतिज्ञः पृथिव्यामेकराट् स्वयम् ॥ ४४ ॥

ततो यज्ञांश्चकाराऽसौ शतसङ्ख्यान् मलाभलः ।
अश्चमेधाभिधान् राजा भूरिदक्षिणसंयुतान् ॥ ४५ ॥

तस्य यज्ञे स्वयं ब्रह्मा विष्णुः शङ्कर अेव य ।
इन्द्राद्या आययुः सर्वे गन्धर्वाद्या मलामते ॥ ४६ ॥

ऋषयः कश्यपाद्याश्च शेषाद्या नागमुष्यकाः ।
जना नानाविधा जग्मुः सस्त्रीकाश्च विशेषतः ॥ ४७ ॥

अन्त्ये यज्ञे समारब्धे शङ्खिन्तातुरो भृशम् ।

जटायीरधरो भूत्वा तस्याश्चं सडसाऽऽडरत् ॥ ४८ ॥

तस्य पुत्रेण सन्ष्टस्तपस्वीति य मोचितः ।

डयं त्यज्त्वा भयोद्विग्नोन्तर्धानं तु यकार सः ॥ ४९ ॥

पुनरस्थिधरो भूत्वा भस्मना लेपकारकः ।

जडाराश्चं तथा राजपुत्रेण न स ताडितः ॥ ५० ॥

अेवं षड्वारमश्चं स सञ्जडार पुरन्दरः ।

ततस्तं डन्तुमुद्युक्तः पृथुः पृथुपराडमः ॥ ५१ ॥

तं ड्रज्मा सान्त्वयामास मडेन्द्रं न जघान ड ।

अेकोनशतयडान् स यडे वै तेजसा युतः ॥ ५२ ॥

ड्रज्माणा नोदितः साक्षादिन्द्रस्तं प्रणनाम ड ।

पृथुर्वैरं समुत्सृज्य डेवेन्द्रं तं प्रसस्वजे ॥ ५३ ॥

सकलाः पूजितास्तेन डेवाधाः स्वस्थलं ययुः ।

सोऽपि राजयं स्वधर्मस्थश्चडे वै पालयन् प्रजाः ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमडान्त्ये पुराणेोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽे अेकदन्तचरिते पृथुयशोवर्णनं नाम यतुर्विशोऽध्यायः ॥ २.२४

२.२५ पृथुचरित्रं नाम पञ्चविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

जनानां धर्ममार्गं सो शिक्षयन्नृपसत्तमः ।

विषणुडुपः स्वयं साक्षाद्विषणुतुल्यपराडमः ॥ १ ॥

संस्थितः स्वपुरे राजा लोडान् संरञ्जयन् प्रभो ।

तत्राऽऽजम्भुश्च योगीन्द्राः सनकाधा विधेः सुताः ॥ २ ॥

यत्वारः सूर्यसङ्काशाः सदा बालवयोन्विताः ।

पूर्वेषां पूर्वजा मान्या गतभ्रान्तय अेव ते ॥ ३ ॥

तान् दृष्ट्वा सडसोत्थाय सम्भ्रमेण नरोत्तमः ।

ननाम दऽऽवद्भूमौ शिरः संस्थाप्य पादयोः ॥ ४ ॥

उत्थाय तान् मडाभक्त्या पाधाध्वैर्विष्टरादिभिः ।

अपूजयत्स विधिवत् उर्षितोऽत्यन्तभावतः ॥ ५ ॥

(Page पं. २ अ. २५ पान पर)

पादसंवाहनं तेषां यकार स्वयमादरात् ।

उवाच मधुरं वाङ्मयं पृथुर्वाङ्मयविशारदः ॥ ६ ॥

पृथुरुवाच ।

धन्येयं धरणी त्वद्य धन्यं नगरमुत्तमम् ।

मन्दिरं सत्कृतं सर्वं भवतामागमेन मे ॥ ७ ॥

धन्यो वंशो कुलं धन्यं पितरौ ज्ञानमाश्रमः ।

तपो विधादिकं मे य भवतां पाददर्शनात् ॥ ८ ॥

सनाथोऽहं कृतोऽनाथो भवद्भिर्नात्र संशयः ।

अनुग्रहः कृतोऽत्यन्तं विशेषेण दयालुभिः ॥ ९ ॥

पूर्वजन्मार्जितं मे किं कृतितं पुण्यमुत्तमम् ।

अन्यथा दर्शनं न स्याद्भवतां ब्रह्मरूपिणाम् ॥ १० ॥

निःस्पृहा योगनिष्ठा ये सर्वज्ञाः स्वपरायणम् ।

दृष्ट्वा कुर्वन्ति कार्यार्थमाज्ञां तस्य छिताय च ॥ ११ ॥

अत आज्ञां मलाभागा मम कुर्वन्तु साम्प्रतम् ।

तयाऽहं कृतकृत्यश्च भवामि न च संशयः ॥ १२ ॥

मुद्रल उवाच ।

पृथोर्वचनमाकर्ण्य सनकाद्यास्तमब्रुवन् ।

तृप्ता भावेन तस्याथ योगीन्द्रा योगभाविताः ॥ १३ ॥

सनकाद्या उचुः ।

धन्योऽसि नृपवर्यं त्वं पृथो पृथुपराङ्म ।

विनयं तेऽद्य दृष्ट्वा वै सन्तुष्टा वयमादरात् ॥ १४ ॥

न कार्यलिप्सया युक्ता वयं नञ्जा मलाभते ।

दर्शनार्थं च ते याताः साधो स्वर्गो श्रुतं यशः ॥ १५ ॥

आज्ञां देहि गमिष्यामि ब्रह्मलोकं सनातनम् ।

कीर्तिः श्रुता तथा दृष्ट्वा तृप्ता उर्षसमन्विताः ॥ १६ ॥

तेषां तद्भयनं श्रुत्वा पृथुस्तान् विनयान्वितः ।

जगाद भक्तिसंयुक्तो योगीन्द्रानृपसत्तमः ॥ १७ ॥

पृथुरुवाच ।

भुक्तं राजयं मलाभागा नानाभोगसमन्वितम् ।

अधुना शान्तिसिद्ध्यर्थं योगं ब्रूत तपोधनाः ॥ १८ ॥

पृथोर्वचनमत्यन्तं श्रुतं योगिभिरादरात् ।

पात्रं दृष्ट्वा मलाभागा ङियुस्तं ब्रह्म शाश्वतम् ॥ १८ ॥

सनकाद्या ङियुः ।

धन्योऽसि नृपशार्दूल बुद्धिरस्ते परमाद्भुता ।

निर्वेदं राजयभोगेभ्यः सम्प्राप्ता पृथुलश्रवः ॥ २० ॥

योगशान्तिमयं पूर्णं गाणेशं विद्धि भूमिप ।

तं भजस्व मलाभक्त्या तथा शान्तिं गमिष्यसि ॥ २१ ॥

अेकदा स्म वयं सर्वे सङ्गताः शङ्करालयम् ।

वटभूले समासीनमद्राक्ष्म ध्यानसंस्थितम् ॥ २२ ॥

तं प्राणम्य स्थिताः सर्वे वयं विनयसंयुताः ।

स्तोत्रैस्तं भोधयन्तश्च ततः शर्वो भुभोध वै ॥ २३ ॥

त्यक्त्वा ध्यानं गाणेशाय नम षत्यवदत्ततः ।

श्रुत्वा भ्रान्ता वयं तं स्म पृच्छामः संशयान्विताः ॥ २४ ॥

कोऽसौ गाणाधिपः स्वामिन् कथं नमसि तं प्रभो ।

शिवः सङ्जडपस्त्वं स्वाधीनः सततं मतः ॥ २५ ॥

अस्माकं वचनं श्रुत्वा शिवो ऽर्षसमन्वितः ।

जगाद ज्ञानमाद्यं यद्गाणपत्यं सुशान्तिदम् ॥ २६ ॥

शिव उवाच ।

ब्रह्म यत्कथ्यते वेदैः कथं तत्र प्रवर्तते ।

स्वाधीनं सङ्जं विप्राः पराधीनं त्रिधा भवेत् ॥ २७ ॥

कर्मयोगादिभेदेन वेदे वै वेदवादिभिः ।

नानाविधं वर्णितं यद्ब्रह्म तन्माययान्वितम् ॥ २८ ॥

कर्माणां सकलानां संयोगो ब्रह्मणि जायते ।

तेन कर्मात्मकं ब्रह्म तद्ब्रह्म ज्ञानात्मकं मतम् ॥ २९ ॥

समूडवायी शब्दश्च गण इत्यभिधीयते ।
भाष्यान्तरादिभेदानां संयोगे तु समूडकः ॥ ३० ॥
(Page पं. २ अ. २५ पान ५३)
अन्नप्राणादिका शब्दा अह्मणो वायका मताः ।
ते सर्वे गणरूपाश्च तेषां स्वामी गणेश्वरः ॥ ३१ ॥
संयोगायोगकाद्या ये नाना योगा मता बुधैः ।
योगानां योगरूपोऽयं गणेशो नात्र संशयः ॥ ३२ ॥
गणो योगात्मकः प्रोक्तस्तस्मात्तस्य गणा वयम् ।
योगरूपा विशेषेण नमामो भक्तिसंयुताः ॥ ३३ ॥
माया विघ्नात्मिका प्रोक्ता भ्रान्तिदा भिम्बभावातः ।
तां जयन्ति जना इशा विघ्नराजस्य सेवया ॥ ३४ ॥
अह्मभूतास्ते भवन्ति योगीन्द्रा गाणापाः स्मृताः ।
अहं गणेशरूपो वै भिन्नं मायामयं मतम् ॥ ३५ ॥
शित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं सा बुद्धिर्विघ्नात्मिका ।
तत्रैश्वर्यं य यत्प्रोक्तं सिद्धिः सा परमाह्मता ॥ ३६ ॥
तत्र यद्विम्बभावेन गणेशः प्रतितिष्ठति ।
मायाभ्यां मोहितोऽत्यन्तं सर्वत्राऽसौ विराजते ॥ ३७ ॥
भिम्बिभावं परित्यज्य गणेशश्चैव सेवया ।
पञ्चधा शित्तमुत्सृज्य स्वयं शिन्तामणिर्भवेत् ॥ ३८ ॥
गणेशोऽहं यदा विप्रास्तदा कुत्र प्रवर्तते ।
संयोगश्च तथा योगः शान्तियोगं लभे ततः ॥ ३९ ॥
न भिन्नोऽहं कदा तस्माद्गणेशान्नात्र संशयः ।
योगीन्द्रः शान्तियोगेन अह्मभूतो भविष्यति ॥ ४० ॥
अेतदेव मदीयं यत् गुड्यं ध्यानं प्रकीर्तितम् ।
अतो गणेशदासोऽहं तं नमामि सदा द्विजः ॥ ४१ ॥
अेवमुक्त्वा मडायोगी विरराम स शङ्करः ।
उच्छिन्नसंशया जाताः सनकाद्या वयं नृप ॥ ४२ ॥
वियरामो मडीमेतां स्वर्गेषु विवरेषु य ।

યોગમાર્ગેણ યોગીશા ગાણપત્યાઃ સ્વભાવતઃ ॥ ૪૩ ॥

ગણેશદર્શને જાતલાલસા વયમાદરાત્ ।

તસ્મિન્ કાલે ગણાધીશઃ કશ્યપસ્યાત્મજોડભવત્ ॥ ૪૪ ॥

કાશીરાજો મહાભક્તો ગાણપત્યપરાયણઃ ।

તસ્ય ગેહે ગતો દેવઃ સ્વસ્ય વૈ કાર્યસાધનાત્ ॥ ૪૫ ॥

દર્શનાર્થં વયં તત્ર ગતાઃ કાશ્યાં મહામતે ।

પ્રપશ્યામો ગણેશં સ્મ બ્રહ્મચારિસ્વરૂપિણમ્ ॥ ૪૬ ॥

તં પ્રણમ્ય વયં રાજન્ સ્થિતા ભક્ત્યા સમન્વિતાઃ ।

બાલરૂપધરં દેવં સ્મ સ્તુમો બાલયૂથગમ્ ॥ ૪૭ ॥

સનકાદય ઊચુઃ ।

નમો વિનાયકાયૈવ કશ્યપપ્રિયસૂનવે ।

અદિતેર્જઠરોત્પન્નબ્રહ્મચારિન્નમોડસ્તુ તે ॥ ૪૮ ॥

ગણેશાય સદા માયાધાર ચૈતદ્ધિવર્જિત ।

ભક્ત્યધીનાય વૈ તુભ્યં હેરમ્બાય નમો નમઃ ॥ ૪૯ ॥

ત્વં બ્રહ્મ શાશ્વતં દેવ બ્રહ્મણાં પતિરોજસા ।

યોગાયોગાદિભેદેન કીડસે નાત્ર સંશયઃ ॥ ૫૦ ॥

આદિમધ્યાન્તરૂપસ્ત્વં પ્રકૃતિઃ પુરુષસ્તથા ।

નાદાનાદૌ ચ સૂક્ષ્મસ્ત્વં સ્થૂલરૂપો ભવાન્ પ્રભો ॥ ૫૧ ॥

સુરાસુરમયઃ સાક્ષાન્નરનાગસ્વરૂપધૃક્ ।

જલસ્થલાદિભેદેન શોભસે ત્વં ગજાનન ॥ ૫૨ ॥

સર્વેભ્યો વર્જિતસ્ત્વં વૈ માયાહીનસ્વરૂપધૃક્ ।

માયામાયિકરૂપં ત્વાં કો જાનાતિ ગતિં પરામ્ ॥ ૫૩ ॥

કથં સ્તુમો ગણાધીશં યોગાકારમયં સદા ।

વેદા ન શમ્ભુમુખ્યાશ્ચ શક્તાઃ સ્તોતું કદાયન ॥ ૫૪ ॥

વયં ધન્યા વયં ધન્યા યેન પ્રત્યક્ષતાં ગતઃ ।

અસ્માકં યોગિનાં દ્વણ્દે કુલદેવસ્ત્વમગ્જસા ॥ ૫૫ ॥

(Page ખં. ૨ અ. ૨૬ પાન ૫૪)

ઇત્યુક્ત્વા મૌનમાસ્થાય નમામો દાણ્ડવત્ સ્મ તમ્ ।

उवाच नो गणधीशो भक्तिभावनिम्नितः ॥ ५६ ॥

विनायक उवाच ।

भवद्भिर्त्यक्तं स्तोत्रं मदीयं योगशान्तिदम् ।

भविष्यति मडाभागाः पठते शृण्वते सदा ॥ ५७ ॥

यं यमिच्छति तं तं वै दास्यामि स्तोत्रभाषितः ।

भवन्तो गाणपत्याश्च भविष्यथ यथा शिवः ॥ ५८ ॥

अेवमुक्त्वा स्वयं बालश्चिक्वीऽप्राकृतो यथा ।

बालकैः सख योगात्मा काश्यपः पूर्ववन्पुत्र ॥ ५९ ॥

वयं काशीपते राजन् दर्शनार्थं गतास्ततः ।

तेनाऽपि मानिताः सम्यक् भुक्त्वा याताः पठे पुनः ॥ ६० ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं योगशान्तिमयं मखत् ।

ज्ञानपूर्णां गणेशाख्यं तं भजस्व नराधिप ॥ ६१ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवमुक्त्वा विधेर्लोके ययुस्ते सनकाद्यः ।

पृथुः पुत्रेषु राजयं स्वं विभजय य वनं ययौ ॥ ६२ ॥

तत्र योगकमणैव गाणपत्यो बभूवुः ख ।

पत्न्या सख विनीतात्मा गणेशेऽंते लयं ययौ ॥ ६३ ॥

अेतत् पृथुलकीर्तेश्च यरितं कथितं पृथोः ।

शृणुयाथः पठेद्वापि सर्वदं तस्य तद् भवेत् ॥ ६४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते पृथुयरित्रं नाम पञ्चविंशतितमोऽध्यायः ॥ २.२५

२.२६ प्राथीनबर्लिषश्चरितं नाम षड्विंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

तदन्वये य सम्भूतो बर्लिषो नाम पार्थिवः ।

धर्मात्मा शस्त्रधारी स प्रजानां पालने रतः ॥ १ ॥

स यज्ञान्विविधान् यडे कर्ममार्गपरायणः ।

प्राचीनाग्रकुशैः सर्वान् छाद्यामास मेदिनीम् ॥ २ ॥

मृगयार्थं वनं यातः समुद्रतनयां तदा ।

उपयेमे स भूपालस्तस्यां पुत्रा दशाऽभवन् ॥ ३ ॥

सर्वे समानवर्णास्ते समाचाराः प्रजापते ।

समानमानसास्तेन नाम्नाऽऽख्याताः प्रयेतसः ॥ ४ ॥

प्रजार्थं ते समुद्रस्य समीपे तपसि स्थिताः ।

सरो नारायणाख्यं य तत्र विष्णुमपूजयन् ॥ ५ ॥

प्राचीनबर्हिराजर्षिं स्वगृहे कर्मकारकम् ।

स्थितं ज्ञात्वा समायातो नारदः करुणानिधिः ॥ ६ ॥

तं राजाऽपूजयत् भक्त्या कृताञ्जलिपुटः स्थितः ।

तमुवाय मुनिश्रेष्ठो राजानं ज्ञानदायकः ॥ ७ ॥

नारद उवाच ।

किं राजन् कर्मणा ते वै भविष्यति वद प्रभो ।

अन्धं कर्म वेदेषु प्रोक्तं तत्रात्र संशयः ॥ ८ ॥

यज्ञैर्नानाविधैः सर्वं कृतं कर्म त्वया मडत् ।

घोरे हिंसात्मकं नित्यं नानापशुवधाश्रयम् ॥ ९ ॥

प्रभताः पशवः सर्वे त्वां प्रतीक्षन्त ओजसा ।

वधार्थं तव यात्यन्तं क्रोधयुक्ता न संशयः ॥ १० ॥

अधुना वृद्धरूपस्त्वं त्यक्त्वा कर्म महीपते ।

कर्मङ्कुराग्निरूपं वै ज्ञानमार्गं समाश्रय ॥ ११ ॥

(Page भं. २ अ. २६ पान ५५)

मुद्रल उवाच ।

नारदस्य वयः श्रुत्वा विस्मितः स नृपोऽब्रवीत् ।

तं पुनस्तस्य भावज्ञो विनयेन समन्वितः ॥ १२ ॥

प्राचीनबर्हिरुवाच ।

अहं कर्मपरं भावं जानामि मुनिसत्तम ।

कर्मणा लभते जन्तुर्जानामि न य संशयः ॥ १३ ॥

वद ज्ञानं विभो किं तत् कर्म मूलनिवृत्तनम् ।

दयया य दयासिन्धो मां तारय भवार्णवात् ॥ १४ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा ज्ञात्वा कर्मपरायणम् ।
कर्मणा शुद्धरूपं तमुवाच मुनिसत्तमः ॥ १५ ॥

नारद उवाच ।

ज्ञानं योगमयं विद्धि योगोऽभेदात्मकः स्मृतः ।
ब्रह्मणि ब्रह्मभूतश्च योगी योगेन जायते ॥ १६ ॥

देहेऽस्मिन् पश्य राजेन्द्र बिम्बं गाणपतेः स्मृतम् ।
मोडयुक्तं तदाकारं ञ्चरूपं वृद्धि स्थितम् ॥ १७ ॥

पञ्चधा चित्तवृत्तिश्च वर्तते नृपसत्तम ।
क्षिप्ता मूढा य विक्षिप्तैकाग्रोऽपि य निरोधिका ॥ १८ ॥

यत्र क्षिप्तं नरेणैव चित्तं तज्ज्ञायते वृद्धा ।
तदेव क्षिप्तरूपं त्वं चित्तं जानीहि पार्थिव ॥ १९ ॥

क्षिप्तं चित्तं नरेणैतन् मूढवत्तत्र बुध्यति ।
अन्यथा य भवेज्ज्ञानं मूढरूपं य तस्मृतम् ॥ २० ॥

मुमुक्षुणां भवेच्चित्तं विक्षिप्तं ब्रह्मलालसम् ।
न संसारसुप्ते मग्नं तत्र ब्रह्मणि सङ्गतम् ॥ २१ ॥

ओकाग्रं सर्वभावेषु ह्यात्माकारेण संस्थितम् ।
अन्तर्ज्ञानिन तद्रूपं पश्येद्वै योगसेवया ॥ २२ ॥

निरोधं देहदेहिभ्यो हीनं निर्वृतिदायकम् ।
संयोगायोगरूपान्तं लभते योगसेवया ॥ २३ ॥

पञ्चधा कथितं रूपं चित्तं सा बुद्धिरुत्तमा ।
जानीहि वृद्धये स्थित्वा गाणपेन य भेलति ॥ २४ ॥

पञ्चधा चित्तवृत्तिर्या तत्र मोडः प्रकीर्तितः ।
स्वस्वस्थानकडपस्थैश्चर्यरूपो महीपते ॥ २५ ॥

ऐश्वर्यभ्रान्तिरुपा सा सिद्धिः सर्वत्र वर्तते ।
धर्मार्थकाममोक्षाणां ब्रह्मणः पञ्चधा स्मृता ॥ २६ ॥

भ्रामयन्तीह भूतानि गाणपेन य भेलति ।
मया सा कथिता माया नृप नास्त्यत्र संशयः ॥ २७ ॥

ज्ञानरूपा स्वयं बुद्धिरैश्वर्यात् सिद्धिरुच्यते ।
 तयोर्बिम्बं गणेशस्य भ्रमाढ्यं ज्ञवसंज्ञितम् ॥ २८ ॥
 मायामयं सदा जातं माया सौम्ये प्रलालसम् ।
 बन्धयुक्तं मलीपाल लृष्टि पश्य प्रकाशकम् ॥ २९ ॥
 पञ्चधा चित्तवृत्तिश्च तेन सर्वा प्रकाशिता ।
 चिन्तामणिरिति ज्ञ्यातिं गणेशस्य वदन्त्यतः ॥ ३० ॥
 देहश्चतुर्विधः प्रोक्तः स्थूलः सूक्ष्मः समात्मकः ।
 नादरूपश्चतुर्थो वै बिन्दुस्तेषां परा गतिः ॥ ३१ ॥
 देहेषु देहभोगस्थो देही भ्रान्त्या यतुर्विधः ।
 अकोऽपि भ्रम तेषां वै सोऽलं विद्धि नराधिप ॥ ३२ ॥
 तद्योगे स्वत उत्थानं भ्रम वेदे प्रतिष्ठितम् ।
 सत्यं परत उत्थानरूपं सौम्यमयं परम् ॥ ३३ ॥
 तयोर्योगे स्वसंवेद्यं भ्रम पञ्चविधं स्मृतम् ।
 सत्यासत्यसमाकारनेतिभेदात्मकं परम् ॥ ३४ ॥
 संयोगो भ्रमराणां यत्र योगाभेदेन शाश्वतः ।
 समाधिसुषुप्तः प्रोक्तः स्वानन्द इति कथ्यते ॥ ३५ ॥
 अयोगमेतद्रहितं भ्रमनिर्वृतिदायकम् ।
 संयोगायोगयोर्नाशे योगः शान्तिप्रदायकः ॥ ३६ ॥
 (Page भं. २ अ. २६ पान ५६)
 गणेशोऽयं मडाराज समूढानां पतिः स्मृतः ।
 समूढा भ्रमरूपाश्च ज्ञातव्या ज्ञानयक्षुषा ॥ ३७ ॥
 तं भजस्व मलीपाल लृष्टिस्थं गणनायकम् ।
 बुद्धिप्रकाशकं पूर्णं बुद्धीशं शान्तिदायकम् ॥ ३८ ॥
 अथमुक्त्वा मडायोगी नारदो विरराम उ ।
 सोऽपि श्रुत्वा प्रणाम्यादावुवाच मुनिपुङ्गवम् ॥ ३९ ॥
 प्राचीनबर्द्धिरुवाच ।
 भो भो योगिन् दयासिन्धो तारितोऽलं त्वयाधुना ।

मत्समीपस्थिता विप्रा न जानन्ति त्विदं परम् ॥ ४० ॥

नारदोऽतर्दधे सधः प्रययौ गणपं स्मरन् ।

वीणागानरतो योगी स्वेच्छाचारी सदासुधी ॥ ४१ ॥

प्राचीनबर्दिराजर्षिस्त्यक्त्वाऽमात्येषु सत्वरम् ।

राज्यं वनं ययौ सोऽपि गणेशध्यानतत्परः ॥ ४२ ॥

नारदेन यथा तस्य कथितं ज्ञानमुत्तमम् ।

यथायोगं कृमेणापि योगी गाणेशकोऽभवत् ॥ ४३ ॥

अन्ते लयं ययौ राजा गणेशे ब्रह्मरुपिणि ।

ब्रह्मभूतो नृपश्रेष्ठः कथितोऽसौ प्रजापते ॥ ४४ ॥

प्राचीनबर्दिराजर्षेश्चरितं यः शृणोति य ।

पठेद्वा तस्य पापं छि नाशयेत् सर्वदं भवेत् ॥ ४५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽ अेकदन्तयरिते प्राचीनबर्दिराजर्षेश्चरितं नाम षड्विंशतितमोऽध्यायः ॥ २.२६

२.२७ प्रयेतसां यरितं नाम सभविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

प्राचीनबर्दिराजः पुत्रास्तेपुस्ते तप उत्तमम् ।

सडस्रवर्षपर्यन्तं ततस्तुष्टो जनार्दनः ॥ १ ॥

आययौ तान् वरं दातुं गरुडस्थश्चतुर्भुजः ।

तं दृष्ट्वा ते प्राणेश्चापूजयंस्तुष्टुवुर्मुदा ॥ २ ॥

प्रयेतस उच्युः ।

नमस्ते केशवायैव नमस्ते भूतभावन ।

निराकाराय कृष्णाय विष्णवे प्रभविष्णवे ॥ ३ ॥

आदिमध्यान्तडीनाय वासुदेवाय ते नमः ।

सर्वाज्ञानविनाशाय ज्ञानदाने कृपालवे ॥ ४ ॥

लक्ष्मीपते नमस्तुभ्यं भक्तसंरक्षकाय य ।

भक्तिप्रियाय देवाय शेषशायिन्नमोऽस्तु ते ॥ ५ ॥

ભુક્તિમુક્તિપ્રદાયૈવ વિકુણ્ઠપતયે નમઃ ।
 નારાયણાય શાન્તાય સત્વયુક્તાય તે નમઃ ॥ ૬ ॥
 વયં સપિતરો ધન્યા યૈઃ પ્રદૃષ્ટો જનાર્દનઃ ।
 વરં દેહિ વિશેષેણ સૃષ્ટિસામર્થ્યાદાયકમ્ ॥ ૭ ॥
 એવં સ્તુતઃ પ્રસન્નાત્મા તાનુવાય સ્વયં હરિઃ ।
 સામર્થ્યમતુલં સૃષ્ટૌ ભવિષ્યતિ ચ વઃ સુખમ્ ॥ ૮ ॥
 તપસા સિદ્ધરૂપાશ્ચ ભવન્તો નાત્ર સંશયઃ ।
 યદ્યદિચ્છથ તત્તદ્ઃ સકુલં પ્રભવિષ્યતિ ॥ ૯ ॥
 ભવત્કૃતમિદં સ્તોત્રં ભુક્તિમુક્તિપ્રદં ભવેત્ ।
 પઠતાં શૃણ્વતાં ચૈવ મત્પ્રસાદકરં પરમ્ ॥ ૧૦ ॥
 એવમુકવાન્તર્દધેઽસૌ વિષ્ણુઃ પરપુરુષજયઃ ।
 તેઽપિ ત્યક્ત્વાઽઽશ્રમં સઘો જગ્મુઃ સ્વગૃહમુત્તમમ્ ॥ ૧૧ ॥
 ગચ્છતાં પથિ તેષાં વૈ માર્ગે વૃક્ષા અનેકશઃ ।
 અરાજકે સમુત્પન્ના માર્ગરોધનકારકાઃ ॥ ૧૨ ॥
 (Page ખં. ૨ અ. ૨૭ પાન ૫૭)
 તાન્ દૃષ્ટ્વા ક્રોધયુક્તાસ્તે સસૃજુર્વહ્નિમુલ્બાણામ્ ।
 તેન દગ્ધા વને વૃક્ષાઃ સકલા યત્ર તત્ર ચ ॥ ૧૩ ॥
 તેષુ સ્વલ્પસ્થિતેષ્વેવ ચન્દ્રસ્તત્ર સમાગતઃ ।
 પ્રગૃહ્ય વૃક્ષજાં કન્યાં દદૌ તેભ્યો યથાવિધિ ॥ ૧૪ ॥
 ઋષિવીર્યાત્સમુત્પન્નાઽપ્સરઃ સુદુમપાલિતા ।
 પ્રગૃહ્ય તાં શાન્તિમામા અગ્નિ ચક્રુઃ સુશાન્તિદમ્ ॥ ૧૫ ॥
 સ્વરાજ્યં પ્રાપ્ય તે સર્વે પાલયામાસુરાદરાત્ ।
 પ્રજાઃ પુત્રાનિવાધ્યક્ષા યન્નિતાસ્તે પ્રચેતસઃ ॥ ૧૬ ॥
 મારિષાયાં પ્રચેતોભ્યો દક્ષ ત્વં ત્વભવસ્તદા ।
 રુદ્રશાપેન સર્વજ્ઞસ્તથા વૈ તેજસા યુતઃ ॥ ૧૭ ॥
 ગણેશવરદાનેન બ્રહ્મપુત્ર ત્વમગ્જસા ।
 ન ગમિષ્યતિ તે દક્ષ પ્રજાપાલો ભવિષ્યસિ ॥ ૧૮ ॥
 ત્વાં ચ રાજ્યે સમાસ્થાપ્ય વનં ચાયુઃ પ્રચેતસઃ ।

तेपुस्तत्र तपो धीरं योगशान्तर्यमादरात् ॥ १८ ॥

तत्राऽपि नारदो योगी गणेशे गानतत्परः ।

आययौ परमप्रीतः प्रयेतसां छितं यरन् ॥ २० ॥

तं दृष्ट्वा ढर्षिताः सर्वे मडौजस्काः प्रयेतसः ।

नेमुः सम्भूज्य तं लकृत्वा स्थिताःप्राग्जलयोऽलवन् ॥ २१ ॥

तानुवाय मुनिश्रेष्ठः किमिच्छावः प्रयेतसः ।

भूत तां पूरयिष्यामि लवतां लावतोषितः ॥ २२ ॥

नारदस्य वयः श्रुत्वा प्रीयुस्तं ते प्रयेतसः ।

वद त्वं शान्तिदं योगं कृपया करुणानिधे ॥ २३ ॥

श्रुत्वा स वयनं तेषां ढर्षेण मडताऽऽवृतः ।

उवाय सकलं योगं योगशान्तिपदप्रदम् ॥ २४ ॥

नारद उवाय ।

शान्तियोगात्मकं लूपा गणेशं कथयन्ति वै ।

योगज्ञा ब्रह्मलूताश्च तं लजध्वं प्रयेतसः ॥ २५ ॥

अडं गणेशाभिन्नश्च योगोऽयं शान्तिदायकः ।

कथितो विषणुना पूर्व मड्यं शान्तिप्रदः परः ॥ २६ ॥

तेन शान्तिं समास्थाय यरामि गाणपं स्मरन् ।

गतब्रान्तिश्च सर्वत्र ढर्षयुक्तेन येतसा ॥ २७ ॥

चित्तस्य पज्यलूमीनां ब्रान्तिं त्यकृत्वा नरः सदा ।

योगरूपो न सन्देडो लवेद्वै शान्तिरूपगः ॥ २८ ॥

सर्वं मायाभयं प्रोक्तं ब्रान्तिदं बुद्धिवाहितम् ।

त्यकृत्वा तद् योगिनः शान्ता लवेतैव प्रयेतसः ॥ २९ ॥

अेवमुकृत्वा मडायोगी नारदः स्वेच्छया ययौ ।

डेरभ्नेति स्मरन् स्वर्गे डैलासे ढर्षसंयुतः ॥ ३० ॥

तेऽपि प्रयेतसः सर्वे कथितं योगमादरात् ।

डमेण साधयित्वा तं गाणपा अलवन् पराः ॥ ३१ ॥

अन्ते गणेशदेडे ते तदाकाराः प्रजापते ।

जाता ब्रह्ममयाः शान्ता मडौजस्काः प्रयेतसः ॥ ३२ ॥

प्रयेतसां यरित्रं यः पठेद्वै यः शृणोति वा ।
तस्य भुक्तिश्च मुक्तिर्वै भविष्यति सुभप्रदा ॥ ३३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाऽऽ अेकदन्तयरिते प्रयेतसां यरितं नाम सप्तविंशतितमोऽध्यायः ॥ २.२७
(Page पं. २ अ. २८ पान ५८)

२.२८ कश्यपसृष्टिवर्णनं नाम अष्टाविंशतितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
दक्षः प्रायेतसो राजा तताप तप उत्तमम् ।
शतवर्षैर्गण्णाध्यक्षः प्रसन्नो वरदोऽभवत् ॥ १ ॥
गणेशवरदानेन स सिद्धः ससृजे प्रजाः ।
देवा यक्षा मनुष्याश्च पिशाचाद्याः सडस्रशः ॥ २ ॥
नानाविधाः प्रजाः सृष्ट्वाऽवर्धन्त नयदा तदा ।
धरण्यां मैथुनीं सृष्टिं ससृजे स प्रजापतिः ॥ ३ ॥
दशाभवन् सडस्राणां पुत्रास्तस्मान् मडौजसः ।
तानुवाच स्वयं दक्षः सृष्ट्वं तपसा युताः ॥ ४ ॥
तथेति तं प्रणम्यादौ गतास्तपस आदरात् ।
तेषां मार्गं ब्रह्मपुत्रो नारदः सडसाऽऽगतः ॥ ५ ॥
उवाच विधिवत्तान् स योगमार्गं सनातनम् ।
तेन युक्ताश्च ते सर्वे न यङ्कुः सृष्टिमुत्तमाम् ॥ ६ ॥
कर्ममार्गं परित्यज्य गाणपत्याश्च तेऽभवन् ।
गताः स्वेच्छायराः सर्वे ब्रमडीना जितेन्द्रियाः ॥ ७ ॥
ज्ञात्वा नष्टान् स्वपुत्रान् स पुनर्दक्षः ससर्ज ७ ।
असिङ्ग्यां यैव पुत्राणां सडस्रं तेजसा युतम् ॥ ८ ॥
स तानुवाच प्रीतात्मा तपसा स्मृष्टिमुत्तमाम् ।
कुरुध्वं ते प्रणम्याऽऽदौ तं वनं ययुरादरात् ॥ ९ ॥

पुनस्तात्रारदस्तद्ददौ ज्ञानं सुनिर्मलम् ।
 तेऽपि योगयुताः सर्वे ययुः स्ववेच्छाविडारिणः ॥ १० ॥
 ज्ञात्वा वृत्तान्तमुग्रं वै दक्षः क्रोधसमन्वितः ।
 शशाप नारदं ब्रह्मपुत्रं परमभाविङ्गम् ॥ ११ ॥
 त्वया पुत्रा मदीयाश्च नाशिताः कर्ममार्गतः ।
 वार्णाश्रमकमेणैव युक्ता ब्रष्टाः कृताः भवतु ॥ १२ ॥
 नारद त्वमतो दृष्ट प्रजाडीनो भविष्यसि ।
 द्विमुद्धर्तात् परं कालं न स्थातुं शक्यते त्वया ॥ १३ ॥
 यत्र कुत्र मडीदेशे स्वर्गे पातालके पदे ।
 भ्रमिष्यसि मडादृष्ट मच्छापान्नात्र संशयः ॥ १४ ॥
 अेवं शम्वा स्वयं दक्षो यथौ ब्रह्माणमादरात् ।
 तं प्राणम्य जगन्नाथमुवाच विनयान्वितः ॥ १५ ॥
 सृष्टिं करोमि दैवेश केन मार्गेण तद्दद ।
 नारदो दृष्टभावेन मोघां सृष्टिं स मेऽकरोत् ॥ १६ ॥
 तमुवाच ततो ब्रह्मा सृज कन्याः सुलोचनाः ।
 तथेति स यथौ स्थानं स्वकीयं स्रष्टुमारभत् ॥ १७ ॥
 षष्टिं दक्षोऽसृजत्कन्या वीरिण्यां तेजसान्वितः ।
 यारुडुपा मडाभागा मातरः सर्वदेहिनाम् ॥ १८ ॥
 ददौ स दश धर्माय कश्यपाय त्रयोदश ।
 सप्तविंशतिमञ्जाय यतस्रोऽरिष्टनेमये ॥ १९ ॥
 द्वे ददौ भद्रपुत्राय द्वे कृशाश्राय भावतः ।
 द्वे याप्यङ्गिरसे तद्भद्रक्ष्ये तासां य विस्तरम् ॥ २० ॥
 मरुत्वती वसुर्यामी लम्बा भानुररुन्धती ।
 सङ्कुल्या य मुद्धर्ता वै साध्या विश्वा य भामिनी ॥ २१ ॥
 धर्मपत्न्यो दशैताश्च तासां पुत्रान्निबोध य ।
 विश्वेदेवाश्च विश्वायाः साध्यासाध्यानञ्जुजन्तु ॥ २२ ॥
 मरुत्वत्यां मरुत्वन्तो वसोस्तु वसवः स्मृताः ।
 भानोश्च भानवः सर्वे मुद्धर्ताया मुद्धर्तकाः ॥ २३ ॥

लम्बाया नादघोषौ य यामीजो नागवीथिकः ।
पृथिव्यां विषमं सर्वमरुन्धत्यामजायत ॥ २४ ॥
सङ्कल्पायास्तु सङ्कल्पा धर्मपुत्रा एमे स्मृताः ।
(Page पं. २ अ. २८ पान प८)
तेषां पुत्रैश्च पुत्रीभिरभिलं वर्धितं जगत् ॥ २५ ॥
आपो ध्रुवोऽथ सोमश्च धन्यश्चैवानलोऽनिलः ।
प्रत्यूषोऽथ प्रभासश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्तिताः ॥ २६ ॥
अदितिश्च दितिः कद्रुररिष्टा सुरसा दनुः ।
सुरभिर्विनता यैव ताम्ना कोधवशा त्विरा ॥ २७ ॥
मुनिः भशा य धर्मज्ञा तासां पुत्रान्निबोध वै ।
विवस्वानथ धाता य भगस्त्वष्टा तथांशकः ॥ २८ ॥
वरुणाद्याश्च ये देवा ते सर्वे यादितेः सुताः ।
दितेश्च सकला दैत्याः पुत्राः शास्त्रेषु सम्मताः ॥ २९ ॥
तथैव य दनोः पुत्रास्ताराद्या दानवाः स्मृताः ।
तारोऽथ विप्रचित्तिश्च शम्बरः कपिलस्तथा ॥ ३० ॥
स्वर्मानुः सङ्कुरश्चैव वृषपर्वा य वीर्यवान् ।
प्राधान्येनासुराः श्रेष्ठा दानवाः कथिता मया ॥ ३१ ॥
सुरसायाः सलस्रं य सर्पाणामभवत्तथा ।
अरिष्टा जनयामास गन्धर्वाणां सलस्रकम् ॥ ३२ ॥
शेषाद्याश्च मडानागाः कद्रोः पुत्राः प्रजापते ।
ताम्ना य जनयामास कन्याषट्कं सुलोचनम् ॥ ३३ ॥
शुकी श्येनी य भासी य सुग्रीवा ग्रन्थिका शुचिः ।
तासां पुत्रादितिः सर्वं पक्षिवृन्दं बभूव उ ॥ ३४ ॥
सुरभिर्जनयामास मडिधीर्गाः प्रजापते ।
धरा वृक्षलता वल्मी तृणजातीश्च सर्वशः ॥ ३५ ॥
मुनेः पुत्रास्तथा प्रोक्ता यक्षाः पुण्यजनास्तथा ।
रक्षोगाणं कोधवशा जनयामास दारुणम् ॥ ३६ ॥

विनतायाश्च पुत्रौ द्वावरुणो गरुडोऽपरः ।
 भशायाः भेशराः पुत्राः प्रेताधाश्च प्रजापते ॥ ३७ ॥
 अेते कश्यपदायादा जङ्गमस्थावरात्मकाः ।
 वैवस्वतेन्तरे ङ्यस्मिन् प्रभ्याताः कथिता मया ॥ ३८ ॥
 अरिष्टनेमिपुत्राश्च वेधसो रुपधारकाः ।
 भङ्गुपुत्रस्य पत्न्योस्तु यतस्रो विद्युतः स्मृताः ॥ ३९ ॥
 तथा याङ्गिरसः पत्न्योरृषयो वृषसत्कुताः ।
 कृशाश्चस्य य देवर्षिदेवः प्रडरणः सुतः ॥ ४० ॥
 अेते युगसङ्क्रान्ते जायन्ते पुनरेव य ।
 मन्वन्तरेषु सर्वेषु तुल्यकार्यैः स्वनामभिः ॥ ४१ ॥
 पुत्रान् भ्रमर्षिरुत्पाद्ये कश्यपस्तोषवर्जितः ।
 तताप तप उत्रं वै पुत्रार्थे परमार्थवित् ॥ ४२ ॥
 तस्यैवं तपतः पुत्रौ प्रादुर्भूतौ मडौजसौ ।
 वत्सरश्चासितो नाम्ना तावुभौ भ्रमवादिनौ ॥ ४३ ॥
 वत्सरान्नेम्रुवो जज्ञे रैब्यश्च सुमहायशाः ।
 रैब्याश्च जज्ञिरे रुद्राः पुत्रा धुतिमतां वराः ॥ ४४ ॥
 अ्यवनस्य सुता भार्या नैम्रुवस्य महात्मनः ।
 सुमेधा जनयामास पुत्रान् वै कुण्डपायिनः ॥ ४५ ॥
 असिताश्चैकपर्णायां भ्रमिष्ठः समपद्यत ।
 नाम्ना वै देवलः पुत्रो योगार्थश्च स स्मृतः ॥ ४६ ॥
 शाण्डिल्यः परमो योगी सर्वतत्त्वार्थविच्छुधिः ।
 षत्याधा भडवः पुत्राः कश्यपस्य मयोदिताः ॥ ४७ ॥
 अेते य स्मरणाज्जन्तोः कामपूरा भवन्ति य ।
 पठनात्रात्र सन्देशो मूलरूपाः प्रकीर्तिताः ॥ ४८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे
 द्वितीये भाष्ये अेकदन्तचरिते कश्यपसृष्टिवर्णनं नाम अष्टाविंशतितमोऽध्यायः ॥ २.२८
 (Page पं. २ अ. २१ पान ६०)

२.२८ वसिष्ठतपोवर्णनं नाम अेकोनत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

तृणबिन्दोः सुता श्रेष्ठा नाम्नेलविलका स्मृता ।

पुलस्त्याय स राजर्षिर्ददौ विनयसंयुतः ॥ १ ॥

तस्यां जज्ञे पुलस्त्याद्वै विश्रवा मुनिसत्तमः ।

तस्य पत्न्यश्चतस्रस्तु सुरुपा वामलोचनाः ॥ २ ॥

पुष्पोत्कटा तथा राका कैकसी देववर्णिनी ।

ज्येष्ठ वैश्रवाणं तस्मात् सुषुवे देववर्णिनी ॥ ३ ॥

कैकस्यजनयत्युत्रं रावणं लोकरावणम् ।

कुम्भकर्णं शूर्पाणां पुत्रीं तं य बिभीषणम् ॥ ४ ॥

रावणः कुम्भकर्णश्च प्रतापी य बिभीषणः ।

तपस्तेपुः सुविपुलं सडस्त्रदशकाब्दकम् ॥ ५ ॥

प्रसन्नश्च ततो ब्रह्मा वरदस्तान् समाययौ ।

रावणो वरयामास राजयं निहतकण्टकम् ॥ ६ ॥

भूर्भुवःस्वस्त्रयाणां स लोकानां बलगर्वितः ।

सर्वेभ्यश्चामृतिं तद्द्रद्धिस्मृतौ कपिमानुषौ ॥ ७ ॥

कुम्भकर्णोऽभवद्वाण्या मोडितो वरमुत्तमम् ।

षण्मासनिद्रया युक्तं वने तं वरदं प्रभुम् ॥ ८ ॥

बिभीषणस्तु धर्मात्मा स्वधर्मरुचिदं वरम् ।

वरयामास धातारे विष्णुभक्तिं सुभावातः ॥ ९ ॥

ब्रह्मा दत्त्वा वरांस्तेभ्यो ययौ स्थानं निजं ततः ।

ते रक्षःप्रवरा जातास्त्रिषु लोकेषु विश्रुताः ॥ १० ॥

जित्वा त्रिभुवनं दक्ष रावणः षष्टिलक्षकम् ।

वर्षाणां मानुषाणां स राजयं यडे सडानुजः ॥ ११ ॥

रामेण स हतो दृष्टः कुम्भकर्णश्च रावणः ।

बिभीषणं ततो राजये स्थापयामास राघवः ॥ १२ ॥

तपस्तप्त्वा वैश्रवणो गणेशस्य मडात्मनः ।
 अेकाक्षरविधानेन तोषयामास विघ्नपम् ॥ १३ ॥
 दशवर्षसलस्रैस्तु प्रसन्नोऽमुद्रजननः ।
 भक्तिं स्वयंरपो तस्मै ददौ शङ्करमित्रताम् ॥ १४ ॥
 उत्तराशापतिं यडे धनपालाभिधं तथा ।
 ततो देवेषु विप्यातः कुबेरः प्रबभूव ल ॥ १५ ॥
 पुष्पोक्तटा विश्रवसोऽज्जनयस्य मडोदरम् ।
 मडापार्श्वं प्रडस्तं य अरं कुम्भीनसीं सुताम् ॥ १६ ॥
 राका सञ्जनयामास त्रिशिरस्कं य दूषणम् ।
 विद्युज्जिह्वं मडाकालं विश्रवस्तः प्रजापते ॥ १७ ॥
 धृत्येते डूरकर्माणः पौलस्त्या राक्षसा दश ।
 विप्याताः पुरुषश्रेष्ठा राक्षसानां मडाबलाः ॥ १८ ॥
 पुलडस्य मृगाः सर्वे पुत्रा व्यालाश्च दंष्ट्रिणः ।
 पिशाचा बडवो भूताः शूकरा लस्तिनस्तथा ॥ १९ ॥
 अनपत्यः डतुश्चात्र स्मृतो वैवस्वतान्तरे ।
 मरीचेः कश्यपः पुत्रः स जातो वै प्रजापतिः ॥ २० ॥
 भृगोः पुत्रस्तु मेधावी दैत्याचार्यो मडायशाः ।
 स्वाध्यायनिरतः डायो बभूवे य प्रजापते ॥ २१ ॥
 शैवमार्गरतो भूत्वा सदा शङ्करपूजकः ।
 डैलासं प्राप शान्त्यर्थं ओधितोऽभूत् डरेण य ॥ २२ ॥
 शान्तियोगस्य सिद्ध्यर्थं गणेशमभजत् डविः ।
 डमेण शान्तिमापन्नो गाणपत्यो बभूव सः ॥ २३ ॥
 अत्रेः पुत्रोऽभवत् सोमोऽमृतडुपमयो मडान् ।
 अरुन्धत्यां वसिष्ठाद्वै शक्तिः पुत्रो बभूव ल ॥ २४ ॥
 तस्मात् पराशरः साक्षात्तपोनिधिरजायत ।
 शङ्करस्य सदा भक्तिं यकार परमादरात् ॥ २५ ॥

(Page भं. २ अ. २९ पान ६१)

वसिष्ठ योगशास्त्रज्ञं पितामडमनिन्दितम् ।

स्वकर्मदुशलं शान्तमपृच्छय्यन्तिहेतवे ॥ २६ ॥

पराशर उवाच ।

शिवोऽयं मोडलीनश्च नेति कर्ताव्ययः स्मृतः ।

कथं ब्रह्मणि निर्मोडे भवेन् मोडो ब्रमपदः ॥ २७ ॥

मुद्रल उवाच ।

पराशरवयः श्रुत्वा वसिष्ठस्तमुवाच उ ।

उर्षयुक्तः स्वपौत्राय शान्तियोगं सनातनम् ॥ २८ ॥

वसिष्ठ उवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि ब्रह्मणा कथितं य मे ।

योगं शान्तिकरं तुभ्यं कथयामि विशेषतः ॥ २९ ॥

अहं शान्त्यर्थमत्यन्तं ब्रमितो ना लभे य ताम् ।

गतो लोके प्रविष्याते ब्रह्मणः परमेष्ठिनः ॥ ३० ॥

तत्र सम्भूजयन्तं वै ब्रह्मणं दृष्टवानहम् ।

गणेशमूर्तिं वै पुत्र संस्थितोऽहं प्राणम्य ताम् ॥ ३१ ॥

पूजाविधिं समाख्याऽसौ सभायां समुपागतः ।

तत्राऽहं विनतो भूत्वा ह्यवदं तं मडाद्युतिम् ॥ ३२ ॥

त्वत्तः सर्वाणि भूतानि जायन्ते नात्र संशयः ।

त्वयि नाथ प्रलीयन्ते परं त्वत्तो न विद्यते ॥ ३३ ॥

त्वयाऽसौ पूजितः कस्मात् कः श्रेष्ठो वद साम्प्रतम् ।

अहुर्वर्षमहं ब्रान्तो नाऽलभे शान्तिमुत्तमाम् ॥ ३४ ॥

मदीयवयनं श्रुत्वा ब्रह्मा उर्षसमन्वितः ।

जगाद मां यथायोग्यं पात्रं दृष्ट्वा पितामहः ॥ ३५ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु पुत्र मडाभाग गणेशो योगशान्तिदः ।

अस्माकं कुलदेवश्च सर्वेषां सोऽपि निश्चितम् ॥ ३६ ॥

तस्माद्भयं समुत्पन्नास्तेन संस्थापिताः पदे ।

सर्वसिद्धिप्रदातारं तं भजामि निरन्तरम् ॥ ३७ ॥

अन्ते तत्रैव लीनाश्च वयं पुत्र न संशयः ।

तस्मादादौ गणेशानः पूजयो माता पिता स्मृतः ॥ ३८ ॥

ज्येष्ठराजपदं पश्य वेदेषु कथितं सुत ।

तस्माज्ज्येष्ठो न वेदेष्व्यादिः सर्वेभ्यो गणेश्वरः ॥ ३९ ॥

य आदिः स भवेदन्ते कथितं शास्त्रसम्मतम् ।

अतस्तत्र वयं लीना भविष्यामो न संशयः ॥ ४० ॥

मध्ये नानाविधः सोऽपि कलांशेन गजाननः ।

प्रकीडति कलांशाश्च वयं तस्य स्मृताः सुत ॥ ४१ ॥

शान्तिमिच्छसि येत्पुत्र तां वदामि समासतः ।

पञ्चधा चित्तवृत्तिं त्वं त्यक्त्वा शान्तो भविष्यसि ॥ ४२ ॥

क्षिप्तं मूढं य विक्षिप्तमेकाग्रं य निरोधकम् ।

चिन्तामणिः समाख्यातस्तेन चित्तं प्रकाशितम् ॥ ४३ ॥

अहं गणेशरूपश्चेत् संयोगायोगता य मे ।

नास्ति ल्यतो भिन्नभावस्तेन भ्रान्तिर्गता भवेत् ॥ ४४ ॥

जगत् सुब्रह्म सुप्रोक्तमैश्वर्यमतुलं बुधैः ।

जानीहि सिद्धिरूपं त्वं भ्रान्तिदायकमञ्जसा ॥ ४५ ॥

जगद्ब्रह्ममयाकारा बुद्धिः शास्त्रेषु कथ्यते ।

पञ्चधा सा समाख्याता चित्तरूपा न संशयः ॥ ४६ ॥

तयोः प्रकाशकं बिम्बं गणेशस्य महात्मनः ।

मोहितं पश्य मायाभ्यां तदाकारं लृष्टि स्थितम् ॥ ४७ ॥

बिम्बभावं त्यज त्वं वै तदा शान्तिं गमिष्यसि ।

चित्तमैश्वर्यमोडश्च बिम्बं नैव प्रदृश्यते ॥ ४८ ॥

अेवमुक्त्वा स्वयं मां स विरराम पितामहः ।

अहं प्रणम्य तं देवं प्रादक्षिण्येन निर्गतः ॥ ४९ ॥

(Page पं. २ अ. ३० पान ६२)

गत्वा वनान्तरं पुत्र अतपं तप उत्तमम् ।

अेकाक्षरेण मन्त्रेण ध्यात्वा जपपरायणः ॥ ५० ॥

कुमेण योगभूमीनां भ्रान्तिं त्यक्त्वा महामुने ।

चिन्तामणिः स्वयं साक्षादभवं शान्तियोगधृक् ॥ ५१ ॥

तथाऽपि गणराजस्य मन्त्रध्यानं मलात्मनः ।
दर्शनार्थं तपश्चोग्रमकार्षं य छितावडम् ॥ ५२ ॥

पूर्णे वर्षशते वै मां ययौ देवो गजाननः ।
प्रत्यक्षं मूषकाङ्गो योगशान्तिस्वरूपधृक् ॥ ५३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे
द्वितीये भा.३ अेकदन्तयरिते वसिष्ठतपोवर्णनं नाम अेकोनत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.२९

२.३० पराशरवरप्रदानं नाम त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।
आगतं गणराजं स दृष्ट्वा लर्षसमन्वितः ।
ननाम दण्डवद्भूमौ तं तुष्टाव यथामति ॥ १ ॥
वसिष्ठ उवाच ।
अद्येयं धरणी धन्या पितरौ तप आश्रमः ।
विद्याप्रतापि मे धन्यं दर्शनात्ते पदस्य य ॥ २ ॥
त्वं कर्ता कारणं यैव कारणानां न संशयः ।
गम्यागम्यमयः प्रोक्तो वेदे वै वेदवादिभिः ॥ ३ ॥
सर्वरूपश्च सर्वैस्त्वं लीनः सर्वप्रकाशकः ।
योगाभेदमयस्त्वं त्वां कथं स्तौमि गणाधिप ॥ ४ ॥
तथाऽपि भक्तिपाशेन यन्त्रितस्त्वं गजानन ।
अनुग्रहार्थमायातो नामरूपधरः प्रभो ॥ ५ ॥
त्वदर्शनजबोधेन स्तौमि त्वां ब्रह्मनायकम् ।
वेदादिभिः सलाधैश्च संस्तुतं योगिभिः परम् ॥ ६ ॥
नमस्ते गणनाथाय नमस्ते सर्वसाक्षिणे ।
सर्वाकाराय वै तुभ्यं स्वसंवेधाय ते नमः ॥ ७ ॥
सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं सिद्धिबुद्धिप्रदाय य ।
अमेयशक्तये देव देव तुभ्यं नमो नमः ॥ ८ ॥

असम्प्रज्ञाततुण्डाय सम्प्रज्ञातशरीरिणे ।
 तथोर्योगे य योगात्मदेहाय तु नमो नमः ॥ ८ ॥
 शान्तियोगप्रकाशाय शान्तियोगमयाय ते ।
 योगिभ्यो योगदात्रे य योगेशाय नमो नमः ॥ १० ॥
 वङ्कतुण्डाय वै तुभ्यमेकदन्तधराय य ।
 ब्रह्माकारात्मकानां ते सिद्धानां धारिणे नमः ॥ ११ ॥
 स्तुवतस्तस्य वर्षेण कण्ठरोधः समाभवत् ।
 ननर्त दृष्टरोमा वै देहभानविवर्जितः ॥ १२ ॥
 निमग्नं तं भक्तिरसे वीक्ष्य देवो गजाननः ।
 तमुवाच मलाभक्तं भावज्ञो भावपूरकः ॥ १३ ॥
 गणेश उवाच ।
 त्वया कृतमिदं वै यत् स्तोत्रं भक्तिरसप्रदम् ।
 धर्मार्थकाममोक्षाणां दायकं प्रभविष्यति ॥ १४ ॥
 मदीया भक्तिरथवा तवानघ भविष्यति ।
 स्मृतमात्रश्च ते गेहं यास्यामि मुनिसत्तम ॥ १५ ॥
 अवेमुक्त्वा गणधीर्शोडशतर्षभ मम पश्यतः ।
 सोढं तं दृष्ट्ये पश्यन् स्थितः शान्तिसमन्वितः ॥ १६ ॥
 गाणपत्यस्वभावेन मूर्तिपूजापरायणः ।
 वसिष्ठोऽहं मलाभागो योगिवन्द्यो बभूव ह ॥ १७ ॥
 (Page पं. २ अ. ३० पान ६३)
 वसिष्ठ उवाच ।
 अतत्ते कथितं वत्स शान्तियोगप्रदं शुभम् ।
 ज्ञानं तेनैव मार्गेण गणेशं भज भक्तिः ॥ १८ ॥
 अवेमुक्तः प्राणभ्याद्यौ मुनिं पौत्रः पराशरः ।
 वने गत्वा यकाराऽसौ तपः परमदारुणम् ॥ १९ ॥
 पितामहेन यज्ज्ञानं कथितं योगदं मत् ।
 तादृशं साधितं तेन योगभूमिङ्गमेण य ॥ २० ॥
 त्यक्त्वा भूमिं स्वयं योगी गाणपत्यो बभूव ह ।

तस्य पुत्रत्वमापन्नो व्यासो विष्णुः स्वयं प्रभुः ॥ २१ ॥

तथापि मुनिना तेन पत्न्या वत्सलया सह ।

तपस्तप्तं महाधारे गणेशस्य महात्मनः ॥ २२ ॥

सङ्कुल्यं पुत्रकामार्थं यकार स महामुनिः ।

गणाराजः स्वयं मे वै भविता पुत्र उत्तमः ॥ २३ ॥

दशवर्षसहस्रैस्तं प्रसन्नो गणनायकः ।

वरं दातुं समायातो भक्तिभावेन तोषितः ॥ २४ ॥

तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थाय प्रणम्य प्रकृताञ्जलिः ।

तुष्टाव सुस्थिरो भूत्वा पत्न्या साकमुदारधीः ॥ २५ ॥

पराशर उवाच ।

नमस्ते गणवङ्गत्राय नराकाराय ते नमः ।

नरकुञ्जरूपाय गणेशाय नमो नमः ॥ २६ ॥

निर्गुणाय गुणाधाररूपिणे परमात्मने ।

परात्पराय देवायानादिसिद्धाय ते नमः ॥ २७ ॥

अनन्ताननघारायानन्तपाण्यङ्घ्रिरूपिणे ।

अनन्तविभवयैव गकाराय य ते नमः ॥ २८ ॥

सर्वलीनाय देवाय मायाभ्यां वर्जिताय ते ।

सदा ब्रह्मभययैव णकाराय नमो नमः ॥ २९ ॥

तयोश्च स्वामिने तुभ्यं गणेशाय नमो नमः ।

स्वानन्दवासिने पूर्णामुक्तिमुक्तिप्रदाय ते ॥ ३० ॥

किं स्तौमि देवदेवेश देवदेदान्तकादिभिः ।

सम्पादितं परं ब्रह्म त्वामतः प्राणाम्यहम् ॥ ३१ ॥

यदि तुष्टोऽसि देवेश तदा पुत्रो भव प्रभो ।

आवयोर्गणनाथ त्वं तदा मे स्थात् स्थिरं मनः ॥ ३२ ॥

अस्माकं कुलदेवश्च त्वमेव गणनायक ।

ब्रह्मभावेन नित्यं त्वां भजामस्तत्र विघ्नप ॥ ३३ ॥

पुत्रभावेन देवेश भजेयं संसृतौ गतः ।

संसारः सङ्कलस्तेन ब्रह्मरूपो भवेद्य मे ॥ ३४ ॥

श्रुत्वैवं वयनं तस्य पराशरमुनेरिदम् ।
तमुवाय गण्णधीशो भक्तं योगधरं परम् ॥ ३५ ॥

गणेश उवाच ।
त्वया यत्प्रार्थितं विप्र तत्सर्वं सकृलं भवेत् ।
तव पुत्रो भविष्यामि गणसुरवधाय य ॥ ३६ ॥

त्वया स्तोत्रं कृतं यय्य तत्सर्वेच्छितदं भवेत् ।
भुक्तिमुक्तिकरं तेषां पठतां शृण्वतां नृणाम् ॥ ३७ ॥

अेवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ गणेशो ब्रह्मनायकः ।
पराशरः प्रसन्नात्मा सपत्नीको बभूव ह ॥ ३८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ते पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते पराशरवरप्रदानं नाम त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३०
(Page पं. २ अ. ३१ पान ६४)

२.३१ पराशरसुतोत्पत्तिकथनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।
कोऽसौ गणसुरो नाम्ना दैत्यः परमदारुणः ।
वद तस्य यरित्रं मे वधपर्यन्तमुत्तमम् ॥ १ ॥

यदर्थे गणराजोऽयं मुनिपुत्रोऽभवत्प्रभो ।
तन्न मुद्रल सामान्यं धन्यं जन्मासुरस्य य ॥ २ ॥

सूत उवाच ।
दक्षस्य वयनं रभ्यं श्रुत्वा योगीन्द्रसत्तमः ।
जगाद सकलं तस्य चेष्टितं दैत्यपस्य वै ॥ ३ ॥

मुद्रल उवाच ।
शृणु दक्ष पुरावृत्तमितिहासं वदामि तम् ।
पापप्रशमनं पूर्णं भुक्तिमुक्तिफलप्रदम् ॥ ४ ॥

मडिषासुरनाशं य यकार जगदम्बिका ।

તસ્ય પુત્રો મહાતેજા ગજાસુર ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૫ ॥

પિતુર્વધેન સન્તમો દેવાનાં વધકાક્ષ્યા ।

શુક્રોપદિષ્ટમન્ત્રેણ શકુરારાધને રતઃ ॥ ૬ ॥

તતાપ સ તપો ઘોરં નિરાહારસમન્વિતઃ ।

પગ્ચાક્ષરવિધાનેન તોષયામાસ શકુરમ્ ॥ ૭ ॥

દશવર્ષસહસ્રૈસ્તુ પ્રસન્નોઽભૂચ્છિવઃ સ્વયમ્ ।

આયયૌ તં વરં દાતું ગજાસુરતપોવને ॥ ૮ ॥

કાષ્ઠવત્સંસ્થિતં દૈત્યં દૃષ્ટ્વા વિસ્મયમાગતઃ ।

જગાદ તં સ્વભક્તં વૈ શકુરઃ કરુણાનિધિઃ ॥ ૯ ॥

શિવ ઉવાચ ।

વરં વરચ મત્તસ્ત્વં ગજાસુર મહામતે ।

તપસા પરિતુષ્ટોઽહં તવ દાસ્થામિ દુર્લભમ્ ॥ ૧૦ ॥

શકુરસ્ય વચઃ શ્રુત્વા હર્ષયુક્તો મહાસુરઃ ।

ઉપચારૈઃ ષોડશભિઃ પ્રારામ્યાપૂજયચ્છિવમ્ ॥ ૧૧ ॥

અથર્વાશિરસા શમ્ભું તુષ્ટાવાસુરનાયકઃ ।

વરં વપ્રે મહાકૂરં તચ્છુણ્ણ્ય પ્રજાપતે ॥ ૧૨ ॥

ગજાસુર ઉવાચ ।

યદિ તુષ્ટોઽસિ દેવેશ વરં દેહિ મહેશ્વર ।

બ્રહ્માણ્ડવાસિનઃ સર્વે તેભ્યો મૃત્યુર્ન મે ભવેત્ ॥ ૧૩ ॥

રાજ્યં બ્રહ્માણ્ડગોલસ્ય દેહિ સામર્થ્યમુત્તમ્ ।

સર્વાતિગં મહેશાન નાન્યં યાચે પરં વરમ્ ॥ ૧૪ ॥

તથેતિ તમુવાચાથ શિવોઽતર્ધાનગોઽભવત્ ।

હર્ષયુક્તો મહાદૈત્યસ્તતો ગેહં સમાયયૌ ॥ ૧૫ ॥

માત્રા સમ્માનિતઃ સોઽપિ સુહૃદ્ભિશ્ચ ગજાસુરઃ ।

દૈત્યાઃ સમાયયુઃ સર્વે ગૃહે તસ્ય મહાત્મનઃ ॥ ૧૬ ॥

સ્વયં ગત્વા ગુરું શુક્રમાનયામાસ દૈત્યપઃ ।

તતો મુનિગણૈઃ સાર્ધમભિષેકં ચકાર સઃ ॥ ૧૭ ॥

દૈત્યાનાં દાનવાં ચ રાજાભૂત્ સ ગજાસુરઃ ।

तैर्युक्तः पृथिवीं जित्वा ययौ स्वर्गं मडाभलः ॥ १८ ॥

देवाः पलायिताः सर्वे ज्ञात्वा क्रूरं गजासुरम् ।

शङ्करं ते समाश्रित्य स्थिताः सर्वे भयातुराः ॥ १९ ॥

दैत्यैः समावृतः सोऽपि कैलासमगमत्ततः ।

शङ्करः क्रोधसंयुक्तस्तं ययौ देवसंवृतः ॥ २० ॥

युद्धाय शङ्करं तेनागतं ज्ञात्वा मडासुरः ।

स्वयं सैन्यं पुरस्कृत्याययौ रणविधित्सया ॥ २१ ॥

देवानां दानवानां च युद्धं परमदारुणम् ।

सञ्जातं च ततो दैत्याः पलायनपरा ययुः ॥ २२ ॥

तं दृष्ट्वा क्रोधसंयुक्तो गजदैत्यः प्रतापवान् ।

आणवृष्टिं मडोग्रां स ससर्ज सुस्नाशिनीम् ॥ २३ ॥

आणैर्निपतितास्तस्य देवाः सर्वे धरातले ।

छिन्नाङ्गा मरणाप्रायाः प्रलयं मेनिरे तदा ॥ २४ ॥

धन्द्राद्यश्च दिक्पालाः पतिता आणपीडिताः ।

गद्यया विषण्णमडनत् सोऽपि भूतलमाश्रितः ॥ २५ ॥

ततः क्रोधसमायुक्तः शङ्करः शूलमाददे ।

तेनाडनन् मडादैत्यं प्रलयाग्निमेन सः ॥ २६ ॥

(Page भं. २ अ. ३१ पान ६५)

त्रिशूलेन डतः सोऽपि न ययाल सुराधिपः ।

वरदानप्रभावेण शस्त्राणि व्यर्थतां ययुः ॥ २७ ॥

सडसागत्य दैत्येशो धृत्वा पादं प्रडस्य वै ।

भ्रामयित्वा मडेशानं चिक्षेप रणमूर्धनि ॥ २८ ॥

ततो देवगणाः सर्वे पलायनपरायणाः ।

ययुर्दश दिशो रक्षो दैत्यसन्त्रासतापिताः ॥ २९ ॥

दैत्योऽपि शिवलोकं तं दैत्यैः सड समाययौ ।

स्थापयामास देवानां पदेषु श्रेष्ठदानवान् ॥ ३० ॥

विकुण्ठादिपदेष्वेते स्थितास्तेन सुमानिताः ।

स्वर्गभोगकराः सर्वे कृता दैत्याः सुरारिणा ॥ ३१ ॥

कैलासे संडरं दैत्यं स्थापयामास वीर्यवान् ।
स्वयं समागतो दक्ष पुथिव्यां दैत्यपैर्वृतः ॥ ३२ ॥

मडिषाप्यपुरे दृष्टः संस्थितो दैत्यपैः सड ।
यकार सोऽतुलं राजयं त्रैलोक्यस्य मडाभलः ॥ ३३ ॥

गते अडुतरे काले देवाः सर्वे भयातुराः ।
पर्वतान्तरसङ्गुमाः संस्थिता अभवन् द्विजैः ॥ ३ॡ ॥

विचारमभिलाश्चकुर्गजसुरवधाय ते ।
तत्र विष्णुर्जुगादेंदं वयनं सर्वतोषदम् ॥ ३५ ॥

विष्णुरुवाय ।
अरुमाऽऽवासिनो ये वै तेभ्यो मृत्युर्न विधते ।
दैत्यस्य वरदानेन तेन सर्वे पराजिताः ॥ ३६ ॥

स्वानन्दलोकगः साक्षाद्गणेशो देवनायकः ।
अरुमाऽऽवर्जितो अरुम तस्मात्तस्य मृतिर्भवेत् ॥ ३७ ॥

अतस्तं देवदेवेशं तपसा पुष्कलेन वै ।
सर्व आराधयामैव देवाः सर्षिगणाः परम् ॥ ३८ ॥

स डत्वा तं मडादैत्यं प्रदास्यति पदानि वः ।
डितं यदि सुराः कार्यं वयनं मे सुभप्रदम् ॥ ३९ ॥

विष्णोर्वयनमाकर्ष्य देवा मुनिगणास्तथा ।
साधुसाध्विति तत्रोयुर्भुस्तपसि संस्थिताः ॥ ॡ० ॥

केचिन् मन्त्रजपं यक्कुः केचिन्नामजपं तथा ।
केचिन् मानसपूजायां निरताश्च अभूविरे ॥ ॡ१ ॥

केचिद् ध्यानं गणेशस्य यक्कुः केचित् स्तुतिं विभोः ।
निराडारं तथा केचिद्वायुपत्रादिभक्षकाः ॥ ॡ२ ॥

केचिद्धोमं य पञ्चाग्निं धूम्रपानं तथाऽपरे ।
धत्यादि तपसा देवं तोषयामासुरादरात् ॥ ॡ३ ॥

शतवर्षे तु तेषां वै प्रादुर्भूतो गजाननः ।
पुरतस्तानुवायेदं वयनं भक्तवत्सलः ॥ ॡॡ ॥

गणेश उवाच ।

देवाश्च मुनयः सर्वे वरं ब्रूत लृटीप्सितम् ।
दुर्लभं त्वपि तद्दास्ये तपसा तोषितो भृशम् ॥ ४५ ॥

गणेशवचनं श्रुत्वा दृष्ट्वा देवं पुरःस्थितम् ।
प्रणोमुर्मुनयो देवा दण्डवत् पृथिवीतले ॥ ४६ ॥

परयाऽपूजयन् भक्त्या ब्रह्मेशं ब्रह्मभाविताः ।
तुष्टुवुः सम्प्रलृष्टाश्च सरोमाञ्चः प्रजापते ॥ ४७ ॥

देवर्षय उच्युः ।

नमो नमो गणेशाय गणपालकमूर्तये ।
गणरूपेण सर्वत्र संस्थिताय नमो नमः ॥ ४८ ॥

मूषकाऽडकैवानादिरुपाय ते नमः ।
आकारादिविहीनायाकारिरुपाय ते नमः ॥ ४९ ॥

उरम्भाय नमस्तुभ्यं भक्तसंरक्षकाय च ।
भक्तवत्सलभावाय विघ्नेशाय नमो नमः ॥ ५० ॥

नमस्तुभ्यं सिद्धिपते सिद्धिदात्रे च दुष्टये ।
बुद्धिदात्रे धियः पात्रे सर्वान्तश्चारिणे नमः ॥ ५१ ॥

स्वानन्दपतये तुभ्यं स्वसंवेधाय ते नमः ।
योगरुपाय शान्ताय योगानां पतये नमः ॥ ५२ ॥

आदिमध्यान्तलीनाय कर्त्रे उर्त्रे नमो नमः ।
(Page भं. २ अ. ३२ पान ६६)

पालकाय त्रिभिर्लीनगुणेशाय नमो नमः ॥ ५३ ॥
वक्तुण्डाय देवाय लम्बोदरधराय च ।

सर्वेषां लृष्टि संस्थाय विनायक नमोऽस्तु ते ॥ ५४ ॥
यं स्तोतुं न समर्थाश्च वेदाः साऽगाः कदाचन ।

वयं तत्र च के देव वेदैर्ज्ञानधरा यतः ॥ ५५ ॥
अेवं स्तुत्वा गणेशानं पेतुस्ते तस्य पादयोः ।

धृत्वा मनसि तद्रूपं भक्तिभावेन यन्त्रिताः ॥ ५६ ॥
पुनरुत्थाय ते सर्वे तमूयुर्भयविह्वलाः ।

कृताऽजलिपुटा देवं गणेशं सर्वनाथकम् ॥ ५७ ॥

यदि तुष्टोऽसि देवेश जडि दैत्यं गजासुरम् ।

पदभ्रष्टा वयं तेन कृताः कर्मविवर्जिताः ॥ ५८ ॥

भक्तिं ते देहि विघ्नेश सर्वदुःखविनाशिनीम् ।

अेष अेव वरोस्माभिर्वाञ्छितो द्विरदानन ॥ ५९ ॥

देवर्षीणां वयः श्रुत्वा भक्तवत्सलभावतः ।

उवाच तान् गण्णाध्यक्षो ङर्षयन् वयनं शुभम् ॥ ६० ॥

गजासुरवधं देवा मुनयश्च सुदुष्करम् ।

तथापि भवतां वाक्यात् करिष्येऽङ्गं न संशयः ॥ ६१ ॥

मदीया भक्तिरयला भविष्यति सुदुर्लभा ।

पराशरस्य पुत्रोऽङ्गं भविष्यामि वधाय वै ॥ ६२ ॥

भवत्कृतमिदं स्तोत्रं मम प्रीतिविवर्धनम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं पूर्णं भविष्यति न संशयः ॥ ६३ ॥

पठतां शृण्वतां विप्रा देवाः सर्वार्थसिद्धिदम् ।

दुःखघ्नं सततं तेषां भविष्यति सुबुद्धिदम् ॥ ६४ ॥

धृत्युक्तवान्तर्दधे देवो गणेशः सर्वसिद्धिदः ।

वत्सलोऽरगो भूत्वा पराशरसुतोऽभवत् ॥ ६५ ॥

जातकर्मादिकं सर्वं यकार मुनिसत्तमः ।

ब्राह्मणैर्दुर्षितो भूत्वा पत्न्या स्वयमुदारधीः ॥ ६६ ॥

स बालो ववृधे तत्र ङर्षयन् मातरं निजाम् ।

पितरं येष्टितैः स्वीयैर्बालक्रीडनकैस्तथा ॥ ६७ ॥

पञ्चमे व्रतबन्धं य यकार मुनिसत्तमः ।

वेदानध्यापयामास साङ्गांस्तान् गणपाय य ॥ ६८ ॥

विवादमकरोत्तस्य सिद्धिर्बुद्धिश्च शाश्वते ।

मरीचेश्च सुते जाते दत्ते तेन विधानतः ॥ ६९ ॥

धति ते कथितं सर्वं पराशरसुतस्य य ।

यशितं गणनाथस्य दैत्यस्य शृणु येष्टितम् ॥ ७० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाऽे अेकदन्तचरिते पराशरसुतोत्पत्तिकथनं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३१

२.३२ गजासुरसैन्यवधो नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

अेकदा तं सभायां वै संस्थितं दैत्यनायकम् ।

आययौ सडसा तत्र नारदो कौतुकी मुनिः ॥ १ ॥

दैत्येन मानितो दक्ष तमुवाच मडामुनिः ।

शृणु दैत्याधिप प्राज्ञ छितं ते वयनं मडत् ॥ २ ॥

अरएये मुनिभिर्देवैर्गणेशो भक्तिभावितः ।

आराधितो वधार्थं ते पराशरसुतोऽभवत् ॥ ३ ॥

धृत्युक्त्वा प्रययौ तस्मान्नारदो दिव्यदर्शनः ।

दैत्यो शेषसमाविष्टो देवर्षीणां वधे रतः ॥ ४ ॥

आययौ यत्र देवाश्च मुनयः संस्थिताः षलः ।

दैत्यैः समावृतः सर्वैर्मडाबलपराङ्मैः ॥ ५ ॥

(Page भं. २ अ. ३२ पान ६७)

धृत्वा स सकलान् देवान् षलः सर्षिगणान्स्तदा ।

तान् उन्तुं शस्त्रमादत्ते तावत्तैर्विघ्नपः स्मृतः ॥ ६ ॥

स्मृतमात्रो गणाध्यक्षो बुद्धिभेदं यकार उ ।

दैत्यस्य तेन दैत्येन मानसे धारितं मडत् ॥ ७ ॥

ममाधीना धमे विप्रा देवाश्चैव न संशयः ।

अेषां दऽः प्रकर्तव्यो येन सत्वं गमिष्यति ॥ ८ ॥

पश्चात्क्षियति कालेऽहं उनिष्यामि बलात्खिल ।

अेवं निश्चितसङ्ख्यस्तानुवाच गजासुरः ॥ ९ ॥

गजासुर उवाच ।

देवा मुनिगणाः सर्वे वयः शृण्वन्तु मे छितम् ।

कर्तव्यं ञुवितुं तच्च यदीच्छथ य सत्वरैः ॥ १० ॥

कर्णौ सम्पीड्य पाणिभ्यामुत्तमाङ्गं धरातले ।
 नित्यमास्फालयध्वं वै मम पादस्य सन्निधौ ॥ ११ ॥
 तदा मुञ्चामि देवेशान्नान्यथा मुनिसत्तमान् ।
 शिरच्छेदं च सर्वेषां करिष्यामि न संशयः ॥ १२ ॥
 भवद्भिः प्रार्थितो देवो गणेशो देववल्लभः ।
 पराशरस्युतो जातः कुरुध्वं तेन संयुताः ॥ १३ ॥
 अेवं तस्य वयः श्रुत्वोवाच तं विष्णुरादरात् ।
 गणेशं मनसा स्मृत्वा सामयुक्तं वयः शुभम् ॥ १४ ॥
 त्वया यः कथितो दण्डो वयं तं करवामहे ।
 सर्वान् देवमुनीन् मुञ्च्य गमिष्यामो गजाननम् ॥ १५ ॥
 आनयित्वा च देवेशं तेन सार्धं प्रयत्नतः ।
 त्वत्पादकमले नित्यं करिष्यामो यथातथम् ॥ १६ ॥
 गणेशमायया भ्रान्तो दैत्यराजः प्रतापवान् ।
 सकलान् मोचयामास देवानृषिसमन्वितान् ॥ १७ ॥
 द्विवसे पञ्चमे प्राप्ते नागता मे प्रसन्निधौ ।
 तदा सर्वान् उनिष्यामि गणेशेन समन्वितान् ॥ १८ ॥
 तथेत्युक्त्वा गताः सर्वे पराशरगृहं प्रति ।
 गजाननं तत्र दृष्ट्वा प्रणोर्मुहूर्तवत् क्षितौ ॥ १९ ॥
 पराशरो विस्मितोऽसौ पूजयामास तान् स्वयम् ।
 सखसा सकलान् प्राभान् मुनीन् देवान् विशेषतः ॥ २० ॥
 पराशरेण संयुक्ताः सर्वे तेऽकथयंस्तदा ।
 स्तुत्वा च विविधैः स्तोत्रैर्गजासुरविशेषितम् ॥ २१ ॥
 कर्णौ सम्पीड्य देवेश शिरःस्फालनमञ्जसा ।
 कथं कुर्मोऽसुरस्यात्रे यरणावनताः प्रभो ॥ २२ ॥
 नीचस्य नमनाद्देव मरणं हि वरं स्मृतम् ।
 तस्मात्त्वं जहि देवान् वा मुनीन् दैत्यान् गजानन ॥ २३ ॥
 मुद्गल उवाच ।
 देवादीनां वयः श्रुत्वा स्मित्वा तानभ्रवीत् प्रभुः ।

भक्तवत्सलभावेन यन्त्रितः स प्रजापते ॥ २४ ॥

गणेश उवाच ।

चिन्ता नैव प्रकर्तव्या उनिष्याभ्यसुरं क्षणात् ।

कुरुध्वं मे वयो रभ्यं सर्वेषां सुभ्रुवं भवेत् ॥ २५ ॥

दैन्येन्द्रेण प्रकथितो दण्ड एव स मे प्रियः ।

मम पादस्य सामीप्ये कुरुध्वं सर्वभावतः ॥ २६ ॥

तदा दैन्यं मलाघोरं उनिष्यामि प्रपश्यताम् ।

भवतां नात्र सन्देहः क्षणार्धेन य सत्तमाः ॥ २७ ॥

गणेशस्य वयो रभ्यं श्रुत्वा देवर्षिसत्तमाः ।

परस्परं मुष्णालोकमकुर्वन् स्मितपूर्वकम् ॥ २८ ॥

तत्र शम्भुरुवाचेदं वचनं उदितकारकम् ।

अस्माकं कुलदेवोऽयं तस्मात् कुर्वन्तु सत्तमाः ॥ २९ ॥

धृत्युक्त्वा शङ्करस्तत्र पाणिभिः श्रवसि स्वयम् ।

(Page पं. २ अ. ३२ पान ६८)

पीडयित्वा शिरोभिस्तय्यरण्ये ध्वनिमाचरत् ॥ ३० ॥

मृदुर्मधुररूपः स शब्दश्च शिरसाऽभवत् ।

श्रुत्वा गजाननो लृष्टो अब्रूव परमं तदा ॥ ३१ ॥

ततो विष्ववादिभिर्देवैर्भृगवादिप्रमुषैस्तथा ।

मुनिभिश्च कृतं दक्ष ततोऽत्यन्तं मुमोद सः ॥ ३२ ॥

भूत्वा तु मूषकारुढो यतुरायुधभूषितः ।

गजासुरवधार्थाय यथौ गणपतिः स्वयम् ॥ ३३ ॥

महिषाण्ये पुरे गत्वा सिंहानां यकार सः ।

तेन भ्रान्ताश्चासुरास्ते गजदैन्यस्तथा स्वयम् ॥ ३४ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र गुल्मस्था असुरा ययुः ।

छिन्नभिन्नीकृताङ्गा वै शसंसुर्देवयेष्टितम् ॥ ३५ ॥

असुरा त्रियुः ।

गणेशेन समायुक्ता देवा मुनिगणाः प्रभो ।

आययुर्योद्धुमत्यन्तं मधुयुक्ता गजासुर ॥ ३६ ॥

तेषां वचनमाकर्ण्य गजद्वैत्यः प्रतापवान् ।
 सर्वानाज्ञापयामास दैत्यान् सज्जुभवन्त्विति ॥ ३७ ॥
 स्वयं सुसज्जितो भूत्वा रथाङ्गद्वयं निर्ययौ ।
 अनु तं दैत्यसैन्येशा दैत्यास्ते निर्ययुः पुरात् ॥ ३८ ॥
 अपारसेनया युक्तं तं ददर्श गजासुरम् ।
 गजाननः प्रसन्नात्मा कालस्य भयदायकः ॥ ३९ ॥
 ततो गजासुरः कोपादैत्यानाज्ञापयत्तदा ।
 संडरध्वं सुरान् सर्वान् मुनीन् यक्षादिसंयुतान् ॥ ४० ॥
 दैत्येन्द्रेण समाज्ञप्ता असुरा जयशालिनः ।
 अस्त्रैः शस्त्रैश्च ते देवान् पीडयामासुरोजसा ॥ ४१ ॥
 देवाः क्रोधसमाविष्टा मरणो कृतनिश्चयाः ।
 दैत्यान् प्रडरौर्जघ्नुः शस्त्रैर्नानाविधैस्तदा ॥ ४२ ॥
 दैत्यानां यैव देवानां युद्धं परमदारुणम् ।
 भभूव तुमुवं तत्र परस्परविनाशनम् ॥ ४३ ॥
 असुडुनदी प्रवृत्ता य मळौघा वीरमोहिनी ।
 भङ्गा दैत्यगणस्तत्र प्रडारपरिपीडिताः ॥ ४४ ॥
 त्यक्त्वा दैत्यगणा लज्जां पलायन्त दृशो दश ।
 तत् दृष्ट्वा दैत्यराजस्तु विस्मितोऽभूत् प्रजापते ॥ ४५ ॥
 ततो दैत्याधिपाः क्रूराः प्रधानप्रमुखा रणम् ।
 आययुर्देवसेनां ते निर्जघ्नुश्च मडाभवाः ॥ ४६ ॥
 तत ष्टन्द्रादिभिस्ते वै रणं कृत्वा सुदारुणम् ।
 निडता मूर्च्छिताः केचिद्रणो भूमौ निपातिताः ॥ ४७ ॥
 डा डा दैत्यगणाः कृत्वा पलायन्त दृशो दश ।
 तत् दृष्ट्वा दैत्यराजः स विस्मयं परमं ययौ ॥ ४८ ॥
 विपरीतं मया दृष्टं वक्त्रिः शीतो यथाऽभवत् ।
 तथा देवैर्मदीयेयं सेना सर्वा पराजिता ॥ ४९ ॥
 अेवं मनसि सन्तप्तः क्रोधारुणविलोचनः ।
 रथाङ्गद्वयं स्वयं योद्धुमाययौ स गजासुरः ॥ ५० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते गजासुरसैन्यवधो नाम द्वात्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३२
(Page पं. २ अ. ३३ पान ६६)

२.३३ गजासुरवधाभ्यां नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

समागतं मडादैत्यं दृष्ट्वा देवा भयातुराः ।

गजाननं निजं नाथं ययुर्वृत्तान्तमीरितुम् ॥ १ ॥

स वृत्तान्तं देवमुभात् श्रुत्वा क्रोधसमन्वितः ।

परशुं पाशमुग्रं च गदां धृत्वा ययौ तदा ॥ २ ॥

मूषकाऽडढमाद्यं तं पुरुषं दैत्यनाथकः ।

दृष्ट्वा गजाननं दीममुवाच बलगर्वितः ॥ ३ ॥

गजासुर उवाच ।

किमर्थं रणभूमौ त्वमागतो ब्राह्मणप्राधम ।

तपः कार्यं त्वया नित्यं कथं क्षात्रं समाश्रितः ॥ ४ ॥

ब्रह्माद्यो जिता येन तेन सार्धं त्वया द्विज ।

युद्धं कर्तव्यमत्यन्तं वृथा मरणाभाष्यसि ॥ ५ ॥

गच्छ स्वमाश्रमं विप्र न उन्मि त्वां समागतम् ।

बालभावात् कृतं कर्म सडेढं नात्र संशयः ॥ ६ ॥

धृत्युक्तवन्तमालोक्य शम्भुः क्रोधसमन्वितः ।

उवाच तं मडादैत्यं वयस्तद्धितकाभ्यया ॥ ७ ॥

शिव उवाच ।

भूर्भोऽसि दैत्यराज त्वं नाथं ब्राह्मणसत्तमः ।

गणेशोऽयं सदा सेव्यो योगिभिः परमादृतैः ॥ ८ ॥

पराशरस्य पुत्रोऽभूत्तपसाराधितः स्वयम् ।

वरदानप्रभावेण त्वां उनिष्यति निश्चितम् ॥ ९ ॥

त्यङ्क्त्वा वैरं गणेशं य शरणां दैत्यनायक ।
 अेलि नोयेय्य सर्वस्वं ह्रित्वा मृत्युमवाप्स्यसि ॥ १० ॥
 वस पातालभूमौ त्वं न गणेशो ढनिष्यति ।
 अेवं श्रुत्वा वयः शम्भुं जघान गदयाऽसुरः ॥ ११ ॥
 मूर्च्छया पतितो भूमौ शङ्करस्तत्र सङ्गरे ।
 शस्त्रास्त्रैस्तेन दैत्येन मूर्च्छिताश्च कृताः सुराः ॥ १२ ॥
 विष्णुवाधाश्च रणे तत्र पतिताः पीडिता भृशम् ।
 दैत्याधिपं ततो दृष्ट्वा गणेशोऽस्त्रमुपाददे ॥ १३ ॥
 परशुं मन्त्रयामास संडारास्त्रविधानतः ।
 तत्याज दैत्यसेनायां मडास्त्रं यमसन्निभम् ॥ १४ ॥
 ढताः परशुना दैत्या यत्र तत्र स्थिता मृधे ।
 पश्यतो दैत्यराजस्य प्रधानाश्च मृताः सुताः ॥ १५ ॥
 संडारास्त्रनिवृत्त्यर्थं नानायत्नमथाकरोत् ।
 सर्वं तन्निष्कलं जातं गजदैत्यस्य संयुगे ॥ १६ ॥
 अेक अेव मडादैत्यो वरदानप्रभावतः ।
 स संडाराद्दुर्वशितो ढतः परशुना न य ॥ १७ ॥
 ततो दैत्यो ययौ ङोधात्समीपे विघ्नपस्य य ।
 शस्त्राणि सडसा त्यङ्क्त्वा मल्लयुद्धोद्यतोऽभवत् ॥ १८ ॥
 तादृशं तं गणेशानो दृष्ट्वा ङोधसमन्वितः ।
 दर्शयामास दैत्याय रुपं स्वानन्दगं परम् ॥ १९ ॥
 अनन्तादित्यसङ्काशं गजवङ्गविराजितम् ।
 जयोतिषां जयोतिरापूर्णां योगरुपं सुशान्तिदम् ॥ २० ॥
 तं धर्तुं दैत्यराजः स्म यतते निकटस्थितम् ।
 आकाशवन्न तद्रूपं ढस्तगं याऽभवत् प्रभोः ॥ २१ ॥
 आश्चर्यं ढृदये मत्वा दैत्येशो विह्वलो भृशम् ।
 अढो मया धृतो दुषिदेर्ढस्तगो मे न ढस्तगः ॥ २२ ॥
 ङिमिदं ङौतुकं पूर्णं गणेशोऽयं सनातनः ।
 अ्रह्माकारो न सन्ढेढो ढनिष्यति स मां ध्रुवम् ॥ २३ ॥

धन्यं जन्म मदीयं वै पितरावाश्रमादिकम् ।
 गणेशदस्तशस्त्रेण मरिष्यामि न संशयः ॥ २४ ॥
 शुकाद्या योगिनो यं वै प्राप्ता योगैः सुदुश्चरैः ।
 आयासेन विना सोऽयं मया प्राप्तो गजाननः ॥ २५ ॥
 (Page पं. २ अ. ३४ पान ७०)
 तं प्राणम्य मडाभक्त्या दैत्येशो वरकाङ्क्षया ।
 जगाद गणनाथं वै भावभावितमादरात् ॥ २६ ॥
 ब्रह्म ब्रह्मेश जडि मां दासं ते गणनाथक ।
 वरं प्रयच्छ मे त्वेनं नमामि त्वां पुनः पुनः ॥ २७ ॥
 न संसारसुप्ते स्थितं मदीयं ते प्रदर्शनात् ।
 त्वया उतो भविष्यामि ब्रह्मभूतो न संशयः ॥ २८ ॥
 प्रार्थयन्तं मडादैत्यमङ्कुशेन जघान तम् ।
 गणेशः सोऽपि सायुज्यं तस्य प्राप्तः प्रजापते ॥ २९ ॥
 शङ्कराद्याः सुरास्तत्र मुनयो मोहसंयुताः ।
 न विदुश्चेष्टितं तस्य बभूवर्न्ता एव स्थिताः ॥ ३० ॥
 उतं दैत्यं समालोक्य उर्षितास्ते तदाऽभवन् ।
 गणेशोऽपि स्वकं रुपं लीनं कृत्वा स्थितः पुरः ॥ ३१ ॥
 पूर्वाकारं य तं दृष्ट्वा तुष्टुवुस्ते सुरर्षयः ।
 सम्पूज्य भक्तिभावेन नेमुश्च ननृतुः पुरः ॥ ३२ ॥
 दैवर्षय ङियुः ।
 नमस्ते गजवक्त्राय गजाननसुरूपिणे ।
 पराशरसुतायैव वत्सलासूनवे नमः ॥ ३३ ॥
 व्यासभ्रात्रे शुक्रस्यैव पितृव्याय नमो नमः ।
 अनादिगणनाथाय स्वानन्दावासिने नमः ॥ ३४ ॥
 रजसा सृष्टिकर्त्रे ते सत्त्वतः पालकाय वै ।
 तमसा सर्वसंउर्त्रे गणेशाय नमो नमः ॥ ३५ ॥
 प्रकृतेः पुरुषस्यापि रूपाणे परमात्मने ।

ओधाकाराय वै तुभ्यं डेवलाय नमो नमः ॥ ३६ ॥
 स्वसंवेधाय देवाय योगाय गणपाय च ।
 शान्तिरुपाय तुभ्यं वै नमस्ते ब्रह्मनायक ॥ ३७ ॥
 विनायकाय वीराय गजद्वैत्यस्य शत्रवे ।
 मुनिमानसनिष्ठाय मुनीनां पालकाय च ॥ ३८ ॥
 देवरक्षाकरायैव विघ्नेशाय नमो नमः ।
 वक्रतुण्डाय धीराय यैकदन्ताय ते नमः ॥ ३९ ॥
 त्वयाऽयं निहतो दैत्यो गजनामा मडाबलः ।
 ब्रह्माण्डे मृत्युसंडीनो मडाश्चर्यं कृतं विभो ॥ ४० ॥
 उते दैत्येऽधुना कृत्स्नं जगत् सन्तोषमेष्यति ।
 स्वाडास्वधायुतं पूर्णं स्वधर्मस्थं भविष्यति ॥ ४१ ॥
 अवेमुक्त्वा गणधीशं सर्वे देवर्षयस्ततः ।
 प्राण्य तूष्णीम्भावं ते सम्प्राप्ता विगतज्वराः ॥ ४२ ॥
 कर्णौ सम्पीड्य गणपय्यरणे शिरसो ध्वनिः ।
 मधुरः प्रकृतस्तेस्तु तेन तुष्टो गजाननः ॥ ४३ ॥
 तानुवाच मदीया ये भक्ताः परमभाविताः ।
 तैश्च नित्यं प्रकर्तव्यं भवद्भिर्नमनं यथा ॥ ४४ ॥
 तेभ्योऽहं परमप्रीतो दास्यामि मनसीप्सितम् ।
 अेतादृशं प्रियं मे च नमनं नात्र संशयः ॥ ४५ ॥
 अवेमुक्त्वा स तान् सर्वान् सिद्धिबुद्ध्यादिसंयुतः ।
 अन्तर्दधे ततो देवा मुनयः स्वस्थलं ययुः ॥ ४६ ॥
 पिता पराशरस्तस्य माता वै वत्सला प्रभोः ।
 शोकसागरमग्नौ तौ श्रुत्वा वार्ता निपेततुः ॥ ४७ ॥
 ततः कारुणिको देवस्तयोश्चित्तप्रकाशकः ।
 योगशान्तिमयं ज्ञानं बोधयामास शाश्वतम् ॥ ४८ ॥
 मूर्तिं मदीयां वै कृत्वा संस्थाप्य ब्राह्मणैः सः ।
 तस्याः पूजा प्रकर्तव्या भवद्भ्यां नित्यमादरात् ॥ ४९ ॥

देलव्यापारिता तत्र कर्तव्या लृदि शान्तिदम् ।

(Page पं. २ अ. ३४ पान ७१)

योगरूपधरं दृष्ट्वा कालमाकमतं सदा ॥ ५० ॥

अवेमुक्त्या लृदिस्थोऽसौ गणेशोऽतर्दधे ततः ।

कृतवन्तौ मलाभागौ तथा दक्षसुयोगिनौ ॥ ५१ ॥

अथला स्थापिता मूर्तिः सिद्धिदा साऽभवत्परा ।

दर्शनान् मोक्षदा दक्ष सकामानां प्रकामदा ॥ ५२ ॥

अेतत्ते कथितं सर्वं गजासुरवधाश्रितम् ।

थरितं गणनाथस्य सर्वपापहरं शुभम् ॥ ५३ ॥

यः शृणोति नरो भक्त्या पठेद्वा तु प्रजापते ।

तस्मै भुक्तिप्रदं पूर्णं भुक्तिदं प्रभविष्यति ॥ ५४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मलापुराणे

द्वितीये भा३० अ०क०द०न्त०य०रि०ते गजासुरवधाध्यानं नाम त्रयस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३३

२.३४ व्यासमाहात्म्यं नाम यत्तुस्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

पराशरस्य पुत्रोऽभूत् व्यासः साक्षाज्जनार्दनः ।

वेदादिभागसिद्ध्यर्थं देवैः सम्प्रार्थितः पुरा ॥ १ ॥

स अवे ज्ञानगर्वेण न सस्मार गजाननम् ।

नमनं न प्रकर्तव्यं मया विषशुस्वरूपिणा ॥ २ ॥

ततस्तस्य गतं ज्ञानं सकलं वेदशास्त्रजम् ।

प्रथयौ द्युःभितस्तेन ब्रह्माणां शरणां पुरा ॥ ३ ॥

ब्रह्मणा बोधितो व्यासः पुराणां श्रुतवान् प्रभोः ।

गाणेशमादिभूतं तत्तेन स ज्ञानवानऽभूत् ॥ ४ ॥

तपस्तप्त्वा सुविपुलं गाणपत्यो बभूव ल ।

शान्तियोगधरः साक्षाद्व्यासो नारायणः स्वयम् ॥ ५ ॥

ततो व्यासेन वेदानां शाभा भिन्नाः कृताः पराः ।

सौलव्यार्थं नराणां वै कर्मादिज्ञानसिद्धये ॥ ६ ॥
आदौ वेदं यजुःसंज्ञं तं यतुर्धा विलज्य सः ।
यातुर्दोत्रं यकारैव कर्म सर्वं प्रजापते ॥ ७ ॥
यजुषाध्वर्यवं यके ऋग्भिर्दोतृत्वमञ्जसा ।
उद्गातृत्वं यकाराऽसौ सामभिः सर्वसम्मतः ॥ ८ ॥
ब्राह्ममेवाकरोद्विप्रोऽथर्वभिः सुसमाहितः ।
अेवं यतुर्विधं कर्म कृत्वा मान्यो बभूव ७ ॥ ९ ॥
मन्त्रैर्युक्ता पुरा तेन संछिता विविधा कृता ।
यज्ञार्थं ब्राह्मणं प्रोक्तं योगार्थं यदरण्यकम् ॥ १० ॥
पैवं शिष्यं मडाबुद्धिमृगवेदे भेदधारकम् ।
वैशम्पायनमेवं स यजुषां भेदधारकम् ॥ ११ ॥
जैमिनिं सामवेदस्य पारगं प्रयकार ७ ।
अथर्वधारकं विप्रं सुमन्तुं मुनिसत्तमः ॥ १२ ॥
तेन याष्टौ कृता भेदा ऋग्वेदस्य मडात्मना ।
षडशीतिः कृता भेदा यजुर्वेदस्य वै तथा ॥ १३ ॥
अेकं सडस्रं शाभानां सामवेदस्य वै कृतम् ।
अथर्वणस्तथा भेदा कृता नव विवेकिना ॥ १४ ॥
पुराणमेकडुपं वै शिष्याय प्रददौ मुनिः ।
रोमडर्षणसंज्ञाय सूताय नतडुपिणो ॥ १५ ॥
पुराणस्य कृता भेदा अष्टादश मडात्मना ।
पुराणोपपुराणाभ्या द्विविधा संछिता स्मृता ॥ १६ ॥
ब्राह्मं य वैष्णवं पात्रं शैवं भागवतं तथा ।
(Page भं. २ अ. ३४ पान ७२)
भविष्यं ब्रह्मवैवर्तं मार्कण्डेयं य वामनम् ॥ १७ ॥
आग्नेयं वायवं मात्स्यं वाराहं डौर्ममेव य ।
लैङ्गं गारुडकं स्कान्तं ब्रह्माण्डं य प्रजापते ॥ १८ ॥
अष्टादश पुराणानि कथितानि विशेषतः ।
तथैवोपपुराणानि कथयामि प्रजापते ॥ १९ ॥

गाणेशं नारदीयं य नारसिंहं य कापिलम् ।
नान्दिकेयं य वारुण्यं दौर्वाससमथाम्बिकम् ॥ २० ॥

कालिकेयं य मारीचमौशनसं य भार्गवम् ।
सानत्कुमारकं यैव कौमारं य प्रजापते ॥ २१ ॥

माळेश्वरं य सौरं वै पाराशर्यं य मौद्गलम् ।
अष्टादश पुराणानि कथितानि समासतः ॥ २२ ॥

धर्माधर्मव्यवस्थार्थं यङ्के भारतमुत्तमम् ।
अेतत्सर्वं स जग्राह व्यासात् सूतो मडामतिः ॥ २३ ॥

अेतानि गाणपत्यानि ज्ञातव्यानि विद्यक्षाणैः ।
अन्यानि सेतिडासानि गणेशस्तुतिमन्ति वै ॥ २४ ॥

श्रुत्वा सुवचनं तस्य मोडिता मुनयः पुनः ।
उच्युः सूतं मडाप्रज्ञं संशयच्छेदनाय ते ॥ २५ ॥

शौनकाद्या उच्युः ।
कथं सूत शिवादीनां पुराणानि मडामते ।
प्रोक्तानि गाणपत्यानि वद संशयमुक्तये ॥ २६ ॥

तेषां वचनमाकर्ण्य सूतः सर्वार्थकोविदः ।
जगाद तान् मडाबुद्धिः संशयच्छेदनं वचः ॥ २७ ॥

सूत उवाच ।
गणेशस्य स्वरूपं यत् पञ्चधा व्यासभाषितम् ।
ज्ञातव्यं मुनिशार्दूलास्तेषां भेदं वदाम्यहम् ॥ २८ ॥

आद्यं ब्राह्मं पुराणं यद्गाणपत्यं प्रकीर्तितम् ।
निर्गुणो गाणपस्तत्र वर्णितो ब्रह्मवाचकः ॥ २९ ॥

दृष्टयेषु जनानां वै बुद्धीनां यत् प्रकाशकृत् ।
तदेव तस्य रूपं तद्ध्यायन्ति त्यागिनः प्रभोः ॥ ३० ॥

आकारादि विडीनं तत् साक्षिभूतं सदा परम् ।
मनोवाणीविडीनं य ज्ञातव्यं न्यासिभिर्मुने ॥ ३१ ॥

तं ध्यायन्ति मडाभागा योगिनश्च यतुर्विधाः ।

संन्यासिनो ढृदस्थं ते गणेशं बुद्धियालकम् ॥ ३२ ॥

अन्यदन्त्यं पुराणं यद्ब्रह्माण्डं गणपस्य तत् ।

तत्रोङ्कारमयाकारः सगुणो वर्णितः प्रभुः ॥ ३३ ॥

जगद्धिडारकारी स पञ्चधा प्रबलूव ङ ।

प्रणवः प्रणवाकारो गजनन उदाहृतः ॥ ३४ ॥

अकारोकारको यैव मकारो नाद आबलौ ।

बिन्दुः पञ्च विभज्यात्मा नानाभेलं करोति सः ॥ ३५ ॥

जगदाकाररूपेण स्थितं विघ्नेशमादरात् ।

ध्यायन्ति जगदात्मानं प्रणवाकृतिलक्षणम् ॥ ३६ ॥

स्मरन्ति तं द्विजा नित्यं वेदाद्यै कर्मसिद्धये ।

ब्रह्माण्डाकारविघ्नेशः सगुणः परिकीर्तितः ॥ ३७ ॥

तथैवोपपुराणेषु गाणेशं याधमञ्जसा ।

पुराणं तद्गणेशस्य भिन्नमूर्तिधरस्य य ॥ ३८ ॥

सगुणं जगदाकारं निर्गुणं बुद्धियालकम् ।

तयोर्ज्ञानप्रसिद्ध्यर्थं मूर्तिमन्तं स्तुवन्ति ते ॥ ३९ ॥

गजवक्त्रादियिहैश्च यिहितं गणनायकम् ।

मन्त्रादिना भजन्ते तं भावयुक्ता मडर्षयः ॥ ४० ॥

तस्योपासनमात्रेण सगुणं निर्गुणं तथा ।

सुलभं प्राप्यते ब्रह्म योगिभिस्तापसोत्तमैः ॥ ४१ ॥

अन्त्यं मौद्रलमेतस्य पुराणोपनिषत्परम् ।

तत्र विघ्नेशमाहात्म्यं योगाकारं प्रकीर्तितम् ॥ ४२ ॥

(Page भं. २ अ. ३५ पान ७३)

सगुणं निर्गुणं ब्रह्म मूर्तिरूपधरं मुने ।

त्रयाणां योगरूपं वै मुद्रलेन प्रकाशितम् ॥ ४३ ॥

योगिनः शुडमुप्यास्तं प्रबजन्ति यथातथम् ।

योगेनाभेदसंज्ञेन वर्णाश्रमविवर्जिताः ॥ ४४ ॥

तस्मादाद्यै गणेशस्य पूजनं सर्वसम्मतम् ।

अन्ते सोऽपि न सन्देशो वेदान्तेषु विशेषतः ॥ ४५ ॥

य आदिः प्रलयान्ते स तिष्ठेद्वै सर्वसम्मतम् ।
 तस्मादाद्यन्तभागेषु पुराणेषु गणेश्वरः ॥ ४६ ॥
 पञ्चमं मध्यरूपं य गणेशस्य मलात्मनः ।
 कलांशेन प्रसङ्ग्यातं नामरूपधरं भुने ॥ ४७ ॥
 शिवविष्ववादिभेदैश्च स ज्ञेयति गजाननः ।
 तेषां मध्ये पुराणानि व्यासेन कथितानि वै ॥ ४८ ॥
 तस्मात् सर्वपुराणेषु गणेशस्यैव वर्णनम् ।
 कथितं नात्र सन्देहो व्यासेनामितबुद्धिना ॥ ४९ ॥
 षट् पञ्चविधं रूपं गणेशस्य मलात्मनः ।
 यो जानाति नरः सोऽपि मोहलीनो भविष्यति ॥ ५० ॥
 यतुर्विधं गणेशस्य पूजनं कथितं सदा ।
 सर्वारम्भेषु सिद्धीनां दायकं भक्तिकारिणे ॥ ५१ ॥
 मूर्तिपूजनमेकं य द्वितीयं प्रणवात्मकम् ।
 तृतीयं बुद्धिदं यैव शान्तिरूपं यतुर्थकम् ॥ ५२ ॥
 अत आदौ जनाः केचिद् ग्रन्थेषु ब्रह्मरूपकम् ।
 स्मरन्ति वा पूजयन्ति सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ५३ ॥
 केचिद् बुद्धिप्रदं देवं वृद्धिस्थं संस्मरन्ति वा ।
 पूजयन्ति द्विजेन्द्राद्याः सर्वदा गणनायकम् ॥ ५४ ॥
 केचिदोङ्काररूपं तं पूजयन्ति स्मरन्ति वा ।
 सर्वादौ सर्वसिद्धीनां दायकं विघ्ननायकम् ॥ ५५ ॥
 केचिन् मूर्तिधरं देवं पूजयन्ति स्मरन्ति वा ।
 सर्वादौ गणनायं य ज्ञातव्यं शास्त्रसम्मतम् ॥ ५६ ॥
 अत आदौ तथा मध्ये सर्वाऽन्ते स गजाननः ।
 शोभते योगरूपेण शान्तिदो भक्तवत्सलः ॥ ५७ ॥
 ब्रह्मणा बोधितो व्यासो गाणपत्यः प्रतापवान् ।
 गणेशप्राप्तिकामार्थं नानाभेदं यकार सः ॥ ५८ ॥
 वासनाच्छेदनार्थं य जनानां योगसिद्ध्ये ।

शिवादीनां पुराणानि इमार्थं वर्णितानि वै ॥ ५८ ॥

अेतद्व्यासस्य माडात्म्यं कथितं सकलं तव ।

यः शृणोति नरो भक्त्या पठेद्द्वै तस्य सर्वदम् ॥ ६० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽ अेकदन्तयरिते व्यासमाडात्म्यं नाम यतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३४

२.३५ शुकोपाख्यानां नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

व्यासस्याऽपि सुतो जज्ञे शुक्रः साक्षाच्छिवः स्वयम् ।

तपसाराधितस्तेन योगिनां स शिरोमणिः ॥ १ ॥

शुको गर्भाद्विनिःसृत्य सङ्गभीत्याऽपलायत ।

सङ्गेन ज्ञानभङ्गो वै जायते विषयात्मनाम् ॥ २ ॥

तं गच्छन्तं समालोक्य व्यासो वै धावितोऽभवत् ।

ओधयन् लेतुभिर्वाङ्मैर्नाडममयैः सुतम् ॥ ३ ॥

तिष्ठ तिष्ठ मडायोगिन् शृणु मे परमं वचः ।

प्रथमं ब्रह्मचर्यं य ततो गार्हस्थ्यमञ्जसा ॥ ४ ॥

ततो वनाश्रमः प्रोक्तस्ततः सन्यास आदरात् ।

इमेण सेविता अेते तदा योगः सुसिध्यति ॥ ५ ॥

अन्यथा सडसा कृत्वा योगब्रष्टो नरो भवेत् ।

अथवा ब्रष्टभावेन नारकी धर्मनाशतः ॥ ६ ॥

अतो मनोजयार्थं त्वं इममार्गं समाचर ।

अन्ते योगीन्द्रसंसेव्यो भविष्यसि न संशयः ॥ ७ ॥

सडसा मा यर त्वं वै त्यागं परमदुस्तरम् ।

मनश्चञ्चलभावेन पतिष्यसि न संशयः ॥ ८ ॥

धत्याधैर्विद्विधैर्वाङ्मैः सुतो व्यासेन बोधितः ।

सङ्गस्यैव भयाद्योगी न बुबोधे शुको मुने ॥ ९ ॥

व्यासोऽपि भावि य ज्ञात्वा यथौ स्वस्याश्रमं स्वयम् ।

गणेशं मनसा ध्यात्वा संस्थितश्चिन्तयान्वितः ॥ १० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र ब्रह्मा स्वयमुपागतः ।

तं प्राणम्य शुक्रस्याऽपि वृत्तान्तमवदन्मुनिः ॥ ११ ॥

ततस्तं प्रत्युवायाथ ब्रह्मा चिन्तां तु मा कुरु ।

शुको न भविता शम्भुर्ब्रह्मो वै नात्र संशयः ॥ १२ ॥

अेवमाश्वास्य तं व्यासं तस्य पूजां प्रगृह्य सः ।

यथौ स्वभवनं ब्रह्मा व्यासो वै ळर्षितोऽभवत् ॥ १३ ॥

शुकः स नर्मदातीरे संस्थितो योगसेवया ।

सर्वत्र ब्रह्मभावेनाचिन्तयद्ब्रह्म शाश्वतम् ॥ १४ ॥

सम्प्रज्ञातोऽष्टधा तेन साधितो वेदमार्गतः ।

असम्प्रज्ञातयोगेषु संस्थितो योगिसत्तमः ॥ १५ ॥

शुकेश्वरस्तत्र साक्षाच्छङ्करस्तिष्ठति प्रभुः ।

शिवेन ळृष्टि संस्थेन बोधितो आदरायणिः ॥ १६ ॥

गुरुणा तेन ळीनोऽयं शुको योगं समभ्यसत् ।

योगभूमिः कमेणैवासाधयद्योगमुत्तमम् ॥ १७ ॥

स्वत उत्थानकं ब्रह्म साधयित्वा विधानतः ।

प्राप्तं परत उत्थानं तेन साङ्ख्यं मलात्मना ॥ १८ ॥

तत्र ब्रह्मणि संसक्तो योगाभेदेन केवले ।

अभ्राम पृथिवीं सर्वा विदेऽडोऽसौ मलामुनिः ॥ १९ ॥

ब्रह्म साङ्ख्यं निराधारं दृष्ट्वा संशयवानभूत् ।

तदर्थं जनकं सोऽपि यथौ ळर्षसमन्वितम् ॥ २० ॥

जनकेन तथा साङ्ख्यं विदेऽं कथितं परम् ।

ततः संशयः ळीनश्च जातो वैयासकिः प्रभुः ॥ २१ ॥

साङ्ख्ये बोधस्य नाशः स्यात्तत् दृष्ट्वा विस्मितो मुनिः ।

विचारमकरोऽप्येत्ते योगभावेन भावितः ॥ २२ ॥

बोधेनोत्थानकं जन्तोर्जायते नात्र संशयः ।

बोधः ळीनेन योगेनोत्थानं नास्य भवेत् कदा ॥ २३ ॥

अरुम योऒमयं प्रोक्तं तत्रोत्थानविडीनता ।
 उत्थानं विधते नैव अरुमाकारं प्रवर्तते ॥ २४ ॥
 साङ्ख्यं अरुम विदेडत्वान्मतं योपाधिवर्जितम् ।
 न मुष्यं शान्तिदं प्रोक्तं योगीन्द्रैर्योगिन्तिकैः ॥ २५ ॥
 व्यासेन वेदशाभाश्च कृता भिन्ना मडात्मना ।
 पुराणानि विभिन्नानि कृतानि समवेदिना ॥ २६ ॥
 अडं तं शरणं यामि तातं शान्त्यर्थमादरात् ।
 स अेव सर्ववित् साक्षाच्छान्तिदाता भविष्यति ॥ २७ ॥
 विचार्य मतिमानेवं शुको डर्षसमन्वितः ।
 आगत्य निक्टे तस्य तं ननाम कृताञ्जलिः ॥ २८ ॥
 तत्र व्यासोऽपि योगिभ्यः प्रावदधोगमुत्तमम् ।
 तं श्रुत्वा डर्षितो भूत्वा शुको वय उवाच तम् ॥ २९ ॥
 स्वामिञ्छुषु मदीयं वै प्रश्नं योगप्रसिद्धये ।
 शान्तियोगस्य दाता कः कीदृशो योग उत्तमः ॥ ३० ॥
 (Page पं. २ अ. ३६ पान ७५)
 वद मां करुणासिन्धो योगिभ्यो योगदायक ।
 योगीन्द्रस्त्वं न सन्देडो भ्रान्त्याऽडं भ्रमितोऽभवम् ॥ ३१ ॥
 शुक्रस्य वयनं श्रुत्वा तं व्यासः प्रत्युवाच ड ।
 शृषुष्व त्वं मडाभाग योगं शान्तिप्रदायकम् ॥ ३२ ॥
 गणेशः शान्तिरूपश्च योगशान्तिप्रदायकः ।
 तं भजस्व मडायोगिन् तेन शान्तो भविष्यसि ॥ ३३ ॥
 अरुमणा भोधितोऽडं तं भजामि गणनायकम् ।
 तेन सर्वज्ञतां यातो योगीन्द्रैः सेवितोऽभवम् ॥ ३४ ॥
 गणो धातुः समूडे य कथितो नात्र संशयः ।
 बाडयान्तरादिसंयोगे समूडो भवति प्रभो ॥ ३५ ॥
 अरुमरूपाः समूडाश्च तेषां स्वामी गणेश्वरः ।
 संयोगायोगयोगेन प्राप्यते योगिभिः पुरः ॥ ३६ ॥
 अेवमुक्त्वा गणेशस्य वेदपादस्तवं ददौ ।

रयितं विष्णुना पूर्वं शान्तियोगप्रदायकम् ॥ ३७ ॥

येन विष्णुः सुशान्तोऽभूद्विडलोके सुष्मात्मकः ।

जातः पालकभावेन भगवन्नामधारकः ॥ ३८ ॥

प्रगृह्य साधयामास शुक्रस्तं परमाद्भुतम् ।

गाणपत्यो बभूवाथ योगिवन्द्यो मडाद्युतिः ॥ ३९ ॥

नित्यं गणेशमाडात्म्यं वेदपादस्तवं शुक्रः ।

जपति स्नेहभावेन दिवानक्तमभङ्गितम् ॥ ४० ॥

अेतच्छुक्रस्य माडात्म्यं कथितं ते प्रजापते ।

पठते शृण्वते सर्वसुभदं प्रभवेत् परम् ॥ ४१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते शुक्रोपाख्यानं नाम पञ्चत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३५

२.३६ गौतमयरितं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

त्रयः पुत्रा अङ्गिरसो बभूवुर्ब्रह्मवादिनः ।

गाणपत्या मडाभागाः सर्वज्ञाः सुभदायिनः ॥ १ ॥

उतथ्यः प्रथमः प्रोक्तो द्वितीयस्तु बृहस्पतिः ।

संवर्तश्च तृतीयोऽभूद्योगशास्त्रपरायणः ॥ २ ॥

शिक्षितोऽङ्गिरसा पुत्र उतथ्यः स्वल्पकालतः ।

ब्रह्मभूतोऽभवत्सद्यो गाणपत्यो विशेषवित् ॥ ३ ॥

बृहस्पतिः क्रमेणैव योगभूमिविशारदः ।

भूमीनां साधने सक्तोऽभवच्छैवः स्वभावतः ॥ ४ ॥

तत्र स्वाधीनतां दृष्ट्वा शान्त्यर्थं शङ्करं यथौ ।

शिवेन गणराजस्य मन्त्रो दत्तः षडक्षरः ॥ ५ ॥

शान्तियोगस्य रूपं यत् कथितं तत् प्रविस्तरात् ।

शिवं नत्वा वनं सोऽपि यथौ दक्षबृहस्पतिः ॥ ६ ॥

स नित्यं गणपं ध्यात्वाऽपूजयत्तं विधानतः ।

दर्शनार्थं गणेशस्य लालसाभून्मडाभतेः ॥ ७ ॥

योगमार्गोऽपि योगी स जातः शान्तिधरः स्वयम् ।

गाणपत्यत्वमापन्नः शिवतुल्यो बृहस्पतिः ॥ ८ ॥

तुष्टस्तदा गणेशानो यथौ तस्याश्रमं प्रभुः ।

स्तुतः सम्पूजितस्तेन तुतोष गाणनायकः ॥ ९ ॥

अप्येवमस्तिभावं स ददौ तस्मै मडात्मने ।

अन्तर्धाय स्वमात्मानं गणेशः स्वालयं यथौ ॥ १० ॥

प्रकथ्यते मडायोगी तदारभ्य बृहस्पतिः ।

(Page पं. २ अ. ३६ पान ७६)

ब्रह्मिष्ठानामयं श्रेष्ठो विभूतिपदमागतः ॥ ११ ॥

संवर्तः प्रथमं योगी द्वेषितो वै विशेषतः ।

यत्र तत्र विभागार्थं गुरुणा भ्रातृभावतः ॥ १२ ॥

स संसारे परित्यज्य नग्न उन्मत्तवत् स्वयम् ।

सडजं ब्रह्म काशीस्थो ध्यायद्वै शाङ्करं सदा ॥ १३ ॥

ततः कदाचिद्राजेन्द्रो मरुत्तो यज्ञकाभ्यया ।

उपाध्यायं यथौ राजा स्वर्गस्थं तं बृहस्पतिः ॥ १४ ॥

तद्भृत्तान्तं समादाय देवेन्द्रः प्राब्रवीद् गुरुम् ।

मत्स्यर्षिनं मरुत्तं मा यजस्व त्वं बृहस्पते ॥ १५ ॥

देवानां वा मनुष्याणामेकपक्षधरो भव ।

तस्यैव वयसा राजा त्यक्तः स गुरुणा मडान् ॥ १६ ॥

मरुत्तं क्षुभितं ज्ञात्वा तं यथौ नारदो मुनिः ।

काश्यां संवर्तकं राजन्नानीय कुरु सद्गुरुम् ॥ १७ ॥

जडोन्मत्तस्वभावेन स तिष्ठति मुनीश्वरः ।

प्रातःकाले प्रणामार्थं शङ्करस्य य गच्छति ॥ १८ ॥

शवं तत्र समागृह्य तिष्ठ त्वं द्वारि भूमिपम् ।

विमुञ्चन्नात्मडीनं तं दृष्ट्वा गच्छति विप्रपः ॥ १९ ॥

अेवमुक्त्वा गतो योगी नारदः सोऽपि उर्षितः ।

तथा यकार धर्मज्ञः काश्यां गत्वा नराधिपः ॥ २० ॥

दृष्ट्वा नग्रं ननामाऽसौ स्वगुरुं तत्र भूमिपः ।
 छलितश्चेष्टया दक्ष न मुभोय तथाऽपि तम् ॥ २१ ॥
 संवर्तस्तस्य वृत्तान्तं श्रुत्वा स्वयमुपागतः ।
 यज्ञार्थं तस्य राजर्षेरुपाध्यायो बभूव उ ।
 ञ्जुवेन तस्य वृत्तान्तो ज्ञातस्तेनापि भूमिपः ॥ २२ ॥
 छलितोऽहं भविष्यामि गुरुस्ते त्यज मेऽनुजम् ॥ २३ ॥
 मरुत्तेन त्वदीयं वै न गृहीतं वयस्तदा ।
 गुरुणा प्रेरितो देव छन्दो वज्रं समाक्षिपत् ॥ २४ ॥
 संवर्तेन य तद्भ्रजं कृतं मोघं समाधिना ।
 शराणं तद्भयादिन्द्रो यथौ देवगणैः स तम् ॥ २५ ॥
 ततो देवगणैस्तेन मुनिभिः संस्कृतो मभ्यः ।
 समाप्य यज्ञमेतस्य संवर्तः स्वस्थलं यथौ ॥ २६ ॥
 समाधितत्परत्वेन ज्ञातं तेनापि शाभभवम् ।
 स्वाधीनं तद्भवेन्मुष्यं ब्रह्मशान्तिप्रदं कदा ॥ २७ ॥
 यथावद्गिरसं प्रष्टुं तेन योगः प्रकाशितः ।
 शान्तियोगमयः साक्षाद्गणेशः परमाद्भुतः ॥ २८ ॥
 संवर्तेन तथा दक्ष साधितो योग उत्तमः ।
 शान्तिरूपधरो योगी संवर्तः प्रबभूव उ ॥ २९ ॥
 आगत्य संस्थितः सोऽपि क्षेत्रे स्वानन्दरूपिणि ।
 मयूरेशं सदा तत्र सिषेवे भक्तिरतत्परः ॥ ३० ॥
 तेषां पुत्रा मखाभागा जाताः सर्वज्ञसम्मताः ।
 कुमेरान्ते य ते सर्वे गाणपत्या बभूविरै ॥ ३१ ॥
 प्रोक्ता दीर्घतमस्काद्यास्तेषां पुत्रादिभिस्तथा ।
 गणेशो मनसा भक्त्याऽप्येवमेव सन्धृतः ॥ ३२ ॥
 गौतमस्तत्र मुष्यश्च शान्तिमार्गपरायणः ।
 विष्यातो मुनिवर्गेषु स बभूव प्रजापते ॥ ३३ ॥
 कदाचित् पृथिवीमध्ये छ्यनावृष्टिः सुदारुणा ।

બભૂવ દ્વાદશાબ્દાન્ યા તયા સમ્પીડિતં જગત્ ॥ ૩૪ ॥

પીડાં દૃષ્ટ્વા જનાનાં સ દયાયુક્તો બભૂવ હ ।

ગૌતમં શકુરં દેવં વૃષ્ટિહેતોર્નુનોદ સઃ ॥ ૩૫ ॥

તતસ્તં શકુરઃ સાક્ષાદવોચદ્ ભક્તમુત્તમમ્ ।

(Page પં. ૨ અ. ૩૬ પાન ૭૭)

અનાવૃષ્ટિઃ કૃતા મુખ્યા કાલેન બ્રહ્મરૂપિણા ॥ ૩૬ ॥

ચાલિતું ન સમર્થસ્તં કોઽપિ બ્રહ્માણ્ડમાણ્ડલે ।

અતોભિમાનમુન્સૃજ્ય તિષ્ઠ ત્વં મુનિસત્તમ ॥ ૩૭ ॥

શિવસ્ય વચનં શ્રુત્વા દુઃખિતસ્તમુવાચ હ ।

ગૌતમો મુનિવર્યશ્ચ વિસ્મિતોઽભૂત્ સ માનસે ॥ ૩૮ ॥

ગૌતમ ઉવાચ ।

કિમિદં નાથ વદસિ ત્વમીશઃ સર્વસમ્મતઃ ।

કુરુ મે વાઙ્મિતં નોચેદ્દેહત્યાગં કરોમ્યહમ્ ॥ ૩૯ ॥

ગૌતમસ્યાભિમાનં તં દૃષ્ટ્વા શમ્ભુઃ સુવિસ્મિતઃ ।

ભાવં જ્ઞાત્વા સ્વયં પ્રાહ ગૌતમં મુનિસત્તમમ્ ॥ ૪૦ ॥

શ્ૃણુ ગૌતમ માહાત્મ્યં દેહં ત્યજસિ વૈ વૃથા ।

વિનાયકં ભજસ્વ ત્વં તેન સર્વં ભવિષ્યતિ ॥ ૪૧ ॥

નાયકેન વિહીનોઽયં સર્વેષાં સ વિશેષતઃ ।

નાયકસ્તેન નામાઽભૂદ્વિનાયક ઇતિ સ્કુટમ્ ॥ ૪૨ ॥

વયં તદાજ્ઞયા સર્વે વર્તેમહિ ન સંશયઃ ।

ગમનં વેદમાર્ગેણાસ્માકં સર્વત્ર સમ્મતમ્ ॥ ૪૩ ॥

ઉત્પથે ગમનં નશ્ચેત્તદા વિઘ્નં કરોતિ સઃ ।

અતસ્ત્વં વિઘ્નરાજં ચ શરણં ગચ્છ ગૌતમ ॥ ૪૪ ॥

એવમુક્ત્વા મહાદેવો દદૌ તસ્મૈ ષડક્ષરમ્ ।

મન્ત્રરાજં ગણેશસ્ય વિધાનં તસ્ય ચોત્તમમ્ ॥ ૪૫ ॥

ગૌતમસ્તં પ્રણમ્યાદૌ તપસે વનમાયયૌ ।

સમાધિના મહોગ્રેણ તોષયામાસ વિઘ્નપમ્ ॥ ૪૬ ॥

એવં વર્ષેણ તં દુષ્ટિદેર્યયૌ દાતું વરં પ્રભુઃ ।

तं दृष्ट्वा षड्विंशोऽत्यन्तं ननाम मुनिसत्तमः ॥ ४७ ॥
 अथर्वशिरसा तेन संस्तुतो गाणनायकः ।
 प्रसन्नस्तमुवाचैवं वयनं ब्रूहि वाञ्छितम् ॥ ४८ ॥
 स वप्रे यदि तुष्टोऽसि भक्तिं देहि दृढां त्वयि ।
 गाणपत्यं य सम्पूर्णां मां कुरुष्व गजानन ॥ ४९ ॥
 अनावृष्टिभवं दुःखं जलि देव विनायक ।
 अेतमेव वरं याये वाञ्छितं नात्र संशयः ॥ ५० ॥
 तमुवाय गाणध्यक्षस्त्वथोक्तं मुनिसत्तम ।
 तवाश्रमेऽधुना सर्वं भविष्यति न संशयः ॥ ५१ ॥
 सायङ्काले य बीजेभ्यः क्षिप्तेभ्यो भूमिमाण्डले ।
 सस्थानां वै समुत्पत्तिः प्रातःकाले भविष्यति ॥ ५२ ॥
 तैर्धान्यैर्नित्यमेव त्वं पोषयस्व मडामुनीन् ।
 समागतान् तथाभूतान् समये मुनिसत्तम ॥ ५३ ॥
 नित्यं प्रमुदिताः सर्वे भविष्यन्ति तवाश्रमे ।
 समागता नराः सर्वेऽनावृष्टेर्दुःखवर्जिताः ॥ ५४ ॥
 मदीया भक्तिरथवा भविष्यति तथा परा ।
 योगशान्तिधरः पूर्णो भावी त्वं मत्प्रसादतः ॥ ५५ ॥
 अेवमुक्त्वा गाणेशानो गतः स्वानन्दे पुरे ।
 गौतमो गाणपत्यश्च तद्दिनात् सम्भ्रमूव ह ॥ ५६ ॥
 स मुनिः स्वाश्रमे गत्वा यकार गाणपोदितम् ।
 अनावृष्टिभवं दुःखं जनानां स निराकरोत् ॥ ५७ ॥
 तत्रागतान् स्वयं विप्रान्नानादिगभ्यः प्रजापते ।
 तान् सर्वान् पोषयामास धान्यैर्नित्यसमुद्भवैः ॥ ५८ ॥
 इमेण द्वादशाब्दास्ते गता वै द्रुस्तरा मुने ।
 तत्र सर्वत्र सञ्जाता वृष्टिर्वै दुःखहारिणी ॥ ५९ ॥
 ततो मुनिगणैः सर्वैर्विपरीतं विचारितम् ।
 गौतमेन वयं सर्वे पोषिता नात्र संशयः ॥ ६० ॥

सर्वेषु गौतमो धन्यस्तदुत्सर्षो भविष्यति ।

(Page पं. २ अ. ३६ पान ७८)

अत उत्सर्षनाशार्थं कर्तव्यं किं द्विजोत्तमाः ॥ ६१ ॥

ततस्तैर्माथया गौश्व कृत्वा गौतमसन्निधौ ।

प्रेषिता सा लुतद्रव्यं भक्षयामास वै मुनेः ॥ ६२ ॥

गौतमेन स्वहस्तेन ताडिता मृदुभावतः ।

स्पृष्टमात्रा ममाराडसौ पतिता गौर्धरातले ॥ ६३ ॥

ततो डा डा कृतं सर्वैर्ब्राह्मणैश्छद्मदर्शिभिः ।

गौतमस्याश्रमे सर्वैरापृच्छ्य गमनं कृतम् ॥ ६४ ॥

गौतमेन तपः कृत्वा प्रार्थिता स्वर्गवाङ्मिनी ।

श्रम्भकस्य शिरःसंस्था प्रादुर्भूता य तत्क्षणात् ॥ ६५ ॥

तत्र स्नानेन सद्यो वै पवित्रो गौतमोऽभवत् ।

गोवधादिभडापापं गच्छति स्नानमात्रतः ॥ ६६ ॥

ततः कदाचिद्विप्रेणो गौतमो ध्यानमाश्रितः ।

विचारमकरोच्चित्ते ज्ञात्वा तेषां विचेष्टितम् ॥ ६७ ॥

छलनार्थं द्विजैः सर्वैर्निर्मिता गौश्व माथया ।

ततः कोपपरीताङ्गः शशाप ब्राह्मणान् मुनिः ॥ ६८ ॥

वेदब्राह्म्या भविष्यन्ति कृतघ्ना ये मर्षयः ।

मदीयच्छलनेनैव पातकेन न संशयः ॥ ६९ ॥

ततस्ते शापयोगेन भ्रान्ता जाता मर्षयः ।

ज्ञात्वाऽकस्माद् द्विजाः शापं सम्भीता अभवंस्ततः ॥ ७० ॥

शङ्करं शरणां सर्वे ययुर्द्वेवं मर्षयः ।

शङ्करः स्मरणां यडे विष्णोश्चैव सुविस्मितः ॥ ७१ ॥

समागतं मडाविष्णुं पप्रच्छ द्विजसौप्यदम् ।

मार्गं ततो हरिः शम्भुमुवाच वयनं हितम् ॥ ७२ ॥

विष्णुरुवाच ।

वेदब्राह्म्यद्विजानां यत्कर्म सर्वं निरर्थकम् ।

न गतिः कुत्र देहान्ते तेषां शम्भो न संशयः ॥ ७३ ॥

अतस्तेषां छितार्थाय ग्रन्थाः कार्याः सदाशिव ।
मोडदाश्च जनानां ते भजतां नरकप्रदाः ॥ ७४ ॥

ततः शिवेन वामं य तन्त्रं तत्र प्रकाशितम् ।
विष्णुना भौद्धशास्त्रं वै रचितं मोडदायकम् ॥ ७५ ॥

ऋषिभिश्च तथान्यानि शास्त्राणि रचितानि वै ।
कापालादीनि भो दक्ष मोडदानि विशेषतः ॥ ७६ ॥

कुलानि तत्र दत्तानि भजतां शम्भुनामुना ।
विष्णुना ब्राह्मणानां य कृतघ्नानां छिताय वै ॥ ७७ ॥

नरा ये तानि सेवन्ते नारकाः सम्भवन्ति ते ।
छडामुत्र विडीनाश्च शास्त्राधारप्रवर्तिनः ॥ ७८ ॥

जनानां भजतां सर्वे पापांशास्ते मदर्षयः ।
स्वल्पकालेन नष्टाः स्युः कलौ जन्मधरास्ततः ॥ ७९ ॥

तत्र ते पापकर्माणो भविष्यन्ति विशेषतः ।
तेषु मार्गेषु संसक्ताः प्रपतिष्यन्ति रौरवे ॥ ८० ॥

पुनः शुद्धा भविष्यन्ति नराः कृतयुगे प्रभो ।
तत्रैव योगमार्गेण गमिष्यन्त्यपुनर्भवम् ॥ ८१ ॥

अेवं तेषां छितार्थाय शिवाद्यै रचितानि वै ।
शास्त्राणि यतुरैस्तानि न सेव्यानि कदायन ॥ ८२ ॥

वेदाधारयुतं शास्त्रं तदेव सुभदं परम् ।
तेन छीनं य यच्छास्त्रं मोडकं नरकप्रदम् ॥ ८३ ॥

न सेव्यं मानवैः सर्वैः कलिदोषविवर्जितैः ।
युक्तं गौतमशापेन भडाभयकरं मतम् ॥ ८४ ॥

कलौ पापा विभूमानो भविष्यन्ति मदर्षयः ।
(Page पं. २ अ. ३७ पान ७९)

नरस्तैः कथितं शास्त्रं नवामादिकमाथरेत् ॥ ८५ ॥

छदं गौतममालात्स्यं यः शृणोति नरो भवेत् ।
पठेद्वा मलछीनः सन्निलामुत्र सुभी परम् ॥ ८६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाष्ये अेकदन्तचरिते गौतमचरितं नाम षट्त्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३६

२.३७ नृसिंहमाहात्म्यं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्गल उवाच ।

दितेः पुत्रौ मडावीर्यो कश्यपात् सम्भूवतुः ।

सन्ध्यायामृतुदानेन दैत्यौ परमदारुणौ ॥ १ ॥

ताभ्यां तसं तपो घोरं दिव्यवर्षसडस्रकम् ।

तयोस्तपःप्रभावेण ब्रह्मा तु वरदोऽभवत् ॥ २ ॥

मरणं सर्वभूतेभ्यो न भवेदीप्सितं वरम् ।

ताभ्यां दन्वा स्वयं ब्रह्मा स्वस्थानमगमत् पुनः ॥ ३ ॥

सायङ्कालं य शुष्कार्द्रं विस्मरन्तौ मडासुरौ ।

तदेव मरणस्थानं तयोर्जातं प्रजापते ॥ ४ ॥

वरप्रभावतस्ताभ्यां सर्वं त्रिभुवनं जितम् ।

छिरण्यकशिपुर्ज्येष्ठश्चक्रे वै राज्यमुत्तमम् ॥ ५ ॥

कर्ममार्गं द्विषन् सर्वं देवब्राह्मणैर्दुःखदः ।

राज्यं यके सुदुष्टात्मा परस्त्रीमद्यलालसः ॥ ६ ॥

उपोषणेन संयुक्ता देवा षण्द्रुपुडोगमाः ।

ब्रह्माणां ते पुरस्कृत्य शरण्यं विष्णुमाययुः ॥ ७ ॥

ततश्च विष्णुना तत्र धृतं रूपं भयप्रदम् ।

नारसिंहं मडोग्रं वै सर्वेभ्यो भयदायकम् ॥ ८ ॥

आययौ दैत्यराजस्य नगरे कोधसंयुतः ।

शब्दैः सभुवनं घोरैर्नादयामास तत्क्षणात् ॥ ९ ॥

भीता दैत्यगणाः सर्वे शशंसुस्तस्य चेष्टितम् ।

राज्ञे श्रुत्वा वचस्तेषां छिरण्यकशिपुः स्वयम् ॥ १० ॥

दैत्यैः समावृतो योद्धुं ययौ तेन मडाबलः ।

कूरः समागतः सोऽपि नृसिंहाकृतिधारकः ॥ ११ ॥

भेरुमन्दरसङ्घाशं वपुर्यस्य विराजितम् ।

तेजसा वह्निसङ्काशो योद्भुक्कामो सुरैः प्रभो ॥ १२ ॥

प्रह्लादप्रभुषैः पुत्रैः संवृतो दैत्यसत्तमः ।

नृसिंहं बोधयामास शस्त्रास्त्रैर्मर्मभेदिभिः ॥ १३ ॥

नृसिंहेन हता दैत्या बलवो रणमाडले ।

शोणितौघवला नद्यः सम्प्रवृत्ता दिशो दश ॥ १४ ॥

भङ्गादिभिर्मंडास्त्रैश्च नभैर्युक्तः स देवराट् ।

नृसिंहो युयुधे तत्र प्रलयाग्निमो बभौ ॥ १५ ॥

तं दृष्ट्वा पूर्वसंस्कारात् प्रह्लादस्य मडात्मनः ।

वैष्णवं ज्ञानमत्यन्तं प्रादुर्भूतं विशेषतः ॥ १६ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र गद्यया ताडितः प्रभुः ।

नृसिंहो दैत्यराजेन पतितो मूर्च्छया भृशम् ॥ १७ ॥

द्विमुहूर्तात् सुसम्भूतः स्वस्थदेहो मडाबलः ।

अशक्तं मानयामासात्मानं तेन पलायत ॥ १८ ॥

छिरण्यकशिपुः सर्वैर्विजयी स्वगृहं ययौ ।

यकार विष्णुभक्तिं वै प्रह्लादो भावसंयुतः ॥ १९ ॥

पितरं बोधयामास विष्णुमानन्दरूपिणम् ।

शरणं याहि सर्वत्र समं दैत्यपतेऽधुना ॥ २० ॥

पुत्रस्य वयनं श्रुत्वा क्रोधाविष्टो मडासुरः ।

मुष्टिना ताडयामासं शत्रु मे किं समाश्रितः ॥ २१ ॥

तदाऽपि दृढभावेन न ययाल स वैष्णवः ।

प्रह्लादश्चाधिकां भक्तिं यकार प्रेमसंयुतः ॥ २२ ॥

ततो जले स्थले ऽयशौ छिरण्यकशिपुः स्वयम् ।

विषैः सोऽपीडयत्युत्रं निष्कूलो विष्णुना कृतः ॥ २३ ॥

शस्त्रैरस्त्रादिभिः पुत्रमारणाय समुद्यतः ।

प्रह्लादो न ममाराऽसौ रक्षितो विष्णुना सदा ॥ २४ ॥

अेवं पितुः सुतस्थाऽपि द्रन्द्रे प्राप्त प्रजापते ।

काले कान्ते तु किञ्चिद्द्वै नृसिंहयरितं शृणु ॥ २५ ॥

वैकुण्ठे सुभमासीनं नारायणमनामयम् ।
 यथौ तत्र नृसिंहस्तं प्रणनाम भयातुरः ॥ २६ ॥
 वृत्तान्तं नृदरेस्तस्य श्रुत्वा सोऽपि सुविस्मितः ।
 कारणं चिन्तयामास विचारैश्च जनार्दनः ॥ २७ ॥
 गाणेशं वै विस्मृतवान् ततो दैत्यो न निर्जितः ।
 अष्टाक्षरं गाणेशस्य मन्त्रं तस्मै ददौ स्वयम् ॥ २८ ॥
 वने सोऽपि समासीनस्तताप परमं तपः ।
 निराकारैश्च संयुक्तोऽध्यायत्तं गाणपं ङृष्टि ॥ २९ ॥
 अेकवर्षे गते तत्र यथौ विघ्नपतिः स्वयम् ।
 वरैश्च अण्डयामास नृसिंहं भक्तभुक्तमम् ॥ ३० ॥
 प्रणाम्यापूज्य विघ्नेशं परमेशं कृताञ्जलिः ।
 सूक्तैर्गाणेशसंज्ञैस्तं तुष्टाव नृदरिः स्वयम् ॥ ३१ ॥
 यथाये देवदेवेशं भक्तिं ते देहि विघ्नप ।
 जयं दैत्यराणो स्वामिंस्तथेति गाणपोऽब्रवीत् ॥ ३२ ॥
 अन्तर्धानं गतः सधौ गाणेशो भक्तपालकः ।
 नृसिंहो ष्षसंयुक्तो दैत्यं ङन्तुं यथौ ततः ॥ ३३ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे दक्ष ङिरण्यकशिपुः स्वयम् ।
 प्रह्लादं ङन्तुमारुहे स्वयं अङ्गघरोऽभवत् ॥ ३४ ॥
 प्रह्लादेन स्मृतो विष्णुः प्रकटोऽभूत्तदन्तरे ।
 नृसिंहः कालरूपश्च तलेनाऽताडयत् भलम् ॥ ३५ ॥
 मूर्च्छितो दैत्यराजस्तु लेभे संज्ञां मडाभलः ।
 गदां धृत्वा नृसिंहं तं युयुधे सैनिकैः सह ॥ ३६ ॥
 नृसिंहाङ्गात् समुद्भूता नृसिंहा भवस्ततः ।
 सैन्यं तन्नाशयामासुर्दिरण्यकशिपोः परम् ॥ ३७ ॥
 ततः ङोधपरीताङ्गः सायङ्काले दितेः सुतम् ।
 धृत्वा नभ्रैर्माडादैत्यं दारयामास केशवः ॥ ३८ ॥
 न शुष्कार्द्रमयैः स्वस्य नभ्रैस्तेन विदारितः ।
 ममार दैत्यराजोऽपि देवास्तं तुष्टुवुर्दरिम् ॥ ३९ ॥

स्तुतः सम्भूजितो विष्णुर्नृसिंहो गणपं स्मरन् ।
अन्तर्धानं यथौ सधो देवास्ते स्वपदं ययुः ॥ ४० ॥

धदं नरदरेः प्रोक्तं माडात्त्यं यः शृणोति वा ।
पठति प्रभवेत्तस्य सर्वदं नात्र संशयः ॥ ४१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ते पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रेले मडापुराणे
द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते नृसिंहमाडात्त्यं नाम सप्तत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३७
(Page पं. २ अ. ३८ पान ८१)

२.३८ वाराडमाडात्त्यं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
डिरण्यकशिपौ नष्टे डिरण्यक्षां य दैत्यपाः ।
राजानं कारयामासुः सोऽपि यडे तथाऽभिलम् ॥ १ ॥
भ्रातुर्वधेन सन्तप्तो देवान् जित्वा मडाभलः ।
तेषां मूलविनाशार्थं मतिं यडे य दैत्यपः ॥ २ ॥
तत्र तेन विचारेण सम्प्राप्तं ज्ञानमुत्तमम् ।
कर्मनाशे य देवानां मरणं प्रभविष्यति ॥ ३ ॥
कर्मरूपमयं तेषाममृतं नात्र संशयः ।
अत्रे नष्टे कथं देवाः स्थास्यन्ति तनुधारकाः ॥ ४ ॥
कर्ममूलमयीं भूमिं प्रगृह्य प्रययौ भलः ।
पातालं दैत्यराजस्तु भेलयन् स्वेच्छया स्वयम् ॥ ५ ॥
देवाश्च मुनयो जग्मुस्ततः सर्वे प्रजापतिम् ।
नष्टे यराचरे भूम्यां शशंसुर्दैत्यचेष्टितम् ॥ ६ ॥
भ्रमणा नोदिताः सर्वे वैकुण्ठं जग्मुरादरात् ।
तुष्टुवुस्तं रमानाथं शशंसुश्चेष्टितं मडत् ॥ ७ ॥
ततः सोऽपि दयायुक्तः सौकरं रूपमास्थितः ।
कैलासे गणपं चेष्ट्वा ययौ पातालमोजसा ॥ ८ ॥

तत्र दंष्ट्राग्रसंयुक्तां पृथ्वीं कृत्वा बलिः प्रभुः ।
 निर्ययौ तं छिराण्याक्षो योद्धुकामः समाययौ ॥ ८ ॥
 ततो युद्धं मडाधारे तयोर्जातं प्रजापते ।
 शुष्कार्द्रदंष्ट्रया दृष्टं सन्ध्याकाले जघान सः ॥ १० ॥
 ममार सडसा दैत्यो वराडो धरणीसुतः ।
 निर्गत्य स्थापयामास पृथ्वीं पूर्ववद्व्युतः ॥ ११ ॥
 संस्थाप्य पृथ्वीं वाराडो मयूरेण समाययौ ।
 अक्षरब्रह्मरूपश्च सर्वेभ्यो ज्ञानदायकः ॥ १२ ॥
 स्त्रीस्वरुपेण पृथिवी पत्नीभावेन तं ययौ ।
 कर्ममूलमयी प्रोक्ताऽक्षराधारा सुभप्रदा ॥ १३ ॥
 तत्रानुष्ठानमत्यन्तं यडतुर्भक्तिरित्यरौ ।
 दृढवाससुसिद्ध्यर्थं क्षेत्रे स्वानन्दरुपिणि ॥ १४ ॥
 प्रसन्नो भगवांस्तत्र गणेशो देवनायकः ।
 वरदस्तौ ययौ प्रीत्योवाय संवृणुतं वरम् ॥ १५ ॥
 ततस्ताभ्यां प्रणम्यादौ पूजितो गणनायकः ।
 नामाष्टकेन साम्ना वै संस्तुतो भक्तिभाषितः ॥ १६ ॥
 वरं तौ वृणुतां क्षेत्रे स्वानन्दे देहि विद्वप ।
 वासं भक्तिसुसिद्ध्यर्थं ब्रह्मभूतसुभप्रदे ॥ १७ ॥
 तयोर्वचनमाडर्ण्यं गणेशः कृपया युतः ।
 भक्तिं ज्ञात्वा मडोग्रां वै सूर्यं प्रोवाय डर्षितः ॥ १८ ॥
 गणेश उवाय ।
 शुक्लगत्यात्मकं द्वारं त्वदीयं मुक्तिदं परम् ।
 तत्र पृथ्वी वराडौ य तवाङ्गे कुरु मानद ॥ १९ ॥
 तथेति कृतवान् सूर्यः संस्थितौ द्वारि तावुभौ ।
 उत्तराङ्गं गणेशस्याश्रित्य पूजा प्रयडतुः ॥ २० ॥
 षडं वराडरूपस्य माडात्वं कथितं मया ।
 श्रवणान् पठनात् सर्वमुक्तिदं प्रभवेत्रणाम् ॥ २१ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते वाराडमाडात्थं नामाष्टत्रिंशोऽध्यायः ॥ २.३८
(Page पं. २ अ. ३८ पान ८२)

२.३८ थ्यवनोत्पत्तिकथनं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।

ततो दैत्यपदे राजा प्रह्लादो वैष्णवोऽभवत् ।

स तु वैरं समुत्सृज्य देवैः सम्मानितो बभौ ॥ १ ॥

गते क्रियति काले य गृहे तस्य मडात्मनः ।

विधाता दैत्यराजस्यायथौ प्रीत्या प्रजापते ॥ २ ॥

स तु दृष्टैर्मडादैत्यैः क्रमेण भ्रंशितोऽसुरः ।

संसर्गदोषयुक्तोभून्न तं मेने पितामडम् ॥ ३ ॥

कोधेन विधिना तत्र शमोऽसौ वैष्णवाधमः ।

ज्ञानं प्रह्लाद नष्टं य त्वदीयं प्रभविष्यति ॥ ४ ॥

प्रह्लादमेवं शम्वा स यथौ स्थानं निजं विधिः ।

प्रह्लादश्च तथा दैत्यैर्देवानां डनने रतः ॥ ५ ॥

न मेने मनसा विषणुं शम्भुं वामरनायकम् ।

जित्वा देवान् समस्तान् स राजथं चडेऽसुराधिपः ॥ ६ ॥

प्रह्लादः स ततो देवैर्मित्रभावेन धारितः ।

सडनं दृतमत्यन्तं तद्वैरात्यस्य यादरात् ॥ ७ ॥

देवैर्विषणुसडाथैश्च कालेन विजिता बलात् ।

दैत्याः प्रह्लादमत्यन्तं संरक्ष्य सुरनायकैः ॥ ८ ॥

स्वराज्ये संस्थितं दैत्यं प्रह्लादं य मडामुनिः ।

भ्रमन् समायथौ द्रष्टुं शक्तो गृत्समदो मडान् ॥ ९ ॥

तं दृष्ट्वा दैत्यराजः स प्रणनाम मडायशाः ।

स्वासने तं समावेश्य पूजयामास भक्तितः ॥ १० ॥

भक्तो मुनिवरं दैत्यः पादसंवाडने स्थितः ।

उवाच मधुरं वाक्यं प्रह्लादो डर्षसंयुतः ॥ ११ ॥

प्रल्हाड उवाच ।

धन्यं मेऽद्य कुलं ज्ञानं विद्या दानादिकं य यत् ।

तवाङ्घ्रियुगुलं दृष्ट्वा पवित्रो नात्र संशयः ॥ १२ ॥

मुने योगीन्द्रमुप्यस्त्वं तव दर्शनमुत्तमम् ।

न भवेत् पापकाराणां भुक्तिमुक्तिः प्रथमम् ॥ १३ ॥

अहं शमश्च योगीन्द्र विधिना तेन मोहितः ।

असुरैः संवृतोऽत्यन्तं दुष्टकर्मरतोऽभवम् ॥ १४ ॥

स्त्रीमथादिरतो नित्यं ज्ञानहीनो निरन्तरम् ।

देवानां द्वेषबुद्ध्या वै छेदने प्रयतोऽभवम् ॥ १५ ॥

अधुना पादपद्मस्य दर्शनेन मलामुने ।

ज्ञानस्य स्फूर्तिरल्पा मे सञ्जाता नात्र संशयः ॥ १६ ॥

पूर्वपुण्यभवेनैव जातं ते दर्शनं भद्रम् ।

आसुरी प्रकृतिर्मेऽद्य गता तेन मलामुने ॥ १७ ॥

वद ज्ञानं मलायोगिस्तास्यस्य भवार्णवात् ।

मां वै शरणार्थिनं विप्र शिष्यं ते य जगद्गुरो ॥ १८ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं सम्प्रार्थितो दक्ष मुनिर्गृत्समदो मलान् ।

कृपया परयाऽऽविष्टस्तमुवाच विशेषतः ॥ १९ ॥

गृत्समद उवाच ।

शृणु प्रह्लाद वक्ष्यामि ज्ञानं शान्तिः सुप्रथमम् ।

गणनाथं भजस्व त्वं विघ्नहीनो भविष्यसि ॥ २० ॥

मदासुरश्च दैत्येशो लृट्ये ते प्रतापवान् ।

आसुरेण स्वभावेन संस्थितो ज्ञानभाषः ॥ २१ ॥

अतस्तमेकदन्तस्य भजनेन जडि प्रभो ।

तदा ज्ञानं दृढं ते वै लृट्ये संस्थितं भवेत् ॥ २२ ॥

एति तस्य वयः श्रुत्वा प्रह्लादस्तं पुनर्जगौ ।

कोऽसौ मदासुरः पापी लृट्ये तिष्ठति प्रभो ॥ २३ ॥

अेकदन्तस्य भजनं कीदृशं वद साम्प्रतम् ।

मदासुरस्य ङन्ताऽसौ कथं जातो गजाननः ॥ २४ ॥

अेतत्सर्वं सुविस्तार्य वद मड्यं प्रयाचते ।

शिष्याय सकलं विप्र येन ज्ञानं दृढं भवेत् ॥ २५ ॥

(Page पं. २ अ. ३८ पान ८३)

मुद्रल उवाच ।

प्रह्लादस्य वयः श्रुत्वा मुनिर्गृत्समदोऽब्रवीत् ।

मदासुरस्य मालात्पयमेकदन्ताश्रितं प्रभो ॥ २६ ॥

गृत्समद उवाच ।

शृणु प्रह्लाद यत् पृष्टे तत्सर्वं कथयामि ते ।

यश्चित्रमेकदन्तस्य सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ २७ ॥

अेकदा राक्षसः कश्चिद्ययौ भृगुवाश्रमं मडान् ।

मडापलशिछिद्रदृशीं समिदर्थं गते मुनौ ॥ २८ ॥

स तत्रैकाकिनीं वीक्ष्य भृगुपत्नीं वयोऽब्रवीत् ।

सुलोमा किं भृगोः पत्नी त्वं छि मां वद साम्प्रतम् ॥ २९ ॥

मड्यं कन्यां मडीपालो दातुं स ङ्युद्यतोऽभवत् ।

अेतस्मिन्नन्तरे कन्या यायिता भृगुणाऽभवत् ॥ ३० ॥

मां त्यक्त्वा भृगवे कन्या दत्ता तेन मडीभृता ।

तस्माद्भृगोर्दृश्यामि भार्यां याऽलं न संशयः ॥ ३१ ॥

तस्य तद्वयनं कूरं श्रुत्वा तूषर्णीं बभूव ङ ।

सुलोमा सा भृगोः पत्नी ततः सोऽप्यग्निमब्रवीत् ॥ ३२ ॥

राक्षस उवाच ।

अग्ने वद मडाभाग त्वं साक्षी सर्वसम्मतः ।

इयं पत्नी भृगोः किं वान्यस्य सत्यं मडाद्युते ॥ ३३ ॥

राक्षसस्य वयः श्रुत्वा न किञ्चित्तं वयोऽब्रवीत् ।

उत्तरं शापभीतोऽसौ ङव्यवाऽः प्रतापवान् ॥ ३४ ॥

पुनस्तेन य सम्पृष्टोऽग्निर्नोवाय सुदुर्मतिम् ।

पुनः पृष्टस्तथाग्निस्तमुवाच भयसङ्कुलः ॥ ३५ ॥

अजानता नरः पृष्टः संशये प्रसमुद्यते ।

कथयेत्तं न पापीयान् भवेद्वै सोऽपि निश्चितम् ॥ ३६ ॥
 अतोऽलं कथयिष्यामि सत्यं तुभ्यं न संशयः ।
 आदौ राज्ञा य सन्दातुं कथिता राक्षसाय सा ॥ ३७ ॥
 अतस्त्वं राक्षसो भागी मतः शास्त्रे न संशयः ।
 तवाग्रे कथितं येन्मे पापं न स्यात् कदायन ॥ ३८ ॥
 अतः कन्यां प्रदातुं वै नराय दृढनिश्चयः ।
 न कर्तव्योऽसुरेश त्वं विचारय मडामते ॥ ३९ ॥
 यद्वि दातुं कृता कन्या कस्मैचिन्निश्चिता भवेत् ।
 तस्मै सा वै प्रदातव्याऽन्यथा दोषी भवेन्नरः ॥ ४० ॥
 आशाभङ्गमयं पापं सम्प्राप्तं तस्य दैत्यप ।
 न कन्या दृष्यते तत्रान्यस्मै दत्ता नराय येत् ॥ ४१ ॥
 ततस्तं राक्षसं क्रूरमूये वै उव्यवाहनः ।
 पत्नी भृगोरियं साधो मा गृहीष्व परस्त्रियम् ॥ ४२ ॥
 अग्नेर्वचनमाकार्ण्य गृहीत्वा राक्षसो ययौ ।
 अन्तर्वर्ती रुदन्ती य मूर्च्छितां स विहायसा ॥ ४३ ॥
 तस्यामुदरवासी य भृगोस्तेजोधरो मुनिः ।
 कुपितो राक्षसं उन्तुं व्युतो वै जठरात् स्वयम् ॥ ४४ ॥
 तस्य क्रोधानलेनैव भस्मसादभवत्क्षणात् ।
 राक्षसः सोऽपि सङ्गृह्य पुत्रं स्वगृहमाययौ ॥ ४५ ॥
 दुःभिता रुदती देवी सुलोमा भयविह्वला ।
 वनाद् भृगुः समायातस्तस्मिन् काले प्रतापवान् ॥ ४६ ॥
 रुदन्त्या कथितस्तस्मै वृत्तान्तो मुनिभायय्या ।
 तं श्रुत्वा कुपितो योगी साक्षाद्भृगुद्वैवाऽपरः ॥ ४७ ॥
 उवाच कोपेरक्ताक्षोऽग्रे त्वं शम्भो मयाऽधुना ।
 सर्वभक्षो भवाऽज्ञानी दृष्टकर्मपरायण ॥ ४८ ॥
 अेवं शम्भा मडादेवं भृगुरग्निं स्वयं मुनिः ।
 सुलोमां सान्त्वयामास पुत्रं स्वं प्रशशंस उ ॥ ४९ ॥

उदरात्तु व्युतः ङीधाव्यवनी नाम सत्तमः ।
तेनाऽयं भविता पुत्रो मदीयो मातृपालकः ॥ ५० ॥

सुभेन स्वाश्रमे योगी भृगुः परमतत्त्ववित् ।
पत्न्या पुत्रेण संयुक्तः स्थितो गणपतिं स्मरन् ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते व्यवनोत्पत्तिकथनं नामैकोनयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.३८

२.४० अग्निमालात्म्यं नाम यत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

मुद्रल उवाच ।
शापितो भृगुणाग्निश्च ययौ स्थानं निजं ततः ।
अंतर्धाय स्वमात्मानं स्थितः परमद्गुःभितः ॥ १ ॥

अग्निं विना य सर्वत्र लाडाकारो मडानभूत् ।
मुनयः सडिता देवैर्ब्रह्मणं शरणं ययुः ॥ २ ॥

मुनय उयुः ।
शमोऽग्निर्भृगुणा स्वामिन्नन्तर्धाय ययौ स्वयम् ।
कर्मडीना वयं नाथ वडिडीना भवामडे ॥ ३ ॥

शरणं त्वां प्रपन्नाः स्मो रक्ष रक्ष पितामड ।
नोयेव्यरायरं सर्वं नश्यत्यत्र न संशयः ॥ ४ ॥

श्रुत्वा स वयनं तेषां तैः सडाऽग्निं ययौ विधिः ।
सान्त्वयामास तं वाङ्मयैर्वेदानां परमाद्भुतैः ॥ ५ ॥

ब्रह्मोवाच ।
अग्ने शृणु मडाभाग वेदेषु कथितं मडत् ।
सर्वभक्षः शुशिष्मान् वै तव नाम विनिश्चितम् ॥ ६ ॥

भृगोर्नैवापराधोऽस्ति भावि जातं न संशयः ।
मा कुरुष्व वृथा चिन्तां भव सौम्यो मडाभते ॥ ७ ॥

अतस्त्वं सर्वभक्षोऽपि पवित्रः परमो मतः ।
भक्षदोषविडीनस्त्वं भविताऽसि न संशयः ॥ ८ ॥

वयः श्रुत्वा चुकोपाऽग्निः प्रलयं कर्तुमुद्यतः ।
 ज्वालाः सांवर्तिकाः कोधाग््न्यिक्षेप स यरायरे ॥ ९ ॥
 ज्वालाभिर्दण्ड्यमानास्ते ब्रह्माधाः प्रययुस्ततः ।
 गणेशं मनसा ध्यात्वा स्थिताऽभयसमन्विताः ॥ १० ॥
 येतस्मिन्नन्तरे तत्रैकदन्तो ब्राह्मणोऽभवत् ।
 आययावग्निसान्निध्ये तमुवाच छितं वयः ॥ ११ ॥
 ब्राह्मण उवाच ।
 अग्ने किं क्षुभितोऽत्यन्तं उरसि त्वं कथं जगत् ।
 अकाले कोधसंयुक्तो न स्मृतस्ते विनायकः ॥ १२ ॥
 स्वातन्त्र्यं पश्य यत्रास्ति मा गर्वं कुरु देवप ।
 विनायकं परित्यज्य स्वातन्त्र्यं न भवेद्यतः ॥ १३ ॥
 अवेमुक्तोऽपि तं विप्रं ददाड स्वीयतेजसा ।
 प्रहस्य स मुनीन्द्रोऽसावुवाच गणनायकः ॥ १४ ॥
 शलाकां यन् मडावहे दडसि त्वं स्वसत्तया ।
 मया दत्तां स्वसामर्थ्यात्तदैवं सयरायरम् ॥ १५ ॥
 अवेमुक्त्वा शलाकां स तत्र यिक्षेप भूसुरः ।
 न तां शक्तो दाडयितुं जातो वह्निः स्वसत्तया ॥ १६ ॥
 ततस्तं प्रणनामाथ गतगर्वो ढुताशनः ।
 को विनायकनामा वै सर्वेषां नायकः स्मृतः ॥ १७ ॥
 वद मे करुणासिन्धो तं भजामि विशेषतः ।
 त्वं कोऽसि विप्ररूपेण प्रमोडयसि मां प्रभो ॥ १८ ॥
 शान्तमग्निमुवाचाऽथ विप्ररूपी गजाननः ।
 (Page पं. २ अ. ४० पान ८५)
 बोधयन् छेतुगर्भाभिर्वाग्भिः सर्वार्थकोविदः ॥ १९ ॥
 विप्र उवाच ।
 स्वानन्दवासिनं विद्धि विनायकमनामयम् ।
 सर्वेषां नायकं पूर्णं नायकैर्वर्जितं परम् ॥ २० ॥
 शान्तियोगेन शान्तिज्ञास्तं भजन्ते द्विजोत्तमाः ।

तं योगं तेऽभिधास्यामि शृणुष्वैकमनाः प्रबो ॥ २१ ॥

अेकानेकादिभेदैश्च संयुक्तः प्रणवः स्मृतः ।

सम्प्रज्ञातसमाधिं तं विद्धि वहे मडाद्युते ॥ २२ ॥

संयोगायोगभेदैश्च संयुक्तं ब्रह्म यत् स्मृतम् ।

असम्प्रज्ञातरूपस्थं विद्धि तद्योगसेवया ॥ २३ ॥

सम्प्रज्ञातासम्प्रज्ञातयोगे वै शान्तिदायकः ।

शान्तियोगः समाप्यातो गाणेशो ङव्यवाङ्म ॥ २४ ॥

गाणाः समूडरूपाश्च तेषां स्वामी गजाननः ।

तं भजस्व मडातेजो वहे भक्तिसमन्वितः ॥ २५ ॥

अेवमुक्त्वा ददौ तस्मै मन्त्रमेकाक्षरं परम् ।

विधियुक्तं स दैत्येन्द्र गाणेशं सर्वसिद्धिदम् ॥ २६ ॥

दर्शयामास रूपां स्वं त्यज्वा ब्राह्मणरूपकम् ।

गजाननादि चिह्नैश्च चिह्नितं भक्तपालकम् ॥ २७ ॥

तं दृष्ट्वा निपपातोर्व्यां वह्निर्दुर्षसमन्वितः ।

तावदन्तर्हितं रूपां ततः पित्रोऽभवच्छुचिः ॥ २८ ॥

स्वर्गं त्यज्वा वनं वह्निर्यथौ योगविधित्सया ।

समाधिना तपस्तेपे गाणेशप्रासिडेतवे ॥ २९ ॥

दिव्यवर्षशतेनैव तं यथौ भक्तवत्सलः ।

गजाननः प्रसन्नात्मा परमात्मा परात्परः ॥ ३० ॥

दृष्ट्वाग्निं तपसा युक्तं स्वभक्तं प्रत्युवाच ङ ।

वरं वृणु मडाभाग तुष्टोऽङ्गं तपसा च ते ॥ ३१ ॥

गृत्समद उवाच ।

गाणेशवचनं रभ्यं श्रुत्वा ङर्षसमन्वितः ।

ननाम दण्डवद्भूमौ भावयुक्तेन येतसा ॥ ३२ ॥

पूजयित्वा यथान्यायं तुष्टाय स कृताञ्जलिः ।

ङव्यवाङ्गः प्रसन्नात्मा गाणेशं योगशान्तिदम् ॥ ३३ ॥

अग्निरुवाच ।

नमस्ते विघ्ननाशाय भक्तानां ङितकारक ।

नमस्ते विघ्नकर्त्रे वै ल्यभक्तानां विनायक ॥ ३४ ॥
 नमो मूषकवालाय गजवङ्गनाय धीमते ।
 आदिमध्यान्तलीनायादिमध्यान्तस्वरूपिणे ॥ ३५ ॥
 यतुर्भुजधरायैव यतुर्वर्गप्रदायिने ।
 अेकदन्ताय वै तुभ्यं डेरम्भाय नमो नमः ॥ ३६ ॥
 लम्भोदराय देवाय गजकर्णाय दुष्टहये ।
 योगशान्तिस्वरूपाय योगशान्तिप्रदायिने ॥ ३७ ॥
 योगिभ्यो योगदाने य योगिनां पतये नमः ।
 यरायरमयायैव प्रणवाकृतिधारिणे ॥ ३८ ॥
 सिद्धिबुद्धिमयायैव सिद्धिबुद्धिप्रदायक ।
 सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नमो भक्तप्रियाय य ॥ ३९ ॥
 अनन्तानन देवेश प्रसीद करुणानिधे ।
 दासोऽहं ते गण्ाध्यक्ष मां पालय विशेषतः ॥ ४० ॥
 धन्योऽहं सर्वदेवेषु दृष्ट्वा पादं विनायक ।
 कृतकृत्यो मलयोगी ब्रह्मभूतो न संशयः ॥ ४१ ॥
 यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।
 तदा मां शापलीनं त्वं कुरु देवेन्द्रसत्तम ॥ ४२ ॥
 तव भक्तिं दृढां देहि यथा मोडो विनश्यति ।
 तव भक्तैः सलावासो ममास्तु गणनायक ॥ ४३ ॥
 यदा सङ्कटसंयुक्तस्तदा स्मरणस्तव ।
 निःसङ्कटोऽहमत्यन्तं भवामि त्वत्प्रसादतः ॥ ४४ ॥
 अेवमुक्त्वा गण्ाधीशं प्रणतो भक्तिसंयुतः ।
 तमुवाय गण्ाध्यक्षो भक्तवत्सलभावतः ॥ ४५ ॥
 गणेश उवाच ।
 त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मम प्रीतिविवर्धनम् ।
 भविष्यति नृणां यैव शृण्वतां पठतां सदा ॥ ४६ ॥
 यं यं चिन्तयसे कामं तं तं दास्यामि शाश्वतम् ।
 भक्तिभावेन सन्तुष्टो भृशं स्तोत्रेण संस्थितः ॥ ४७ ॥

मदीया भक्तिरथवा भविष्यति सदाऽनघ ।

सङ्कटं स्मरणेनैव मदीयेन विनश्यति ॥ ४८ ॥

भृगुर्मम विशेषेण भक्तोऽसौ शान्तियोगधृक् ।

तस्यापि वयनं मिथ्या न करोमि कदाचन ॥ ४९ ॥

यद्यपि त्वं सर्वभक्षः पवित्रो भविता सदा ।

पूर्ववत् सर्वमान्यं त्वां करिष्यन्ति द्विजादयः ॥ ५० ॥

सर्वभक्षे य ते दृःषं डरामि शृणु मे वयः ।

प्राप्तं शुभाशुभं तत्रामृतभुक्तं भविष्यसि ॥ ५१ ॥

सर्वभक्षेणैव ये विकारा न भवन्ति ते ।

अमृताशी मया तत्र त्वं कृतोऽसि न संशयः ॥ ५२ ॥

अवेवमुक्त्वा गाण्धीशोऽतर्धानमगमत् स्वयम् ।

वह्निर्धर्मसमायुक्तः स्वगृहं प्रत्यपद्यत ॥ ५३ ॥

तदडादृढनो दैत्य सर्वभक्षो भवूव उ ।

शुचिश्चामृतभुग् देवो योगशान्तिधरः स्वयम् ॥ ५४ ॥

गाण्पत्यस्वभावेनाभजत्तं गाण्नायकम् ।

गाणेशभक्तसङ्गेषु निरतः सोऽसुरेश्वर ॥ ५५ ॥

अेतदग्रेश्च माडात्थं यः शृणोति नरोत्तमः ।

पठेद्वा भविता तस्य कामोप्यत्यन्तदुर्लभः ॥ ५६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भा०ऽ अ०क०द०न्त०च०रि०ते अग्निमाडात्थं नाम यत्त्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.४०

२.४१ अथवनतपोवर्णनं नामैक्यत्त्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

भृगोः पुत्रश्च योगीशं भृगुं नत्वा यथौ वनम् ।

तताप तप उग्रं वै प्रयागे स जले स्थितः ॥ १ ॥

दशवर्षसदस्त्राणि गतानि तपतो मुनेः ।

तस्यैव तेजसा सर्वं व्याप्तं ब्रह्माण्डमाण्डलम् ॥ २ ॥

अेकदा धीवरैस्तत्र जले जालैर्मलामते ।

गृहीता मत्स्यकाद्याश्च दैवात् सोऽपि समागतः ॥ ३ ॥

दृष्ट्वा मुनिवरं सर्वे भयभीता यथुर्नृपम् ।

धीवरा नडुषं सर्वभूयुर्वृत्तान्तमादरात् ॥ ४ ॥

भयभीतो नृपस्तत्र प्रधानैर्ब्राह्मणैर्वृतः ।

मुनिं यथौ मलाभागं प्रणाम्य स पुरःस्थितः ॥ ५ ॥

मत्स्या जलवियोगेन व्याकुला मरणोन्मुखाः ।

तान् स्वर्गे स्थापयामास सांसर्गिकसुभावतः ॥ ६ ॥

कृताञ्जलिपुटे दृष्ट्वा नडुषं मुनिसत्तमः ।

उवाच मोयय प्राज्ञ धृतं धीवरतोऽधुना ॥ ७ ॥

मदीयदेलभौल्येन धीवरांस्त्वं प्रसाद्य ।

श्रुत्वा तस्य वयः सर्वभूये वै धीवराऽनृपः ॥ ८ ॥

शतं सौवर्णमुद्राणां गृहीत्वा मुख्यतां मुनिः ।

भवद्भिश्च मलाभागैस्ततस्तं मुनिरब्रवीत् ॥ ९ ॥

(Page पं. २ अ. ४१ पान ८७)

शतं सौवर्णमुद्राणां मौल्यं किं मे त्वया कृतम् ।

ततो राजा धनं लक्षं मौल्यं य कृतवान् मुनेः ॥ १० ॥

न योग्यं मुनिना तत्र कथितं स ततो नृपः ।

ग्राममेकं मुनेर्मौल्यं यकार भयसंयुतः ॥ ११ ॥

मुनिना तत्र योग्यं वै कृतं तत्र नृपः पुनः ।

नगरं देशसंयुक्तं मौल्यं स कृतवान् मुनेः ॥ १२ ॥

तथाऽपि मुनिना मान्यं न कृतं तत्ततो नृपः ।

राज्यमर्धं ततो मौल्यं धीवरान् दातुमुद्यतः ॥ १३ ॥

मुनिना कथितं तत्र मम योग्यं न मूल्यकम् ।

ततो राज्यं स सम्पूर्णां मौल्यं तस्य यकार ७ ॥ १४ ॥

ततोऽपि मुनिना दैत्यं न मान्यं तत्कृतं ततः ।

भयभीतो नृपोऽमात्यैः कर्तव्यं नाव्यपद्यत ॥ १५ ॥

अधुना कोपसंयुक्तश्च्यवनः शापयिष्यति ।
 मां तत्र नैव सन्देहो मदैवेन प्रयोदितः ॥ १६ ॥
 ततस्तं व्याकुलं दृष्ट्वा च्यवनो मुनिरब्रवीत् ।
 ब्राह्मणैः सः राजेन्द्र देहि मौल्यं विचार्य च ॥ १७ ॥
 ततस्तत्रायथौ योगी गाणपत्यो मलयशाः ।
 भरद्वाजः स तं दृष्ट्वा नडुषः प्राणनाम उ ॥ १८ ॥
 भरद्वाजेन वृत्तान्तो ज्ञातः सर्वो ह्यशेषतः ।
 उवाच नृपशार्दूलं चिन्तां मा कुरु भूमिप ॥ १९ ॥
 ब्राह्मणानां गवां राजन् कुलमेकं द्विधा कृतम् ।
 कर्मसंसिद्धये धात्रा पूज्यं च द्विविधं समम् ॥ २० ॥
 उविष्यं गोभिरत्यन्तं धृतं वै यज्ञसिद्धये ।
 मन्त्राश्च ब्राह्मणैस्तत्र धृतास्तद्भन्न संशयः ॥ २१ ॥
 गां दत्त्वा धीवरेभ्यस्त्वं बन्धनीनं मुनिं कुरु ।
 अेवमुक्त्वा भरद्वाजो यथौ स्वेच्छायरो मुनिः ॥ २२ ॥
 तथा नडुषभूपेन कृतं दृष्ट्वा प्रदर्षितः ।
 च्यवनो मुनिशार्दूल आशिषं विविधां ददौ ॥ २३ ॥
 तं नृपं मानयित्वा स यथौ वनमनुत्तमम् ।
 सुच्छायं सुकूलं रम्यं सुजलं मुनिसत्तमः ॥ २४ ॥
 तत्र स्थित्वा तपस्तेपे मङ्गोत्रं तेजसा युतः ।
 निराडारेण संयुक्तो वर्षाणां च सः स्रक्तम् ॥ २५ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र शर्यातिश्च नृपो यथौ ।
 मृगयाभिरतो दैवात् मुदा युक्तस्तदाऽऽश्रमे ॥ २६ ॥
 तत्र तस्य शरीरे च वल्मीकस्तृणसंयुतः ।
 जातस्तदपि घोरं वै तताप स तपो मडत् ॥ २७ ॥
 नरान् सर्वाग्निवार्यैव संस्थितस्तत्र भूमिपः ।
 मा कुरुध्वं प्रवेशं सख्यवनाश्रममाण्डले ॥ २८ ॥
 अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सुकन्या ससप्ती यथौ ।

વનં ક્રીડાર્થમુગ્રેણ તપસા સંયુતં મુનેઃ ॥ ૨૯ ॥

ભ્રમન્ત્યા ચાલિભિસ્તત્ર દૃષ્ટો વલ્મીક ઉત્તમઃ ।

તત્ર જ્યોતિર્ભયે નેત્રે દૃષ્ટ્વા સા વિસ્મિતાઽભવત્ ॥ ૩૦ ॥

અજ્ઞાનેન તથા મુગ્ધભાવાદ્વૈ કણ્ટકેન ચ ।

કન્યયા ચક્ષુષી ભિન્ને જ્યોતીરૂપે મહામુનેઃ ॥ ૩૧ ॥

તાભ્યાં રક્તં પ્રસુસ્ત્રાવ દૃષ્ટ્વા સા ભયસહુલા ।

સ્વનિવાસં ચયૌ શીઘ્રં સખીભિરસુરેશ્વર ॥ ૩૨ ॥

તતઃ પુરીષમૂત્રે વૈ સૈન્યાનાં બન્ધમાગતે ।

ભૂપસ્ય તેન શર્યાતિર્ભયભીતો બભૂવ હ ॥ ૩૩ ॥

પપ્રચ્છ સર્વલોકાન્ સ મુનેરાશ્રમમણ્ડલે ।

છિદ્રં કેન કૃતં ધોરં યેન સહુપિતો મુનિઃ ॥ ૩૪ ॥

તતઃ સા રાજકન્યા તં પિતરં પ્રાહ લજ્જિતા ।

ક્ષુભિતા ભયભીતા વૈ સુકન્યા રચિતાઞ્જલિઃ ॥ ૩૫ ॥

વને ક્રીડનભાવેન વલ્મીકે કણ્ટકેન ચ ।

વિષ્ટે મયા મહારાજ જ્યોતિષી નાત્ર સંશયઃ ॥ ૩૬ ॥

તતો રાજા વનં ગત્વા વલ્મીકે સંસ્થિતં મુનિમ્ ।

સ્તુત્વા પ્રસાદયામાસ વિનયેન સમન્વિતઃ ॥ ૩૭ ॥

તતસ્તં રાજશાર્દૂલમુવાચ ભૃગુનન્દનઃ ।

અજ્ઞાનેન કૃતં કર્મ તવ પુત્ર્યા નૃપાલક ॥ ૩૮ ॥

અતો મદીયસેવાર્થં કન્યાં દેહિ મહામતે ।

તદા સુખયુતં સર્વં ભવિષ્યતિ ન સંશયઃ ॥ ૩૯ ॥

તતો રાજા સ્વયં ભીતો દદૌ કન્યાં સુલોચનમ્ ।

તસ્મૈ સસૈન્યમાદાય સ્વપુરં પ્રયયૌ મુદા ॥ ૪૦ ॥

સુકન્યા રાજપુત્રી સા પતિં પ્રાપ્ય મહામુનિમ્ ।

ચ્યવનં સેવને સક્તા ત્યક્ત્વા દેહભ્રમં બભૌ ॥ ૪૧ ॥

તતઃ કદાચિત્ત્રૈવાઽશ્ચિનો તૌ ભિષજાં વરૌ ।

આગતૌ મુનિશાર્દૂલં પ્રણમ્ય ચ પુરઃ સ્થિતૌ ॥ ૪૨ ॥

मुनिः प्रोवाच तौ तत्र मां य यौवनशालिनम् ।
कुरुतं भिषजं श्रेष्ठौ सनेत्रं परमाद्भुतम् ॥ ४३ ॥
ततस्तं मुनिशार्दूलभूयतुश्चाश्विनौ वयः ।
देवैः साकं यज्ञाभुजौ कुर्वावां तपसो बलात् ॥ ४४ ॥
तथेति मुनिना प्रोक्तं सभार्यं मुनिसत्तमम् ।
गृहीत्वा याश्विनौ कुण्डं ययतु रूपदं परम् ॥ ४५ ॥
तत्र स्नानं त्रयः कृत्वा पुनस्ते निःसृता बलिः ।
रूपलावण्यसंयुक्ताः कामदेवोपमा बभूवुः ॥ ४६ ॥
अेकरूपधरान् दृष्ट्वा सुकन्या विस्मिताऽभवत् ।
नमोश्चिभ्यां य मे भर्ता दातव्यो देवसत्तमौ ॥ ४७ ॥
तस्याः सतीस्वभावेन सन्तुष्टौ ददतुर्मुनिम् ।
व्यवनं तौ गतौ स्थानं मुनिश्च स्वस्थलं ययौ ॥ ४८ ॥
कदाचिन्नृपवर्यं तं शर्यातिं स्वाश्रमागतम् ।
सुकन्या तं पुरो दृष्ट्वा पितरं सस्वजे सती ॥ ४९ ॥
दृष्ट्वा मुनिवरं राजा यौवनस्थं मखाद्युतिम् ।
पप्रच्छ तनयां वृत्तं तथा सर्वं प्रकाशितम् ॥ ५० ॥
ततस्तं प्रणनामाथ नृपस्तेनाऽपि मानितः ।
यज्ञार्थं सखितं पुत्र्या गृहीत्वा व्यवनं ययौ ॥ ५१ ॥
शर्यातिर्यज्ञसम्भारांश्चक्रे वै षर्षितो भृशम् ।
आरेभे मुनिभिर्यज्ञं सर्वसम्पद्विराजितः ॥ ५२ ॥
तत्र देवा मुदा सर्वे ययुराप्सरसां गाणाः ।
मुनयश्च मखाभागा नानादिगल्भ्यः समाययुः ॥ ५३ ॥
वर्णाः सर्वे तथा तत्र मानवानां समाययुः ।
द्रष्टुं प्रह्लादयज्ञं तमानन्देन समन्विताः ॥ ५४ ॥
॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मखापुराणे
द्वितीये भाष्ये अेकदन्तयरिते व्यवनतपोवर्णनं नामैक्यत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.४१
(Page पं. २ अ. ४२ पान ८९)

२.४२ भृगुयरितं नाम द्वियत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

अ्यवनेन तथा यज्ञोऽश्विनौ तौ भागसंयुतौ ।

कृत्वा यावळितौ तत्र तत ँन्द्रोऽब्रवीद्व्यः ॥ १ ॥

ँन्द्र उवाच ।

अश्विनौ भिषजौ प्रोक्तौ मुने तस्मान्न योग्यता ।

यज्ञभागे तयोः स्वामिन् माह्वेयति वदाम्यळम् ॥ २ ॥

अभवन् मुनिमुष्यो सौ त्यक्त्वेन्द्रवचनं ततः ।

समुद्युक्तश्च तौ तत्राह्वयितुं त्वसुरेश्वर ॥ ३ ॥

तत ँन्द्रोऽब्रवीद्विप्रं अ्यवनं ङोघसंयुतः ।

वज्जैषौव ङनिष्चामि यथायातौ मुनेऽश्विनौ ॥ ४ ॥

अ्यवनेन सळायेनाश्विनौ तत्रागतौ मषे ।

अश्विनौ तौ तदा दृष्ट्वा वजं दप्रे पुरन्दरः ॥ ५ ॥

अ्यवनेन सवजस्तु तस्य प्रस्तम्भितो ढुजः ।

तपसा स्वप्रभावेण मदं संससृजे मुनिः ॥ ६ ॥

असितुं स यथाविन्द्रं अ्यवनेन प्रयोदितः ।

विस्मिता मुनयो देवा दृष्ट्वा वीर्यं मळामुनेः ॥ ७ ॥

विकरालमुषं वीरं लेविलान नभस्तलम् ।

अञ्जनाद्विसमं श्यामं ददृशुस्तं मदं मषे ॥ ८ ॥

भयभीतास्ततो देवसेना मुनिगणः जनाः ।

अन्ये प्रदुद्रुवुस्तत्र त्यक्त्वा यज्ञं दिशो दश ॥ ९ ॥

मदस्तु असितुं तत्रेन्द्रसान्निध्यं समाचयौ ।

तं दृष्ट्वा भयभीतः स अ्यवनं शरणं ययौ ॥ १० ॥

ँन्द्र उवाच ।

अश्विनौ भागसंयुक्तौ मया मान्यौ कृतौ मुने ।

मदान् मां रक्ष विप्रेश असिष्यति न संशयः ॥ ११ ॥

ततस्तेनाभयं दत्तमिन्द्राय शरणार्थिने ।

मदं य तपसा स्वेन वास्यामास भार्गवः ॥ १२ ॥
समाप्य व्यवनो यज्ञं ययौ पितृगृहे मुनिः ।
प्राणनाम सभार्यस्तं भृगुं योगविदांवरम् ॥ १३ ॥
तेन सम्मानितः पुत्रस्तपःसिद्धश्च सन्निधौ ।
व्यवनश्च कियत्कालमवसत् सेवनोत्सुकः ॥ १४ ॥
कदाचिच्च्यवनं विप्रं भृगुः परमतत्त्ववित् ।
उवाच ज्ञानसिद्ध्यर्थं स्वसुतं कृपया युतः ॥ १५ ॥
भृगुरुवाच ।
शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि किं कृतं दुःखदं त्वया ।
मदः स्वतपसा सुष्टो देवेन्द्रस्य भयावहः ॥ १६ ॥
तपोभवमदेनैवं कुरुषे कर्म तापसा ।
मद्युक्तोऽसि पुत्र त्वं त्यज तं योगसेवया ॥ १७ ॥
शृणु वृत्तान्तमादौ त्वं मदीयं कथयामि ते ।
मया तन्मद्युक्तेन तपोवीर्येण यत्कृतम् ॥ १८ ॥
सततं तपसा युक्तो प्रतपामि तपो भदत् ।
मध्ये मुनीनां सर्वेषां श्रेष्ठोऽहं तपसाऽभवम् ॥ १९ ॥
अेकदा मुनयः सर्वे मिलिता गौतमीतटे ।
सिंहस्थे य गुरौ पुत्र तत्र वादो भवन्महान् ॥ २० ॥
पितामहं परं श्रेष्ठं जानामि सगुणं सुत ।
ब्रह्मरूपं महात्मानं सर्वस्रष्टारमञ्जसा ॥ २१ ॥
सगुणं केचिद्भूयश्च भिन्नदेहधरं शिवम् ।
केचिद्विष्णुं तथा ब्रह्मन् केचिद्ब्रह्माणामञ्जसा ॥ २२ ॥
तत्र सर्वैरहं पुत्र प्रेषितः कार्यसिद्ध्ये ।
परीक्षार्थं तपःसिद्धस्त्रिष्वेवं निश्चयार्थिभिः ॥ २३ ॥
अहं पितामहं श्रेष्ठं जानाम्यत्र न संशयः ।
तं ययौ पितरं सिद्धं परीक्षार्थं महामुने ॥ २४ ॥
तमप्राणम्य विश्वेशं समासीनो महासने ।
मां दृष्ट्वा दूर्विनीतं स कुपितश्च पितामहः ॥ २५ ॥

उवाच मां सुरश्रेष्ठः किं भदेन समन्वितः ।
 (Page पं. २ अ. ४२ पान ६०)
 समागतोऽसि दुर्बुद्धे गच्छ त्वं स्वगृहेऽधुना ॥ २६ ॥
 ततोऽवदं सुता याऽऽदौ पत्नीभावेन सन्धृता ।
 त्वया तत् किं मया तात दुर्बुद्धित्वं कृतं वद ॥ २७ ॥
 तातस्तु क्षुभितोऽत्यन्तं स य मां शम्भुमुद्यतः ।
 तातं तं दण्डवद्भूमौ नतोऽहं भक्तिसंयुतः ॥ २८ ॥
 अवदं तं मलाभागं मां क्षमस्व मलागसम् ।
 परीक्षार्थं मलाविप्रैः प्रेषितोऽहं पितामह ॥ २९ ॥
 क्षमस्वेदं कृतं कर्म त्वं श्रेष्ठः सर्वभावतः ।
 स्तुत्वा तं विविधैर्वाक्यैस्ततः कैलासमागमम् ॥ ३० ॥
 दृष्ट्वा मां तापसं पुत्र भ्रातरं सखसा शिवः ।
 आलिङ्गितुं समायातो निजभक्तसुभ्रप्रदः ॥ ३१ ॥
 अवदन् मखदत्यन्तं दुर्वचस्तं परीक्षितुम् ।
 मा मां स्पृश पिशाचेश वार्णाश्रमविवर्जित ॥ ३२ ॥
 नरमस्तकमात्राद्विह्वयुक्तोऽशुचिः सदा ।
 नाम्ना शिवोऽशिवस्त्वं वै ज्ञातं ते येष्टितं मया ॥ ३३ ॥
 षति मद्भिरमाकार्यं क्रोधयुक्तः सदाशिवः ।
 तृतीयं नेत्रमुद्धाट्य ज्वालितुं योधतोऽभवत् ॥ ३४ ॥
 ततस्तं स्तुतवान् पुत्र प्राणतो दण्डवत् क्षितौ ।
 परीक्षार्थमिदं कर्म कृतं त्वं क्षन्तुमर्हसि ॥ ३५ ॥
 ब्राह्मणं मां विदित्वा स क्रोधं संलृप्य शङ्करः ।
 संस्थितस्तत्र कैलासे वैकुण्ठे गतवानहम् ॥ ३६ ॥
 लक्ष्म्या सह समासीनं विष्णुं दृष्ट्वा प्रदर्षितः ।
 सोऽपि लक्ष्म्या नतः सद्यः पादयोर्मम पुत्रक ॥ ३७ ॥
 मया निर्भर्त्सितोऽत्यन्तं पादं मा स्पृश दुर्भते ।
 स्त्रीवेषधारी जातोऽसि त्वं तेन मलिनो मतः ॥ ३८ ॥

मदीया स्त्री त्वया दृष्ट वर्धिता गर्हितं कृतम् ।
एत्याद्यैर्विविधैर्वाङ्ग्यर्मयाऽसौ निन्दितो भृशम् ॥ ३९ ॥
ततो विष्णुः स्वयं पुत्रं कृताञ्जलिपुटः स्थितः ।
मया क्रोधेन पादेन हृदि सन्ताडितस्तदा ॥ ४० ॥
तथाऽपि न युकोपाऽसौ पादं धृत्वा मदीयकम् ।
ताऽनश्रमयुक्तं संवाङ्कितं तं यकार उ ॥ ४१ ॥
तदैव हृद्ये तेन ब्राह्मणप्रियकाम्यया ।
पुत्रं लाञ्छनमेवेदं भृगुपादाङ्कितं धृतम् ॥ ४२ ॥
अहं यं निश्चयं कृत्वा गतो ब्राह्मणसंसदि ।
कथितः सर्ववृत्तान्तः श्रेष्ठो नारायणः स्मृतः ॥ ४३ ॥
क्षमा यत्र भवेद्विप्रास्तत्र सर्वं प्रतिष्ठितम् ।
क्षमेण प्राप्यते ब्रह्म क्षमायुक्तेन येतसा ॥ ४४ ॥
ततोऽहं वैष्णवो जातो यदा विष्णुपरायणः ।
कदाचिद्दक्षयज्ञो वै विष्णुर्मुष्यो बभूव उ ॥ ४५ ॥
शम्भुं त्यक्त्वा हरिं मुष्यं दृष्ट्वाऽहं यज्ञकर्मणि ।
मुष्यत्वमास्थितः पुत्रं यज्ञकर्मप्रवर्तकः ॥ ४६ ॥
पार्वती तत्र दग्धातः शम्भुः कोपसमन्वितः ।
भृतां सतीं स विज्ञायायथौ गणसमावृतः ॥ ४७ ॥
विष्णुं निर्जित्य दक्षं तं हत्वा यज्ञः प्रणशितः ।
मदीयं शिबुकं तत्र वीरभद्रेण पातितम् ॥ ४८ ॥
ब्रह्मणा सान्त्वितः शम्भुर्दक्षं सञ्ज्वल्य तं भयम् ।
यकार स्वयमेवेशः सम्पूर्णा भागसंयुतः ॥ ४९ ॥
आञ्जं यं शिबुकं मे यं कृतं तेन मलात्मना ।
नन्दिना शापितस्तत्र वारुणिक्यैर्भवं डिल ॥ ५० ॥
ततोऽहं मानसे पुत्रं विस्मितः शङ्करं स्मरन् ।
कालरूपी स्वयं शम्भुः कालाधीनमिदं जगत् ॥ ५१ ॥
ईश्वरोऽयं शिवः प्रोक्तः परं तस्मान्न विद्यते ।
(Page भं. २ अ. ४२ पान ९१)

वियार्थं शङ्करं खिते धृत्वाऽलं लजने रतः ॥ ५२ ॥

शैवो जातोऽलमत्यन्तं लस्माऽङ्गालेपने रतः ।

नानापाशुपतैर्भार्गैरलजं शङ्करं सदा ॥ ५३ ॥

अेकदा यज्ञमारेले क्षेत्रे नाम्ना मलाभले ।

शैवे देवगणैर्ब्रह्मा मुनिभिश्च समन्वितः ॥ ५४ ॥

तत्रास्मृतिर्गणेशस्य जाता तेषां मलामभे ।

उषःकाले ततो जयेष्ठां त्यज्वा यज्ञं वितेनिरे ॥ ५५ ॥

गायत्रीं मुष्यभावां वै प्राप्तां वीक्ष्य मलासती ।

सावित्री कोपसंयुक्ता शशाप सकलामरान् ॥ ५६ ॥

जलरूपा लवन्तो वै लविष्यन्ति न संशयः ।

जयेष्ठां सन्त्यज्य यज्ञोऽयमारब्धस्तेन लोः सुराः ॥ ५७ ॥

जलरूपास्ततो देवाः शम्भुमुष्या लभूविरे ।

देवस्त्रीभिर्गणेशस्य तपः कृत्वा विमोचिताः ॥ ५८ ॥

पुनश्च देवरूपास्ते जातास्तस्य प्रसादतः ।

गणेशस्य न सन्देशोऽशरूपेण जले स्थितः ॥ ५९ ॥

तदा मया य विज्ञातो गणेशो विघ्ननायकः ।

सर्वसत्ताधरः पुत्र स्वभावाय्य निरङ्कुशः ॥ ६० ॥

नामतो गणपस्तत्र स्वयमेव मभ्यो मलान् ।

ध्वंसितोऽनेन देवाश्च जलरूपाः कृताः सुत ॥ ६१ ॥

पुनश्च लक्तिभावेन सन्तुष्टो यज्ञमायथौ ।

देवरूपांश्चकाराऽसौ देवानेवाऽकरोन् मभ्यम् ॥ ६२ ॥

सर्वत्र संस्थितोऽयं वै तेनेदृक् य यकार ल ।

एति मत्वा गणेशस्य लजने तत्परोऽलवम् ॥ ६३ ॥

ततः कदाखिद्व्यासस्य सऽङ्गतिर्मे मलामते ।

जाता ल्गायवशेनैव मया पृष्टो मलामुनिः ॥ ६४ ॥

व्यास त्वं वेदशाप्पानां मुने कर्ता न संशयः ।

पुराणानां विभागस्य लारतस्य मलामते ॥ ६५ ॥

वेदेषु च पुराणेषु ङिं सारं सर्वसम्मतम् ।
 वद मां त्वं दयासिन्धो येन शान्तिं लभेन्नरः ॥ ६६ ॥
 अवदत् स मडाभागो गाणेशं पदमुत्तमम् ।
 पुराणं गणनाथस्य श्रावयामास मां सुत ॥ ६७ ॥
 ततोऽलं योगमार्गेण साधयित्वा गणेश्वरम् ।
 मदादिं सर्वमुत्सृज्य शान्तिं प्राप्नो न संशयः ॥ ६८ ॥
 मदेनाऽलं परिभ्रष्टः परीक्षां कर्तुमुद्यतः ।
 सर्वज्ञोऽलं परीक्षायां समर्थः शृणु पुत्रक ॥ ६९ ॥
 अतस्त्वं भज विघ्नेशं मम पुत्र कृताज्ञया ।
 शान्तिं प्राप्स्यसि सर्वत्र गाणपत्यो भविष्यसि ॥ ७० ॥
 सर्वत्र व्यापकत्वेन मदीयं संस्थितोऽभवत् ।
 त्वया सृष्टोऽधुना पापी पीडयिष्यति निश्चितम् ॥ ७१ ॥
 तपसा मद्युक्तेन ङिं कृतं पुत्र दुःखदम् ।
 अधुना गणपं भक्त्या भज योगस्य सेवया ॥ ७२ ॥
 ष्ट्युक्त्वा विररामाऽथ भृगुः सर्वार्थकोविदः ।
 शान्तिं योगप्रदः साक्षाद्गाणपत्यो मडाथशाः ॥ ७३ ॥
 ष्टं भृगोश्चारित्रं यः शृणुयाद्गा पठेन्नरः ।
 स लभेदीप्सितं सर्वं प्रह्लादाऽत्र न संशयः ॥ ७४ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते भृगुयरितं नाम द्वियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.४२

२.४३ थ्यवनमाडात्थ्यं नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।
 भृगोर्वथनमाकण्यं लज्जितश्च्यवनोऽभवत् ।
 तं प्रणम्य मडाभक्त्या प्रपच्छ स कृताञ्जलिः ॥ १ ॥
 थ्यवन उवाच ।
 क्षमस्व मेऽपराधं य यत्कृतं सर्जनं मया ।

मदस्य भागडीनौ तावश्चिनौ भागसंयुतौ ॥ २ ॥

अधुना गणनाथस्य ज्ञानं मे वद शान्तिदम् ।

मदादिकं समुत्सृज्य येन शान्तो भवाम्यहम् ॥ ३ ॥

गृत्समद उवाच ।

तदीयं वाक्यमाकर्ण्य भृगुस्तं प्राड सिद्धिदम् ।

योगं पूर्णं गणेशाभ्यं तं शृणुष्व वदाम्यहम् ॥ ४ ॥

भृगुरुवाच ।

गणेशो ब्रह्मरूपोऽयं पूर्णशान्तिमयः स्मृतः ।

भेदाभेदादियोगेन गणेशः प्राप्यते नरैः ॥ ५ ॥

मायाभयमिदं सर्वं भेदाभेदमयं सुत ।

त्यक्त्वा गणेश्वरत्वेन न चित्तं सम्भवेत् कदा ॥ ६ ॥

तदा चित्तस्य वृत्तीनां पञ्चानां नाश एव च ।

जायते नाऽत्र सन्देहो योगशान्तिमयो भवेत् ॥ ७ ॥

अतस्त्वं गणराजं तं भज योगस्य सेवया ।

मयोक्तेन विधानेन शान्तियुक्तो भविष्यसि ॥ ८ ॥

धृत्युक्त्वा विररामाऽथ भृगुः शान्तिसमन्वितः ।

तं प्राणम्य ययौ सोऽपि त्र्यवन्ः परामादृतः ॥ ९ ॥

वने गत्वा तपस्तप्तं तेन योगप्रदायकम् ।

कमेण चित्तभूमिनां शोधनं च कृतं बलात् ॥ १० ॥

शमश्चैव दमस्तेन सेवितौ भूमिनाशनात् ।

सर्वं सुसुलभं प्राप्तं ततो ब्रह्मविचारतः ॥ ११ ॥

शान्तियोगं समासाध तदाकारेण संस्थितः ।

गणेशमभजन्नित्यं गाणपत्यस्वभावतः ॥ १२ ॥

तं गणेशो ययौ दैत्य मूषकोपरि संस्थितः ।

गजाननश्चतुर्बाहुः प्रतापी च मखोदरः ॥ १३ ॥

तं दृष्ट्वा दण्डवद्भूमौ पतितश्च्यवनो मुनिः ।

पूजयित्वा विधानेन ततः स्तोतुं प्रयङ्गमे ॥ १४ ॥

उरभस्थोपनिषदा संस्तुतो गणनायकः ।

ततः प्रसन्नतां यातः प्रददौ वरमुत्तमम् ॥ १५ ॥

गणेश उवाच ।

यद्यद्विच्छसि विप्रेन्द्र तत्तत्ते सकृलं भवेत् ।

योगशान्तिस्थभावेन सदा तिष्ठसि मानद ॥ १६ ॥

भक्तिर्मदीयपादे वै दृढा तव भविष्यति ।

स्मृतोऽलं पुरतो विप्र तुभ्यं दास्यामि दर्शनम् ॥ १७ ॥

अेवमुक्त्वा गणाधीशोन्तर्धानमगमत् प्रभुः ।

तेनाऽपि स्थापिता मूर्तिर्गणेशस्य यतुर्भुजा ॥ १८ ॥

अ्यवनाश्रमवासी स तदलात् गणपोऽभवत् ।

दर्शनात् स्मरणात् सधो भुक्तिर्भुक्तिश्च जायते ॥ १९ ॥

अेतत्ते कथितं पुण्यं अ्यवनस्य मलात्मनः ।

आभ्यानं सर्वदोषघ्नं नानासिद्धिकुलप्रदम् ॥ २० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मलापुराणे

द्वितीये भाषे अंकदन्तयरिते अ्यवनमालात्त्यं नाम त्रियत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.४३

(Page पं. २ अ. ४४ पान ९३)

२.४४ मदासुरस्य राज्याभिषेको नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

प्रल्हाद उवाच ।

श्रुतं अ्यवनमालात्त्यं विश्रान्तं मे य मानसम् ।

मदस्य यरितं ब्रूहि किं यकार मलामुने ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

अेवं पृष्टो गृत्समदो मलायोगी प्रतापवान् ।

गाणपत्यवरिष्ठश्चोवाच तच्छृणु सादरम् ॥ २ ॥

गृत्समद उवाच ।

शृणु प्रल्हाद मालात्त्यं मदस्य कमसंयुतम् ।

अ्यवनेन स संसृष्टो मदः पातालमाययौ ॥ ३ ॥

वियार्यं बलवान् दैत्यैर्ययौ शुक्रं मलामुनिम् ।

તં પ્રણમ્ય સ્થિતો દૂરં બદ્ધાઞ્જલિપુટો મદઃ ॥ ૪ ॥

વિનયેન સમાયુક્તં મદં દૃષ્ટ્વા સ ભાર્ગવઃ ।

કાવ્યસ્તં માનયામાસ ક્રુતઃ કોડસિ વદસ્વ મામ્ ॥ ૫ ॥

તતઃ સ હર્ષિતો ભૂત્વા જગાદ મુનિસત્તમમ્ ।

અવનાચ્ય સમુત્પન્નં ભાર્ગવં વિદ્ધિ માં મુને ॥ ૬ ॥

તવ ભ્રાતૃસુતોડહં વૈ શરણં ત્વામુપાગતઃ ।

શિષ્યં માં કુરુ યોગીશ યેનાડહં માનિતો ભુવિ ॥ ૭ ॥

બ્રહ્માણ્ડસ્ય મહદ્રાજ્યં કર્તુમિચ્છામિ ભાર્ગવ ।

મદોડહં મદરૂપેણ જૈષ્યામિ ત્વત્પ્રસાદતઃ ॥ ૮ ॥

ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા નાતિહૃદ્યેન ચેતસા ।

મદં તં શિષ્યભાવેન જગ્રાહ મુનિસત્તમઃ ॥ ૯ ॥

શક્તિમન્ત્રં દદૌ તસ્મૈ કવિઃ સર્વાર્થકોવિદઃ ।

એકાક્ષરવિધાનેન સહિતં ભાર્ગવાગ્રણીઃ ॥ ૧૦ ॥

સ યયૌ તં નમસ્કૃત્ય વનં તપસિ સંસ્થિતઃ ।

નિરાહારયુતો દૈત્યઃ શક્તિધ્યાનપરાયાણઃ ॥ ૧૧ ॥

તસ્ય દેહે સમુત્પન્નો વલ્મીકો બહુકાલતઃ ।

લતાતરુસમાયુક્તસ્તથાડપિ તપસિ સ્થિતઃ ॥ ૧૨ ॥

અસ્થિમાત્રાવશિષ્ટોડભૂદૃજપન્ મનુમાદરાત્ ।

ધ્યાનં સાડ્ગં ચકારાડસૌ સ્થિરચિત્તેન તાપસઃ ॥ ૧૩ ॥

દિવ્યવર્ષસહસ્રાણિ પચ્ય વૈ તપતઃ કિલ ।

ગતાનિ દૈત્યરાજેન્દ્રાતુરં સર્વં તદાડભવત્ ॥ ૧૪ ॥

તતઃ શક્તિર્યયૌ તસ્યાડશ્રમે ભક્તિપ્રભાવિતા ।

સિંહારૂઢા મહાભાગા શક્તિભિઃ સંવૃતા પરા ॥ ૧૫ ॥

પુરુષાકૃતિસંસ્થા તુ તદધીનાશ્ચરન્તિ તાઃ ।

પુરતો ભક્તિસંયુક્તાઃ પ્રકૃતીનાં મહાબલાઃ ॥ ૧૬ ॥

બોધયામાસ સા શક્તિરાદિમાયા મદં તતઃ ।

સ્વભક્તં તાપસં નૈવ સ બુબોધ મદાસુરઃ ॥ ૧૭ ॥

ततस्तथा जलेनैव मार्षिताङ्गो मलामदः ।
सावधानोऽभवत्तत्र दृष्ट्वा शक्तिं समुत्थितः ॥ १८ ॥

तां प्रणम्य मलामक्त्याऽपूजयन् लक्ष्मिसंयुतः ।
कृत्वा करपुटे देवीं तुष्टाव य यथामति ॥ १९ ॥
मद उवाच ।

नमामि त्वां मलामाये सर्वशक्तिसमन्विताम् ।
त्वदाधारमिदं सर्वं शक्तियुक्तं प्रवर्तते ॥ २० ॥

अनादिमप्रमेयां त्वां न जानन्ति मर्षयः ।
वेदान्तवेद्यरूपां वै नमामि परमेश्वरीम् ॥ २१ ॥

नानाभेदकरीं देवीं नानाभेदविवर्जिताम् ।
भेदाभेदमयीं त्वाऽलं नमामि सकलेश्वरीम् ॥ २२ ॥

पार्वतीं दक्षपुत्रीं च डिमायलसुतां तथा ।
समुद्रतनयां लक्ष्मीं सावित्रीं त्वां नमाम्यहम् ॥ २३ ॥

त्वां स्वाहां त्वां स्वधां यैव वषट्कारात्मिकां शिवाम् ।
बुद्धिरूपां देवमयीं ज्ञानरूपां नमाम्यहम् ॥ २४ ॥

सिद्धिदां सर्वकार्येषु सिद्धिरूपां तपस्विनीम् ।
योगिनीं योगदात्रीं वै योगेशीं त्वां नमाम्यहम् ॥ २५ ॥

(Page पं. २ अ. ४४ पान ८४)

त्वां स्तोतुं न समर्था ये मुनयो वेदवादिनः ।
देवाः स्कन्दश्च शेषश्च तत्राऽलं स्तौमि किं पराम् ॥ २६ ॥

धन्यो मे पितरौ ज्ञानं तपो विद्यादिकं च यत् ।
यत्तवाङ्घ्रियुगं दृष्टं सर्वदुःखविमोचनम् ॥ २७ ॥

ऋत्युक्त्वा संस्थितस्तूष्णीं भावेन स मदासुरः ।
तमुवाच मलाशक्तिर्भक्तिभावेन यन्त्रिता ॥ २८ ॥

शक्तिरुवाच ।
त्वया कृतमिदं स्तोत्रं मम प्रीतिविवर्धनम् ।
भविष्यति मलाभाग सर्वकामकृत्वप्रदम् ॥ २९ ॥

धर्मार्थकाममोक्षाणां साधनं प्रभविष्यति ।

पठतां शृण्वतां सर्वं सुभदं च मडासुर ॥ ३० ॥
 वरान् वरय दास्यामि त्वया स्तोत्रेण तोषिता ।
 तपसोग्रेण दैत्येन्द्र दुर्लभान् मनसि स्थितान् ॥ ३१ ॥
 गृत्समद उवाच ।
 देव्या वचनमाकर्ण्य उषितः स मदासुरः ।
 तां प्रणम्य जगादाऽथ वरान् परसुदुर्लभान् ॥ ३२ ॥
 मदासुर उवाच ।
 यद्वि देवि प्रसन्ना त्वं यद्वि देया वराः पराः ।
 तर्हि मे मरणं कुत्र न भवेत्त्वं तथा कुरु ॥ ३३ ॥
 देहि मे सकलं राज्यं त्रैलोक्यस्य जगन्मयि ।
 यद्यद्विच्छामि तत्तद्वै प्रसिद्ध्यतु सदाशिवे ॥ ३४ ॥
 त्वं च प्रकृतिरूपा वै त्वत्तः सर्वं समुद्भवम् ।
 पञ्चधा तन्ममाधीनं जननि त्वं सदा कुरु ॥ ३५ ॥
 ततस्तं जगदम्भा सोवाय विस्मितमानसा ।
 यदुत्पन्नं मडादैत्य तस्मात्ते मरणं न हि ॥ ३६ ॥
 पञ्चधा यद्विभक्तं तत्तवाधीनं भविष्यति ।
 यद्यद्विच्छसि तत्तद्वै सकलं सर्वदा भवेत् ॥ ३७ ॥
 आरोग्यमयलं राज्यं ब्रह्माण्डस्य भविष्यति ।
 न समस्ते च दैत्येन्द्र युद्धे कश्चिद्भवेदपि ॥ ३८ ॥
 धृत्युक्तवान्तर्दधे देवी जगन्माताऽसुरेश्वर ।
 मदश्च उषितोऽत्यन्तं स्वगृहं प्रत्यपद्यत ॥ ३९ ॥
 प्रमादासुरकन्यां वै सालसां रूपाशालिनीम् ।
 उपयेमे विधानेन दैत्यैः सम्मानितो भृशम् ॥ ४० ॥
 विलासदं ततस्तेन नगरं वासितं बभौ ।
 तत्राययुश्च वासार्थं दिग्भ्यो दैत्या मडासुराः ॥ ४१ ॥
 अमात्यास्तस्य यत्वारः सञ्जाता लोकाविश्रुताः ।
 भाषास्त्रिपुरनामा वै तारकः शङ्खसंज्ञकः ॥ ४२ ॥
 दैत्यैस्तत्र समानीतः कविः परमयोगवित् ।

ब्राह्मणैः सड तं राजये सिषेय स मदासुरम् ॥ ४३ ॥

दैत्यानां राक्षसानां यासुराणां पतिरादरात् ।

जातो मदासुरस्तत्र उर्षिता दैत्यपा बभुः ॥ ४४ ॥

पुत्रास्त्रयः समुत्पन्नाः सालसायां मदासुरात् ।

विलासी लोलुपश्चैव धनप्रिय इति स्मृताः ॥ ४५ ॥

अेवं राजयं चकाराऽसौ दैत्यानामसुरेश्वरः ।

गर्वेण तेन वा को वै न दध्रे बलसंयुतः ॥ ४६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाष्ये अेकदन्तयरिते मदासुरस्य राजयाभिषेको नाम यतुश्चत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २४४

(Page पं. २ अ. ४५ पान ६५)

२.४५ मदासुरस्वर्गविजयो नाम पञ्चयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

ततः कदाचिदैत्येन्द्रैर्बोधितोऽभून् मदासुरः ।

विजयाय समुद्युक्तस्त्रैलोक्यस्य मदान्वितः ॥ १ ॥

स शुक्रमुपसङ्गम्य तं प्राणम्य विशेषतः ।

सङ्गृह्य मुनिमुष्यं वै विजयायाऽकरोन् मतिम् ॥ २ ॥

नानादिग्ब्यः समायाता असुरा दैत्यपास्ततः ।

सत्रध्वास्त्वरमाणाश्च राक्षसाः प्रययुर्मदम् ॥ ३ ॥

यतुरङ्गबलैर्युक्तः सङ्ख्यातीतैर्मदासुरः ।

निर्ययौ दिग्जयार्थं स संस्तुतो बन्दिभिर्नृपः ॥ ४ ॥

दैत्याः केऽपि मडाघोरा निःसृतास्तत्पुरो बभुः ।

मेरुमन्दरसङ्घाशा यमाय भयदायकाः ॥ ५ ॥

नानाशस्त्रास्त्रसंयुक्ताः क्वयादिसमावृताः ।

नानावाहनगास्ते वै कम्पयन्तो वसुन्धराम् ॥ ६ ॥

केचित्पाषाणशस्ताश्च केचिद् वृक्षधरास्तथा ।

पर्वतस्य धराः केचिन् मडाबलपराङ्गमाः ॥ ७ ॥

नानाभयङ्गुराकारा बभुः सैन्ये समन्ततः ।
तदा संशयिताः सर्वे ब्रह्माण्डे लोकसङ्कुले ॥ ८ ॥
पृथिवीजयने सक्ता दैत्याः परमदारुणाः ।
आदौ तत्रासुरेशानमदासुरसुयोदिताः ॥ ९ ॥
केचित् कृत्वा मृता युद्धं केचित्तान् शरणं ययुः ।
राजनो भयसंयुक्ताः केचिन्न्यवनमाश्रिताः ॥ १० ॥
प्रलयं मेनिरे लोका भूमिस्थाः सर्वशस्तदा ।
दैत्या भूमण्डलं जित्वाऽभवन्स्ते उर्ध्वसंयुताः ॥ ११ ॥
साम्द्रीपवतीं पृथ्वीं जित्वा दैत्या मडासुराः ।
देवानां जयने बुद्धिं यङ्कुः परमदारुणाः ॥ १२ ॥
वायुवेगसमाः सर्वे गताः स्वर्गं क्षणार्धतः ।
वनानि ते बभञ्जुश्च देवोधानानि दैत्यप ॥ १३ ॥
देवैः संज्ञापितस्तत्र सुरेन्द्रः क्रोधसंयुतः ।
युद्धाय शस्त्रसंयुक्तैर्देवैर्वै तत्परोऽभवत् ॥ १४ ॥
बृहस्पतिं समागम्य प्रणानाम सुरेश्वरः ।
सुरेश्वरो द्विजेन्द्रेण मानितो भक्तिसंयुतः ॥ १५ ॥
तत षण्डं जगादाऽसौ मडाकान्तिर्बृहस्पतिः ।
शर्णा देवेन्द्र वाक्यं मे कालकर्मयुतं मडत् ॥ १६ ॥
शक्तेः स वरदानेन दुर्जयः स मदासुरः ।
अतः सर्वं परित्यज्य पलायध्वं सुरेश्वराः ॥ १७ ॥
अवेमुक्ते य ज्जुवेन पलायन्त य देवताः ।
बृहस्पतिसमायुक्तास्त्यज्त्वा स्वर्गादिकं भयात् ॥ १८ ॥
ततो मदासुरो ज्ञात्वा सर्वं देवविश्रितम् ।
दैत्यैर्युक्तः सुसंलुष्ट आथयावमरावतीम् ॥ १९ ॥
तत्रेन्द्रासनगो भूत्वा रराज स मदासुरः ।
सेव्यमानोऽप्सरोभिश्च गन्धर्वैर्गानतत्परैः ॥ २० ॥
विविधैर्दिव्यभोगैः स सेव्यमानोऽभरैस्तथा ।
बलदर्पसमायुक्तो दैत्यैर्नानाविधैर्भभौ ॥ २१ ॥

देवानां स पदेष्वेव स्थापयामास दैत्यपान् ।
 तारकाद्या मडावीर्याः संस्थिता बुभुजुः सुभम् ॥ २२ ॥
 ततस्तैः स विचार्यैव यथौ ब्रह्मपदं मडत् ।
 विधाता स्थानमुत्सृज्य डैलासं तद्भयाधयौ ॥ २३ ॥
 सत्यलोके सुराः सर्वे बभ्रुमुर्यत्र तत्र वै ।
 नानाभोगयुता दृष्टा रेजिरे मद्दसंयुताः ॥ २४ ॥
 विमानैर्वाड्यमानास्ते मनोवेगैः सुभप्रटैः ।
 कामगैश्च मडादैत्या मेनिरे कृतकृत्यताम् ॥ २५ ॥
 मदासुरस्तत्र राजा ब्रह्मासनसमाश्रितः ।
 मुदं लेभेऽसुरेशानैः संवृतः कालभीतिदैः ॥ २६ ॥
 (Page पं. २ अ. ४ पान ६६)
 ततस्तैः संवृतो दैत्यो यथौ वैकुण्ठमादरात् ।
 ज्ञात्वाऽऽगतं मडाङ्कुरे पलायत रमापतिः ॥ २७ ॥
 सोऽपि डैलासमगमद्विष्णुः स्वैः पार्श्वदैर्वृतः ।
 मदासुरो मडादृष्टो वैकुण्ठे संस्थितोऽभवत् ॥ २८ ॥
 नारायणसने संस्थो दैत्यराजैर्मडाभवैः ।
 संवृतः शुशुभेऽतीव नानाभोगसमन्वितः ॥ २९ ॥
 सुभं यानुपमं तत्र वैकुण्ठे विष्णुना कृतम् ।
 तदेव बुभुजे सोऽपि दैत्यैर्दृष्टैः समन्वितः ॥ ३० ॥
 विमानानि विचित्राणि देवोधानानि सर्वशः ।
 कल्पवृक्षयुतान्येते दैत्यपाः समभुञ्जत ॥ ३१ ॥
 ततस्तैः सडितो वीरः प्रतापी स मदासुरः ।
 डैलासं शङ्करस्थानं यथौ रणविधित्सया ॥ ३२ ॥
 शिवोऽपि स्वगणैर्युक्तो देवैर्विष्णवादिभिर्वृतः ।
 शङ्कितलोकं जगामाऽथ भयसङ्कुलितो मदात् ॥ ३३ ॥
 दैत्येश्वरो मडादैत्यैः डैलासे संस्थितोऽभवत् ।
 अतुलं सुभमत्यन्तं बुभुजे तैः समन्वितः ॥ ३४ ॥

શિવેન રચિતં પુણ્યં કૈલાસે કલ્પિતપ્રદમ્ ।
 નાનાશ્ચર્યયુતં હૃષ્ટો દૈત્યસ્તદ્ભુજે બલાત્ ॥ ૩૫ ॥
 મોહિતો ભોગભાવેન ધન્યં ચૈવ મદાસુરઃ ।
 મેને સ્વં સર્વદનુજૈસ્ત્રિપુરપ્રમુખૈઃ ખલૈઃ ॥ ૩૬ ॥
 દેવાઃ સર્વે યયુઃ શક્તોર્લોકં તદ્ભયસકુલાઃ ।
 શક્તિસ્તાન્ ગણસંયુક્તાન્ સમાશ્વાસ્ય સ્થિતાઽભવત્ ॥ ૩૭ ॥

શિવાદીનાદિમાયા સા જગાદ વદતાં વરા ।
 જગતશ્ચ જગન્માતા સૃષ્ટિસ્થિત્યન્તકારિણી ॥ ૩૮ ॥

આદિશક્તિરુવાચ ।
 મા ભયં દેવદેવેશાઃ કુરુધ્વં મમ સન્નિધૌ ।
 તિષ્ઠતાઽત્ર ન દૈત્યોઽયં કદાપિ ત્વાગમિષ્યતિ ॥ ૩૯ ॥

મદીયવરદાનેન ગર્વયુક્તો બભૂવ હ ।
 મદાસુરો મહાભાગો વયો મમ કરિષ્યતિ ॥ ૪૦ ॥

આગમિષ્યતિ દૈત્યશ્ચેત્તદા માં પૂજયિષ્યતિ ।
 મદીયમવમાનં વૈ ન કરિષ્યતિ દેવપઃ ॥ ૪૧ ॥

કદાચિત્તેન ગર્વેણ મમલોકનિવાસિનઃ ।
 પીડિતાશ્ચેત્ ક્ષણં સદ્યો હનિષ્યામિ ન સંશયઃ ॥ ૪૨ ॥

એવમાશ્વાસિતા દેવાઃ શક્ત્યા તે તત્ર સંસ્થિતાઃ ।
 ભયં ત્યક્ત્વા ચ દૈત્યેભ્યો દુઃખયુક્તા મહાસુર ॥ ૪૩ ॥

॥ ઐ તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
 દ્વિતીયે ખાણ્ડે એકદન્તચરિતે મદાસુરસ્વર્ગવિજયો નામ પચ્ચયત્વાર્શિશોડધ્યાયઃ ॥ ૨.૪૫
 (Page ખં. ૨ અ. ૪૬ પાન ૯૭)

૨.૪૬ તારકાસુરસામવાર્ણનં નામ ષટ્ચત્વાર્શિશોડધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

ગૃત્સમદ ઉવાચ ।
 કૈલાસે દૈત્યપૈર્યુક્તઃ સંસ્થિતોઽભૂન મદાસુરઃ ।
 ક્રિયત્કાલં પ્રભુઞ્જાનો ભોગાન્ પરમદુર્લભાન્ ॥ ૧ ॥

गते डियति डाले य त्रिपुराधास्तमभ्रुवन् ।
 देवानां छेदने दृष्टाः संसक्ता मदसंयुताः ॥ २ ॥
 त्रिपुराधा उच्युः ।
 शृणु राजन् मडाभाग मदासुर डितं वयः ।
 देवाः शम्भुमुभाः सर्वे शक्तिडोकं गता भभुः ॥ ३ ॥
 तत्र शक्त्या विशेषेण मानिताः सुरसत्तमाः ।
 भयडीनाः सुभे सक्ता बुभुजुर्विविधं सुभम् ॥ ४ ॥
 अस्माकं शत्रवः सर्वे देवा दैत्य मताः सदा ।
 दैत्यानां डदने सक्ताः समर्थाश्चेन्न संशयः ॥ ५ ॥
 डिरण्याक्षादयः सर्वे सूडिता देवपैः पुरा ।
 छिद्रदर्शनसंयुक्तैरस्माकं तैर्विशेषतः ॥ ६ ॥
 सर्वत्र ध्यातिमत्यन्तं जानन्ति सकला जनाः ।
 देवानां वैरिभावं य परस्यरवधे रतम् ॥ ७ ॥
 अस्माकं शक्तिरत्यन्तं वैरिभावे प्रवर्तिता ।
 मान्या तदपि दैत्येन्द्र देवानां सा डिते रता ॥ ८ ॥
 अतः शक्तिपुरे स्वामिन् गमिष्यामो न संशयः ।
 डनिष्यामोऽमरान् सर्वान् वैरिभावं समाश्रितान् ॥ ९ ॥
 दैत्यानां वयनं श्रुत्वा प्रतापी स मदासुरः ।
 उवाच तान् मडादैत्यो विनयेन समन्वितः ॥ १० ॥
 मदासुर उवाच ।
 शृणुध्वं त्रिपुराधा मे वयनं डितकारकम् ।
 शक्तिप्रसादसम्भूतमैश्वर्यं सकलं य मे ॥ ११ ॥
 छष्टा देवी मदीया सा तां भजामि विशेषतः ।
 अतस्तस्या डितं मान्यं डर्तव्यं सकलैः सदा ॥ १२ ॥
 तां य देवा ययुः सर्वे शरणां नात्र संशयः ।
 मदीयदासभावेन यन्त्रिता शक्तिरादरात् ॥ १३ ॥
 देवानां पक्षपातेन सड तैर्नागताऽभवत् ।
 अस्माकं तु वधार्थाय मडाभाया य दानवाः ॥ १४ ॥

अतः प्रभजने तस्या आसक्ता ये भवन्ति वै ।
 ते सम्मान्या मया नित्यं मा वैरं कुरुताऽसुराः ॥ १५ ॥
 मदासुरवयः श्रुत्वा दैत्यपास्तं पुनर्जगुः ।
 ङोधयुक्ता मदोत्सिक्ता देवानां तु वधे रताः ॥ १६ ॥
 दैत्येशा ङयुः ।
 मदासुर शृणु स्वामिन् पुरावृत्तं कथानकम् ।
 ङिरण्यकशिपुः प्रोक्तो ब्रह्मलब्धवरो मढान् ॥ १७ ॥
 अभवन् बडवश्चान्ये दैत्येशा देवशत्रवः ।
 देवपक्षाश्रयं सर्वे त्यक्त्वा स्वं धर्ममाश्रिताः ॥ १८ ॥
 कश्यपस्य सुतौ यैव तावुभौ देवसंश्रयम् ।
 त्यक्त्वा तु देवसंढारे दैत्येशौ तत्परौ पुरा ॥ १९ ॥
 अतस्त्वयाऽपि कर्तव्यं देवानां मूलनाशनम् ।
 असुराश्च सुराः प्रोक्ता वेदेऽपि य विरोधिन् ॥ २० ॥
 शक्तिढोकं गमिष्याढो भक्तिर्युक्ता वयं प्रढो ।
 देवास्तात्रिर्दलिष्यामः ढलु शक्तेः प्रसन्निधौ ॥ २१ ॥
 यद्वि शक्तिर्ढलाढायाऽस्ढाकं पक्षं समाश्रिता ।
 तदा तां पूजयिष्यामः कुलदैवतढादरात् ॥ २२ ॥
 अढ्यथा योधयिष्याढो वयं शक्त्वा न संशयः ।
 शत्रुपक्षाश्रितां ङ्नात्वा नाऽत्र दोषः प्रवर्तते ॥ २३ ॥
 दैत्येशानां वयः श्रुत्वा दुर्ढतिः स मदासुरः ।
 तथेति सत्यढत्यन्तं ढानथाढास दैत्यपः ॥ २४ ॥
 तदैव दैत्यसंयुक्तो यथौ ढोकं मदासुरः ।
 शक्तेश्च सन्निधौ दूढं प्रेषयाढास दुर्ढतिः ॥ २५ ॥
 (Page ढं. २ अ. ४६ ढान ९८)
 तारकं प्रजगादाऽसौ गच्छ देवीं मढाढल ।
 सामयुक्तं वदाऽऽशु त्वं मढाढायां मढासुर ॥ २६ ॥
 तं प्राणढ्य यथौ वेगाच्छक्तेः सन्निधिढादरात् ।
 तारको ढानितस्तेस्तु देवैः ढरढदारुणः ॥ २७ ॥

नत्वा शक्तिं मडामायां कृताञ्जलिपुटोऽसुरः ।
 तारकस्तामुवायाऽथ सामयुक्तं वयः ढलः ॥ २१ ॥
 तारकासुर उवाच ।
 शृणु शक्ते मडामाये आगतः स मदासुरः ।
 दर्शनार्थं य ते मातस्तेनाऽडं प्रेषितोऽधुना ॥ २२ ॥
 तेनोदितं य शक्ते त्वं वयनं शृणु मानदे ।
 भक्तेन भक्तिसंयुक्तं भावज्ञे जगदम्बिके ॥ ३० ॥
 अस्माकं कुलदेवी तु त्वमेवात्र न संशयः ।
 असुरा ङि वयं सर्वे त्वदीयाः सेवका मताः ॥ ३१ ॥
 यत्राऽसुरा विराजन्ति सुरास्तत्र ङतप्रभाः ।
 भवन्ति नात्र सन्देशः स्वभावाच्छत्रवो मताः ॥ ३२ ॥
 अतो देवान् समुत्सृज्य तिष्ठ त्वं पूजिताऽसुरैः ।
 अस्माकं शत्रवो देवास्त्वदीयाः शत्रवो मताः ॥ ३३ ॥
 प्रणामन्तो वयं यावत्तावद्देवनिर्कृन्तनम् ।
 करिष्यामो न सन्देशस्तस्मान् मातस्त्यजाऽऽशु तान् ॥ ३४ ॥
 अेकं पक्षं समाश्रित्य तिष्ठ त्वं जगदम्बिके ।
 असुराणां सुराणां वा पूजिता सततं परे ॥ ३५ ॥
 ङत्येवं कथितं देवि मदस्य वयनं मया ।
 कुरु त्वं भक्तराजस्य ढालनं परमादरात् ॥ ३६ ॥
 गृत्समद उवाच ।
 मदस्य वयनं कूरं तारकेण प्रकाशितम् ।
 तच्छ्रुत्वा कुपिता देवी तं जगाद मडासुरम् ॥ ३७ ॥
 शक्तिरुवाच ।
 मदीयं जगदम्बेति नाम वेदे प्रकाशितम् ।
 डेन मार्गोऽण दैत्येश पक्षमेकं समाश्रये ॥ ३८ ॥
 यथा देवास्तथा दैत्या मान्या मे नात्र संशयः ।
 देवैर्दैत्यैश्च कर्तव्यः स्वस्वधर्मो मडासुर ॥ ३९ ॥
 ढाताले राजयमानन्दादैत्यैः कर्तव्यमञ्जसा ।

स्वर्गेषु सर्वदा देवैः कर्तव्यं स्वस्वभावजम् ॥ ४० ॥

विपरीते उनिष्यामि कुद्धाऽऽहं नात्र संशयः ।

अतो दैत्यैः प्रगन्तव्यं पाताले वै मदाज्ञया ॥ ४१ ॥

शक्तेर्वयनमाकार्यं कुद्धः सोऽपि मडासुरः ।

उवाच तां मडाशक्तिं भयं त्यक्त्वा प्रभावतः ॥ ४२ ॥

तारक उवाच ।

मा गर्वं कुरु शक्ते त्वं शत्रुपक्षसमाश्रिते ।

तपसा वयमुत्कृष्टा जाताः स्वस्य न संशयः ॥ ४३ ॥

कर्मणा त्वं प्रसृजसि जगन्ति जगदम्बिके ।

कर्माधीनमिदं सर्वं तत्र त्वं किं करिष्यसि ॥ ४४ ॥

कर्मणा दैत्यराजश्च प्रतापी स मदासुरः ।

ब्रह्माण्डाधिपतिर्भूत्वा देवान् सर्वान् उनिष्यति ॥ ४५ ॥

युद्धाय सज्ज त्वं देवि देवैःसह जगन्मयि ।

असुरैश्च मडाभागैर्गच्छामि मदसन्निधौ ॥ ४६ ॥

येवमुक्त्वा मडाशक्तिं तारकः क्रोधसंयुतः ।

जगाम शक्तिलोकाद्वै मददैत्यस्य सन्निधौ ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाष्ये अेकदन्तयरिते तारकासुरसामवर्णनं नाम षट्त्रयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.४६

(Page पं. २ अ. ४७ पान ९९)

२.४७ ँन्द्रतारकसमागमो नाम समयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

आगतं तारकं दृष्ट्वा उर्षितः स मदासुरः ।

दैत्यैः सह मडासाधो प्रह्वन्नश्चाभवत् प्लवः ॥ १ ॥

मदासुरं प्रणम्याऽसौ कथयामास तारकः ।

वृत्तान्तं देवपक्षे य संश्रितं कुलदैवतम् ॥ २ ॥

तच्छ्रुत्वा मधपो दैत्यः प्रतापी स मदासुरः ।

ऋधयुक्तोऽभवत्तत्र देवान् उन्तुं समुद्यतः ॥ ३ ॥
 सन्नद्धैर्दैत्यैः सर्वैः सन्नद्धश्च मदासुरः ।
 शक्तिलोकं जगामाऽथ मडाकाल एवाऽऽबभौ ॥ ४ ॥
 पुरःप्रान्ते स्थितान् शक्तोर्गणान् परमविश्रुतान् ।
 ताञ्जघ्नुश्च मडादैत्याः शस्त्रैः परमदारुणैः ॥ ५ ॥
 छिन्नाङ्गास्ते पलायन्त गताः स्वनगरेऽभवन् ।
 वृत्तान्तं कथयामासुर्दैत्यानामागमात्मकम् ॥ ६ ॥
 श्रुत्वा तत्र मडाशक्तिर्दिवैः सर्वैर्मडाबलैः ।
 शङ्करादिभिर-वीता ययौ सङ्ग्राममाऽलम् ॥ ७ ॥
 सिंहादुढा यतुर्बाहुः भङ्गयर्मघरा बभौ ।
 धनुर्बाणधरा ऋधान्नाशक्तिसमन्विता ॥ ८ ॥
 वामाङ्गाच्छ्रीः समुत्पन्ना सावित्री दक्षिणाङ्गतः ।
 वृध्यात् पुरतः संज्ञा तासां सैन्यं पृथग्बभौ ॥ ९ ॥
 विष्णुशङ्करमुष्याश्च सन्नद्धा वाङ्मे स्थिताः ।
 स्वस्वसैन्येन संयुक्ता बभुः कालसमाः पुरः ॥ १० ॥
 एत्यादिशक्तिभिः शक्तैर्दिवैर्वै संयुतं मडत् ।
 सैन्यं दैत्येन्द्रमुष्यैस्तेर्दृष्टं परमदारुणम् ॥ ११ ॥
 ततो दैत्यैश्च शस्त्रौघैस्ताडितं सडसा बलात् ।
 शक्तिसैन्यं मडाघोरं ऋधयुक्तं बभूव च ॥ १२ ॥
 शक्त्या सम्प्रेषिता देवा युयुधू रणामाऽले ।
 कालिकाद्या मडायुद्धे शक्तयः कुपिता बृशम् ॥ १३ ॥
 अकस्मान्मिलिते सैन्ये परस्परजयैषिणी ।
 दैत्यानां यैव देवानां मरणो कृतनिश्चये ॥ १४ ॥
 सैन्यानां रजसा तत्र वृत्तं ज्ञानं समन्ततः ।
 न प्रकाशो रवेरासीत् स्वपरज्ञानकारकः ॥ १५ ॥
 उेषितैः क्षेपितैस्तत्र भृङ्गितै रथनेमिभिः ।
 वादित्राणां मडाशब्देर्नाऽद्युक्ता दिशोऽभवन् ॥ १६ ॥

शङ्खनादैः सिंलनादैर्नानानादैश्च दैत्यप ।
 बधिरा षव योधास्ते सञ्जता राणामूर्धनि ॥ १७ ॥
 शस्त्रैरस्त्रैरनेकैश्च परिजघ्नुः समन्ततः ।
 द्रुमैः पर्वताभाइडैश्च स्वान् परान् युद्धदुर्मदाः ॥ १८ ॥
 मृताः केचित् क्षताः केचित् केचिच्छस्त्रधरा बभूवुः ।
 निजघ्नुः परवीरांस्ते स्वबलेन मडाबलाः ॥ १९ ॥
 भग्ने शस्त्रे समग्ने ते मल्लयुद्धपरायणाः ।
 युयुधुः क्रोधसंयुक्ताः शस्त्रहीनास्तथाऽपरे ॥ २० ॥
 कबन्धा युयुधुस्तत्र शस्त्रहस्ता मडाबलाः ।
 स्वान् परानपि जघ्नुस्ते स्वपरज्ञानवर्जिताः ॥ २१ ॥
 भार्गोर्भाणान् समाक्षुब्धा विजघ्नुश्च परस्परम् ।
 भद्रुगैः भद्रुगांस्तथा यान्ये गदाभिश्च गदा भृशम् ॥ २२ ॥
 तोमरैश्च मडावीराः पर्शुभिस्तु तथाऽपरे ।
 भिन्दिपालैश्च पाशैश्च परिजघ्नुः परस्परम् ॥ २३ ॥
 रथाडुढा गजाडुढैर्गजाडुढाः पदातिभिः ।
 अश्वाडुढैस्तथाऽन्येऽपि युयुधुर्जातसम्भ्रमाः ॥ २४ ॥
 तुमुलं दैत्यदेवानां युद्धं तत्र प्रवर्तितम् ।
 उभयोर्नाशकं धीरे वक्तुं नैव प्रशक्यते ॥ २५ ॥
 प्रवालबहुलै रक्तै रजः सम्प्लावितं मडत् ।
 प्रकाशस्तत्र सञ्जातः स्वपरज्ञानकारकः ॥ २६ ॥
 (Page भं. २ अ. ४७ पान १००)
 प्रबोध्य केचिदैत्यांस्तान सुरा जघ्नुर्मडाबलाः ।
 असुराश्च सुरांस्तद्गन् मडाक्रोधसमन्विताः ॥ २७ ॥
 शक्तयः कुपितास्तत्र दैत्यांश्चैव प्रजडिरे ।
 शस्त्रास्त्रैर्विविधैः सर्वाः पिपिषुश्चासुरेश्वरान् ॥ २८ ॥
 दैत्याः प्रकुपिता अन्ये शस्त्रास्त्रैर्दिवमण्डलम् ।
 छिन्नं भिन्नमिमे यक्षुः क्रोधयुक्ता मडाबलाः ॥ २९ ॥
 मेरुशीतायलप्रभ्या दैत्या देवाः स्थिता बभूवुः ।

बेलुर्न य पदं तत्र परस्परवधे रताः ॥ ३० ॥

अभवन् शोषितौघानां मडानधः समन्ततः ।

देवदैत्यशरीरेभ्यः प्रसूताश्च सडस्रशः ॥ ३१ ॥

मेढोमांसमडापङ्कः प्रपेतुर्धरणीतले ।

देवाश्च शतशो दैत्या गतप्राणा रणेऽसुर ॥ ३२ ॥

मांसं कर्दमरूपेण यत्र तत्र स्थितं रणे ।

मृतानां न य सङ्ख्याऽऽसीन् मार्गरोधनकारिणाम् ॥ ३३ ॥

असृक्प्रवाडजस्तत्र पूरः सन्दृशे जनैः ।

जलौघे षव दैत्येन्द्र मडामोडप्रवर्धनः ॥ ३४ ॥

मृतैर्गजैस्तथा भञ्जै रथैर्वाजिभिरेव य ।

नानापशुगणैरुष्ट्रैः पक्षिभिर्दुर्गमं कृतम् ॥ ३५ ॥

मुमूर्षवस्तत्र पेतुर्मृताः केचिच्च ढाण्डिताः ।

तदपि ङोघसंयुक्ताः प्रयत्नं यङ्कुरादृताः ॥ ३६ ॥

अेवं दश दिनान्येव दिवारात्रं मडारणम् ।

अभवत् समये तस्मिन् देवदैत्यसमुद्भवम् ॥ ३७ ॥

पलायनपरा देवास्ततो जाता मडारणे ।

दशदिक्षु भयोद्भिन्नाः पलायन्ताऽसुरेश्वर ॥ ३८ ॥

तद् दृष्ट्वा परमाश्चर्यं वज्रभृद्वैवर्षितः ।

सङ्ग्राममकरोद्दोरं दैत्यानाशकरं परम् ॥ ३९ ॥

वज्रपातेनासुरान् स यूर्णयामास वेगतः ।

देवेन्द्रो विविधैरन्यैर्यमाधा आयुधैस्तथा ॥ ४० ॥

मृता दैत्याणाः केचित् भृशं केचिच्च मूर्च्छिताः ।

मुमूर्षवः परे तत्र कृता वै वज्रिणाऽभवन् ॥ ४१ ॥

शक्त्यादिशस्त्रपातेन वह्नियन्द्रयमादयः ।

असुरान् मारयामासुः ङोघयुक्ताः सुरेश्वराः ॥ ४२ ॥

ततो भञ्जं अवं सर्वं दैत्यानां भयसङ्कुलम् ।

दुद्राव दिक्षु सर्वासु त्रातारं नाभ्यपद्यत ॥ ४३ ॥

તતઃ સંહર્ષિતા દેવાસ્તથા દેવગણાઃ પરે ।
જયશક્તે મહામાયેઽવદંસ્તે જય સર્વદા ॥ ૪૪ ॥

તતઃ ક્રોધસમાયુક્તસ્તારકો દૈત્યપૈર્વૃતઃ ।
આયયૌ ક્રોધદીપ્ત્વો યોદ્ધુઃ શકેણ વીર્યવાન્ ॥ ૪૫ ॥

આગત્ય રણભૂમિ સ તમુવાચ પુરન્દરમ્ ।
ગર્વયુક્તં મહોગ્રં ચ મોહિતો મદસંયુતઃ ॥ ૪૬ ॥

તારક ઉવાચ ।
કિં ત્વં યુધ્યસિ દેવેન્દ્ર દૈત્યપૈઃ પરમાદૃતૈઃ ।
મયા યુક્તૈકબાણેન ન સમોઽસિ સુરાધિપ ॥ ૪૭ ॥

બલેન યદિ સંયુક્તસ્તદા કિમમરાવતીમ્ ।
ત્યક્તવાન્ વદ મે વાક્યં વૃથા મૃત્યુમવાપ્સ્યસિ ॥ ૪૮ ॥

ઇતિ તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા સુરેન્દ્રસ્તમુવાચ હ ।
ક્રોધસંરક્તચક્ષુર્ભિર્ભક્ષ્યન્નિવ દાનવાન્ ॥ ૪૯ ॥

ઇન્દ્ર ઉવાચ ।
તારક ત્વં વલ્ગસિ કિં પશ્ય મે પૌરુષં મહત્ ।
આસુરં પ્રહરિષ્યામિ સૈન્યં તે પશ્યતો મહત્ ॥ ૫૦ ॥

પશ્ચાત્વાં ચ ક્રમેણાઽહં મદં સબલવાહનમ્ ।
હત્વાઽભિવાદ્ય શક્તિં ચ ગમિષ્યામ્યમરાવતીમ્ ॥ ૫૧ ॥

(Page ખં. ૨ અ. ૪૮ પાન ૧૦૧)
આદૌ શક્તિવિહીનોઽહં કિં કરોમિ પરાક્રમમ્ ।
અધુના શક્તિસંયુક્તઃ કદનં તે કરોમ્યહમ્ ॥ ૫૨ ॥

કિં બહૂક્તેન દૈત્યેન્દ્ર દર્શય સ્વપરાક્રમમ્ ।
નોચેદ્રચ્છસ્વ પાતાલં મિથ્યા વલ્ગસિ કિં વચઃ ॥ ૫૩ ॥

॥ ઐં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે
દ્વિતીયે ખાણ્ડે એકદન્તચરિતે ઇન્દ્રતારકસમાગમો નામ સપ્તત્વાર્ણિશોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૪૭

२.४८ छन्द्रपराजयो नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

अेवं गदित्वा देवेन्द्रो दैत्येन्द्रं क्रोधसंयुतम् ।

तारकं शरवर्षेण वर्षं रणमण्डले ॥ १ ॥

अेकस्मान् मन्त्रिताद्वाणादनन्तैर्निसृतैः शरैः ।

अभूवुर्दैत्यसङ्घाताः पीडितास्तैः समन्ततः ॥ २ ॥

ततो दैत्यः स दैत्येशाः प्रधानप्रमुखाः स्थिताः ।

शरवर्षाणि सर्वत्र यङ्कुः परमदारुणाः ॥ ३ ॥

तैर्बाणैर्दिवसैन्यानां उता वीरा अनेकशः ।

छिन्नाङ्गाः पतितास्तत्र रुधिरौघप्रवर्षिणः ॥ ४ ॥

यत्र तत्र पलायन्त देवा भयसमाकुलाः ।

त्रातारं नाभ्यपद्यन्त प्रलयेषु यथा प्रजाः ॥ ५ ॥

तेषां तल्लर्म दृष्ट्वा ते ववृषुः सुरपा शरान् ।

अग्निधर्मदयस्तत्र कालमृत्युपमान दृढान् ॥ ६ ॥

तैराहतं अवं पूर्णं दैत्यानां यत्र तत्र ते ।

मृता मुमूर्षवः सर्वे अभूवु राक्षसा मृधे ॥ ७ ॥

ततोऽतिकुपितो दैत्यस्तारकोऽतिभयानकः ।

निष्कास्य सुदृढं बाणं मोययामास दारुणम् ॥ ८ ॥

आकर्णं धनुराकृष्य दीप्तो बाणो सुरेश्वर ।

छन्द्रस्य सङ्घसागत्य हृदि सम्पतितोऽभवत् ॥ ९ ॥

तेन सम्पीडितो देवो मूर्च्छितो देवनायकः ।

मुडूर्तात् सावधानोऽभूद्रजं उस्ते समाददे ॥ १० ॥

वज्रेण ताडितोऽत्यन्तं तारको दैत्यपुङ्गवः ।

पतितः स धरापृष्ठे गतप्राण एवाऽभवत् ॥ ११ ॥

अेवं वरुणवन्ध्याद्यैर्वायुधर्मकुबेरकैः ।

उता दैत्या अनेके य पतिता मूर्च्छिता मृताः ॥ १२ ॥

डाडाकारश्च सर्वत्र दैत्यसैन्ये प्रवर्तितः ।
 पलायन्त य दिक्प्रान्ते त्रासिता देवनाथकैः ॥ १३ ॥
 ततः शुकेश ते सर्वे तारकाधा मडासुराः ।
 विद्यया सावधानाश्च कृता युद्धाय सज्जिताः ॥ १४ ॥
 अग्निमन्त्रसमायुक्तं भाणं धनुषि सन्दधे ।
 तारकः क्रोधसंयुक्तो दालकं स मुमोय उ ॥ १५ ॥
 पतितो देवसैन्ये य भाणस्तस्मान् मडाबलः ।
 निःसृतः पुरुषस्तत्र भक्षयामास वै सुरान् ॥ १६ ॥
 मेरुमन्दरसङ्काशो विद्ययार मडाबलः ।
 देवसैन्येषु दैत्येन्द्र प्रलयाग्निसमोऽदृढन् ॥ १७ ॥
 अग्निज्वालाश्च सर्वत्र समुद्भूता भयानकाः ।
 अदृढदेवसङ्घास्तान् वाहनैः सञ्चितान् मृधे ॥ १८ ॥
 डाडाकाररवा देवाः पलायनमकुर्वत ।
 (Page पं. २ अ. ४८ पान १०२)
 तत्रापि पुरुषोऽत्यन्तं भक्षयामास यामरान् ॥ १९ ॥
 ततः क्रोधसमायुक्तो मडेन्द्रो वारुणं मडत् ।
 अस्त्रं धनुषि सङ्गृह्य मृधे तत्याज दारुणम् ॥ २० ॥
 तस्माद्य जलधाराऽभूत् समन्तान्निःसृता बडु ।
 ववर्षुरतुलां वृष्टिं मेधाः सर्वत्र गर्जितैः ॥ २१ ॥
 जलौघेन मडावह्निः प्रशान्तः सडसा कृतः ।
 अस्त्रेण पुरुषः सोऽपि पतितो रणमूर्धनि ॥ २२ ॥
 ततो देवगणाः सर्वे सावधाना बभूवुरे ।
 दैत्या वृष्ट्या य वातेन पीडिता बलसंयुताः ॥ २३ ॥
 विद्युज्ज्वालाभिरत्यन्तं दग्धाः डेयिन् मडासुराः ।
 जलौघेन तथा डेयिद्वाडिताश्च सवाडनाः ॥ २४ ॥
 दैत्यानां प्रबलं सैन्यं पीडितं वारुणेन य ।
 डाडाकाररवा दैत्या ययुर्मृत्युं भयानकम् ॥ २५ ॥
 ततः स तारको दैत्यः क्रोधसंरक्तलोचनः ।

वाय्वस्त्रं तन्निवृत्त्यर्थं सन्धेऽतिभयानकम् ॥ २६ ॥

भुमोच धनुराङ्घ्र्य देवसैन्ये मडासुरः ।

तेन वारुणमस्त्रं य ग्रस्तं वै शान्तिमागमत् ॥ २७ ॥

वायुना प्रभलेनैव धूर्णिता देववाङ्मिनी ।

शुष्कपत्रसमा तत्र बभ्राम समराङ्गणे ॥ २८ ॥

ततः समागतो दैत्यस्तारकोऽतिभयानकः ।

भङ्गेन देवराजं तं जघानार्मषतो दृढम् ॥ २९ ॥

भङ्गाघातेन देवेन्द्रं पतितं मूर्च्छया भृशम् ।

सङ्गृह्य दैत्यराजस्तु तारकः स्वबलं ययौ ॥ ३० ॥

मदासुरस्य सान्निध्ये स्थापयामास देवपम् ।

भटेन मूर्च्छितो देवो बह्दः पाशैः समन्ततः ॥ ३१ ॥

ततो ङाङ्कृतं सर्वैः पलायत दिशो दश ।

सैन्यं देवगणानां वै विनाथं भयसङ्कुलम् ॥ ३२ ॥

यमं य सङ्साऽऽगत्य गद्यया लृष्टि विव्यथे ।

तारकः स मडामूर्च्छां जगाम प्रेतनायकः ॥ ३३ ॥

सङ्गृह्य स्वबले नीत्वा लृषितोऽभून् मडासुरः ।

अेवमग्निमुष्णः सर्वे धृतास्ते दैत्यनायकैः ॥ ३४ ॥

अनाथं देवसैन्यं तत् पलायत भयाङ्कुलम् ।

भृतं भग्नं य शस्त्रैः संलतं दैत्यैर्मडाबलैः ॥ ३५ ॥

अेवं निर्जित्य दैत्येन्द्रा जङ्घुर्नादसंयुताः ।

देवाः सर्वे भयोद्विग्नाः शरणां शङ्करं ययुः ॥ ३६ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भा३० अेकदन्तयरिते षन्द्रपराजयो नामाष्टयत्वारिंशोऽध्यायः ॥ २.४८

(Page पं. २ अ. ४८ पान १०३)

२.४८ शिवादिदेवपराजयो नामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

विष्णुना सङ्घितो देवैस्ततः सर्वैः सुसंवृतः ।
 गाणैः सुदाराणैस्तत्र यथौ शम्भू रणस्थलम् ॥ १ ॥
 समागतं शिवं ज्ञात्वा तारकः क्रोधसंयुतः ।
 उवाच तं मडादेवं गर्वयुक्तेन येतसा ॥ २ ॥
 तारक उवाच ।
 किमागतोऽसि सङ्ग्रामे मदेन त्वं सदाशिव ।
 सिंहेन शशको युद्धं किं कश्चिन्ति मां वद ॥ ३ ॥
 मदासुरस्य दासोऽहं त्वां हनिष्यामि निश्चितम् ।
 संडारकारिणं सद्यो मडासंडारकारकः ॥ ४ ॥
 वयः श्रुत्वा त्रिशूलेन तारकः शम्भुना हतः ।
 स मृतस्तत्क्षणाद्दैत्यः पतितो भग्नवृक्षवत् ॥ ५ ॥
 ततश्चक्रेण देवेशः केशवो दैत्यनायकान् ।
 मारयामास सङ्कुब्धः सकलान्यत्र तत्र य ॥ ६ ॥
 ततोऽतिभयसंयुक्ताः पलायन्त द्विशो दश ।
 दत्याः प्राणपरीप्सार्थं डाडाकारकरा भृशम् ॥ ७ ॥
 देवैस्तत्र धृता दैत्या मृतास्तारकमुष्यकाः ।
 शुक्रस्य तु भयाच्छ्रेष्ठास्त्यक्तास्ते विवरे स्थिताः ॥ ८ ॥
 देवेशानां च दैत्येशा दृष्ट्वाऽतीवपराक्रमम् ।
 आणस्त्रिपुरशङ्भौ य ससैन्या आययुर्मृषि ॥ ९ ॥
 कोलाहलं प्रकुर्वाणाः शङ्भशब्दैः समन्ततः ।
 ववृषुः शास्त्रधाराम्बिर्वर्षाकाले यथा घनाः ॥ १० ॥
 ततः परस्परं युद्धं नियतं सम्भूवूव ह ।
 देवानां चैव दैत्यानां विनाशकरमद्भुतम् ॥ ११ ॥
 आणः सूर्यं यथौ कुब्धः शङ्भो विष्णुं मडाभलः ।
 रुद्रं च त्रिपुरो वेगात् परसैन्यनिर्बलः ॥ १२ ॥
 अन्ये च शतशस्तत्र दैत्या देवान् समाययुः ।
 गदितुं न भवेच्छक्यं अहुत्वाद्युद्धमद्भुतम् ॥ १३ ॥
 क्रोधयुक्ता निजघृस्ते दानवा देवमुष्यकान् ।

शस्त्रास्त्रैर्विविधैः कुब्जा वृक्षैर्वै पर्वतैर्भूधे ॥ १४ ॥
दैत्यानां बलमुत्कृष्टं ज्ञात्वा देवा मडाबलाः ।
यत्नयुक्ताश्च सङ्ग्रामे युयुधुः शस्त्रपाणयः ॥ १५ ॥
अेवं त्रिदिवसं युद्धं सञ्जातं दारुणं मडत् ।
देवसेना ततो भग्ना भयभीता समन्ततः ॥ १६ ॥
जघान शङ्करोऽत्यन्तं क्रोधयुक्तो मडाबलम् ।
गदया त्रिपुरं तत्र ततः परमदुर्जयम् ॥ १७ ॥
जघान गदया शम्भुं सोऽपि तं य पराक्रमी ।
गदायुद्धं मडत्तत्र बभूवाऽतिभयानकम् ॥ १८ ॥
ततस्त्रिशूलघातेन उतो दैत्यः पपात उ ।
त्रिपुरो मूर्च्छयात्यन्तं पीडितः शङ्करेण सः ॥ १९ ॥
ज्वालया रविणा तत्र बाणो भूमौ निपातितः ।
यङ्केण विष्णुना दृष्टः शङ्भः समर्दितोऽभवत् ॥ २० ॥
धृत्वा तान् दैत्यमुष्यांश्च शिक्षिपुर्विवरेऽमराः ।
पाशैर्बद्ध्वा ततो दृष्टान् पुनरुत्पातशङ्कया ॥ २१ ॥
ततो दैत्या उताः सर्वे देवैर्देवगणैर्भूधे ।
भृता मुमूर्षवः केचिच्छरणं ते ययुः सुरान् ॥ २२ ॥
विजयं प्राप्य देवेन्द्रा उर्षिताः सम्भबूविरे ।
जगर्जुर्जयशब्देन प्रादृढासं प्रयङ्किरे ॥ २३ ॥
ततो मदासुरः कुब्जो ज्ञात्वा वृत्तान्तमद्भुतम् ।
संरक्तनयनो दृष्टो ययौ रणविधित्सया ॥ २४ ॥
शुङ्केण सडितः सोऽपि मडावीरैः समावृतः ।
रथाडुढः स्वपुत्रैश्च सङ्ग्रामे सन्दधे मनः ॥ २५ ॥
ततस्तं दैत्यमुष्यं वै तनयाश्च समाययुः ।
सङ्ग्रामार्थं मडावीर्यास्त्रयो देवैः शिवादिभिः ॥ २६ ॥
(Page पं. २ अ. ४९ पान १०४)
धनप्रियश्च सङ्ग्रामे सूर्यं विव्याध सायङ्केः ।
उवाय गर्वसडितो रविं त्रैलोक्यभाविनम् ॥ २७ ॥

ધનપ્રિય ઉવાચ ।
 શ્ણુ દુષ્ટાર્યમસ્ત્વં મે વચનં હિતકારકમ્ ।
 ગચ્છ શીઘ્રં મહાબાહો નોચેન્ મૃત્યુમુપેષ્યસિ ॥ ૨૮ ॥
 ત્વયા દૈત્યા હતાઃ પૂર્વં ભુક્ષ્વ તેષાં ફલં મહત્ ।
 ન મુચ્ચામિ મહાદુષ્ટ જીવન્તં ત્વાં ચ કાશ્યપ ॥ ૨૯ ॥
 તતઃ સૂર્યેણ ખડ્ગેન હતો દૈત્યો મહાબલઃ ।
 પપાત મૂર્ચ્ચયાડડવિષ્ટઃ પુનઃ સંહ્યાં ચ સોડલભત્ ॥ ૩૦ ॥
 આગત્ય કાશ્યપ દૈત્યપુત્રો વેગસમન્વિતઃ ।
 ખડ્ગેન તીક્ષ્ણધારેણ જઘાન દૃઢમઞ્જસા ॥ ૩૧ ॥
 દૃઢાઘાતેન સૂર્યઃ સ પતિતો મૂર્ચ્ચયા ભૃશમ્ ।
 તં ધૃત્વા વિજયી દૈત્યપુત્રશ્ચ સ્વસ્થલં ચયૌ ॥ ૩૨ ॥
 પ્રણમ્ય પિતરં પુત્રો નનન્દ હ ધનપ્રિયઃ ।
 પાશૈર્બદ્ધ્વા દૃઢં સૂર્યં ચિક્ષેપ વિવરેડસુરઃ ॥ ૩૩ ॥
 વિલાસી વિષ્ણુમાગત્ય ક્રોધેન મહતાડડવૃતઃ ।
 બાણજાલૈઃ સમાચ્છાદ્યોવાચ તં દારુણં વચઃ ॥ ૩૪ ॥
 ત્વયા વિષ્ણો મદીયા વૈ સેના સત્રાશિતા બલાત્ ।
 ગૃહીતા દૈત્યવર્યાશ્ચ નાડહં તત્ર સ્થિતોડભવમ્ ॥ ૩૫ ॥
 અધુના શસ્ત્રઘાતેન હતસ્ત્વં ગચ્છસિ પ્રભો ।
 મૃત્યોર્ભુવનમુગ્રં યત્ર ત્વાં મુચ્ચામિ કર્હિચિત્ ॥ ૩૬ ॥
 તતઃ ક્રોધસમાવિષ્ટો વિષ્ણુશ્ચકેણ દૈત્યપમ્ ।
 વિલાસિનં જઘાનાડથ ચક્રે સમ્મૂર્ચ્છિતં ખલમ્ ॥ ૩૭ ॥
 ક્ષણેન સાવધાનોડભૂદાગત્ય ગદ્યા વિભુમ્ ।
 હૃદિ વિવ્યાધ દુષ્ટોડસૌ પપાત ગરુડાદ્ધરિઃ ॥ ૩૮ ॥
 તં ધૃત્વા દૈત્યપુત્રઃ સ ચયૌ સ્વસ્થાનમુત્તમમ્ ।
 પિતરં પ્રણાનામાડથ પિત્રા સમ્માનિતોડભવત્ ॥ ૩૯ ॥
 બદ્ધ્વા પાશૈર્મહાવિષ્ણું ચિક્ષેપ વિવરે મદઃ ।
 દૈત્યા હર્ષસમાયુક્તા જગર્જુશ્ચ ભયાનકમ્ ॥ ૪૦ ॥

लोलुपश्च समागम्य शङ्करं वृषभध्वजम् ।
 उवाच कोपरक्ताक्षः शृणु त्वं नीललोहित ॥ ४१ ॥
 मदीयमतुलं सैन्यं त्वया युधि निपातितम् ।
 अधुना त्वां हनिष्यामि कृलदाता भवाम्यहम् ॥ ४२ ॥
 भ्रुवन्तं तं ततो मूर्धं त्रिशूलेन जघान ह ।
 शङ्करः ङोघसंयुक्तः सोऽपतन् मूर्च्छया भृशम् ॥ ४३ ॥
 शुक्रेण सडसाऽऽगत्य सावधानः कृतोऽसुरः ।
 लोलुपो निर्ममे मायां सर्वदेवविभोहिनीम् ॥ ४४ ॥
 अकस्माज्जलधिसत्र व्योमः सर्वभयावहः ।
 अग्निश्च सर्वतः सर्वान् दाडयामास भैरवः ॥ ४५ ॥
 नानाशस्त्रधरा अन्ये नग्नास्ते शूलपाणयः ।
 नग्नास्त्रियश्च शस्त्रौघैर्मारयामासुरजसा ॥ ४६ ॥
 शङ्करो विस्मितो भूत्वा पश्चाद्भयसमन्वितः ।
 मोहितो मायया तत्र लोलुपेनासुरेश्वर ॥ ४७ ॥
 ऐतस्मिन्नन्तरे तत्र समुद्रे सर्वतः स्थिते ।
 ममज्ज तत्र देवेशः शिवः प्रह्लाद मोहतः ॥ ४८ ॥
 कर्मणा य तपोऽपेणोदं सर्वं कृतं मधे ।
 मज्जन्तं शङ्करं धृत्वा लोलुपः स्वस्थलं ययौ ॥ ४९ ॥
 पित्राऽसौ मानितोऽत्यन्तं पाशैर्बद्ध्वा सदाशिवम् ।
 (Page पं. २ अ. ५० पान १०५)
 शिक्षेप विवरे दैत्यो लोलुपः सर्वलोलुपः ॥ ५० ॥
 ततो डाडारवं कृत्वा देवा देवागणा मधे ।
 शरणं जगदम्भां ते ययुः सन्नासतापिताः ॥ ५१ ॥
 दैत्येन्द्रा ङर्षिताः सर्वे जगर्जुर्धनवद्भृशम् ।
 कुर्वन्तो वाघशब्दान् वै जयशब्दकरा भृशम् ॥ ५२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 द्वितीये भाष्ये अेकदन्तचरिते शिवादिदेवपराजयो नामैकोनपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.४८

२.५० मदासुरविजयो नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

शिवविषयवादिदेषु गृहीतेषु मडाभलैः ।

दैन्यपुत्रैः सुराणां च सैन्ये त्रासः प्रवर्तितः ॥ १ ॥

देवा देवगणाः केऽपि क्षता भग्नास्तथाऽपरे ।

मृता मुमूर्षवस्तत्र गृहीता दैन्यपैर्भृघे ॥ २ ॥

केचित्तान् शराणं जग्मुर्दैन्यान् केचित् पलायिताः ।

शशंसुः सर्ववृत्तान्तं शक्तये भयविह्वलाः ॥ ३ ॥

वृत्तान्तमतुलं श्रुत्वा दैन्यानां कर्मसम्भवम् ।

क्रोधयुक्ता मडाभाया यथौ सङ्ग्राममण्डलम् ॥ ४ ॥

आगतां जगदम्भां तां स्वयं ज्ञात्वा मदासुरः ।

पुत्रैः प्रधानमुष्यैश्च नानावीरैर्वृतो यथौ ॥ ५ ॥

समागतं मडादैन्यं ज्ञात्वा क्रोधसमन्विता ।

जगदम्भा रणे तत्र धनुः सज्जमथाऽकरोत् ॥ ६ ॥

धनुषः शब्दमुत्रं ते श्रुत्वा दैन्या भयातुराः ।

मूर्च्छिताः केऽपि भीताश्च द्रुद्रुवुः केऽपि दैन्यपाः ॥ ७ ॥

ततः शङ्भनिनादं वै यकार स मदासुरः ।

मडता तस्य नादेन व्याप्तं सर्वं जगत्त्रयम् ॥ ८ ॥

ततः शङ्भनिनादैश्च देवीनां पूरितं नभः ।

दैन्येन्द्राणां च सर्वत्र मडान् कोलाहलो ज्यम्भूत् ॥ ९ ॥

सिंहनादैर्जगर्जुस्ते वीरा वै शक्तयस्तथा ।

विनेद्बुर्बुवाद्यानि सुरा उर्षं समाययुः ॥ १० ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र कालिका क्रोधसंयुता ।

शक्तिभिः संवृता क्रूरा दैन्यसैन्यं ममर्द ७ ॥ ११ ॥

त्रिशूलेन तथा पाशैः शस्त्रैर्नानाविधैर्भृघे ।

शक्तिभिश्छेदिता दैन्याः पलायन्त दिशो दश ॥ १२ ॥

ततः क्रोधसमायुक्ता दैत्यपुत्राः समाययुः ।
 ववृषुर्भाण्जालानि कालरूपाणि संयुगे ॥ १३ ॥
 तेषां भाणैर्लतास्तत्र देवानां शक्तयो गाणाः ।
 डाडाकाररवाः सर्वे पलायन्त भयाकुलाः ॥ १४ ॥
 ततः काली समाकुम्भ्वा रूपां कृत्वा भयानकम् ।
 जघान दैत्यसेनां तां समन्तात् प्रलयप्रभा ॥ १५ ॥
 गृहीत्वा दैत्यपुत्रान् वै बद्ध्वा पाशैर्महामदान् ।
 त्रिक्लिपुर्विवरे संज्ञालक्ष्मीसावित्र्य आडवे ॥ १६ ॥
 ततः क्रोधसमायुक्तो मददैत्यः प्रतापवान् ।
 धनुः सज्जमथो कृत्वा मुमोच शरमुल्बलाम् ॥ १७ ॥
 संडारास्त्रान् मडाधोरात्तस्माज्जातो मडाबलः ।
 पुरुषः पर्वताकारः शक्तीनां बुभुजे बलम् ॥ १८ ॥
 अस्त्रस्य तत्र दैत्येन्द्र ज्वालया पीडिता रणे ।
 (Page पं. २ अ. ५० पान १०६)
 शक्तयश्च मृता दग्धा दृद्रुवुर्यत्र तत्र ताः ॥ १९ ॥
 निःसलाया भयोद्विगाः कालीमुष्याः प्रदुद्रुवुः ।
 महामायासमीपे ताः संस्थिताः सज्जगुः कथाः ॥ २० ॥
 ततः क्रोधसमाविष्टां स्वयं शक्तिं समागताम् ।
 सिंढारूढां स तां दृष्ट्वा दैत्येन्द्रः प्रणनाम य ॥ २१ ॥
 उवाच शक्तिं गर्वेण पूरितोऽसौ मडासुरः ।
 देवांस्त्यक्त्वा जगन्मातरस्माकं पक्षमाश्रय ॥ २२ ॥
 नोयेत्वां कर्मणां देवीं लनिष्यामि न संशयः ।
 सदेवां सपरीवारां पश्य मे पौरुषं महत् ॥ २३ ॥
 ततः क्रोधसमायुक्ता शूलं त्रिक्षेप वै रणे ।
 वधाय दैत्यराजस्य महामाया प्रभावतः ॥ २४ ॥
 त्रिशूलेनाऽऽलतो दृष्टः प्रह्लाद न यथा लु ।
 मडासुरो जगर्जासावति क्रोधयुतोऽभवत् ॥ २५ ॥
 शस्त्राणि सलसा त्यक्त्वा मल्लयुद्धाय दैत्यपः ।

यथौ शक्तिर्मलद्रूपं कृत्वा प्रययुधे ततः ॥ २६ ॥

न शक्यते वर्णयितुं युद्धं घोरं तयोर्मलत् ।

बाहुभिर्लस्तपादैश्च प्रवृत्तं दारुणं परम् ॥ २७ ॥

परस्परं जयन्तौ तौ जल्पन्तौ साधु साध्विति ।

दिवसानि गतान्येव त्रीणि तत्रासुरेश्वर ॥ २८ ॥

वरदानभलेनैव तेन क्षीणभला कृता ।

शक्तिस्त्वशक्तिरुपा य जाता कर्मप्रभावतः ॥ २९ ॥

ममर्दं दैहपातेन मलाशक्तिं मलासुरः ।

मूर्च्छितां तां समादाय यथौ वर्षसमन्वितः ॥ ३० ॥

अन्याश्च शक्तयस्तेन धृताः काश्चित्पलायिताः ।

लाडाकारश्च सर्वत्राऽभवच्छक्तिभले मलान् ॥ ३१ ॥

दैत्येन्द्रो वारयामास शक्तीनां कदने रतान् ।

उवाच कुलदैव्यश्च शक्तयो नो न संशयः ॥ ३२ ॥

ततो मदासुरेणैव मोचिताः स्वसुतास्त्रयः ।

प्रधानादि मलादैत्या धृता देवै रणे पुरा ॥ ३३ ॥

शक्तिलोकं समासाधे गर्वितः स मदासुरः ।

भोगांश्च विविधांस्तत्र भुञ्जे ज्ञातिभिः सल ॥ ३४ ॥

न ममर्षे निजात्मानं मोहितो दैत्यनायकः ।

स्त्रीमांसमदिरासक्तः प्रभलूवासुरेश्वर ॥ ३५ ॥

ततः शक्तिं समानीयोवाय गर्वसमन्वितः ।

देवैः सल मलाशक्ते गच्छ यत्र य ते रुचिः ॥ ३६ ॥

उवाच मोहितो वाङ्मयं शिवादीन् समदासुरः ।

गच्छन्तु यत्र कुत्रापि ममाज्ञा वशगाः सुराः ॥ ३७ ॥

शक्तिं प्रणाम्य दैत्येन्द्रं त्रिधिवान् भक्तिसंयुतः ।

अस्माकं पक्षमाश्रित्य वस त्वं पूजिता मया ॥ ३८ ॥

ततस्तं शक्तिरादृत्योवाय म्वानमुपश्रिया ।

देवैः सल गमिष्यामि यत्र कुत्र मलासुर ॥ ३९ ॥

ततस्तां दैत्यराजस्तु मुक्तवान् गर्वमोहितः ।
 अनादृत्य मडाभायां साऽऽगता देवसंयुता ॥ ४० ॥
 वनेषु गिरिदर्यां य संस्थिता भयसङ्कुला ।
 देवैः सड जगन्माता निःसृता दारुणाद्भयात् ॥ ४१ ॥
 दैत्योऽपि दैत्यपैस्तत्र संवृतो बुभुजे सुभम् ।
 शक्तिलोकभवं वीरः कर्माणा निर्मितं परम् ॥ ४२ ॥
 ततो भाणादयस्तेनाऽभवंश्च स्थापिताः सुताः ।
 देवानां य पदे मुभ्याः शक्तिलोके तथा कृताः ॥ ४३ ॥
 पृथिव्यां नगरे दृष्ट आययौ स विलासदे ।
 तत्र स्थित्वा त्रिलोकस्य राजयं यके मदासुरः ॥ ४४ ॥

(Page भं. २ अ. ५१ पान १०७)

ततः पातालविवरे प्रेषयामास दैत्यपः ।
 त्रिपुरं शेषनागेन्द्रजयनाय मडाभलम् ॥ ४५ ॥
 शेषो ज्ञात्वा य वृत्तान्तं साम यके पुरैव य ।
 दैत्येन वार्षिकं भागं ददौ जग्राड शासनम् ॥ ४६ ॥
 अेवं मदासुरो दृष्टो जित्वा ब्रह्माण्डमण्डलम् ।
 राजयं यकार सर्वेषां भुवनानां प्रतापवान् ॥ ४७ ॥
 अनुत्तमान् विचित्रांश्च देवादीनां सुदुर्लभान् ।
 भोगान् सर्वान् स आदृत्य बुभुजे ज्ञातिभिः सड ॥ ४८ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 द्वितीये भा.३ अेकदन्तचरिते मदासुरविजयो नाम पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५०

२.५१ सनत्कुमारदेवसमागमो नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 गृत्समद उवाच ।
 शृणु प्रह्लाद दैत्यस्य येष्टितं परमाद्भुतम् ।
 मदासुरस्य सर्वं यन् मममोडकरं मडत् ॥ १ ॥
 ततः कियति काले स गते दृष्टैर्मडासुरः ।

भलौ ढरखवृतो दैत्यैर्मडाभलढरडकडैः ॥ २ ॥

तत्र तं त्रिढुरो दृष्ट उक्तवान् दत्यैः सड ।
कृताञ्जखिढुटो भूत्वा वयनं साडसं भलः ॥ ३ ॥

त्रिढुर उवाच ।
शृणु ढुरभो डडाराज दैत्यानां छितकारकडु ।
वयनं सुभदं साध्यडभरडानन्ददायकडु ॥ ॡ ॥

जित्वा त्रिभुवनं ढूर्वे दैत्याः सन्तोषडाययुः ।
छिरर्यकशिढुस्तत्राधो डडान् ढरडधुतिः ॥ ॢ ॥

ढृत्युढीतिविडीनोऽयडानन्देन सडवृतः ।
अभिलं बुभुजे राजवं त्रिलोकस्य न संशयः ॥ ॣ ॥

वने गिरिगुडासंस्था देवाश्छडडरदरशिनः ।
शत्रवस्तत्र कालेन ससृजुर्नरसिंडकडु ॥ । ॥

नृसिंडेन छतो नूनं छिरर्यकशिढुः ढुरभुः ।
अेवं कडेरा श्रेष्ठा ये ते छता दैत्याः कडडतु ॥ ॥ ॥

अधुना त्वं तथा जातो अरुडडारडडिढतिः स्वयडु ।
देवान डुकुत्वा डडाराज किं स्थितोऽसि वियार्य ॥ ० ॥

असडडकं शत्रवो नित्यं देवा वेदे ढुरतिष्ठिताः ।
कथं डित्राणि ते राजन् भविध्यन्ति वद ढुरभो ॥ १० ॥

अतस्तेषां विनाशाय यतस्व नृढसत्तडु ।
नोयेत्वां कालयोगेन छनिष्यन्ति न संशयः ॥ ११ ॥

शस्त्रास्त्रैः ढीडिता देवा न डरिष्यन्ति कडिडितु ।
अडरः कथिता वेदे धोररुढा न संशयः ॥ १२ ॥

तेषां डररुअडतुङ्गं वेदे ढश्य ढुरतिष्ठितडु ।
कडुनशाडुं भवेत् ढूर्णं कडुनान्ना देवता यतः ॥ १३ ॥

तस्डडतु कडुडकरा विढुरास्ताऽनीया न संशयः ।
आसुरं कडुडु कुर्वन्तो डन्तव्यास्ते त्वयाऽनिशडु ॥ १ॡ ॥

अन्ये वरुणश्रडस्था ये अरुडडरः कडुडकरकः ।
नष्टेषु विढुरजातेषु सर्वे नष्टा भवन्ति ते ॥ १ॣ ॥

अत आज्ञापय प्राज्ञ असुरान् कर्मभाऽऽने ।
 सर्वत्रासुरभावेन कर्म सर्वं प्रवर्तताम् ॥ १६ ॥
 अेवमुक्त्वा मडादैत्यं तूषणीं भावेन संस्थितम् ।
 (Page पं. २ अ. ५१ पान १०८)
 सद्यसि त्रिपुरं वीक्ष्य तमुवाच मदासुरः ॥ १७ ॥
 मदासुर उवाच ।
 समीचीनं त्वया प्रोक्तमसि त्रिपुर बुद्धिमान् ।
 यादृशं कथितं वाक्यं तादृशं कुरु दैत्यपैः ॥ १८ ॥
 ततो दैत्यगणैर्युक्तस्त्रिपुरो निर्गतोऽसुरः ।
 पृथिव्यां यत्र तत्राऽपि कर्मभाऽऽनडोऽभवत् ॥ १९ ॥
 धृता मुनिगणास्तेन ताडिता वधिता बहु ।
 केचित्तदाज्ञया युक्ताः संस्थिताः कर्मदूषकाः ॥ २० ॥
 केचिन् मुनिगणा दृष्टं शरणां तं ययुस्ततः ।
 तस्याज्ञावर्तिनो भूत्वा संस्थिता ब्राह्मणाधमाः ॥ २१ ॥
 केचिन्म्य दृढवुस्तस्य वनेषु ब्राह्मणा भयात् ।
 तत्र स्थिताः स्वधर्मस्थं कर्म यद्गुर्गतज्वराः ॥ २२ ॥
 सिंहादिभयमुत्सृज्य मरणे कृतनिश्चयाः ।
 सिंहादीनां समीपस्था अवसन् कर्मसिद्धये ॥ २३ ॥
 अेवं द्विजाः स्थितास्तत्र न ज्ञाता दैत्यपेन ते ।
 कर्मभ्रष्टाः स्वभावेन ब्राह्मणा बहवोऽभवन् ॥ २४ ॥
 तीर्थानि यज्ञवृक्षाश्च देवतायतनानि ते ।
 बभञ्जुर्दैत्ययाराश्च यत्र तत्रासुरेश्वर ॥ २५ ॥
 आसुरं कर्म सर्वत्र स्थापितं त्रिपुरेण य ।
 वर्षेषु ब्राह्मणाद्येषु दृष्टसङ्करकारकम् ॥ २६ ॥
 ततो डाडाऽकरोत् सर्वं जगत्तेन दुरात्मना ।
 स्वधर्मवर्जितं दुःभाज्जातं दृष्टप्रपीडितम् ॥ २७ ॥
 न स्वाडा न वषट्कारो न स्वधादिकमुत्तमम् ।

तेन देवगणाः सर्वे दैत्यस्य वधकाङ्क्षिणः ॥ २८ ॥

उपोषणैश्च संयुक्ता जाताः कालेन देवपाः ।

सगणाः परिवारण निस्तेजस्का बभूवुरे ॥ २९ ॥

ततो देवगणाः सर्वे दैत्यस्य वधकाङ्क्षिणः ।

भिलितास्तत्र योपायं लेभिरे न वधस्य य ॥ ३० ॥

सनत्कुमारश्च मलायोगी तत्रादराद्यथौ ।

सहसा भाग्ययोगेन सर्वेषां हितकारकः ॥ ३१ ॥

तं दृष्ट्वा देवपाः सर्वे समुत्तस्थुः प्रणम्य तम् ।

पूजयामासुरत्यन्तमुपयारैर्मनोह्रैः ॥ ३२ ॥

कन्दमूलादिकं तत्र निवेद्य य सुभक्तितः ।

पप्रच्छुस्तं मदस्यैते भरणोपायमञ्जसा ॥ ३३ ॥

देवा उचुः ।

धन्यं जन्म तपो विद्या ज्ञानं देलाश्च पूर्वजः ।

तवाङ्घ्रिदर्शनाद्योगिन् कृतकृत्या वयं ततः ॥ ३४ ॥

मदासुरेण बलिना जिताः सर्वे मलामुने ।

अतस्तस्य वधार्थं नो वदोपायं मलामते ॥ ३५ ॥

साधवो देवता विप्राः पीडितास्तेन योगिप ।

अतःसाध्वादिरक्षार्थं वद सर्वज्ञ ते नमः ॥ ३६ ॥

समशीलो भवान् साक्षान् मूर्तं ब्रह्मेव संस्थितः ।

तथापि दोषसंयुक्तमेकं हन्ता भव प्रभो ॥ ३७ ॥

अतिदुष्टमनादृत्य जगत्सर्वं सुष्पी कुरु ।

न हत्वा त्वं स्वयं साक्षान् मार्गदर्शी भवस्व नः ॥ ३८ ॥

साधवः समशीलाश्च मार्गं सन्दर्शयन्ति ते ।

दीनानां धर्मनिष्ठानामनाथानां मलामुने ॥ ३९ ॥

सत्कर्मनिरतान् जन्तून् सदा कुर्वन्ति साधवः ।

विकर्मणश्च संडारस्तत्र सञ्जायते यथा ॥ ४० ॥

न हिंसा सा मलायोगिन् विकर्महितकारिका ।

भवज्ज्ञानेन याज्ञानं नाशयन्ति सुसाधवः ॥ ४१ ॥

अतस्त्वं वद नाशार्थमुपायं करवामडै ।
धर्मसंस्थापनार्थं तं धर्मान्नाश्च वयं यतः ॥ ४२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
द्वितीये भाष्ये अेकदन्तयस्त्रिते सनत्कुमारदेवसमागमो नामैकपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५१
(Page पं. २ अ. ५२ पान १०८)

२.५२ अेकदन्तप्रसन्नभावो नाम द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।
अेवं दीनस्वभावेन प्रार्थितो मुनिसत्तमः ।
सनत्कुमार आनन्ददायकं तानुवाच ७ ॥ १ ॥
सनत्कुमार उवाच ।
शृणुतेशाध्यो देवा मदासुरविनाशने ।
उपायं कथयिष्यामि तत् कुरुध्वं सुरेश्वराः ॥ २ ॥
गणेशं पूजयध्वं वै यूयं सर्वे समादृताः ।
सभाख्यानन्तरसंस्थं तं उनिष्यति मदासुरम् ॥ ३ ॥
सनत्कुमारवाक्यं तच्छ्रुत्वा देवर्षिसत्तमाः ।
उच्युस्तं प्रणिपत्यादौ भक्तिनम्रात्मकन्धराः ॥ ४ ॥
देवर्षय उच्युः ।
केनोपायेन देवेशं गणेशं मुनिसत्तम ।
पूजयाम विशेषेण तं वद त्वं यथातथम् ॥ ५ ॥
अेवं पृष्टो मडायोगी देवैश्च मुनिभिः सड ।
उवाचाराधनं तेभ्यो गाणपत्यो मडायशाः ॥ ६ ॥
अेकाक्षरेण तं देवं लृदिस्थं गणनायकम् ।
विधिना पूजयध्वं च तुष्टस्तेन भविष्यति ॥ ७ ॥
ध्यानं तस्य प्रवक्ष्यामि शृणुध्वं सुरसत्तमाः ।
यूयं तां दृशं ध्यात्वा तोषयध्वं निधानतः ॥ ८ ॥

એકદન્તં ચતુર્બાહું ગજવક્રં મહોદરમ્ ।
 સિદ્ધિબુદ્ધિસમાયુક્તં મૂષકારૂઢમેવ ચ ॥ ૯ ॥
 નાભિશેષં સપાશં વૈ પરશું કમલં શુભમ્ ।
 અભયં દધતં ચૈવ પ્રસન્નવદનામ્બુજમ્ ॥ ૧૦ ॥
 ભક્તેભ્યો વરદં નિત્યમભક્તાનાં નિષૂદનમ્ ।
 એતાદૃશં હૃદિ ધ્યાત્વા સેવધ્વં ચૈકદન્તકમ્ ॥ ૧૧ ॥
 સર્વેષાં હૃદિ સંસ્થોડયં બુદ્ધિપ્રેરકભાવતઃ ।
 સ્વયં બુદ્ધિપતિઃ સાક્ષાદાત્મા વૈ સર્વદેહિનામ્ ॥ ૧૨ ॥
 એકશબ્દો મતા માયા દેહરૂપા વિલાસિની ।
 સત્તાત્મકો દન્તશબ્દઃ પ્રોક્તસ્તત્ર ન સંશયઃ ॥ ૧૩ ॥
 માયાયા ધારકોડયં વૈ સત્તામાત્રેણ સંસ્થિતઃ ।
 એકદન્તો ગણેશાનઃ કથ્યતે વેદવાદિભિઃ ॥ ૧૪ ॥
 સર્વસત્તાધરં પૂર્ણમેકદન્તં ગજાનનમ્ ।
 સેવધ્વં ભક્તિભાવેન ભવિષ્યતિ સદા સુખમ્ ॥ ૧૫ ॥
 સનહ્દુમાર ઉક્તૈવં ચયૌ યોગી સ આદરાત્ ।
 જયહેરમ્ભમન્ત્રં વૈ સમુચ્ચાર્ય મુખેન સઃ ॥ ૧૬ ॥
 તતો દેવગણાઃ સર્વે મુનયસ્તપસિ સ્થિતાઃ ।
 એકાક્ષરવિધાનેન તોષયામાસુરાદરાત્ ॥ ૧૭ ॥
 પત્રભક્ષા નિરાહારા વાયુભક્ષા જલાશિનઃ ।
 કન્દમૂલફલાહારાઃ કેચિત્ કેચિદ્ભૂવિરે ॥ ૧૮ ॥
 સંસ્થિતા ધ્યાનનિષ્ઠા વૈ જપહોમપરાયણાઃ ।
 નાનાતપઃપ્રભાવેણાડતોષયન્ ગણનાયકમ્ ॥ ૧૯ ॥
 ગતે વર્ષશતે ચૈવ સન્તુષ્ટશ્ચૈકદન્તકઃ ।
 આચયૌ તાન્ વરં દાતું ધ્યાતસ્તૈર્યાદૃશસ્તથા ॥ ૨૦ ॥
 જગાદ સ તપોયુક્તાન્ મુનીન્ દેવાન્ ગજાનનઃ ।
 વરં વૃણુત તુષ્ટોડલં દાસ્યામિ બ્રાહ્મણાડમરાઃ ॥ ૨૧ ॥
 તસ્ય તદ્વચનં શ્રુત્વા હૃષ્ટા દેવર્ષયોડભવન્ ।
 ઉન્મીલ્ય લોચને દેવમપશ્યન્ સવિધસ્થિતમ્ ॥ ૨૨ ॥

दृष्ट्वा भूषकसंस्थं तं प्राणोमुस्ते गजाननम् ।
 मुनयो देवदेवेन्द्रा भक्तियुक्ता अपूजयन् ॥ २३ ॥
 पूजयित्वा यथान्यायं प्राणम्य करसम्पुटैः ।
 तुष्टुवुश्चैकदन्तं तं भक्तिनम्रात्मकन्धराः ॥ २४ ॥
 देवर्षय ऋयुः ।
 नमस्ते गजवक्त्राय गणेशाय नमो नमः ।
 अनन्तानन्दभोक्त्रे वै ब्रह्मणो ब्रह्मरूपिणो ॥ २५ ॥
 (Page भं. २ अ. पर पान ११०)
 आदिमध्यान्तलीनाय चराचरमयाय ते ।
 अनन्तोदरसंस्थाय नाभिशेषाय ते नमः ॥ २६ ॥
 कर्त्रे पात्रे च संदर्त्रे त्रिगुणानामधीश्वर ।
 सर्वसत्ताधरायैव निर्गुणाय नमो नमः ॥ २७ ॥
 सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं सिद्धिबुद्धिप्रदाय च ।
 ब्रह्मभूताय देवेश सगुणाय नमो नमः ॥ २८ ॥
 परशुं दधते तुभ्यं कमलेन प्रशोभिने ।
 पाशाभयधरायैव मडोदर नमो नमः ॥ २९ ॥
 भूषकारुढदेवाय भूषकध्वजिने नमः ।
 आदिपूज्याय सर्वाय सर्वपूज्याय ते नमः ॥ ३० ॥
 गुणसंयुक्तकायाय निर्गुणात्मकमस्तक ।
 तयोरभेदरूपेणैकदन्ताय ते नमः ॥ ३१ ॥
 वेदान्तागोचरायैव वेदान्तालम्बकाय ते ।
 योगाधीशाय वै तुभ्यं ब्रह्माधीशाय ते नमः ॥ ३२ ॥
 अपारगुणधारायानन्तमायाप्रचालक ।
 नानावतारभेदाय शान्तिदाय नमो नमः ॥ ३३ ॥
 वयं धन्या वयं धन्या यैर्दृष्टो गणनायकः ।
 ब्रह्मभूयमयः साक्षात् प्रत्यक्षं पुरतः स्थितः ॥ ३४ ॥
 अेवं स्तुत्वा प्रदर्षेण ननृतुर्भक्तिसंयुताः ।

साश्रुनेत्रान् सरोमाञ्चान् दृष्ट्वा तान् दृष्टिद्वेरब्रवीत् ॥ ३५ ॥

अेकदन्त उवाच ।

वरं वृणुत देवेशा मुनयश्च यथेप्सितम् ।

दास्यामि तं न सन्देहो भवेद्यद्यपि दुर्लभः ॥ ३६ ॥

भवत्कृतं मदीयं यत् स्तोत्रं सर्वार्थदं भवेत् ।

पठते शृण्वते देवा नानासिद्धिप्रदं द्विजः ॥ ३७ ॥

शत्रुनाशकरं यैवान्ते स्वानन्दप्रदायकम् ।

पुत्रपौत्रादिकं सर्वं लभते पाठतो नरः ॥ ३८ ॥

गृत्समद उवाच ।

अेवं तस्य वयः श्रुत्वा उर्षयुक्ताः सुरर्षयः ।

प्राण्य चैकदन्तं तमूयुस्ते भक्तिभावतः ॥ ३९ ॥

सुरर्षय उचुः ।

यदि तुष्टोऽसि सर्वेश अेकदन्त मडाप्रभो ।

यदि देवो वरो नश्चेज्जलि दुष्टं मडासुरम् ॥ ४० ॥

स्थानभ्रष्टाः सुरेशानाः कर्मभ्रष्टा मुनीश्वराः ।

कृतास्तेन जगन्नाथ तस्मात्तं जलि विघ्नप ॥ ४१ ॥

त्वदीयां भक्तिमत्यन्तमयलां देलि मानद ।

यथा मायाभयं धोरं भविष्यति कदापि न ॥ ४२ ॥

अेवमुक्तो गणाधीशस्तथेति स उवाच तान् ।

अन्तर्धानं ययौ सद्य अेकदन्तः प्रतापवान् ॥ ४३ ॥

मडर्षिभिस्ततो देवैः स्थापना गणपस्य च ।

कृता तत्र मडाभागेरभूत् क्षेत्रं च वैघ्नपम् ॥ ४४ ॥

आग्नेय्यां दिशि विभ्यातं स्वस्वभाषेषु विद्यते ।

अेकदन्तस्य तत् क्षेत्रं सर्वसिद्धिप्रदायकम् ॥ ४५ ॥

तत्रैव देवदेवेन्द्रा मुनयः संस्थिता बभुः ।

सेवार्थं पूर्णभावेन स्वाधिकारे कलांशतः ॥ ४६ ॥

तस्य सन्दर्शनाज्जन्तुर्लभेदीप्सितमुत्तमम् ।

तत्रैव मरणे ब्रह्म प्रह्लादात्र न संशयः ॥ ४७ ॥

मडिमा गदितुं पूरुषो वरुषडोटिशतैरपि ।

न शक्यते मया तस्माद्दुक्तं सारं य सारतः ॥ ४८ ॥

तत्र सिद्धिं विशेषेण प्राप्य देवर्षयोऽमलाः ।

भवन्ति कृतकृत्यास्ते ङ्यन्ये नानाजनास्तथा ॥ ४९ ॥

धन्यं जन्म नराणां वै दृष्टो यैरेकदन्तकः ।

जन्ममृत्युभयघ्नश्च स्वप्सितार्थप्रदः प्रभुः ॥ ५० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अंकदन्तयस्त्रिते अंकदन्तप्रसन्नभावो नाम द्विपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५२

(Page पं. २ अ. ५३ पान १११)

२.५३ मडासुरपराजयो नाम त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

अवं दत्वा वरं देवान् मुनीन् सर्वान् गजाननः ।

अन्तर्धाय स्वमात्मानमेकदन्तो यथौ पुरम् ॥ १ ॥

ततः कडाधिदैत्येन्द्रं प्रयथौ नारदो मुनिः ।

मडासुरं मडाकूरं तेनायं मानितोऽभवत् ॥ २ ॥

उवाच तं मडादैत्यं नारदः प्रहसन् मुनिः ।

शृणु दैत्यपते वाक्यं मदीयं सर्वसौष्यदम् ॥ ३ ॥

वनेषु देवविप्रैश्च तपस्तपं सुदारुणम् ।

गणेशस्य मुदे भूप शतवर्षाणि भूरि वै ॥ ४ ॥

ततस्तेषां प्रसन्नोऽभूद्गणेशो ब्रह्मनायकः ।

वरदो ङ्यभवत्तत्र भक्त्या सन्तोषितः स्वयम् ॥ ५ ॥

तैस्ते वधार्थमत्यन्तं याचितः स तथाऽवदत् ।

त्वां ङनिष्यति वेगेन तस्माधत्तपरो भव ॥ ६ ॥

नारदस्य वयः श्रुत्वा क्रोधयुक्तो बभूव ङ ।

मडासुरो मुनिं तत्र विसृज्याऽभूत् सुदुःषितः ॥ ७ ॥

ब्रह्माण्डवासिनो ये वै तेभ्यो मृत्युर्न मे भवेत् ।

અયં ક એકદન્તશ્ચ તં હન્મિ ક્રોધસંયુતઃ ॥ ૮ ॥

મયા વિમોચિતા દેવા દયયા તૈઃ કૃતં મહત્ ।
શત્રુભાવયુતં કાર્યં તસ્માત્તાન્ હન્મિ નિશ્ચિતમ્ ॥ ૯ ॥

દૈત્યેન્દ્રૈઃ કથિતં સર્વં સત્યં જાતં ન સંશયઃ ।
દેવેન્દ્રાઃ શત્રવઃ સર્વે સુરાણાં વેદવાક્યતઃ ॥ ૧૦ ॥

એવં વિચાર્ય દૈત્યેશઃ સમાહૂય મહાસુરાન્ ।
સન્નદ્ધો દેવનાશાર્યં સસૈન્યો નિઃસૃતો બહિઃ ॥ ૧૧ ॥

તતોડકસ્માન્ મહાદેવ એકદન્તઃ પ્રતાપવાન્ ।
બભૂવ પ્રકટસ્તેષાં સમીપે ભયદાયકઃ ॥ ૧૨ ॥

મૂષકારૂઢમુગ્રં તં નરનાગસ્વરૂપિણમ્ ।
શસ્ત્રપાણિં ચતુર્બાહું દૃષ્ટ્વા દૈત્યાઃ સુવિસ્મિતાઃ ॥ ૧૩ ॥

તતઃ કોલાહલં તત્ર ચક્રુઃ સર્વે સમન્તતઃ ।
કોડયં સમાગતો દૈત્યા મહત્ પશ્યત કૌતુકમ્ ॥ ૧૪ ॥

દૈત્યાઃ સર્વે ચ તં દૃષ્ટ્વા ભયભીતા બભૂવિરે ।
સ્થિત્વા તત્રૈવ દૈત્યેશા દૂતં તે સગ્જગુર્વચઃ ॥ ૧૫ ॥

ગચ્છ દૂત સમીપં ત્વં પુરુષસ્થ ત્વરાન્વિતઃ ।
વૃત્તાન્તમભિલં જ્ઞાત્વાડડયાહિ ત્વં સામસંયુતઃ ॥ ૧૬ ॥

તતસ્તમેકદન્તં સ યયૌ દૂતઃ પ્રણમ્ય ચ ।
ઉવાચ પ્રાગ્જલિર્ભૂત્વા ગણેશં દેવનાયકમ્ ॥ ૧૭ ॥

દૂત ઉવાચ ।
સ્વામિન્ મદાસુરસ્યાડહં દૂતસ્તેન પ્રચોદિતઃ ।
સ તુ બ્રહ્માણ્ડરાજો વૈ ત્વાં દૃષ્ટ્વા વિસ્મિતોડભવત્ ॥ ૧૮ ॥

ભવાન્ કશ્ચ કુતો યાતઃ કિં કાર્યં નામ તે પ્રભો ।
કસ્ય વા વદ સર્વજ્ઞ સંશયસ્થાપનુત્તયે ॥ ૧૯ ॥

ઇતિ પૃષ્ઠઃ સ દૂતેન એકદન્તસ્તમાદરાત્ ।
જગાદ હાસ્યસંયુક્તો દૈત્યદૂતં વિચક્ષણમ્ ॥ ૨૦ ॥

એકદન્ત ઉવાચ ।
અહં સ્વાનન્દવાસી ચ સ્વાનન્દાદાગતોડધુના ।

मदासुरं निहन्तु वै देवानां सुभवृद्धये ॥ २१ ॥
अेकदन्तं षति प्यातः सदा ब्रह्मसुभात्मकः ।
दूतवर्यं वदाशु त्वं मोहितं तं मदासुरम् ॥ २२ ॥
धृष्टसि त्वं श्रुवितुं येत्तदा मां शरणां प्रज ।
देवानां द्वेषमुत्सृज्य वस त्वं नगरे स्वके ॥ २३ ॥
देवा उविर्भुजः सन्तु दैत्याः पातालभोगिनः ।
विश्वं सुभस्थं भवतु स्वस्वधर्मपरायणम् ॥ २४ ॥
अेतदर्थमहं यातो वद सर्वं सुविस्तरम् ।
मदासुरं मडाकूरं नोयेद्धन्मि क्षणेन तम् ॥ २५ ॥
अेकदन्तवयः श्रुत्वा दैत्यदूतः प्रणम्य तम् ।
(Paḡe भं. २ अ. ५३ पान ११२)
यथौ मदासुरं तत्र वृत्तान्तं याडववीत् पुरः ॥ २६ ॥
दूतस्य वचनं श्रुत्वा मूर्च्छितो दैत्यपुङ्गवः ।
दैतेयैः सावधानश्च कृतः सोऽपि शुशोय उ ॥ २७ ॥
उवाच दैत्यपान् सर्वात्रारदेन समीरितम् ।
वाक्यं तदभवत् सत्यं मम शत्रुरयं मतः ॥ २८ ॥
नानाशस्त्रैस्तथास्त्रैस्तं हनिष्यामि न संशयः ।
कथं कालस्य मे मृत्युर्भविष्यति मडासुराः ॥ २९ ॥
अेवमुक्त्वा यथौ पापी मदः सर्वसमन्वितः ।
अेकदन्तं समुद्दिश्य शस्त्रमुग्रं मुभोय उ ॥ ३० ॥
अनिवार्यममोघं य शस्त्रं दृष्ट्वा गजाननः ।
परशुं तोलयित्वा स मुभोय यमसन्निभम् ॥ ३१ ॥
परशुं दैत्यपा दृष्ट्वा तेजसा संवृतं परम् ।
भयभीताः समन्तात्ते पलायन्त दिशो दश ॥ ३२ ॥
परशुर्दैत्यराजास्त्रं सञ्चित्वा स्येन तेजसा ।
ततो दैत्याश्च सर्वत्र चिच्छेद यमसन्निभः ॥ ३३ ॥
उताः परशुना दैत्याः सर्वे प्रह्लाद तत्क्षणात् ।
त्रिपुरादय अेवं ते दृष्ट्वा वै द्रुवुर्भयात् ॥ ३४ ॥

ततो मदासुरः कुड्यो जग्राडास्त्रमनुत्तमम् ।
संखाराभ्यममोघं वै युयोज धनुषि स्वयम् ॥ ३५ ॥
तावत् परशुना विख्यो लृद्ये दैत्यपुङ्गवः ।
पपात स धरापृष्ठे वाताहत एव द्रुमः ॥ ३६ ॥
ततस्तत्र मडास्त्रं तत् परशूपस्थितं त्वभूत् ।
प्रहरार्धेन दैत्येशः सावधानो भभूव ७ ॥ ३७ ॥
अपश्यत् स मडास्त्रं तत् परशुं यमसन्निभम् ।
समीपे दैत्यराजस्तु विस्मितो लृद्येऽभवत् ॥ ३८ ॥
अयं परशुराजः किं तेजःपुञ्जमयो मया ।
दृश्यते न य संसृष्टो ज्यत आश्चर्यकं त्विदम् ॥ ३९ ॥
ततो हस्तेन दैत्येन गृहीतः परशुर्मडान् ।
तथाऽपि हस्तमध्येऽसौ भवच्छून्यस्तदाऽभवत् ॥ ४० ॥
मदः स लृदि विज्ञाय शस्त्रं ब्रह्ममयं परम् ।
ज्ञात्वाऽवयवसंघीनं विचारमकरोत्तदा ॥ ४१ ॥
अहो क अेकदन्तोऽयं ब्रह्माकारो न संशयः ।
न ब्रह्माऽमयाकारो भवेत्तद्दर्शितो न य ॥ ४२ ॥
अतोऽनेन रणे पूर्णं न भविष्यति किञ्चन ।
मारयिष्यति मां नूनं नात्र कार्या विचारणा ॥ ४३ ॥
अेवमुक्त्वा लृदि क्षुब्धो दैत्येशश्च मदासुरः ।
दैवयोगेन सस्मार वेदवाक्यं सुभप्रदम् ॥ ४४ ॥
अेकदन्तार्थं ज्ञानं विचार्यैव य विघ्नपम् ।
बुभोघ लृदि दैत्येन्द्रो ब्रह्मरुपः प्रधारकम् ॥ ४५ ॥
मायात्मकश्चैकशब्दस्तत्र सर्वं समुद्भवत् ।
भ्रान्तिदं मोहदं पूर्णं नानाभेलमयं जगत् ॥ ४६ ॥
दन्तसत्तात्मकस्तत्र मायायालकसंज्ञकः ।
भिम्बेन मोहयुक्तः स स्वयं स्वानन्दगोऽभवत् ॥ ४७ ॥
माया भ्रान्तिमयी प्रोक्ता सत्ता यालक उच्यते ।

तयोर्योगे गणेशोऽयमेकदन्तः प्रकथ्यते ॥ ४८ ॥

मडदृभाज्यं मदीयं तद्यैनाऽयं दृष्टिगोचरम् ।

आयासेन विना प्राप्तस्तं यामि शरणां ततः ॥ ४९ ॥

(Page पं. २ अ. ५४ पान ११३)

भक्त्या संयोगिनो नित्यं भजन्ते शुक्रमुष्यकाः ।

ब्रह्मभूता मडाभागास्तं यामि शरणां ततः ॥ ५० ॥

अेवं भक्त्या मद्यो दैत्यः परियुक्तो मडामते ।

त्यक्त्वाऽभिमानजं दोषं तमेव शरणां यथौ ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाषे ऐकदन्तयरिते मदासुरपराजयो नाम त्रिपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५३

२.५४ मदासुरशान्तिप्राप्तिवर्णनं नाम यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

मदासुरः प्रणम्याऽऽदौ परशुं यमसन्निभम् ।

तुष्टाव विविधैर्वाक्यैः शस्त्रं ब्रह्ममयं भयात् ॥ १ ॥

मदासुर उवाच ।

नमस्ते शस्त्रराजाय नमस्ते परशो भडन् ।

तेजःपुञ्जमयायैव कालकालाय ते नमः ॥ २ ॥

ऐकदन्तस्य यद्दीर्यं स्वधर्मस्थापनात्मकम् ।

त्वमेव नात्र सन्देहो रक्ष मां शरणागतम् ॥ ३ ॥

कालरूपस्त्वमेवेड मडाप्रलयसूयकः ।

ऽः समर्थश्च ते वेगसङ्गे देडधारकः ॥ ४ ॥

अतस्त्वां प्रणामाभ्येव ज्योतीरुपं मडादृभुतम् ।

रक्ष मां भयभीतं वै शरणागतवत्सल ॥ ५ ॥

अेवं स्तुवन्तमत्यन्तं परशुः शान्तिमादधे ।

यथौ त्यक्त्वा पुनर्दस्ते ऐकदन्तस्य दैत्यप ॥ ६ ॥

ततो मदासुरः शीघ्रं यथौ तं शरणां भयात् ।

अेकदन्तं प्रणम्याऽऽदौ पूजयामास सादरम् ॥ ७ ॥

पूजयित्वा यथान्यायं गणेशं धरणीतले ।

दण्डवत्तं प्रणम्यैव भक्त्या तुष्टाव संयुतः ॥ ८ ॥

मदासुर उवाच ।

नमस्ते अेकदन्ताय मायामाधिकरूपिणे ।

सदा ब्रह्ममयायैव गणेशाय नमो नमः ॥ ९ ॥

भूषकारुढरुपाय भूषकध्वजिने नमः ।

सर्वत्र संस्थितायैव बन्धनीनाय ते नमः ॥ १० ॥

यतुर्बाहुधरायैव लम्बोदर सुरूपिणे ।

नाभिशेषाय वै तुभ्यं हेरम्भाय नमो नमः ॥ ११ ॥

शिन्तामणिधरायैव शित्तस्थाय गजानन ।

नानाभूषणयुक्ताय गण्णाधिपतये नमः ॥ १२ ॥

अनन्तविभवयैवानन्तमायाप्रयालक ।

भक्तानन्दप्रदात्रे ते विघ्नेशाय नमो नमः ॥ १३ ॥

योगिनां योगदात्रे ते योगानां पतये नमः ।

योगाकारस्वरुपाय ह्येकदन्तप्रधारिणे ॥ १४ ॥

मायाकारं शरीरं त अेकशब्दः प्रकथ्यते ।

दन्तः सत्तामयस्तत्र मस्तकस्ते नमो नमः ॥ १५ ॥

मायासत्ताविहीनस्त्वं तयोर्योगधरस्तथा ।

कस्त्वां स्तोतुं समर्थः स्यादतस्ते वै नमो नमः ॥ १६ ॥

शरणागतपालाय शरणागतवत्सल ।

पुनः पुनः सिद्धिबुद्धिपते तुभ्यं नमो नमः ॥ १७ ॥

रक्ष मामेकदन्तस्त्वं शरणागतमञ्जसा ।

भक्तं भावेन सम्प्राप्तं संसारतात्पर्यस्व य ॥ १८ ॥

अेवमुक्त्वा प्रणम्यापि मद्दः कृत्वा प्रदक्षिणाम् ।

कृताञ्जलिपुटो भूत्वा संस्थितो देवसन्निधौ ॥ १९ ॥

तमुवाच गणाधीशः प्रहृष्टेनान्तरात्मना ।

विकाररहितं दृष्ट्वा हृद्यं भक्तिसंयुतम् ॥ २० ॥

(Page पं. २ अ. ५५ पान ११४)

अेकदन्त उवाच ।

त्वां उन्तुं ङीधसंयुक्तो जातोऽहं नात्र संशयः ।

अधुना शरणां प्रेषुं न उन्मि शरणागतम् ॥ २१ ॥

मदाज्ञावशगो भूत्वा तिष्ठ स्थाने स्वडे सदा ।

देवानां वैरमुत्सृज्य मद्भक्तिनिरतो भव ॥ २२ ॥

वरं वरय मत्तस्त्वं त्वया दास्यामि चिन्तितम् ।

विनयेन य सन्तुष्टः स्तोत्रेणाऽहं विशेषतः ॥ २३ ॥

त्वया कृतमिदं स्तोत्रं यः पठिष्यति दैत्यप ।

शृङ्गुयाद्वा प्रयत्नेन भवेत्तस्येप्सितप्रदम् ॥ २४ ॥

न तत्र मदसम्भूतं भयं भवति कर्त्तव्यम् ।

अन्ते स्वानन्दं तस्मै स्तोत्रं मद्भक्तिदं भवेत् ॥ २५ ॥

अेवं तस्य वयः श्रुत्वैकदन्तस्य मदासुरः ।

आसुरं भावमुत्सृज्य शान्तरूपस्तमब्रवीत् ॥ २६ ॥

मदासुर उवाच ।

यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।

अेकदन्तपदे भक्तिं देहि नाथ दृढां सदा ॥ २७ ॥

अन्यं वरं गाणेशान देहि वृत्तिं य शाश्वतीम् ।

भक्षयित्वा सदा देव भजेयं ते पदाम्बुजम् ॥ २८ ॥

मदस्य वयनं श्रुत्वा ह्येकदन्तस्तमब्रवीत् ।

मदीया भक्तिरुग्रा ते भविष्यति मदासुर ॥ २९ ॥

यत्र मे स्मरणां यादौ पूजनं वा मदासुर ।

तत्र कर्म सुशान्त्या त्वं युक्तो भव सुरक्षयन् ॥ ३० ॥

विपरीते सदा दैत्य आसुरेण स्वभावतः ।

प्रवर्तय हृलं तेषां कर्मणां भक्षयस्व य ॥ ३१ ॥

अेवमुक्तो मडादैत्यस्तं तथेति प्रणम्य य ।

नगरं स्वं जगामासावेकदन्तपरायणः ॥ ३२ ॥

दैत्यास्त्रिपुरकाधा ये त्यक्त्वा तं ते ययुस्ततः ।

पातालानि भयोद्दिशा देवाः स्वस्थानमाश्रिताः ॥ ३३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽे अेकदन्तयरिते मदासुरशान्तिप्राप्तिवर्णनं नाम यतुःपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५४

२.५५ मदासुरयरितसामाप्तिर्नाम पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

मदासुरं सुशान्तं वै दृष्ट्वा विष्णुमुखाः सुराः ।

भृवाद्यश्च योगीन्द्रा अेकदन्तं समाययुः ॥ १ ॥

प्रणम्य तं प्रपूज्याऽऽदौ पुनस्ते नेमुरादरात् ।

तुष्टुवुर्धसंयुक्ता अेकदन्तं गजाननम् ॥ २ ॥

देवर्षय उचुः ।

सदात्मरूपं सकलादिभूतममायिनं सोऽऽमयिन्त्यबोधम् ।

अथादिमध्यान्तविडीनमेकं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ३ ॥

अनन्तचिद्रूपमयं गणेशमभेदभेदादिविडीनमाधम् ।

दृदि प्रकाशस्य धरं स्वधीस्थं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ४ ॥

समाधिसंस्थं दृदि योगिनां तु प्रकाशरूपेण विभान्तमेवम् ।

सदा निरालम्बसमाधिगम्यं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ५ ॥

स्वभिम्बभावेन विलासयुक्तां प्रकृत्य मायां विविधस्वरूपाम् ।

सुवीर्यकं तत्र ददाति यो वै तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ६ ॥

यदीय वीर्येण समर्थभूतं स्वमायया संरथितं य विश्वम् ।

(Page भं. २ अ. ५५ पान ११५)

तुरीयकं व्यात्मकवित्तिसंज्ञं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ७ ॥

त्वदीयसत्ताधरमेकदन्तं गुणेश्वरं यं गुणबोधितारम् ।

भजन्त आधं तमजं त्रिसंस्थास्तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ८ ॥

ततस्त्वया प्रेरितनाडेकेन सुषुप्तिसंज्ञं रथितं जगद्वै ।

समानरूपं य तथैकभूतं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ९ ॥

तदेव विश्वं कृपया प्रभूतं द्विभावामादौ तमसा विभातम् ।
 अनेकरूपं य तथैकभूतं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १० ॥
 ततस्त्वया प्रेरितकेन सृष्टे सुसूक्ष्मभावं जगद्वेकसंस्थम् ।
 सुसात्त्विकं स्वप्नमनन्तमाद्यं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ ११ ॥
 तत् स्वप्नमेवं तपसा गाणेश सुसिद्धिरूपं द्विविधं बभूव ।
 सदैकरूपं कृपया य ते यत्तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १२ ॥
 त्वदाज्ञया तेन सदा लुटिस्थ तथा सुसृष्टे जगदंशरूपम् ।
 विभिन्नजाग्रन्मयमप्रमेयं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १३ ॥
 तदेव जाग्रद्रजसा विभातं विलोकितं त्वत्कृपया स्मृतेश्च ।
 बभूव भिन्नं य सदैकरूपं तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १४ ॥
 तदैव सृष्ट्वा प्रकृतिस्वभावात्तदन्तरे त्वं य विभासि नित्यम् ।
 धियः प्रदाता गाणनाथ अेकस्तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १५ ॥
 सर्वे ग्रहा भानि यदाज्ञया य प्रकाशरूपाणि विभान्ति जे वै ।
 भ्रमन्ति नित्यं स्वविदारकार्यात्तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १६ ॥
 त्वदाज्ञया सृष्टिकरो विधाता त्वदाज्ञया पालक अेव विष्णुः ।
 त्वदाज्ञया संसारको लरो वै तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १७ ॥
 यदाज्ञया भूस्तु जले प्रसंस्था यदाज्ञयाऽऽपः प्रवळन्ति नद्यः ।
 स्वतीरसंस्थश्च कृतः समुद्रस्तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १८ ॥
 यदाज्ञया देवगाणा दिविस्था यच्छन्ति वै कर्मकृत्वानि नित्यम् ।
 यदाज्ञया शैलगाणाः स्थिरा वै तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ १९ ॥
 यदाज्ञया शेषे षलाधरो वै यदाज्ञया मोलद अेव कामः ।
 यदाज्ञया कालधरोऽर्थमा य तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ २० ॥
 यदाज्ञया वाति विभाति वायुर्यदाज्ञयाऽग्निर्जठरादिसंस्थः ।
 यदाज्ञयेदं सयरायरे य तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ २१ ॥
 तदन्तरिक्षं स्थितमेकदन्तं त्वदाज्ञया सर्वमिदं विभाति ।
 अनन्तरूपं लुटि बोधकं त्वां तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ २२ ॥
 सुयोगिनो योगबलेन साध्यं प्रकुर्वते कः स्तवने समर्थः ।
 अतः प्राणामेन सुसिद्धिदोऽस्तु तमेकदन्तं शरणां प्रजामः ॥ २३ ॥

ગૃત્સમદ ઉવાચ ।

એવં સ્તુત્વા ગણેશાનં દેવાઃ સમુનયઃ પ્રભુમ્ ।

તૂષણીભ્ભાવં પ્રપદૈવ નનૃતુર્ધર્ષસંયુતાઃ ॥ ૨૪ ॥

સ તાનુવાચ પ્રીતાત્મા દેવર્ષીણાં સ્તવેન વૈ ।

એકદન્તો મહાભાગાન્ દેવર્ષીન્ ભક્તવત્સલઃ ॥ ૨૫ ॥

એકદન્ત ઉવાચ ।

સ્તોત્રેણાડહં પ્રસન્નોઽસ્મિ સુરાઃ સર્ષિગણાઃ ખલુ ।

વૃણુધ્વં વરદોઽહં વો દાસ્યામિ મનસીષ્ણિતમ્ ॥ ૨૬ ॥

ભવત્કૃતં મદીયં યત્ સ્તોત્રં પ્રીતિપ્રદં ચ તત્ ।

ભવિષ્યતિ ન સન્દેહઃ સર્વસિદ્ધિપ્રદાયકમ્ ॥ ૨૭ ॥

યદ્યદિચ્છતિ તત્તદ્વૈ પ્રાપ્નોતિ સ્તોત્રપાઠકઃ ।

(Page ખં. ૨ અ. ૫૫ પાન ૧૧૬)

પુત્રપૌત્રાદિકં સર્વં કલત્રં ધનધાન્યકમ્ ॥ ૨૮ ॥

ગજાશ્ચાદિકમત્યન્તં રાજ્યભોગાદિકં ધ્રુવમ્ ।

ભુક્તિં મુક્તિં ચ યોગં વૈ લભતે શાન્તિદાયકમ્ ॥ ૨૯ ॥

મારણોચ્ચાટનાદીનિ રાજ્યબન્ધાદિકં ચ યત્ ।

પઠતાં શૃણ્વતાં નૃણાં ભવેત્તદ્બન્ધહીનતા ॥ ૩૦ ॥

એકવિંશતિવારં ચઃ શ્લોકાનેવૈકવિંશતિમ્ ।

પઠેદ્વૈ હૃદિ માં સ્મૃત્વા દિનાનિ ત્વેકવિંશતિમ્ ॥ ૩૧ ॥

ન તસ્ય દુર્લભં કિચ્ચિત્ ત્રિષુ લોકેષુ વૈ ભવેત્ ।

અસાધ્યં સાધયેન્ મર્ત્યઃ સર્વત્ર વિજયી ભવેત્ ॥ ૩૨ ॥

નિત્યં ચઃ પઠતિ સ્તોત્રં બ્રહ્મીભૂતઃ સ વૈ નરઃ ।

તસ્ય દર્શનતઃ સર્વે દેવાઃ પૂતા ભવન્તિ ચ ॥ ૩૩ ॥

એવં તસ્ય વચઃ શ્રુત્વા પ્રહૃષ્ટા અમરર્ષયઃ ।

ઊચુઃ સર્વે કરપુટૈર્ભક્ત્યા યુક્તા ગજાનનમ્ ॥ ૩૪ ॥

દેવર્ષય ઊચુઃ ।

ધન્યા વયં ગણેશાન એકદન્તધર પ્રભો ।

त्वदीयदर्शनादेव भाषणान्नात्र संशयः ॥ ३५ ॥

वरं देखि त्वदीया नो भक्तिश्च सुदृढा भवेत् ।

मायाढीनास्तथा देव कृतकृत्या भवामडे ॥ ३६ ॥

यदा सङुटयुक्ता वै वयं स्याम गजानन ।

तदा नो रक्ष देवेश वरमेवं वृणीमडे ॥ ३७ ॥

तेषां वयनमाकर्ण्य तानुवाय तथास्त्विति ।

अेकदन्तोऽन्तर्दधेऽसौ स्वस्वानन्दगतोऽभवत् ॥ ३८ ॥

देवा मुनिगणाः सर्वे ययुः स्वस्वपदेषु य ।

स्वस्वधर्मयुता नित्यमभजन्नेकदन्तकम् ॥ ३९ ॥

अेवं मदासुरस्तेन शान्तिरुपधरः कृतः ।

प्रह्लाद यैकदन्तेन कथितं ते यरित्रकम् ॥ ४० ॥

दृष्टसङुगतियोगेन त्वं मदीत्सिक्तभावतः ।

अनादृत्य विधातारं भ्रष्टो ज्ञानात्र संशयः ॥ ४१ ॥

अेकदन्तं गणेशं त्वं भज्नाऽतो दैत्यनायक ।

तेन शान्तो मडाभाग भविष्यसि न संशयः ॥ ४२ ॥

स अेव अेकदन्तस्तु भक्तानां कार्यसिद्धये ।

करोति स्वावतारांश्च नानारुपांस्तु दैत्यप ॥ ४३ ॥

परमौ दारुणौ दैत्यौ देवान्तकनरान्तकौ ।

सम्भूतौ तौ ङतौ तेन भूत्वा कश्यपवेशमनि ॥ ४४ ॥

तथैव दुर्मतिर्नाम दैत्योऽभूद्धर्मलोपकः ।

शान्तये तस्य विद्देशः शिवपुत्रो भूवूव ङ ॥ ४५ ॥

गणासुरेण दृष्टेन धर्मलोपः कृतो यदा ।

तदा कपिलपुत्रोऽभूत् स अेव त्वेकदन्तकः ॥ ४६ ॥

अेवं नानावतारैः पालयते सकलं जगत् ।

अेकदन्तः कलांशेन धर्मरक्षणतत्परः ॥ ४७ ॥

तेषां कथा न शक्या वै गदितुं केनचित् परा ।

गुणान्तं न ययुर्यस्य ब्रह्माधा मुनयः सुराः ॥ ४८ ॥

अतस्त्वमेकदन्तं तं भज भावेन दैत्यप ।
 तेन सर्वं य ते ज्ञानं भविष्यति सुशान्तिदम् ॥ ४८ ॥
 अेवं मदासुरस्याऽपि कृतं भा.३.नमञ्जसा ।
 अेकदन्तेन सङ्क्षेपाश्चरितं कथितं मया ॥ ५० ॥
 पठेद्यः शृणुयात्तस्मै भक्तिं मुक्तिं ददाति सः ।
 अेकदन्तः प्रसन्नात्मा सदा भवति सौम्यदः ॥ ५१ ॥
 नासुरेषु स्वभावेन मद्यस्तं पीडयिष्यति ।
 शान्तिरूपेण नित्यं स संरक्षेद्दैत्यनायकः ॥ ५२ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे
 द्वितीये भा.३ अेकदन्तरिते मदासुरचरितसमाप्तिर्नाम पञ्चपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५५
 (Page भं. २ अ. ५६ पान ११७)

२.५६ विनायककाशीप्रवेशो नाम षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 दक्ष उवाच ।
 प्रह्लादेन श्रुतं पूर्णं मदासुरचरित्रकम् ।
 पुनः किं य कृतं योगिंस्तद्भद्रं त्वं मडामते ॥ १ ॥
 श्रुत्वा कथामृतं पूर्णं लर्षश्चेतसि मुद्रल ।
 जायते नाऽत्र सन्देहो न तृमोऽलं भवाम्यतः ॥ २ ॥
 सूत उवाच ।
 दक्षस्य वचनं श्रुत्वा मुद्रलो लर्षितोऽभवत् ।
 उवाच तं मडाभागं तत्त्वं शृणु य शौनक ॥ ३ ॥
 मुद्रल उवाच ।
 धन्योऽसि दक्ष सारङ्ग गणेशस्य कथामृतम् ।
 श्रुत्वा लृष्यसि ते पुण्यं कथयामि कथानकम् ॥ ४ ॥
 मदासुरस्य संशान्तिं श्रुत्वा पप्रच्छ दैत्यपः ।
 प्रह्लादस्तं गृत्समदं विनयावनतः कथाम् ॥ ५ ॥
 प्रल्हाद उवाच ।

मडद्भाज्यं मुने मे यद्येन संश्रावितं त्वया ।
अेकदन्तस्य माडात्त्रयं परमानन्ददायकम् ॥ ६ ॥
तथापि न सुतुभोऽहं श्रुत्वा ज्ञानप्रदायकम् ।
यश्चितं य पुनस्त्वं मे गणेशस्य कथां वद ॥ ७ ॥
कश्यपस्य गृहे देवः कथं पुत्रत्वमागतः ।
कथं दैत्यौ उतौ योगिन् विस्तरेण वदस्व माम् ॥ ८ ॥
कथं स शिवपुत्रोऽभूत् कथं द्युर्मतिकं प्रभुः ।
अडनन्तं वदस्व त्वं सर्वज्ञोऽसि कृपानिधे ॥ ९ ॥
कथं गणेशसुरं दैत्यं कापिलो उतवान् पुरा ।
अेतत् सर्वं वद स्वामित्रेकदन्तयश्चितकम् ॥ १० ॥
भवाद्दृशा मडाभागा नौकाऽपेण संस्थिताः ।
संसारोभ्यौ नराणां वै मज्जतां तरणाय तु ॥ ११ ॥
मुद्गल उवाच ।
अेवं पृष्टो मडायोगी तमुवाच सुदर्षितः ।
गुणैर्युक्तं गृत्समदः प्रह्लादं भावधारकम् ॥ १२ ॥
गृत्समद उवाच ।
शृणु प्रह्लाद यत् पृष्टं तत्सर्वं कथयामि ते ।
सुभदं य समासेन अेकदन्तयश्चितकम् ॥ १३ ॥
पुरा कृतयुगे दैत्य गौडदेशे अबूव उ ।
नगरे गौडसंज्ञे य रौद्रकेतुस्तपोधनः ॥ १४ ॥
तस्य पत्नी मडाभागा शारदा ऽपशालिनी ।
गर्भयुक्ता कदाचित् सा अबूवे उर्षिताऽभवत् ॥ १५ ॥
समये सुषुप्ते पुत्रौ यमलौ लोकभीतिदौ ।
नाम्ना यडे द्विजातिः स देवान्तकनरान्तकौ ॥ १६ ॥
कदाचिन्नारदेनाऽपि गत्वा तत्र शिवस्य य ।
पञ्चाक्षरेणोपदिष्टौ येरतुः परमं तपः ॥ १७ ॥
दिव्यवर्षसडस्रैस्तु सन्तुष्टः स सदाशिवः ।
अभयं गुणऽपेभ्यो प्रददौ दैत्ययोः परम् ॥ १८ ॥

वरगर्वेण दैत्येन्द्रौ जित्वा सर्वं यरायरम् ।
 ततस्तु कर्मनाशं तौ यङ्क्तुः पृथिवीतले ॥ १९ ॥
 न स्वाढा न स्वधा कुत्र न वषट्कार एव य ।
 अलवन्नमराः सर्वे क्षुधितास्तृषितास्ततः ॥ २० ॥
 तैः सर्वैः प्रार्थितो देव अेकदन्तः प्रतापवान् ।
 तपसोग्नेण सन्तुष्टो बलभूव प्रददौ वरम् ॥ २१ ॥
 कश्यपस्य य पुत्रोऽलं लविष्यामि प्रसिद्धये ।
 दैत्येन्द्रयोर्वधस्यैवमुक्त्वा गाणपतिययौ ॥ २२ ॥
 अथ देवजनित्री सा कदायित् कश्यपं मुनिम् ।
 जगाद ङास्यसंयुक्ता ङ्यदितिः कृतसम्पुटा ॥ २३ ॥
 ँन्द्रो विषणुश्च सूर्यश्च देवाः पुत्राश्च मेऽलवन् ।
 स्वामिन् अलम कथं पुत्रः सम्भविष्यति मे परम् ॥ २४ ॥
 तदा मे निश्चलं येतो लवेस्यैव न संशयः ।
 तस्य सेवां कर्तुमीडे तत्रोपायं वद प्रलो ॥ २५ ॥
 (Page पं. २ अ. पङ्क पान ११८)
 तस्यास्तद्वयनं श्रुत्वा गाणेशस्य मनुं ददौ ।
 अष्टाक्षरं तथा तेनाराधितो ङ्येकदन्तकः ॥ २६ ॥
 सडस्रवर्षपूर्तौ तां वरदः स समाययौ ।
 तथा पुत्रो लव स्वामिन् यायितः स तथाऽकरोत् ॥ २७ ॥
 अदित्यां कश्यपास्यैव सम्भूतः पुत्रतां गतः ।
 मायामास्थाय विघ्नेशश्चिङ्गीऽ प्राकृतो यथा ॥ २८ ॥
 अेकदा राक्षसी घोरा विरजस्तं जगाल ङ ।
 विदार्य जठरं तस्या बडिर्यातो ममार सा ॥ २९ ॥
 उद्धृतौ धुन्धुरत्युग्रौ शुक्ररूपौ समागतौ ।
 धृत्वा तौ स्फालितौ शैले मृतौ दैत्यौ तथाऽकरोत् ॥ ३० ॥
 कदायित् सङ्घिता तेन स्नानार्थमदितिर्ययौ ।
 तत्र तं मकराकारो गन्धर्वश्च पडेऽग्रडीत् ॥ ३१ ॥
 तेनोड्डीनं कृतं पश्चाद्धडिः स य ममार ङ ।

शापमुक्तोऽभवच्छित्रं तं प्राण्य यथौ द्विवम् ॥ ३२ ॥
 उपवीतप्रदाने वै राक्षसा विप्रविद्गिनः ।
 पञ्च तं उन्तुमायाता उतास्तेन क्षणेन ते ॥ ३३ ॥
 कर्माणि प्रसमाप्ते तं ब्रह्मविष्णुवाद्यः सुराः ।
 मुनयश्च वसिष्ठाद्या नेमुर्भक्तिसमन्विताः ॥ ३४ ॥
 छन्दस्तत्र मदेनैव संसिक्तो न ननाम तम् ।
 कश्यपेन समाज्ञप्तस्तथाऽपि ज्येष्ठभावात् ॥ ३५ ॥
 परीक्षार्थं महेन्द्रेण बालं उन्तुं प्रब्रज्जन् ।
 प्रेरितः सोऽपि भग्नोऽभूत्ततोऽग्निं स समादिशत् ॥ ३६ ॥
 छन्द्रेणाऽऽज्ञापितो वह्निस्तं दग्धुं सखसाऽऽगतः ।
 गिलितस्तेन बालेन महेन्द्रो विस्मितोऽभवत् ॥ ३७ ॥
 विनायकेन देवेन्द्रः श्वासेन जठरे स्वके ।
 नीतस्तत्र सविस्तारं ददर्श सकलं जगत् ॥ ३८ ॥
 अयं नानाएडकं दृष्ट्वा उतगर्वोऽभवत् स्वयम् ।
 न ददर्श बहिर्यातुं मार्गं वर्षशतेन वै ॥ ३९ ॥
 ततस्तं प्रार्थयामास विनायकमनामयम् ।
 तेनाऽपि श्वासमार्गोऽण बहिर्निष्कासितो हरिः ॥ ४० ॥
 ततस्तेन महेन्द्रेण दृष्टे कौतुकमुत्तमम् ।
 कालोद्भवं मलच्छित्रं तच्छृणुष्व मडासुर ॥ ४१ ॥
 विनायकस्य वर्षाणि जठरे स शतं स्वयम् ।
 संस्थितश्च बहिस्तत्र क्षणं अकस्तथाऽभवत् ॥ ४२ ॥
 ततस्तं प्राणनामाऽऽदौ स्तुत्वा य विविधैः स्तवैः ।
 यकार साधुभावेन स भक्तिं नित्यमादरात् ॥ ४३ ॥
 ततः कदाचित् काशीपो मुनिगोष्ठं समाययौ ।
 पुत्रस्योद्गाढसिद्ध्यर्थं कश्यपं तममन्त्रयत् ॥ ४४ ॥
 मुनिर्यज्ञेन रुद्धो वै पुत्रं तस्मै ददौ लघुम् ।
 उपाध्यायत्वसिद्ध्यर्थं विधानज्ञो विनायकम् ॥ ४५ ॥

काशिराजो गणेशं सङ्गृह्य मार्गे जगाम ७ ।
 तत्र धूम्राक्षदैत्येशं सूर्यास्त्रेण जघान सः ॥ ४६ ॥
 तस्य पुत्रौ मडावीर्यौ जघनश्च मनुः स्मृतौ ।
 भक्षार्थं समायातौ विनायकमनामयम् ॥ ४७ ॥
 विनायकेन निःश्वासेन नीतौ गगने गतौ ।
 भ्रमन्तौ पतितौ तत्र नरान्तकसुमन्दिरे ॥ ४८ ॥
 नरान्तकस्ततस्ताभ्यां ज्ञात्वा वृत्तान्तमुल्बलाम् ।
 शतानि पञ्च रक्षांसि प्रेषयामास दैत्यपः ॥ ४९ ॥
 तेन दृष्टा मडावीरा राक्षसा गणपेन य ।
 डुङ्गारेण मङ्गोत्रेण मम्रुः सर्वे भयातुराः ॥ ५० ॥
 ततः स काशिराजेन सङ्घितश्च विनायकः ।
 काशीं प्रामस्तदा लोकेरविशत् पूजितः परम् ॥ ५१ ॥
 (Page भं. २ अ. ५७ पान ११९)
 आदौ मुद्रलविप्रेणोपदिष्टः स मडामनाः ।
 काशिराजश्च गणपमभजन्नित्यमादरात् ॥ ५२ ॥
 काशीस्थाश्च जनाः सर्वे गणेशध्यानतत्पराः ।
 मुद्रलान् मङ्गिमानं याडभवनं ज्ञात्वा विचक्षाणाः ॥ ५३ ॥
 कश्यपस्य स्वयं पुत्रो भविष्यति वधाय य ।
 दैत्यानां सोऽपि काश्यां वै विवाहायाऽऽगमिष्यति ॥ ५४ ॥
 तस्य दर्शनमात्रेण भविष्यन्ति सुयोगिनः ।
 सर्वे काशीस्थभूतानि नरा नार्यो न संशयः ॥ ५५ ॥
 अेवं मुद्रलविप्रेण बोधिताः सकला जनाः ।
 ते सर्वेऽपूजयंस्तं य ज्ञात्वा देवं विनायकम् ॥ ५६ ॥
 स्त्रियः सर्वाः समायाता दर्शनार्थं मडापथे ।
 अनादृत्य पितृन् भ्रातृन् भर्तृन् भक्तिपरायणाः ॥ ५७ ॥
 मङ्गोत्सवोऽभवत्तत्र प्रवेशाभ्यो मडासुर ।
 तत्रैका रोषिता नारी देहं तत्याज सोत्तमम् ॥ ५८ ॥
 तालुस्फुटेन सा याता सर्वादौ तं विनायकम् ।

पश्यन्त्यस्याऽभवद्दुःखे लीना भक्तिसमन्विता ॥ ५८ ॥

यत्र तत्र जनैर्देवः पूजितश्च मडापथे ।

यथार तत्र दैत्यौ द्वौ बालरूपौ प्रचेरतुः ॥ ६० ॥

विनायकेन उस्ताभ्यां यूर्णितौ दशयोजने ।

पतितौ विस्मिता लोका मेनिरे गणपं य तम् ॥ ६१ ॥

ततो द्वौ यडवातस्य रूपावैव समागतौ ।

शिष्यां धृत्वा तयोस्तेन मन्नतुः स्फालितौ दृढौ ॥ ६२ ॥

ततः पाषाणरूपेण दैत्यो मार्गे व्यवस्थितः ।

मुष्टिना बालकेनैव उतो मृत्युमवाप सः ॥ ६३ ॥

काशिराजस्ततस्तं स नीत्वा य स्वगुडे स्वयम् ।

पूजयामास विधिवत् स्थापयामास भावतः ॥ ६४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽऽ अेकदन्तचरिते विनायककाशीप्रवेशो नाम षट्पञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५६

२.५७ भुशुण्डीभक्तिवर्णनं नाम सप्तपञ्चाशत्तमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

द्वितीये दिवसे तत्र धर्मदत्तो मडामुनिः ।

स्वगुडे तं मुनेः पुत्रमानयामास यत्नतः ॥ १ ॥

मार्गे दैत्यौ उतौ तेन भरवेषधरावुभौ ।

कामकोधासुरौ पश्चाद्भ्रजवेषधरौ उतौ ॥ २ ॥

ततो मुनिः सुभावेनापूजयत्तं विनायकम् ।

कन्ये स्वे प्रददौ तस्मै सिद्धिबुद्धी सुलक्षणो ॥ ३ ॥

ततस्तत्राऽऽययौ जृम्भा राक्षसी धोररुपिणी ।

रुपं धृत्वा मनुष्यस्य सुप्रसन्नाननाम्बुजा ॥ ४ ॥

विषयुक्तेन तैलेन सा ममर्द विनायकम् ।

विज्ञाता देवदेवेन उता मृत्युमवाप य ॥ ५ ॥

यतुर्थे दिवसे तत्र सम्प्राप्ता दैत्यपुङ्गवाः ।

ज्वालामुण्डोऽथ व्याघ्रास्थो दारुणश्च मडाबलः ॥ ६ ॥

तान् उत्वा योगभावेन काश्यपो लीलयाऽरमत् ।

बालमध्ये यथाऽन्यो वै प्राकृतो माययाऽसुर ॥ ७ ॥

ब्रह्मविष्णुमुभास्तत्र द्रष्टुमाश्चर्यमुत्कटम् ।

बालक्रीडनसम्भूतं संस्थिताश्च व्यलोकयन् ॥ ८ ॥

(Page भं. २ अ. ५७ पान १२०)

तत्र तं पञ्चमे देवं दिवसे मुनिनन्दनम् ।

प्राण्य काशिराजः स भोजनार्थममन्त्रयत् ॥ ९ ॥

यतुर्थ्यां शुक्लपक्षस्य प्रातःकाले मडामुनिः ।

भुशुण्डो यापूजयत्तं मानस्या पूजया प्रभुम् ॥ १० ॥

पूजां दृष्ट्वा स्वयं राजा प्रातस्तत्र सुविस्मितः ।

उवाच तं कृता केन पूजयं वद मे प्रभो ॥ ११ ॥

ततस्तं कथयामास भुशुण्डो मेऽतिवल्लभः ।

मडाभक्तः करोतीमां पूजां पश्य नराधिप ॥ १२ ॥

ऐकनिष्ठतया विप्रो भजते मां विशेषतः ।

मद्भिनान्त्रं जानाति देवतीर्थादिकं कदा ॥ १३ ॥

श्रुत्वा तस्य वयो रम्यं जगाद नृपसत्तमः ।

विनायकं प्राण्यैव तं प्रदर्शय योगिनम् ॥ १४ ॥

काशिराजवचः श्रुत्वा प्रेषयामास तं ततः ।

जवनाश्चसमाहूढो राजा तस्याश्रमं ययौ ॥ १५ ॥

दृष्ट्वा तं शुण्डया युक्तं स नत्वा विस्मितो नृपः ।

प्रार्थयामास योगीशं काश्यां नेतुं सुभक्तितः ॥ १६ ॥

काशिराज उवाच ।

विनायकाज्ञया स्वामित्रागतस्तेऽहमाश्रमे ।

त्वामाह्वयति देवोऽसौ मद्गुडे संस्थितः स्वयम् ॥ १७ ॥

यतुर्थ्यामद्य योगीन्द्र मानस्या पूजया त्वया ।

पूजितस्तां मडापूजां दर्शयामास मां विभुः ॥ १८ ॥

कश्यपस्य गृहे सोऽपि विनायक इति स्मृतः ।

तपसाऽऽराधितस्तेन पुत्रोऽभूद्गणनायकः ॥ १९ ॥

अलं तस्य तथा दासो यजमानो मडामते ।

विवाडार्थं तु पुत्रस्याऽऽनीतोऽसौ मद्गुडे मथा ॥ २० ॥

विनायकेन कथितमानयस्व मडामुनिम् ।

याये ड्यतोऽलं योगीन्द्राऽऽगच्छ काशीं मडामपुरीम् ॥ २१ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा विस्मितो मुनिसत्तमः ।

डवाय तं स गाणेशः काशिराजं मडामतिम् ॥ २२ ॥

भुशुडुडुवाय ।

शृणु राजन् मडामाग वेदान्तागोयरो विभुः ।

यदि मक्त्या समायातस्त्वद्गुडे कश्यपात्मजः ॥ २३ ॥

तथापि शुडुडया डीनं नमामि न कडायन ।

कलांशाडिसमायुक्तं जानीडि नृपसत्तम ॥ २४ ॥

कलात्मकास्तस्य सर्वे देवा विषुशुशुवाडयः ।

ते सर्वे मां नमन्त्येव शुडुडामक्तियुतं परम् ॥ २५ ॥

गजाननं परित्यजयाऽलं नमामि न कडयन ।

अतस्त्वं गच्छ काश्यां वै तं नयामि विनायकम् ॥ २६ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा ड्येकमक्तिसमन्वितम् ।

डवाय तं प्राणभ्यैव काशिराजः प्रतापवान् ॥ २७ ॥

काशिराज डवाय ।

मुने शृणु वयो मेऽध नाऽलं शक्तो भवामि य ।

काश्यां गन्तुं मडामागाऽपराले श्रान्तवाडनः ॥ २८ ॥

ततो मुनिर्नृपं प्राड लोयनामीलनं कुरु ।

तथामृतं नृपश्रेष्ठे प्रेषयामास तां पुरीम् ॥ २९ ॥

पुनरुन्मील्य नेत्रे स्वेऽपश्यद्गुडं मडानृपः ।

स्वां पुरीं विस्मितो भूत्वा प्राणनाम विनायकम् ॥ ३० ॥

वृत्तं संश्रुत्य भूपेशात् पुनस्तं गाणनायकः ।

मायया स मुनेस्तस्याश्रमस्थमकरोत्ततः ॥ ३१ ॥

पुनः समागतं वीक्ष्य नृपं प्राड मडामुनिः ।

डिमर्थमागतो राजन्नधैव वद मे गृडे ॥ ३२ ॥

ततस्तं राजशार्दूलो जगाद कथितं य यत् ।

विनायकेन भोः स्वामिंस्त्वामाह्वयति विघ्नपः ॥ ३३ ॥

(Page पं. २ अ. ५७ पान १२१)

तेनाडलं प्रेषितो नूनं शुडडादडधरेण य ।

यल शीघ्रं मया सार्धं द्रष्टुं पूर्णं गजाननम् ॥ ३४ ॥

श्रुत्वा तस्य वयो रभ्यं भक्त्याऽत्यन्तं लुलोठ य ।

रोमाञ्चितशरीरोऽसौ साश्रुनेत्रो मडामुनिः ॥ ३५ ॥

तं दृष्ट्वा विस्मितोऽत्यन्तं काशिराजो मडामनाः ।

अडो भक्तिरियं साक्षाद् दृश्यते देडधारिणी ॥ ३६ ॥

देडभावं समासाध यात्रार्थं तेन भूभुजा ।

भुशुडडी यलितश्चैव स्वाश्रमात् प्रजगाम सः ॥ ३७ ॥

देडश्रमेण यात्रा वै कर्तव्या गणपस्य य ।

वियार्थैवं यथौ पदभ्यामविमुक्तं मडामुनिः ॥ ३८ ॥

ज्ञात्वा तस्य वृद्विस्थं सा निश्चयं धरणी मुनिम् ।

प्रापयामास काश्यां तं क्षणेन नृपसंयुतम् ॥ ३९ ॥

नृपेण नगरी दृष्टा तमुवाच ततः परम् ।

स्वामिन् समागता काशी प्रभावात्तपसश्च ते ॥ ४० ॥

ततस्तं स्वगृडे नीत्वाऽपूजयन् नृपसत्तमः ।

विनायकः समायातं भक्तं पश्यति साश्रुकः ॥ ४१ ॥

तस्य भावं विदित्वाऽसौ शुडडां धृत्वा विनायकः ।

भूषकोपरि संस्थाय प्रजगाम मडामुनिम् ॥ ४२ ॥

यतुर्भुजधरं विप्रो मडोदरविराजितम् ।

शेषनाभिं त्वेकदन्तं दृष्ट्वा तं प्राणनाम य ॥ ४३ ॥

अपूजयत् भुशुडडी तं भक्तिभावसमन्वितः ।

पुनः प्राणम्य तुष्टाय नानास्तोत्रैः प्रसन्नधीः ॥ ४४ ॥

उवाच विस्मलद्वाक्यो भक्ते रसापरिप्लुतः ।

गजाननं निजं नाथं कृतकृत्यो मडासुर ॥ ४५ ॥

भुशुण्ड्युवाथ ।
 तव दर्शनमात्रेण कृतकृत्यो गजानन ।
 मडता भाग्ययोगेन दृष्टं ते यरणं विभो ॥ ४६ ॥
 अधुना मे वरं देहि तेन तुष्टो भवाम्यहम् ।
 तव विस्मरणं नाथ न भवेन् मे तथा कुरु ॥ ४७ ॥
 अनेनैव स्वरूपेण मत्स्थाने संस्थितो भव ।
 आशापूरकनाम्ना त्वं प्यातो भव गजानन ॥ ४८ ॥
 तत्रैवानन्यभक्त्या त्वां भजामि रसयुक्तया ।
 मुद्रलेन समं मां त्वं पूर्णं भक्तं कुरु प्रभो ॥ ४९ ॥
 अथवा मुद्रलाश्चैवाधिकं मां कुरु विघ्नप ।
 गुरोरतिङ्गमाच्छिष्यः पुत्रो वा तस्य नात्यङ्कः ॥ ५० ॥
 अेवं प्रार्थयमानं तं तथेति गणनायकः ।
 जगाद स पुनर्बालो भूत्वाऽपेक्षतु सादरम् ॥ ५१ ॥
 तं प्रणम्य ययौ स्थानं स्वकीयं मुनिसत्तमः ।
 भुशुण्डी य ततः काशिराजः संविस्मितोऽभवत् ॥ ५२ ॥
 दृष्टिं राजा विचार्यासावेकनिष्ठो बभूव ह ।
 गणेशभजने दृष्ट्वा भुशुण्डीयशितं मडत् ॥ ५३ ॥
 अडो मुनिवरो धन्यो नानादृपात्मिकां पराम् ।
 मायां त्यज्त्वा स योगेन भजते गणनायकम् ॥ ५४ ॥
 सर्वेषां ब्रह्मणां योगो गणेशे भवति प्रभो ।
 अतस्तमेकभावेन भजतेऽसौ मडामुनिः ॥ ५५ ॥
 अेकनिष्ठा समा भक्तिर्न भूता न भविष्यति ।
 कोट्यंशेन समा नान्या तत् भजेत् योगिसत्तमः ॥ ५६ ॥
 सर्वत्र गणराजोऽयं वसत्यत्र न संशयः ।
 कलांशेन ततोऽन्येषां भजने य इलं लभेत् ॥ ५७ ॥
 गणेशभजनं ह्येकं येत् पूर्णं भजनं भवेत् ।
 सर्वेषां य गणेशस्य भुशुण्डी तत् समाश्रितः ॥ ५८ ॥

अडो ढुशुडिडना तुल्यो दृश्यते न कदायन ।

(Page पं. २ अ. ५ॢ पान १२२)

प्रत्यक्षो गाराराजोडयं शुडडावान्नात्र संशयः ॥ ५ॢ ॥

काश्यां मुक्तिस्वरुपायामागतोडसौ मडामुनिः ।

मडिडकडिां य विश्रेशं सस्मार मनसाडपि न ॥ ॢ० ॥

गारेशार्थं समायातस्तं प्राण्म्य मडामुनिः ।

स्वाश्रमं पुनरेवासौ जगाम सुषुदायकम् ॥ ॢ१ ॥

अेवं विस्मयभावेन काशिराजस्तथाडमजत् ।

गारेशं साधुभावज्ञः सोडपि तत्समतां थयौ ॥ ॢ२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते ढुशुडिडीढक्तिवर्णनं नाम सप्तपञ्चाशत्तमोडध्यायः ॥ २.५७

२.५ॢ यमशापवर्णनं नामाष्टपञ्चाशत्तमोडध्यायः

॥ श्रीगारेशाय नमः ॥

प्रल्डाड उवाय ।

शृणु गृत्समद त्वं मे वयनं दीनपालक ।

कोडसौ ढुशुडिडनामा वै मुनिर्मे ढ्रूडि साम्प्रतम् ॥ १ ॥

तपसा डेन तस्याडपि ढृशुडडा निःसृता प्रढो ।

डीदृशी मानसी पूजा कृता मां वद विस्तरात् ॥ २ ॥

आश्वर्यं परमं प्रामः श्रुत्वा मुनिवरस्य य ।

मडिमानं मडाभाग धन्यो ढूमडडलेडभवत् ॥ ३ ॥

गारेशढजने सक्ता नरास्ते ढ्रुडमरुपिणः ।

तेषां कथा प्रवक्तारं श्रोतारं प्रपुनाति य ॥ ॡ ॥

मुद्रल उवाय ।

अेवं पृष्टो गृत्समदो मडायोगी तमढ्रवीत् ।

प्रल्हाडं ढक्तिपात्रं वै दृष्ट्वा डर्षसमन्वितः ॥ ५ ॥

गृत्समद उवाय ।

शृणु प्रल्हाड भावेन कथां लोडैकपावनीम् ।

भुशुण्डिसंश्रितां पुण्यां ब्रह्मभूतपदप्रदाम् ॥ ६ ॥

नन्दुरे त्ववसद् ग्रामे नामा कैवर्तकः पुरा ।

नाम्ना पापी सुविभ्यातो मडापापपरायाः ॥ ७ ॥

धृत्वा ग्रामेषु शस्त्रादीन् वनेषु विच्यार उ ।

श्रुवर्तिसां सदा तत्र यकार कामवर्जितः ॥ ८ ॥

मार्गस्थांश्च जनान् वीक्ष्याऽमारयद्भनलिप्सया ।

सङ्गृह्य मितितं ग्रामे जगाम प्रत्यहं भलः ॥ ९ ॥

द्रव्यवस्त्रादिनीनांस्तान् दृष्ट्वा मारयतायुधो ।

श्रुवं दृष्ट्वा क्रूरकर्मा न मुमोय वधप्रियः ॥ १० ॥

धनं तेषां गृहीत्वाऽसौ धनवान् प्रभभूव उ ।

द्रव्यसञ्चयभावेन न तुतोष कदाचन ॥ ११ ॥

न सङ्ख्यां कर्तुमत्यन्तं तस्य पापस्य वै भवेत् ।

ब्रह्मा समर्थः शेषश्च पापानां भागिनौ भयात् ॥ १२ ॥

स्त्रीगोबालद्विजादीनां उत्त्याऽपारा कृता पुरा ।

तेन तस्य य भारेण पीडिता भूरभूततः ॥ १३ ॥

अेकदा वनमध्येऽसौ कञ्चित्पुरुषमुत्तमम् ।

दृष्ट्वा वधार्थमानन्दादधावच्छस्त्रसंयुतः ॥ १४ ॥

तमागतं समालोक्य दृष्टे दूरे पलाय्य सः ।

गव्यूतिमात्रमासाध ग्रामं तत्र जगाम उ ॥ १५ ॥

नामा प्रह्लाद मार्गे स पतितोऽधावनाऽऽकुलः ।

जातश्च दृःषितोऽत्यन्तं विरराम वधात्तदा ॥ १६ ॥

मन्द्गत्या ययालाऽसौ मार्गे कुण्डं ददर्श उ ।

तत्र श्रमापनोदार्थं स्नानं यके मडाभलः ॥ १७ ॥

तदेव गणाराजस्य तीर्थं पुण्यप्रदं मडत् ।

(Page पं. २ अ. ५८ पान १२३)

तस्य प्रभावयोगेन पापं संशिशिवं त्वभूत् ॥ १८ ॥

स पापशिशिवो नामा विचारमकरोद् लुटि ।

अडो मया य पापानि कृतानि कति नाऽविदम् ॥ १९ ॥

मृतोऽलं नरके धीरे पतिष्यामि न संशयः ।
कल्पान् दृग्भमनेकांश्च सखिष्यामि कथं परम् ॥ २० ॥

मुद्रल उवाच ।
अेवं ब्रुवन्तमानन्ददायकं मुनिसत्तमम् ।
प्रह्लादो वै गृत्समदं पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ २१ ॥

प्रल्डाद उवाच ।
कीदृशं कुण्डरूपं य केन वा यशितं तपः ।
तत्र येन गणेशस्य स्थानं कुण्डात्मकं ङ्यभूत् ॥ २२ ॥
ततो गृत्समदः प्राड प्रह्लादं सर्वमञ्जसा ।
आह्लादेन समायुक्तो गाणपत्यो मडायशाः ॥ २३ ॥

गृत्समद उवाच ।
अत्र ते कथयिष्यामि येतिडासं पुरातनम् ।
सूर्यस्य यमराजस्य संवादं पापनाशनम् ॥ २४ ॥
सूर्याय प्रददौ कन्यां विश्वकर्मा मडाद्भुताम् ।
संज्ञां कर्मभर्यां देवीं मायारूपां मडाद्युतिः ॥ २५ ॥

तपसा शतवर्षैस्तां प्रसत्रां स यकार ल ।
यथाये विश्वकर्मा तां पुत्री मे भव मानदे ॥ २६ ॥
साऽऽदिमाया वरात्तस्य पुत्री जाता सुरेश्वर ।
तां गृडीत्वा गृळं देव सविता प्रजगाम ल ॥ २७ ॥

तया रेमे मडातेजाश्चिरकालं विभावसुः ।
तस्यां पुत्रौ य पुत्रीं वै जनयामास वीर्यतः ॥ २८ ॥
वैवस्वतो मनुज्येष्ठो यमश्च यमुना नदी ।
सर्वे स्वधर्मशीलास्ते मडाभागा बभूवुरे ॥ २९ ॥

तीक्ष्णेन तेजसा तमा संज्ञा सूर्यस्य नित्यदा ।
निर्ममे मायया छायां स्वस्याङ्गुतिधरां ततः ॥ ३० ॥
तस्यै सर्वं निवेद्यैव पुत्रीं पुत्रौ गृडादिकम् ।
उवाच रविणा पृष्टा मा वद त्वं स्वयेष्टितम् ॥ ३१ ॥

तां छाया प्रत्युवायेदं यद्वि मां धर्षयिष्यति ।
सविता येन् मडाभागे वद्विष्यामि न संशयः ॥ ३२ ॥
गच्छ देवि यथा शिते निश्चयस्तादृशं कुरु ।
अहं सर्वं त्वदीयं यत् कार्यं संसाधयामि तत् ॥ ३३ ॥
ततः संज्ञा ययौ गेहं पितुस्तेन तिरस्कृता ।
भर्तारं त्यज मैवं त्वं स्वगृहं गच्छ मा कुरु ॥ ३४ ॥
ततः सा वनवासाय जगामाश्वस्वदृपिणी ।
भूत्वा तताप सा ध्यात्वा तपो गणपतिं प्रभुम् ॥ ३५ ॥
मावामन्नेण विद्वेशं तोषयामास सा सती ।
पूर्वो वर्षशते तत्राजगाम गणनायकः ॥ ३६ ॥
तथा सम्भूजितो देवः स्तुतश्चैव विशेषतः ।
वरं ददौ मडाराज मनसीप्सितमादरात् ॥ ३७ ॥
दिव्यर्यमा सौम्यतेजा भविष्यति न संशयः ।
त्वं मायाबन्धुनीना वै मद्भक्तिनिरता भव ॥ ३८ ॥
यद्यद्विच्छसि तत्तत्ते सकृदं प्रभविष्यति ।
कोपडीनः स्वयं भानुस्त्वामत्रागत्य नेष्यति ॥ ३९ ॥
अेवमुक्त्वा गण्डीशीशोन्तर्धानं प्रयकार ७ ।
सा तत्र गणपं देवं ध्यायन्ती संस्थिताऽभवत् ॥ ४० ॥
छायायां सविता तद्रत् पुत्रौ पुत्रीं मडायशाः ।
अथ सञ्जनयामास धर्मयुक्तान् मडौजसः ॥ ४१ ॥
सावर्णिश्च मनुज्येष्ठः सम्भूतश्च शनैश्चरः ।
तापी नाम्नी नदी कन्या त्रयस्ते प्रथिता भुवि ॥ ४२ ॥
छाया स्वपुत्रवात्सल्यात् संज्ञा पुत्रांश्च भेदतः ।
(Page भं. २ अ. ५९ पान १२४)
सततं न्यूनभावेनाऽवर्तयत् साधुसत्तम ॥ ४३ ॥
मनुश्च सेडे तं मातुरपराधं विचक्षणः ।
धर्मराजः स तां तत्र निषिषेध मुहुर्मुहुः ॥ ४४ ॥
सा स्वभावं स्वकीयं तं न तत्याज कदाचन ।

कुपितो धर्मराजस्तां पदा छन्तुं प्रयत्नमे ॥ ४५ ॥

तं याविनयसंयुक्तं शशाप जननी सुतम् ।

पादस्ते क्लेधतां प्राय पतिष्यति धरातले ॥ ४६ ॥

धर्मः क्रोधं समागृह्य सवितारं जगाम ७ ।

भयभीतश्च शापेन वृत्तान्तं तं जगाद सः ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽ अेकदन्तयरिते यमशापवर्णनं नामाष्टपञ्चाशत्तमोऽध्यायः ॥ २.५८

२.५८ कुऽऽसम्भवयरित्रं नामैकोनषष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

यमस्य वयनं श्रुत्वा सविता विस्मितोऽभवत् ।

धर्मशीलस्य सऽक्रोधो मातरि प्रबभूव ७ ॥ १ ॥

माता स्वदेखं पुत्रं लेदबुद्ध्या शशाप ७ ।

अतः कारणं किञ्चिद्विपरीतं भवेदित् ॥ २ ॥

ततो ज्ञानेन बुद्ध्या स यमं भानुरुवाच ७ ।

मातुः शापं कदा मिथ्या मया कर्तुं न शक्यते ॥ ३ ॥

अतो विनायकं देवं भज त्वं भक्तिभावतः ।

स येत् प्रसन्नतां यातस्तदा सुभमवाप्स्यसि ॥ ४ ॥

अेवमुक्त्वार्यमा पुत्रं मन्त्रं पञ्चाक्षरं ददौ ।

विधियुक्तं गणेशस्य स ययौ वनमादरात् ॥ ५ ॥

सविताऽसौ जगामेदं छायां वयनमब्रवीत् ।

संज्ञा कुत्र गता देवि वद नोयेच्छपाम्यहम् ॥ ६ ॥

सा भीता सत्यमेवेदं वयनं तं जगाद ७ ।

पितुर्गोडं गता संज्ञाऽस्थाप्य मां त्वद्गुले प्रभो ॥ ७ ॥

सत्यभाषणयोगेन तुष्टस्तां न शशाप सः ।

जगाम विश्वकर्माणं क्रोधयुक्तो द्विवाकरः ॥ ८ ॥

तं प्रणम्य स पप्रश्च वृत्तान्तं रक्तलोचनः ।

संज्ञाया विश्वकर्मा तं सान्त्वयामास युक्तिभिः ॥ ८ ॥

विश्वकर्मावाय ।

मया ते गृहमेवं सा प्रेषिता नागता यदा ।

मायया गुप्तृपेण कुत्र वै संस्थिता भवेत् ॥ १० ॥

त्वदीयतेजसा तस्मा गता शुष्कशरीरका ।

अतस्त्वं तेजसा सौम्यो भव तस्यां रमस्व य ॥ ११ ॥

ततः सोऽपि जगादेदं वचनं तं विभावसुः ।

त्वं विश्वकर्मातां प्राप्नोऽतो मां सौम्यं कुरु प्रभो ॥ १२ ॥

ततस्तेन स्वयन्त्रे संस्थाप्य तेजो हृतं भुवत् ।

तीक्ष्णं तेन सुसौम्यश्च सूर्यस्तां प्रजगाम ह ॥ १३ ॥

अश्विनी रुपभावेन स्थितां वीक्ष्य वनेषु सः ।

अश्वो भूत्वा प्रयत्नेन धर्तुं तामुद्यतोऽभवत् ॥ १४ ॥

साऽपरं पुरुषं ज्ञात्वा गणेशं मनसाऽस्मरत् ।

ततः सूर्येण वीर्यं स्वं नसि निक्षिप्तमादरात् ॥ १५ ॥

ततस्तथा रवेर्वीर्यं स्वश्रासेन बडिर्भलात् ।

निष्कासितं परस्यैव ज्ञात्वा सुविमनास्त्वभूत् ॥ १६ ॥

(Page पं. २ अ. ५८ पान १२५)

अेवं दृढाग्रहं दृष्ट्वा सविता तोषवानभूत् ।

स्वतृपं दर्शयामास तां प्रगृह्य गृहं ययौ ॥ १७ ॥

संज्ञाया सवितुर्वीर्यं त्यक्तं तस्मात् समुद्भवौ ।

अश्विनौ भिषजो श्रेष्ठौ सर्वमान्यो बभूवतुः ॥ १८ ॥

गणेशभक्तिभावेन संज्ञा सुप्रयुताऽभवत् ।

तमेव सततं देवी भजतेऽनन्यमानसा ॥ १९ ॥

यमोऽपि य तपस्तेपे दारुणं भावसंयुतः ।

निराडारतया देवं ध्यात्वा जपपरोऽभवत् ॥ २० ॥

संवत्सरसहस्रेण गणेशो वरदोऽभवत् ।

तं दृष्ट्वा सहस्रोत्थायाऽऽपूज्य तुष्टाय भानुजः ॥ २१ ॥

यम उवाच ।

નમો ગણપતે તુભ્યં નાનામાયાવિલાસિને ।
 માયાધારકવેષેણ સ્થિતાય તુ નમો નમઃ ॥ ૨૨ ॥
 માયામોહવિહીનાય સાક્ષિણે જગદાદયે ।
 બ્રહ્માદયે બ્રહ્મવિદે બ્રહ્મણે વૈ નમો નમઃ ॥ ૨૩ ॥
 અનન્તાય નમસ્તુભ્યં હેરમ્બાય ચ દુણ્ડયે ।
 વિદ્વેશાય ત્રિનેત્રાય લમ્બોદર નમોઽસ્તુ તે ॥ ૨૪ ॥
 ગજાનનાય દેવાય દેવાનાં પતયે નમઃ ।
 દેવાનાં ગર્વહન્ત્રે ચ રક્ષસાં મર્દિને નમઃ ॥ ૨૫ ॥
 ભક્તિપ્રિયાય ભક્તેભ્યો નાનાસૌખ્યપ્રદાય તે ।
 અનન્તાનનધારાયાનન્તહસ્તાય તે નમઃ ॥ ૨૬ ॥
 અનન્તશિરસે તુભ્યં બ્રહ્મભૂતાય વેધસે ।
 શિવાય શિવવન્ધાય શિવદાય નમો નમઃ ॥ ૨૭ ॥
 અખણ્ડવિભવાયૈવ મૂષકધ્વજિને નમઃ ।
 મૂષકશ્રેષ્ઠવાહસ્થાયૈકદન્તાય તે નમઃ ॥ ૨૮ ॥
 આદિમધ્યાન્તરૂપાય સર્વાકારાય તે નમઃ ।
 પાશાઙ્કુશધરાયૈવ સર્વભોક્ત્રે નમો નમઃ ॥ ૨૯ ॥
 ત્વાં સ્તોતું કઃ સમર્થઃ સ્યાદ્યોગાકારસ્વરૂપિણમ્ ।
 અતોઽહં પ્રણમામીહ તેન તુષ્ટો ભવ પ્રભો ॥ ૩૦ ॥
 ધન્વ્યોઽહં સર્વભાવૈશ્ચ યેન દૃષ્ટો ગણેશ્વરઃ ।
 અધુના રક્ષ માં ભક્તં શરણાગતવત્સલ ॥ ૩૧ ॥
 એવં સ્તુવન્તમત્યન્તમુવાચ ગણનાયકઃ ।
 યમં પરમભક્તં ચ સૂર્યપુત્રં યશસ્વિનમ્ ॥ ૩૨ ॥
 ગણેશ ઉવાચ ।
 વરં વૃણુ મહાભાગ યમ ત્વં મનસીપ્સિતમ્ ।
 દાસ્યામિ તે મહાભક્ત્યા તોષિતોઽહં ન સંશયઃ ॥ ૩૩ ॥
 તતસ્તં ભાનુજસ્તત્રોવાચ દેહિ ગજાનન ।
 ભક્તિં ત્વદીયપાદૈ વૈ સુદૃઢાં મે મહોદર ॥ ૩૪ ॥
 અન્યં વરં ચ મે દેહિ માતૃશાપહરં પરમ્ ।

यद्यद्विच्छामि देवेश तत्तत् सिध्यतु विघ्नप ॥ ३५ ॥

येवं तस्य वयः श्रुत्वा तथेति गाणपोऽब्रवीत् ।

मदीया ते मडामक्तिर्भविष्यति न संशयः ॥ ३६ ॥

मातृशापस्य योगेन किञ्चिद् दुःखमवाप्स्यसि ।

क्लेद्यपादाय्य मांसं ते कीटाः सङ्गुह्य सत्वम् ॥ ३७ ॥

पतिष्यन्ति पृथिव्यां ते त्वं सुपादो भविष्यसि ।

यद्यद्विच्छसि तत्तत्ते सुलभं प्रभविष्यति ॥ ३८ ॥

दक्षिणस्यां दिशि प्राज्ञ दिक्पालस्त्वं भविष्यसि ।

धर्मराज एति ष्यातो नाम्ना सर्वत्र पूजितः ॥ ३९ ॥

स्वधर्मपालकेषु त्वं श्रेष्ठो धर्मकरो मतः ।

शुवानां कर्मयोगेन कृलदश्च भविष्यसि ॥ ४० ॥

त्वदीयाऽऽज्ञा त्रिलोकेषु वर्ततां धर्मभावतः ।

त्वया स्तोत्रमिदं पुण्यं कृतं तस्य सुसिद्धिदम् ॥ ४१ ॥

पठते शृण्वते पूर्णं भविष्यति न संशयः ।

यमस्य यातनां घोरां स्तोत्रेण प्रस्तुतो यम ॥ ४२ ॥

(Page भं. २ अ. ६० पान १२६)

डरामि नात्र सन्देशोऽस्ते स्वानन्दं दद्याम्यहम् ।

त्वया यत्र कृतं स्नानं नित्यं मद्भक्तिभाविना ॥ ४३ ॥

गाणेशतीर्थसंज्ञं तद्भविष्यति न संशयः ।

अत्रैव स्नानमात्रेण सर्वपापक्षयो भवेत् ॥ ४४ ॥

सुबुद्धिप्रदमेतस्य तत्क्षणात् प्रभविष्यति ।

येवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ यमस्तत्र स्थितोऽभवत् ॥ ४५ ॥

संस्थाप्य मूर्तिमयलां डेरम्भस्य मडाद्विज्ञैः ।

कुण्डं यकार भावेन गाणेशपदलाञ्छितम् ॥ ४६ ॥

डेरम्भगाणपो नाम्ना तत्र ष्यातो भवूव ड ।

यमः शापविडीनश्च भवूव स दिशोधिपः ॥ ४७ ॥

सदा गाणपतिं चित्तेऽध्यायद्वै रविनन्दनः ।

समः सर्वत्र सञ्जातः सर्वमान्यो मडायशाः ॥ ४८ ॥

अेतते कथितं द्रिव्यं यरित्रं कुण्डसम्भवम् ।
यमेन रयितं पुण्यं सर्वसिद्धकरं मडत् ॥ ४९ ॥

अेतधमस्य माडात्थं यः शृणोति नरोत्तमः ।
पठेद्वा शुभवदं तस्मै सर्वदं प्रभविष्यति ॥ ५० ॥

अधुना शृणु दैत्येन्द्र प्रकृतं यत् कथानकम् ।
भृशुण्डिनश्च पापघ्नं वाञ्छितार्थप्रदं परम् ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मोदले मडापुराणे
द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते कुण्डसम्भवयरित्रं नामैकोनषष्टितमोऽध्यायः ॥ २.५९

२.६० भूशूण्डिब्राह्मणत्ववर्णनं नाम षष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।
कैवर्तकस्ततो नामा मडादृष्टो ददशं ७ ।
मुद्रलं मुनिशार्दूलं स्थितं तत्र मडावने ॥ १ ॥
दृष्ट्वा मुनिवरं दृष्टः पापयेता बभूव सः ।
अङ्गमुधम्य तं उन्तुं यथौ नामा दृढाग्रः ॥ २ ॥
यावत् समीपगो भूत्वा उन्तुं तमुपयकम् ।
तावत्तस्य करात् अङ्गः पपात धरणीतले ॥ ३ ॥
शस्त्राण्यन्यानि सर्वाणि दृढबद्धानि सर्वतः ।
पेतुर्धरातले तानि तेनाऽसौ विस्मितोऽभवत् ॥ ४ ॥
अपश्यन्मुद्रलं दृष्टो वदन्नेवं किमद्भुतम् ।
तेन निर्मलचित्तोऽसौ प्रबभूवाऽतिदारुणः ॥ ५ ॥
तं प्राणम्य मडादृष्ट उवाच प्राञ्जलिर्मुनिम् ।
योगिदर्शनमात्रेण यथा साधुस्तथा वयः ॥ ६ ॥
नामोवाच ।
आञ्जनोऽधपर्यन्तं बुद्धिर्मे पापनिश्चया ।
तथा कृतानि पापानि तेषां सङ्ख्या न विधते ॥ ७ ॥

अधुना कुण्डजेनैव किञ्चित् स्नानेन याञ्जसा ।
जाता निर्मलभावा सा पापाद्भै सम्भिभेति य ॥ ८ ॥

तवदर्शनमात्रेण सन्तोषे संस्थिता मुने ।
मुक्तिमिच्छति मे बुद्धिर्महापापिन आदरात् ॥ ९ ॥

शस्त्राणि गलिताभ्येव न गृहीष्यामि तानि वै ।
उपदेशं वद प्राज्ञ संसारोत्तारात्मात्मकम् ॥ १० ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा मुद्रलस्तमुवाच ७ ।
गच्छ त्वं स्वगृहं तात स्वशस्त्राणि प्रगृह्य य ॥ ११ ॥

ततस्तं मुनिशार्दूलं जगादाऽसौ महाभलः ।
कैवर्तकः प्रणम्याऽऽदौ रुदन्नश्रुजलाविलः ॥ १२ ॥

नामोवाच ।

शिष्यं मां कुरु योगीन्द्र नोयेद् देहं त्यजाम्यहम् ।

(Page पं. २ अ. ६० पान १२७)

सन्निधौ ते महाभाग नेच्छामि विषये सुभम् ॥ १३ ॥

एति तस्य वयः श्रुत्वा शरणागतवत्सलः ।
गणेशाय नमो मन्त्रं योगी तस्मै ददौ स्वयम् ॥ १४ ॥

स्वयष्टिं तत्र योगीन्द्रः समारोप्य जगाद तम् ।
शुष्कामत्रैव तिष्ठ त्वं जपमन्त्रं महाभल ॥ १५ ॥

यावद्यष्टिश्च नामान् मे साङ्कुरा प्रभविष्यति ।
तावत्त्वं जप तं मन्त्रं तदा शुद्धो भविष्यसि ॥ १६ ॥

न ह्यलं न जलं मूलं पार्श्वमन्नादिकं कदा ।
भक्षस्व वायुमात्रं त्वं तदा शुद्धो भविष्यसि ॥ १७ ॥

अेवमुक्त्वा महादृष्टे मुद्रलो गाणपात्राणीः ।
अन्तर्धानं यकारैव सोऽपि तादृशमाचरत् ॥ १८ ॥

गते वर्षसहस्रे तु वल्मीकोऽल्पस्तदङ्गुळे ।
समुत्पन्नस्तृणौघाद्यैः संवृतः सर्वतो बभौ ॥ १९ ॥

तथापि नाममन्त्रं स नामाऽजापीथ्य भावतः ।
नाममन्त्रप्रभावेण साङ्कुरा यष्टिराबभौ ॥ २० ॥

पापं सर्वं लयं प्राप्तं तस्य मन्त्रप्रभावात् ।
 पुण्यराशिः समुत्पन्नोऽपाररूपो मडासुर ॥ २१ ॥
 अतिपुण्येन भक्त्या च शुण्डा तस्य विनिःसृता ।
 भ्रूमध्यात्तेन सञ्जातो गजानन षवाऽपरः ॥ २२ ॥
 ततस्तत्र समायातो मुद्रलश्च मलयशाः ।
 शिष्यं कैवर्तकं दैवात् सोऽस्मरत् साधुसत्तमः ॥ २३ ॥
 ततो यष्टिं ददर्शाऽसौ साङ्गुरा विस्मितोऽभवत् ।
 अढो दृष्टमतिर्नामा तपसे संस्थितोऽभवत् ॥ २४ ॥
 यञ्चलं भावमुत्सृज्य दैवशोषणतत्परः ।
 कुत्राऽस्ति स मया शिष्यो दृश्यते न मडातपाः ॥ २५ ॥
 ततो वल्मीकरूपं स चाऽपश्यत्तत्र मुद्रलः ।
 कैवर्तकस्य तस्यैव नेत्रे दृष्टे ततः किल ॥ २६ ॥
 ततो यष्ट्या स वल्मीकमुत्भाय च जलेन तम् ।
 सिषेय तेन नामाऽपि सावधानो बभूव ह ॥ २७ ॥
 गुरुं दृष्ट्वा समुत्तस्थौ तं प्राणम्य पुरःस्थितः ।
 ततः सम्मान्य योगीशो धृत्वाऽऽलिङ्ग्य जगाद तम् ॥ २८ ॥
 वल्मीकात्वं समुत्पन्नः पुत्रो मे नात्र संशयः ।
 भव ब्राह्मणमुप्यश्च भृशुण्डी संज्ञयाऽधुना ॥ २९ ॥
 सिद्धोऽसि नाममन्त्रेण सर्ववन्द्यो भविष्यसि ।
 तव दर्शनमात्रेण नरा मुक्तिमवाप्नुयुः ॥ ३० ॥
 लक्षकल्पमयं कालं श्रुवं स्थास्यसि भो मुने ।
 कल्पे कल्पे च शिष्यास्ते भविष्यन्ति शिवाद्यः ॥ ३१ ॥
 अेवमुक्त्वा गणेशस्य ददौ तस्मै मडामनुम् ।
 अेकाक्षरं विधानेन ततोऽतर्धानमाययौ ॥ ३२ ॥
 सोऽपि तत्र पुनस्तेन तताप तप उत्तमम् ।
 वर्षमात्रेण तस्याऽऽग्ने प्रत्यक्षोऽभूद्गजाननः ॥ ३३ ॥
 उवाच तं मडाभक्तं किं वाञ्छसि वदस्व मे ।
 ततस्तं स्तोतुमारेभे स्तोत्रैः स्वानुभवात्मकैः ॥ ३४ ॥

भृशुएज्युवाथ ।

नमो नमस्ते गणनाथ द्दुष्टे सदा सुशान्तिप्रद शान्तिमूर्ते ।

अपारयोगेन य योगिनस्त्वां भजन्ति भावेन नमो नमस्ते ॥ ३५ ॥

प्रजापतीनां त्वमथो विधाता सुपालकानां गणनाथ विष्णुः ।

उरोऽसि संडारकरेषु देव कलांशमात्रेण नमो नमस्ते ॥ ३६ ॥

क्रियात्मकानां जगदम्बिका त्वं प्रकाशकानां रविरेव द्दुष्टे ।

यत्प्रदानां य गुणेश नामा कलांशमात्रेण नमो नमस्ते ॥ ३७ ॥

(Page पं. २ अ. ६० पान १२८)

शरीरभाजं त्वमथासि भिन्दुः शरीरिणां सोऽहमथो विभासि ।

सुबोधरूपः स्वत उत्थकानां कलांशमात्रेण नमो नमस्ते ॥ ३८ ॥

विदेहकानामसि साङ्ख्यरूपः समाधिदानां य निजात्मकस्त्वम् ।

निवृत्तियोगे त्वमयोगधारी कलांशमात्रेण नमो नमस्ते ॥ ३९ ॥

गणास्त अते गणनाथ नाम्ना त्वमेव वेदादिषु योगकीर्ते ।

सदा सुशान्तिप्रद संस्थितोऽसि भक्तेश भक्तिप्रिय ते नमो वै ॥ ४० ॥

गकारसिद्धिस्त्वपि मोहघात्री एकारबुद्धिस्त्वथ मोहघात्री ।

तयोर्विलासी पतिरेव नाम्ना गणेश्वरस्त्वं य नमो नमस्ते ॥ ४१ ॥

गकाररूपेण भवान् स गौणो एकाररूपेण य निर्गुणोऽसि ।

तथोरभेदे गणनाथनामा योगेश भक्तेश नमो नमस्ते ॥ ४२ ॥

किं वदामि गणाधीश मलिमानं मलाद्भुतम् ।

यत्र वेदाद्यो भ्रान्ता एव जाताः प्रवर्णने ॥ ४३ ॥

पतितानामहं श्रेष्ठः पतितोत्तम एव य ।

तव नामप्रभावेण जातोऽहं ब्राह्मणोत्तमः ॥ ४४ ॥

किञ्चित् संस्कारयोगेन विश्वामित्राद्यः प्रभो ।

जाता वै ब्राह्मणत्वस्य ब्राह्मणा निर्मलाः पुरा ॥ ४५ ॥

अहं संस्कारहीनश्च जात्या डैवर्तकीदृभवः ।

तत्राऽपि पापसक्तात्मा त्वया य ब्राह्मणः कृतः ॥ ४६ ॥

एवमुक्त्वा नतं विप्रं प्राञ्जलिं पुरतः स्थितम् ।

भक्तिभावेन सन्तुष्टस्तमुवाच गजाननः ॥ ४७ ॥

गणेश उवाच ।

वरान् वरय दास्यामि यांस्त्वं विप्र प्रवाञ्छसि ।

त्वत्समो नैव तेजस्वी भक्तो मे प्रभविष्यति ॥ ४८ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा साश्रुनेत्रो मलामुनिः ।

भृशुण्डी गद्गदोक्त्या य तं जगाद गजाननम् ॥ ४९ ॥

यदि प्रसन्नभावेन वरदोऽसि गजानन ।

त्वदीयां भक्तिमुग्धां मे देहि सम्पूर्णाभावतः ॥ ५० ॥

तथेति तमुवाचाऽथ गणेशो भक्तवत्सलः ।

क्षेत्रं त्वदीयमत्रैव भविष्यति मदाज्ञया ॥ ५१ ॥

अमलाश्रमकं नाम्ना जनानां सेविनां सदा ।

अज्ञानजं मलं हत्वा ज्ञानं दास्यति निर्मलम् ॥ ५२ ॥

अेवमुक्त्वाऽतर्दधे य गणेशो देवनायकः ।

भृशुण्डी भक्तिभावेन भेजे वै तं निरन्तरम् ॥ ५३ ॥

नान्यत् स मनसा क्वापि क्षेत्रं देवादिकं मुनिः ।

तीर्थं जज्ञौ स योगीन्द्रो गणेशानात्र संशयः ॥ ५४ ॥

ततस्तत्र मलाक्षेत्रे ब्राह्मणार्थाया ययुर्मुदा ।

तत्रैव गणनाथं ते भेजिरे भक्तिभावतः ॥ ५५ ॥

शिष्यास्तस्य मलाभागा जाता ब्रह्मर्षयोऽमलाः ।

क्षेत्रसंन्यासभावेन तेऽसेवन्त मलामुनिम् ॥ ५६ ॥

भृशुण्डीनस्तत्र तीर्थं गणेशस्य य सुन्दरम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं प्रोक्तं स्नानमात्रेण जन्तवे ॥ ५७ ॥

तस्यैवं दर्शनार्थं य मुनयः कश्यपादयः ।

शुकादियोगिनः सर्वे गत्वा तेऽपूजयन् मुदा ॥ ५८ ॥

कृतार्थं मन्यमानाश्च स्वस्थलं ते ययुः पुनः ।

प्रशंसन्तो मुनिं सर्वे साक्षाच्छृणुषाधरं प्रभुम् ॥ ५९ ॥

छन्द्रादयस्तमेवं य दर्शनार्थं समागताः ।

कृतकृत्याः स्वभावेन स्वालयं ते ययुः पुनः ॥ ६० ॥

ब्रह्मविष्णुमडेशाधा ँश्वरास्ते मडाभुनेः ।

(Page पं. २ अ. ६१ पान १२८)

नित्यदर्शनसंसक्ता बभूवुर्दृष्टमानसाः ॥ ६१ ॥

अेवं प्रभावयुक्तः स भृशुएडी कथितो मया ।

याएडावो ब्राह्मणो जातो गणेशस्मरणेन वै ॥ ६२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाएडे अेकदन्तयरिते भृशुएडब्राह्मणत्ववर्णनं नाम षष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६०

२.६१ भृशुएडयरितं नामैकषष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

नित्यं स मानसीं पूजामकरोत् ब्राह्मणोत्तमः ।

बाह्यां चैव मडाभागो गणेशस्य यथाविधि ॥ १ ॥

मानसी या त्वया पृष्टा तां शृणुष्व मडामते ।

यथा स्वल्पेन कालेन गाणपत्यो नरो भवेत् ॥ २ ॥

यतुर्धा मानसी पूजा ज्ञातव्या यासुरोत्तम ।

साधारा द्विविधा प्रोक्ता निराधारा तथा द्विधा ॥ ३ ॥

दृदि मूर्तिं गणेशस्य ध्यात्वा तत्रोपचारकैः ।

मानसैः पूजयेद्देवं साधारा सा मता बुधैः ॥ ४ ॥

अन्या ज्येकाग्रचित्तेन सर्वत्रैकात्मभावना ।

तथा यत्तस्य भोगादि कृतं तत् पूजनं भवेत् ॥ ५ ॥

तत्रैकात्मस्वरूपश्चाधारः प्राप्नो जनेन वै ।

तेन साधाररुपा सा प्रोक्ता पूजा मनीषिभिः ॥ ६ ॥

निरोधयित्तवृत्त्या यज्जनैः सर्वात्मवर्जितम् ।

मनोवाणीमयं सर्वमुपचारेण चार्पितम् ॥ ७ ॥

तदेव पूजनं तेन कृतं प्रह्लाद निश्चितम् ।

निराधारा मता पूजा गणेशस्य मडात्मनः ॥ ८ ॥

ચિત્તસ્ય પગ્ચ ભૂમીનાં લયં કૃત્વા સમા સ્થિતિઃ ।

તત્ર શાન્તિસ્વરૂપં યદ્યોગાકારેણ દૃશ્યતે ॥ ૯ ॥

યોગે વિધિનિષેધાદિ સર્વં તેનોપચારકૈઃ ।

સમર્પિતં ગણેશાય તદેવં પૂજનં ભવેત્ ॥ ૧૦ ॥

શાન્તિયોગે નિરાધારા પૂજા પ્રોક્તા ચ યોગિભિઃ ।

એવં માનસજં દૈત્ય ચતુર્ધા પૂજનં ભવેત્ ॥ ૧૧ ॥

એવં ભૃશુણ્ડિના તેન કૃતા પૂજા વિશેષતઃ ।

ભક્તિભાવેન કાશ્યાં સા પ્રાપ્તાઽભૂદ્ગણપાય ચ ॥ ૧૨ ॥

ઇદં ભૃશુણ્ડિનશ્ચિત્રં ચરિત્રં ચ નરોત્તમઃ ।

યઃ શૃણોતિ શ્રાવયતિ સ વૈ સ્વાનન્દગો ભવેત્ ॥ ૧૩ ॥

યં ચમિચ્છતિ તં તં વૈ લભતે નાઽત્ર સંશયઃ ।

મહાપુણ્યતમં શ્રેષ્ઠં કથિતં તે કથાનકમ્ ॥ ૧૪ ॥

॥ ઠં તત્સદિતિ શ્રીમદાન્ત્યે પુરાણોપનિષદિ શ્રીમન્મૌદ્રલે મહાપુરાણે

દ્વિતીયે ખાણ્ડે એકદન્તચરિતે ભૃશુણ્ડિચરિતં નામૈકષષ્ટિતમોઽધ્યાયઃ ॥ ૨.૬૧

(Page ખં. ૨ અ. ૬૨ પાન ૧૩૦)

૨.૬૨ વિનાયકચરિતં નામ દ્વિષષ્ટિતમોઽધ્યાયઃ

॥ શ્રીગણેશાય નમઃ ॥

ગૃત્સમદ ઉવાચ ।

તતો વિનાયકસ્તત્ર કાશ્યાં બાલગણૈઃ સહ ।

ચિકીડ પ્રાકૃતો ભૂત્વા ભક્તાનન્દવિવર્ધનઃ ॥ ૧ ॥

તતો ગણકરૂપેણ દૈત્યો હેમાસુરો યયૌ ।

તં માયયા ગણેશાનો મારયામાસ દૈત્યપ ॥ ૨ ॥

તતઃ કૂપાસુરસ્તત્ર કન્દરેણ સહાગતઃ ।

પરસ્પરવિભેદેન તૌ હતૌ ગણપેન ચ ॥ ૩ ॥

તતોઽભોસુરનામા યઃ પ્રતાપી ચ તથાંઽધકઃ ।

તુઙ્ગાસુરસ્ત્રયઃ પ્રાપ્તા બ્રહ્મલબ્ધવરાઃ ખલાઃ ॥ ૪ ॥

ખગરૂપગણેશેન હતા મુક્તિં પ્રલેભિરે ।

विनायकस्य उस्तस्य स्पर्शनादिप्रभावतः ॥ ५ ॥

तेषां माता समायाता भ्रमरी नाम राक्षसी ।

उपं कृत्वा ह्यदित्याश्च सा उता तेन दैत्यप ॥ ६ ॥

परीक्ष्य विस्मितास्तत्र मानवा भोजनार्थिनः ।

निमन्थ्य तं ययुः सर्वे काशिराजसमन्विताः ॥ ७ ॥

अेकस्मिन् दिवसे तत्र गेडे गेडे मडोत्सवः ।

भोजनार्थं काश्यपस्य सामग्रीं यङ्किरे जनाः ॥ ८ ॥

तत्र शुक्लो मडाभक्तः काशीप्रान्तनिवासकः ।

शुक्लवृत्त्याऽयरद्भिक्षां प्रभोः शुश्राव येष्टितम् ॥ ९ ॥

शुक्लो दारिद्यसंयुक्तः सन्तोषी भजने रतः ।

विद्रुमा तस्य पत्नी सा पतिभक्तियुताऽभवत् ॥ १० ॥

सर्वस्वदानभावेन यङ्कतुस्तौ मडोत्सवम् ।

भोजनार्थं काश्यपस्य मार्जितं स्वाङ्गाणं तथा ॥ ११ ॥

दर्भान् भद्व्या मडायष्ट्यां ध्वजं यङ्के मडामुनिः ।

सर्वधान्यस्य पिष्टेन यङ्के वै भास्करौ सती ॥ १२ ॥

तन्दुलात्रं जलैर्युक्तं यङ्के परमदर्षिता ।

प्रयत्नेनाल्पतैलं य शुक्ल आनयदादरात् ॥ १३ ॥

गृडे पलानि शुक्लस्य त्रीणि सञ्चयमानतः ।

तन्दुलानां छि पिष्टस्याऽभवन् पञ्च पलानि य ॥ १४ ॥

काश्यपस्य य भक्ष्यार्थं पाकं यङ्के य भावतः ।

शुष्कामलकभाण्डं सोऽस्थापयन् मुभशुद्धये ॥ १५ ॥

नैवेद्यं वैश्वदेवं य कृत्वा ध्यानपरोऽभवत् ।

विनायकस्य शुक्लोऽपि मडाभक्तिपरायणः ॥ १६ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र सनकश्च सनन्दनः ।

दर्शनार्थं समायातौ काश्यपस्य मडात्मनः ॥ १७ ॥

राज्ञा सम्मानितौ विप्रौ दृष्ट्वा बालसमन्वितम् ।

विनायकं तथा तौ निर्भर्त्स्य गङ्गां प्रजग्मतुः ॥ १८ ॥

विनायको यथौ भावैः शुक्लस्थाऽऽदौ गृहं प्रति ।
 कुत्सितात्रं भवक्षैव ददौ सम्पत्तिमुत्तमाम् ॥ १८ ॥
 ततो विनायको देवोऽनन्तरुपधरः स्वयम् ।
 स काशिराजतां प्राप्य गेहे गेहे भवक्ष सः ॥ २० ॥
 अेतस्मिन् समये तौ तं सनकश्च सनन्दनः ।
 भिक्षार्थं वै ददृशतुः पर्यटन्तौ य काश्यपम् ॥ २१ ॥
 गृहे गृहे य दृष्ट्वा तं भ्रष्टाचारयुतं मुनी ।
 त्यक्त्वा काशीं क्षुधायुक्तौ जग्मतुर्बलिरेव तौ ॥ २२ ॥
 ततो विनायकेनैव सर्वं रूपं प्रदर्शितम् ।
 पुनस्तौ शरणां भ्रान्तावेव तं जग्मतुर्दुःखा ॥ २३ ॥
 ततो गाणेशकं ज्ञानं दत्तं तेन मडात्मना ।
 गाणपत्यस्वभावेन येरतुस्तौ गतौ ततः ॥ २४ ॥
 काशिराजेन तत्सर्वं न ज्ञातं येष्टितं मडत् ।
 भ्रान्तो राजा स तं नेतुं यथौ शुक्लगृहं मुदा ॥ २५ ॥
 शिबिकायां गाणेशं संस्थापयित्वा यथौ नृपः ।
 स्वगृहं तत्र दैत्यौ द्वौ विद्युद्गुणौ प्रपेततुः ॥ २६ ॥
 (Page भं. २ अ. ६२ पान १३१)
 विनायकेन तौ त्यक्तौ शिभां सन्धृत्य दैत्यपौ ।
 प्रजग्मतुः स्ववृत्तान्तं कथयित्वा नरान्तकम् ॥ २७ ॥
 राजाऽपि स्वगृहं प्राप ततो दैत्यः समायथौ ।
 श्रुत्वा वृत्तान्तमत्यन्तं ताभ्यां सर्वं नरान्तकः ॥ २८ ॥
 गुल्मस्था नगरद्वारि काशिराजं ययुर्जनाः ।
 अवदन् दैत्यवृत्तान्तं नरान्तक उपागतः ॥ २९ ॥
 सत्रध्वः सर्वसैन्येन काशिराजः स तं यथौ ।
 युयुधे तेन दैत्येन धृतो राजा क्षणेन वै ॥ ३० ॥
 ततो विनायकः कुब्जः सिद्धिमाज्ञापयत् प्रभुः ।
 तथा सृष्टं मडासैन्यं कालरूपं य तद्भूमौ ॥ ३१ ॥
 तत्रैको नायकः कूरः प्रणाम्य गाणनायकम् ।

यथौ तस्य मडासेनां भक्षयन् पश्यतः क्षणात् ॥ ३२ ॥

धृत्वा नरान्तकं सोऽपि जगाम य विनायकम् ।

विनायकेन सैन्येशो भुजे वीनः कृतः स्वके ॥ ३३ ॥

तस्योदरे गणेशेन रक्षितः काशिपालकः ।

तेन सार्धं गणेशस्य देहे वीनोऽभवन्नृपः ॥ ३४ ॥

तं नृपं जठरे देवो दर्शयित्वा जगत् पुनः ।

रोममार्गोऽपि पुत्राभ्यां बलिश्चक्रे स विघ्नपः ॥ ३५ ॥

प्रधानाभ्यां य पुत्राभ्यां निःसृतं नृपसत्तमम् ।

विस्मितं मायया तं स मोहितं प्रयकार उ ॥ ३६ ॥

तत् दृष्ट्वा दैत्यराजः स विस्मितो तर्कयत् स्वयम् ।

अयं ब्रह्ममयो देवः कश्यपात्मज एव य ॥ ३७ ॥

अस्य उस्तेन मे मृत्युर्भाविता येत् सुमङ्गलम् ।

ब्रह्मभूयकरं तस्माद्बुद्ध्यैयं लर्षसंयुतः ॥ ३८ ॥

नरान्तकेन कृत्वा य युद्धं तेन मलत्ततः ।

मोडयित्वा तं जघान विराडूपेऽपि विघ्नपः ॥ ३९ ॥

ममार दैत्यराजस्तु मस्तकस्तस्य वै गृहे ।

पतितस्तं विलोक्यैव शुशोच जननी पिता ॥ ४० ॥

शिरो धृत्वा गतौ स्वर्गे दृष्ट्वा देवान्तको ङि तत् ।

सोऽपि क्रोधसमायुक्तो यथौ काश्यां स दैत्यपः ॥ ४१ ॥

कृत्वा युद्धं मडाघोरं तेन सार्धं विनायकः ।

गजाननस्वरूपं य दर्शयामास शत्रवे ॥ ४२ ॥

दृष्ट्वा दैत्येन दन्तस्तु भग्नो वामोऽस्य तत्क्षणात् ।

दैत्येन्द्रं तेन दन्तेन मारयामास विघ्नपः ॥ ४३ ॥

ततो लर्षयुतैर्देवः स्तुतो देवर्षिभिः प्रभुः ।

प्रविवेश नृपेणाऽसौ काशीं भक्तपरायणः ॥ ४४ ॥

राजपुत्रस्य देवेशो विवाहं य चकार उ ।

राज्ञा सम्पूजितो द्रुण्डिः स्वाश्रमं गन्तुमुत्सुकः ॥ ४५ ॥

ततो लोका मडा भक्तास्त्यक्त्वा गेडादिकं ययुः ।
 तेभ्यो ज्ञानं ददौ देवः शान्तिं प्राप्ता गृहान् ययुः ॥ ४६ ॥
 राज्ञा रथेन शीघ्रं वै स्वाश्रमं स जगाम उ ।
 काशिराजं य काश्यामप्रेषयद्राणनायकः ॥ ४७ ॥
 लोकेर्नृपो दुष्टिद्वेराजं स्थापयामास वै पुरे ।
 नित्यं तं पूजयामास सर्वैर्भक्तिसमन्वितः ॥ ४८ ॥
 अदितिं कश्यपं देवस्तौ प्रोवाच विनायकः ।
 भूभारउरारण्यं य जातोऽहं युवयोः सुतः ॥ ४९ ॥
 तस्य सर्वं कृतं कर्माधुना यामि निजं पुरम् ।
 अवेमुक्त्वा ददौ ताभ्यां ज्ञानं सोऽतर्हितोऽभवत् ॥ ५० ॥
 ततस्ताभ्यां गणेशस्य मूर्तिः संस्थापिता प्रभोः ।
 विनायकेति नाम्ना सा विख्याता प्रबभूव उ ॥ ५१ ॥

(Page पं. २ अ. ६३ पान १३२)

प्रह्लाद काशिराजोऽपि मुद्रलस्योपदेशतः ।
 सदेहः स ययौ राजा स्वानन्दे गणनायकम् ॥ ५२ ॥
 अतत्ते कथितं सर्वं विनायकचरित्रकम् ।
 सङ्क्षेपेण मडाभाग ऐकदन्तावतारजम् ॥ ५३ ॥
 शृणुयाधः पठेद्वाऽपि स लभेदीप्सितं फलम् ।
 अन्ते स्वानन्दवासेन ब्रह्मभूतो भविष्यति ॥ ५४ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे
 द्वितीये भाऽे ऐकदन्तयरिते विनायकचरितं नाम द्विषष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६२

२.६३ शनिसमागमो नाम त्रिषष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥
 गृत्समद उवाच ।
 शृणु पुष्टिपतेः प्यातं सर्वपापहरं परम् ।
 भुक्तिमुक्तिप्रदं यैव गणेशस्य मडात्मनः ॥ १ ॥
 शकुनेश्च मडामानी पुरोऽभूद् दुर्मतिः पुरा ।

दैत्यराजस्य तेजस्वी मडापर्वतसन्निभः ॥ २ ॥
 तताप तप उग्रं स शक्तिं ध्यात्वा मडासुरः ।
 नवार्षीन् सुमन्त्रेण शुक्रशिष्यः प्रतापवान् ॥ ३ ॥
 सडस्रवर्षे प्रगते शक्तिः सा वरदाडभवत् ।
 आययौ भक्तमुष्यं साडभोधयत् वरं वृषु ॥ ४ ॥
 तेनाडपि पूजिता देवी माडात्मेन य संयुता ।
 शक्तेस्तेन प्रसन्ना सा तस्मै सर्वाडभयं ददौ ॥ ५ ॥
 त्रैलोक्यराजमुग्रं य सङ्ग्रामे जयमादरात् ।
 आरोग्यं य स्वलोके सा प्रययौ सिंढवाडिनी ॥ ६ ॥
 तत्र तेन डमेणैव जितं सर्वं यरायरम् ।
 विष्णुमुष्याः सुराः सर्वे वने वासं प्रयडिरे ॥ ७ ॥
 शक्तिं शिवेन संयुक्तां पीडयित्वा मडाभलः ।
 पत्नीं कर्तुं समुद्युक्तो देवीं दैत्याधिपोडभवत् ॥ ८ ॥
 शक्तिर्लोकं परित्यज्य शिवेन सडिता ययौ ।
 अन्तर्धाय स्वमात्मानं वने वासं यकार ड ॥ ९ ॥
 गते डियति कावे तौ नारदस्तत्र यागतः ।
 जगाद विघ्नराजस्य ताभ्यां योपासनां शुभाम् ॥ १० ॥
 पुत्रभावेन देवेशो भविष्यति गणेश्वरः ।
 आराधितो न सन्देडो दूर्भतिं स डनिष्यति ॥ ११ ॥
 अेवमुक्त्वा गते यैव नारदे शक्तिशङ्करौ ।
 तेपाते तप उग्रं तौ षोडशाक्षरमानतः ॥ १२ ॥
 मन्त्रं षोडशवर्णाभ्यं जेपतुर्गणपस्य य ।
 अेवं वर्षशते पूर्णं गणेशो वरदोडभवत् ॥ १३ ॥
 आगतं गणपं दृष्ट्वा नेमतुश्वरगणाम्भुजे ।
 गणाधीशं तुष्टुवतः शिवशक्ती कृताञ्जली ॥ १४ ॥
 शक्तिशिवापूयतुः ।
 नमस्ते गणनाथाय गणानां पतये नमः ।
 भक्तिप्रियाय देवेश भक्तेभ्यः सुभदायक ॥ १५ ॥

સ્વાનન્દવાસિને તુભ્યં સિદ્ધિબુદ્ધિવરાય ચ ।
 નાભિશેષાય દેવાય દ્વુઙ્ઘિરજાય તે નમઃ ॥ ૧૬ ॥
 વરદાભયહસ્તાય નમઃ પરશુધારિણે ।
 અનામયાય સર્વાય સર્વપૂજયાય તે નમઃ ॥ ૧૭ ॥
 સગુણાય નમસ્તુભ્યં બ્રહ્મણે નિર્ગુણાય ચ ।
 બ્રહ્મભ્યો બ્રહ્મદાત્રે ચ ગજાનન નમોઽસ્તુ તે ॥ ૧૮ ॥
 (Page પં. ૨ અ. ૬૩ પાન ૧૩૩)
 જયેષ્ઠાય ચાદિપૂજયાય જયેષ્ઠરાજાય તે નમઃ ।
 માત્રે પિત્રે ચ સર્વેષાં હેરમ્ભાય નમો નમઃ ॥ ૧૯ ॥
 અનાદયે ચ વિદ્નેશ વિદ્નકર્ત્રે નમો નમઃ ।
 વિદ્નકર્ત્રે સ્વભક્તાનાં લમ્બોદર નમોઽસ્તુ તે ॥ ૨૦ ॥
 ત્વદીયભક્તિયોગેન યોગીશાઃ શાન્તિમાગતાઃ ।
 કિં સ્તુવો યોગરૂપં ત્વાં પ્રણમાવશ્ચ વિદ્મપ ॥ ૨૧ ॥
 તેન તુષ્ઠો ભવ સ્વામિન્નિત્યુક્ત્વા તં પ્રણેમતુઃ ।
 તાવુત્યાપ્ય ગણાધીશ ઉવાચાઽસૌ મહેશ્વરૌ ॥ ૨૨ ॥
 ગણેશ ઉવાચ ।
 ભવત્કૃતમિદં સ્તોત્રં મમ ભક્તિવિવર્ધનમ્ ।
 પઠતે શ્લોકવતે ચૈવ ભવિષ્યતિ સુખપ્રદમ્ ॥ ૨૩ ॥
 ભુક્તિમુક્તિપ્રદં ચૈવ પુત્રપૌત્રાદિકં તથા ।
 ધનધાન્યાદિકં સર્વં લભતે તેન નિશ્ચિતમ્ ॥ ૨૪ ॥
 વરં ચ વદતં દેવૌ પ્રસન્નોઽહં દદામિ તમ્ ।
 ભવતોર્ભક્તિભાવેન વિભુઃ સ્તોત્રેણ તોષિતઃ ॥ ૨૫ ॥
 શક્તિશિવાવ્યુત્તુઃ ।
 યદિ પ્રસન્નભાવેન વરદોઽસિ ગજાનન ।
 તદા નૌ પુત્રતાં યાહિ કૃતકૃત્યૌ તથા વિભો ॥ ૨૬ ॥
 ભક્તિં દેહિ દૃઢાં દેવ ત્વદીયે પાદપદ્મજે ।
 દુર્મતિં જહિ વિદ્નેશ ત્રૈલોક્યં ચ સુખીકુરુ ॥ ૨૭ ॥

गृत्समद उवाच ।
 तयोर्वयनमाकण्योमित्युक्त्वाऽतर्धे विभुः ।
 शिवौ सन्तोषयुक्तौ य तत्र सञ्चयेरतुर्भयात् ॥ २८ ॥
 अेकदा पार्वती शम्भुर्वैशाभस्नानमादरात् ।
 यङ्कतुर्गणनाथस्य प्रीतये छिमपर्वते ॥ २९ ॥
 भागीरथीजले नित्यं स्नात्वाऽपूजयतां य वै ।
 दूर्वाद्विभिर्मृन्मयं तौ गणनाथं सुभक्तितः ॥ ३० ॥
 वैशाभपूणिमायां तावुषःकाले तु भक्तितः ।
 स्नात्वा मूर्तिं शिवौ कृत्वा ध्यानं यङ्कतुरादरात् ॥ ३१ ॥
 ध्यात्वा लुधावालयतां गणधीशं तमञ्जसा ।
 मूर्तौ सा ल्ययत्वा मूर्तिः सयैतन्या बभूव ल ॥ ३२ ॥
 यतुर्भुजधरस्तत्र गणराजो बभौ स्वयम् ।
 उवाच पितरौ देवः पुत्रोऽलं वां न संशयः ॥ ३३ ॥
 वरदानप्रभावेण वैशाभस्नानजेन य ।
 तपसा पुत्ररूपं मां रक्षतं पितरौ सदा ॥ ३४ ॥
 ततः प्राण्य तं देवः शङ्करः शक्तिसंयुतः ।
 तुष्टावाथर्ववेद्योक्तोपनिषद्भिर्महायशाः ॥ ३५ ॥
 ततो गणपतिः प्रीत्या मोलयामास मायया ।
 शिवं सशक्तिकं तत्र पुत्रभावप्रकाशनात् ॥ ३६ ॥
 ततस्तस्य स संस्कारान् कारयामास वै द्विजैः ।
 शिवश्च जातकर्मादीन् उर्षयुक्तेन येतसा ॥ ३७ ॥
 ततो लक्ष्मीसुता पुष्टिस्तपसा य बभूव ल ।
 तां ददौ स गणेशाय विष्णुः परमदर्षितः ॥ ३८ ॥
 अेकदा तत्र संयातो ब्रह्मोत्तमशनैश्चरः ।
 दर्शनार्थं गणेशस्य सस्त्रीकस्य मडामतिः ॥ ३९ ॥
 प्रणाम स सस्त्रीकं गणेशं दैत्यनाथक ।
 जगाद भक्तिसंयुक्तो वयनं सर्वसन्निधौ ॥ ४० ॥
 धन्यं मे जन्म विद्या य तपो विद्यादिकं मडत् ।

येन ते दर्शनं प्राप्तं सस्त्रीकस्य गजानन ॥ ४१ ॥

त्वं साक्षाद्योगरूपश्च पुष्टिः पोषणकारिणी ।

विश्वम्भरा मडाशक्तिस्तस्माद्वां वै नमो नमः ॥ ४२ ॥

(Page पं. २ अ. ६४ पान १३४)

येतस्मिन्नन्तरे तत्र शक्तिः स्वयमुपागता ।

प्रातं रविपुत्रं तमुवाच प्रेमनिर्भरा ॥ ४३ ॥

पश्य पश्य ग्राहश्रेष्ठ सम्यक् सर्वत्र भावतः ।

ततस्तां स शनिर्देवीमवोचद् द्युषितो भृशम् ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाष्ये अेकदन्तयरिते शनिसमागमो नाम त्रिषष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६३

२.६४ विष्वगुद्यौत्यवर्णनं नाम यतुःषष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

प्रल्हाड उवाच ।

किमर्थं द्युषितो देवः शनिस्तत्र बभूव उ ।

तन्मे त्वं सकलं ब्रूहि रविपुत्रस्य येष्टितम् ॥ १ ॥

गृत्समद उवाच ।

शृणु तत्रैव सञ्जातं वृत्तान्तं साधुसत्तम ।

तेन ते सर्वसन्धेडो नाशं यास्यति निश्चितम् ॥ २ ॥

शनिरुवाच ।

शृणु शक्ते मडामाये अेकदाऽहं गृहे स्थितः ।

सूर्यपूजनसंशीलो ध्याननिष्ठोऽभवं पुरा ॥ ३ ॥

निशि तत्र समायाता पत्नी मे वेषधारिणी ।

भूषणैर्भूषिता सर्वैर्मां जगाद सुविहवा ॥ ४ ॥

ऋतुदानमिदानीं त्वं मख्यं देख्येव भानुज ।

पश्य मां सर्वशृङ्गारयुक्तां भर्तृर्नमोऽस्तु ते ॥ ५ ॥

अहं ध्यानसमायुक्तो नाऽपश्यं य छि तां प्रियाम् ।

द्विमुहूर्ते गते सा मां शशाप क्रोधसंयुता ॥ ६ ॥

यद्वि मां पश्यसि न य भर्तस्त्वं विह्वलं ऋतुम् ।
 करोषि तेन दृष्टं यत्त्वया नष्टं भविष्यति ॥ ७ ॥
 अेवमुक्त्वा गता सा वै तदडादडमञ्जसा ।
 न पश्यामि कदा कुत्र जगदम्भ यथायथम् ॥ ८ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा जगदम्भा तमभ्रवीत् ।
 पश्य त्वं ग्राह वै द्रुषिद्वे तेन सर्वं शुभं भवेत् ॥ ९ ॥
 अेवमुक्तः शनिस्तत्र गणेशानमलोकयत् ।
 सर्वाङ्गैः शोभमानं वै सस्त्रीकं साधुसत्तम ॥ १० ॥
 ततस्तस्य गणेशस्य मस्तकं सडसा गतम् ।
 अन्तर्यामं य तद् दृष्ट्वा डाडाकारो बभूव ड ॥ ११ ॥
 मुडूर्ते प्रगते तत्र पुनस्तं देवविप्रपाः ।
 अपश्यन् शिरसा युक्तं सर्वावयवसुन्दरम् ॥ १२ ॥
 ततो डर्षयुताः सर्वे तुष्टुवुस्तं गजाननम् ।
 शनिः प्रणतभावेन तुष्टाव गणनायकम् ॥ १३ ॥
 शनिरुवाच ।
 नमस्ते गणनाथाय पुष्टिकान्ताय ते नमः ।
 विश्वम्भराय सर्वादिपूज्याय तु नमो नमः ॥ १४ ॥
 सर्वेषां मातृरूपेण स्थितेयं पुष्टिकारिका ।
 पिता त्वं पुष्टिदाता य सत्तारूपेण संस्थितः ॥ १५ ॥
 क्षमस्वैतं यापराधं मदीयं गणनायक ।
 पुत्रोऽहं ते मडाभाग प्रार्थये द्विरदानन ॥ १६ ॥
 किं स्तौमि त्वां य डेरम्भ योगरूपं सनातनम् ।
 वेदाधैर्योगिभिः स्तोतुं शक्यते न नमाम्यडम् ॥ १७ ॥
 तथापि बुद्धिप्रामाण्यात् स्तुवन्ति त्वां मडेश्वराः ।
 अतोऽहं त्वां मडाराज स्तौमि भक्तिसमन्वितः ॥ १८ ॥
 नमस्ते बुद्धिकान्ताय सिद्धिनाथ नमोऽस्तु ते ।
 भ्रड्मणां पतये तुभ्यं डेरम्भाय नमो नमः ॥ १९ ॥
 (Page भं. २ अ. ६४ पान १३५)

સગુણત્વે સરૂપાય નૈર્ગુણ્યે ગજરૂપિણે ।
 તયોર્યોગે ચ યોગાય શાન્તિરૂપાય તે નમઃ ॥ ૨૦ ॥
 પુત્રામનરકાત્રાતા પુત્રસ્તેન પ્રકીર્તિતઃ ।
 શિવપુત્રાય વૈ તુભ્યં ગણેશાય નમો નમઃ ॥ ૨૧ ॥
 સિદ્ધિર્માયા ચ વામાડ્ગે માયિકે દક્ષિણ ચ ધીઃ ।
 તયોરભેદયોગે ત્વમેકદન્તાય તે નમઃ ॥ ૨૨ ॥
 એવમુક્ત્વા પ્રહર્ષેણ સરોમાઞ્ચો બભૂવ હ ।
 પ્રણનામ સ સાષ્ટાડ્ગં ભક્તિભાવેન સમ્પ્લુતઃ ॥ ૨૩ ॥
 તમુત્થાપ્ય ગણાધીશો જગાદ સ શનૈશ્ચરમ્ ।
 વરં વરચ દાસ્યામિ ચસ્તે ચિત્તે પ્રવર્તતે ॥ ૨૪ ॥
 ત્વયા કૃતમિદં સ્તોત્રં મમ પ્રીતિકરં ભવેત્ ।
 યઃ પઠિષ્યતિ યો મર્ત્યઃ શૃણુયાત્ સર્વદં ભવેત્ ॥ ૨૫ ॥
 તતસ્તં ગણનાથં સ ઉવાચ રવિનન્દનઃ ।
 ભક્તિં દેહિ ત્વદીયાં મે શાપાન્ મોચય માં પ્રભો ॥ ૨૬ ॥
 તતસ્તં ગણરાજશ્ચ સ જગાદાસુરેશ્ચર ।
 ભક્તિર્મદીયા ભવિતા દૃઢા સૌરે ન સંશયઃ ॥ ૨૭ ॥
 કૂરદૃષ્ટ્યા ચ યં કઞ્ચિત્ પશ્યસિ ત્વં શનૈશ્ચર ।
 સ એવ નાશમાયાતુ નિઃશાપો ભવ સર્વદા ॥ ૨૮ ॥
 તતો વિષ્ણું જગામાડસૌ તં પ્રણમ્ય ચ ભાનુજઃ ।
 ઉવાચ દેહિ મે નાથ ગણેશોપાસનાં શુભામ્ ॥ ૨૯ ॥
 તતસ્તેન સમાપ્ચાતં કવચાદિકમુત્તમમ્ ।
 ગીતાસારં દદૌ તસ્મા એકાક્ષરમનું પ્રભોઃ ॥ ૩૦ ॥
 તતસ્તં પ્રથયૌ ગેહે પ્રણમ્ય સ શનૈશ્ચરઃ ।
 યોગં ચ સાધયામાસ ગાણપત્યો બભૂવ હ ॥ ૩૧ ॥
 તતઃ કિચિતિ કાલે ચ ગતે શકુરમબ્રવીત્ ।
 ગણેશો ભાવયુક્તં યદ્વચનં ભક્તવત્સલઃ ॥ ૩૨ ॥
 કિં તાત દેવદેવેશૈર્મુનિભિશ્ચ સદાશિવ ।
 વનવાસં કરોષિ ત્વં વદ કારણમત્ર મામ્ ॥ ૩૩ ॥

जगाद शङ्करो हृष्टस्ततस्तं भक्तिभावितः ।
जगत् सर्वं दुर्मतिनाऽसुरेशेन पराजितम् ॥ ३४ ॥
ब्रह्माण्डाधिपतिः सोऽपि प्रजातो वरदानतः ।
अस्माकं सकलैश्वर्यं हृत्वा श्रेष्ठोऽभवत् स्वयम् ॥ ३५ ॥
गृत्समद उवाच ।
शिवस्य वचनं श्रुत्वा क्रोधयुक्तो बभूव ह ।
गजाननो जगादेदं वचनं छितकारकम् ॥ ३६ ॥
गणेश उवाच ।
मयि ते पुत्रतां याते दुर्लभं किं च ते भवेत् ।
हनिष्यामि मडादैत्यं पश्य मे पौरुषं शिव ॥ ३७ ॥
अेवमुक्त्वा मडादेवं सन्नद्धः स गजाननः ।
भूषकारुढको भूत्वा त्वगमदैत्यनायकम् ॥ ३८ ॥
तमनु प्रययुर्देवा मुनयो भक्तितत्पराः ।
नगरप्रान्तभागे च स गत्वा संस्थितोऽभवत् ॥ ३९ ॥
दूतं सम्प्रेषयामास विष्णुं देववरं ततः ।
स गत्वा दुर्मतिं दुष्टमबोधीद्युक्तिभिश्च तम् ॥ ४० ॥
विष्णुरुवाच ।
स्वानन्दवासकारी यो गणेशो ब्रह्मनायकः ।
शिवेन तपसा सोऽपि याचितः पुत्रकाम्यया ॥ ४१ ॥
स अेव पुत्रतां प्राप्तः पुष्टीशो यः समागतः ।
त्वां बोधितुं च मां सोऽपि प्रेषयामास दुर्मते ॥ ४२ ॥
देवानां द्वेषमुन्सृज्य वस पातालमाण्डले ।
स्वस्वधर्मरता लोका भवन्तु विगतज्वराः ॥ ४३ ॥
अेवमुक्तो मडादैत्यस्तमुवाच जनार्दनम् ।
दूत्येन त्वं समायातो नो येद्दुष्प्रभावातः ॥ ४४ ॥
कः स्वानन्दपतिः सोऽपि देवपक्षधरोऽभवत् ।
(Page पं. २ अ. ६५ पान १३६)

तं लनिष्यामि वेगेन द्रक्षसि त्वं गजाननम् ॥ ४५ ॥

ततो विषुः समायातो गणेशं तस्य दुर्मतेः ।

वृत्तान्तमवदत्तीं श्रुत्वा युकोध विद्वपः ॥ ४६ ॥

अभूव मूषकारुढो तं लन्तुं शस्त्रधारकः ।

देवाः सर्वे य सन्नद्धा अभूवुरसुरेश्वर ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽे अेकदन्तयरिते विषुदुैत्यवर्णनं नाम यतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६४

२.६५ द्रव्यप्रयत्नो नाम पञ्चषष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद वाय ।

ततः स दैत्यराजोऽपि स्वसेनासंवृतो यथौ ।

स्थाऽढो मडातेजः शस्त्रास्त्रैः संयुतो अभौ ॥ १ ॥

दुर्मतिर्गणपं दृष्ट्वा युकोपाऽतितरां भलः ।

आज्ञापयत् स्वसेनां वै देवानां कदनाय य ॥ २ ॥

ततो दैत्याश्च देवास्ते युयुधुश्चातिदारुणम् ।

असम्बद्धं मडाकोधा जग्मुः सप्त य वासराः ॥ ३ ॥

देवसेना ततो भग्ना पलायत दिशो दश ।

भयभीता ततः कोधाद्युयुधे शङ्करो भृशम् ॥ ४ ॥

ततो दुर्मतिना तत्र कृतं युद्धं मडाद्भुतम् ।

मूर्च्छिताः पतिताः केचिद्देशाः ढाऽिताः शरैः ॥ ५ ॥

शम्भुं विषुं य देवेन्द्रं सर्वानन्यान् सुमूर्च्छितान् ।

तान् दृष्ट्वा गणराजस्तु कोधयुक्तो अभूव ल ॥ ६ ॥

मूषकारुढ अेवाऽसौ सङ्ग्रामाय समायथौ ।

तं दृष्ट्वा दुर्मतिः प्राड कोधारुणविलोचनः ॥ ७ ॥

दुर्मतिरुवाय ।

किमर्थं मूर्धभावेन युद्धाय समुपागतः ।

आणोनेडेन लन्मि त्वां पश्य मे पौरुषं भल ॥ ८ ॥

ब्रह्माण्डं निर्जितं येन तेन युद्धं करिष्यसि ।
 अज्ञानेनावृतो नूनं गच्छ त्वां नैव उच्यते ॥ ९८ ॥
 अेवं वदन्तमुग्रं तं दैत्येशं दुर्मतिं प्रभुः ।
 जगाद ङास्यसंयुक्तः पतिः पुष्टेः प्रतापवान् ॥ ९९ ॥
 पुष्टिपतिरुवाच ।
 मा गर्वं कुरु दैत्येश दुर्मति शृणु मे वचः ।
 त्वां उनिष्यामि नूनं य पश्य मे पौरुषं मत्तत् ॥ १०० ॥
 ष्ट्युक्तवन्तमध्येनं दुर्मतिः सलसा ययौ ।
 दन्तं धृत्वा गणेशस्याकर्षयत् क्रोधसंयुतः ॥ १०१ ॥
 मडाभवेन दैत्येन वामदन्तः प्रपातितः ।
 भक्तत्वा स धरणी पृष्ठे तं दन्तं गणपोऽग्रहीत् ॥ १०२ ॥
 दन्तेन शिरसि प्रोतो दुर्मतिः स ममार ङ ।
 ततः पुष्टिपतिर्दिवान् सावधानांश्चकार ङ ॥ १०३ ॥
 ततो दैत्यगणाः सर्वे पलायन्त दिशो दश ।
 पातालं जग्मुरत्यन्तं भयभीताः समन्ततः ॥ १०४ ॥
 ततो देवेशरास्तत्र मुनयो ङर्षसंयुताः ।
 अपूजयंस्तथा पुष्टिपतिं ते तुष्टुवुः पुनः ॥ १०५ ॥
 देवर्षय ङयुः ।
 जय देव गणाधीश जय विद्मदराव्यय ।
 जय पुष्टिपते दुष्टे जय सर्वेश सत्तम ॥ १०६ ॥
 जयानन्त गुणाधार जय सिद्धिप्रद प्रभो ।
 जय योगेन योगात्मन् जय शान्तिप्रदायक ॥ १०७ ॥
 जय ब्रह्मेश सर्वज्ञ जय सर्वप्रियङ्कर ।
 जय स्वानन्दपस्थायिन् जय वेदविदांवर ॥ १०८ ॥
 (Page पं. २ अ. ६५ पान १३७)
 जय वेदान्तवाङ्मय जय वेदान्तकारण ।
 जय बुद्धिधर प्राज्ञ जय सर्वाभरप्रिय ॥ २० ॥
 जय मायामये ज्येष्ठिन् जयाव्यक्त गजानन ।

जय लम्बोदरः साक्षिन् जय दुर्मतिनाशन ॥ २१ ॥

जयैकदन्तदस्तस्त्वं जयैकरदधारक ।

जय योगिदृष्टिस्थ त्वं जय ब्राह्मणपूजित ॥ २२ ॥

जय कर्म तपोरूप जय ज्ञानप्रदायक ।

जयामेय मलाभाग जय पूर्णमनोरथ ॥ २३ ॥

जयानन्द गाणेशान जय पाशाङ्कुशप्रिय ।

जय पर्शुधर त्वं वै जय पावनकारक ॥ २४ ॥

जय भक्ताभयाध्यक्ष जय भक्तमलाप्रिय ।

जय भक्तेश विघ्नेश जय नाथ मखोदर ॥ २५ ॥

नमो नमस्ते गणनायकाय नमो नमस्ते सकलात्मकाय ।

नमो नमस्ते भवमोचनाय नमो नमस्तेऽतिसुभ्रप्रदाय ॥ २६ ॥

इति स्तुत्या गणधीशं प्रणोमुस्तं मलामते ।

उत्थाय ननृतुः सर्वे उर्षयुक्ताः सुरर्षयः ॥ २७ ॥

तेषां मखोत्सवं दृष्ट्वा तान् जगाद मलाप्रभुः ।

प्रसन्नात्मा पुष्टिपतिर्भक्तान् भक्तप्रियदुरः ॥ २८ ॥

पुष्टिपतिरुवाच ।

भवत्कृतमिदं स्तोत्रं यः पठिष्यति नित्यशः ।

श्रोष्यते सकलं तस्य जयरूपं भविष्यति ॥ २९ ॥

पठनाच्छ्रवाणोदस्य सर्वं जयति मानवः ।

अन्ते मदीयसायुज्यं प्राप्नोत्यत्र न संशयः ॥ ३० ॥

अेवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ पतिः पुष्टेर्गाणेश्वरः ।

देवाश्च मुनयः सर्वे विस्मिता अभवन्स्तदा ॥ ३१ ॥

स्वे स्वे पदे य ते जग्मुर्यथा सुभरताः पुरा ।

तथा पुनःस्वलोकस्था मोदन्ते स्म य तत्पराः ॥ ३२ ॥

स्वायारे मुनयश्चकुर्वर्णाश्रमरता जनाः ।

अभूवुरभजन्तं ते स्वधर्मेण गजाननम् ॥ ३३ ॥

शिवश्च शक्तिसंयुक्तस्तमेव दृष्ट्ये स्थितम् ।

अभजत् भावयुक्तश्च गाणपत्यः प्रतापवान् ॥ ३४ ॥

मूर्तिं यद्गुर्गोशस्य स्थापयामासुरादरात् ।
वैशाखपूर्णिमायां याभवत्तत्र मछोत्सवः ॥ ३५ ॥
तत्र सिद्धिरनुप्राप्ता शिवेन ननु मानद ।
यद्गुः सिद्धाश्रमं नाम्ना क्षेत्रं देवर्षयः परम् ॥ ३६ ॥
तत्रैव सिद्धिमापन्ना देवा ब्रह्मर्षयः पुरा ।
सनकाद्या मछात्मानो गाणेशास्तेऽभवन्ततः ॥ ३७ ॥
अत्र ते वर्णयिष्येऽहमितछासं पुरातनम् ।
अगस्त्यस्य य संवाद्युक्तं य ब्रह्मणः पुरा ॥ ३८ ॥
अेकदा वनगो भूत्वाऽगस्त्यस्तपसि संस्थितः ।
लोषामुद्रा य सेवायां रता पत्नी तथाऽभवत् ॥ ३९ ॥
राजपुत्री मछाभागा पातिप्रत्यपरायणा ।
सुद्धुमारोऽभवत्तत्र कर्षिता सेवन्तोत्सुका ॥ ४० ॥
धर्मोण सकलं व्याप्तं वपुस्तस्था रजोयुतम् ।
शिरो जटायुतं वीक्ष्य तुतोष मुनिसत्तमः ॥ ४१ ॥
तामुवाच वरं ब्रूहि दास्येऽहं भावयन्त्रितः ।
सोवाच राजभोगेन युक्तं देहि मुने ऋतुम् ॥ ४२ ॥
ततः स राजभोगार्थं द्रव्येषुश्च समागतः ।
राजनं याचनार्थाय सार्वभौमं यथाय वै ॥ ४३ ॥
दिलीपस्तमुवाचाथ डियन्मानं धनं वद ।
दास्यामि भावसंयुक्तस्तुभ्यं तत्तापसोत्तम ॥ ४४ ॥
राज्ञो वचनमाकर्ण्योवाच तं मुनिसत्तमः ।
व्ययादुर्वशितं यन् मे धनं देहि सुपुष्कलम् ॥ ४५ ॥
(Page पं. २ अ. ६५ पान १३८)
ततो दिलीपो राजा तं जगाद व्ययमानकम् ।
द्रव्यं मेऽस्ति मछाभाग तस्मात् सङ्ख्यां वदस्व भो ॥ ४६ ॥
जगाद मुनिशार्दूलः ततस्तं विस्मयान्वितः ।
न ग्राहीष्यामि ते द्रव्यं दरिद्रस्य न संशयः ॥ ४७ ॥

मया द्रव्यं त्वदीयं वै गृहीतं येन्नराधिप ।
 तदा सर्वे जना राजन् भवन्ति च निपीडिताः ॥ ४८ ॥
 अतस्त्वं राजभिर्युक्तश्चल शीघ्रं नराधिप ।
 मया सार्धं मउद् द्रव्यं यत्र वै सञ्चितं भवेत् ॥ ४९ ॥
 ततो राजा च वृत्तान्तं कथयामास तं मुनिम् ।
 वातापिर्देत्यपोऽगस्त्यद्रव्ययुक्तो भवत्यपि ॥ ५० ॥
 देवैरवध्यतां प्राप्य छन्ति विप्रांश्च नित्यशः ।
 पशुं कृत्वाऽनुजं दृष्ट्वा ष्टवर्षं श्राद्धकर्मणि ॥ ५१ ॥
 देवानां निधनार्थाय कर्ममूलनिवृत्तनः ।
 अभिलं ब्राह्मणेषां धारं कर्म तेन छिनस्ति तत् ॥ ५२ ॥
 ष्टवर्षश्चाऽपि योगीन्द्र वरयुक्तप्रभावातः ।
 गत्वोदरे कामरूपो वाताप्यालूत येव सः ॥ ५३ ॥
 तदा तेषां नभेनैव स्फोटयित्वा मखोदरम् ।
 निर्गत्य पूर्ववद्देहसंयुक्तो भवतीत्यखो ॥ ५४ ॥
 अतस्त्वं गच्छ योगीन्द्र तं लत्वा द्रव्यसञ्चयम् ।
 गृडाणास्माभिरत्यन्तं वातापिं भ्रातृसंयुतम् ॥ ५५ ॥
 द्दिलीपस्य वयः श्रुत्वा लर्षयुक्तो मखामुनिः ।
 राजभिर्ब्राह्मणैर्युक्तस्तत्र गन्तुं मनो दधे ॥ ५६ ॥
 ॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मखपुराणे
 द्वितीये भा.३.८.२ अेकदन्तयशिते पुष्टिपत्युपाख्याने अगस्त्यस्य
 द्रव्यप्रयत्नो नाम पञ्चषष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६५

२.६६ कृष्णाराधाशापवर्णनं नाम षट्षष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।
 अगस्त्यो राजभिर्युक्तो ब्राह्मणैश्च समन्वितः ।
 वातापेः सुस्थलं रभ्यं यथौ क्रोधसमन्वितः ॥ १ ॥
 तमागतं स विज्ञाय वातापिर्दक्षितो यथौ ।

प्रशाम्य प्रत्युवायेदं वयनं विनयान्वितः ॥ २ ॥

वातापिरुवाच ।

स्वामिंस्ते स्वागतं मेऽद्य भाग्यं सुकृतं भवत् ।

ब्राह्मणै रारिभिः सार्धं प्रपश्यामीऽहं तापसम् ॥ ३ ॥

श्राद्धं मे भगवन्नद्य पितुरत्र समागतम् ।

निमन्त्रयाम्यहं सर्वेस्त्वां महाभाग वै सह ॥ ४ ॥

जगाद तं तथेत्येव दैत्यः संदर्षितोऽभवत् ।

धृत्वलं पशुभावास्थं कृत्वा सञ्छिद्य दैत्यपः ॥ ५ ॥

पपाय विधिवन्मांसं ब्राह्मणार्थं विधानवित् ।

ततोऽगस्त्यं समायातं भोजनार्थं सडानुगम् ॥ ६ ॥

विधिवत् पूजयित्वा तं स्थापयामास यान्धने ।

तेनाङ्गुष्ठेन भूमिः सा पीडिता मुनिना कृतः ॥ ७ ॥

गर्तस्तत्र य सर्वात्र पूरितं दैत्यदेहजम् ।

तज्ज्ञात्वा विस्मितो दैत्यो न डिञ्चित्तमुवाच ह ॥ ८ ॥

अन्यान् सर्वान् सुभोजयेन भोजयामास यान्धसा ।

अगस्त्यः सकलं भुङ्क्त्वा यात्रमिवलजं भवत् ॥ ९ ॥

मन्त्रेण वैदिकेनाऽसौ मन्त्रयामास योदरम् ।

(Page पं. २ अ. ६६ पान १३८)

तस्य मन्त्रप्रभावेण दैत्यः सञ्छोर्षातां गतः ॥ १० ॥

अपानवायुरत्युग्रो निःसृतो धूमिमुद्रुहन् ।

तेन नादेन सर्वे ते विस्मिताः प्रभूविरे ॥ ११ ॥

ततो मुनिः समुत्तस्थौ मुभप्रक्षालनाय च ।

क्षालयित्वा स हस्तादि संस्थितः स महाधने ॥ १२ ॥

ततो वातापिना भ्रातैरीत्याहूतोऽभवत्तदा ।

उवाच मुनिशार्दूलस्ततस्तं दैत्यपुङ्गवम् ॥ १३ ॥

स मृतो मे य मन्त्रेण सञ्छोर्षां जहरऽधुना ।

अधुना त्वां हनिष्यामि दृष्ट ब्राह्मणार्हिसकम् ॥ १४ ॥

पलायत स तश्चुत्वा वातापिर्भयसङ्कुलः ।

ततः सराजका विप्राः स्थापिता मुनिनाऽमुना ॥ १५ ॥

तत्रैव स्वयमेनं तमगमत् दैत्यनायकम् ।

अगस्त्यः पृष्ठगं दृष्ट्वा समुद्रं शरणां ययौ ॥ १६ ॥

वातापिस्तेन दैत्येन्द्रः स्थापितः स्वजलेऽभवत् ।

ततस्तं जलाधिं विप्र उवाच क्रोधसंयुतः ॥ १७ ॥

देलि दैत्यं समुद्रं त्वं नोयेच्छापं ददाम्यलम् ।

ततोऽगस्त्यं समुद्रश्च जगाद भयसङ्कुलः ॥ १८ ॥

स्वभावो मे मडाभाग अतो नाऽलं ददामि तम् ।

दैत्या देवभयाद्धिप्र शरणां मामुपागताः ॥ १९ ॥

अन्ये पर्वतभूपाश्च न दत्तास्ते मया मुने ।

अतस्त्वां प्रार्थयामील कृपां कुरु दयानिधे ॥ २० ॥

त्यक्त्वा दैत्यं मुनिश्रेष्ठ गच्छ त्वं प्राणाम्नाम्यलम् ।

क्षुभितोऽभूत्ततोऽगस्त्यो गर्विष्ठोऽयं मडोदधिः ॥ २१ ॥

मदमस्य लरिष्यामि तादृशं न ददर्श ल ।

ततो मुनिर्विधातारं शरणां वै जगाम ल ॥ २२ ॥

प्राणम्य लोकनाथं तं पप्रच्छ य जगद्गुरुम् ॥ २३ ॥

अगस्त्य उवाच ।

स्वामिन् समुद्रसम्मग्नो वातापिर्द्विजलिसकः ।

तदर्थं जलधिं नाथ शोषयामि मदान्वितम् ॥ २४ ॥

तत्रोपायं वद ब्रह्मन् तं करिष्यामि यत्नतः ।

त्वं सर्वज्ञश्च सर्वेषां पितामल विशेषतः ॥ २५ ॥

येवं तस्य वयः श्रुत्वा तं जगाद मडामुनिम् ।

अगस्त्यं लोकनाथस्तु लर्षयुक्तेन येतसा ॥ २६ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु पुत्र मडाभाग गर्विष्ठोऽयं मडोदधिः ।

अधर्मयारिणो दैत्या रक्षितास्तेन निश्चितम् ॥ २७ ॥

वातापिरधुनाऽरक्ष्यः सत्कृतस्तेन पुत्रक ।

अतस्तच्छोषणार्थाय गणपं शरणां व्रज ॥ २८ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा जगाद स पितामहम् ।
 कथं त्यक्त्वा विधे देवान् गाणेशानं प्रशंससि ॥ २९ ॥
 ततस्तं मुनिमुभ्यं स ब्रह्मोवाच प्रजापतिः ।
 शृणु पुत्र मलाभाग कथां पापप्राणाशिनीम् ॥ ३० ॥
 विघ्नकर्ता य तद्भर्ता गाणेशोऽयं न संशयः ।
 तेन विघ्नेश्वरो नाम्ना वर्तते सर्वमाण्डले ॥ ३१ ॥
 विघ्नाः सत्तात्मकाः प्रोक्तास्तेषां स्वामी गाणेश्वरः ।
 सर्वसत्ताधरः पूर्णस्तस्मात्तं कथयाम्यहम् ॥ ३२ ॥
 अन्यथ्य शृणु पुत्र त्वं विनायक इति श्रुतिः ।
 नायकैः सेव्यते सर्वैः स्वस्वकार्यार्थमादरात् ॥ ३३ ॥
 नायकैर्वर्जितः साक्षात्तेन स्वाधीनतां गतः ।
 संसृष्टे सकलं विश्वं कलांशेन मळामुने ॥ ३४ ॥
 स्वस्वाधिकारसंयुक्ता कलांशजविभूतयः ।
 समुद्रस्तासु तं पुत्र यालितुं न क्षमा वयम् ॥ ३५ ॥
 अत्र ते वर्णयिष्येऽहमितिहासं पुरातनम् ।
 श्रवणात् संशयस्ते य नाशमेष्यति निश्चितम् ॥ ३६ ॥
 गोलोके राधया युक्तः कृष्णो गोलोकवासिभिः ।
 उवास तत्र देवेशः सर्ववन्द्यः प्रतापवान् ॥ ३७ ॥
 सर्वेषां मदहन्ता स जातः स्वस्यैव तेजसा ।
 अस्माकं पालको भूत्वा विघ्नाडीनः स्वभावतः ॥ ३८ ॥
 तथा राधाऽपि देवीनां मदस्य डरणं बलात् ।
 कृत्वा वन्द्या स्वयं भूत्वोवास विघ्नविवर्जिता ॥ ३९ ॥
 त्रिपुरादिभिरुग्रैश्च परस्परविरोधतः ।
 विघ्नयुक्ताः शिवाद्यास्ते शरणं त्वगमन् परम् ॥ ४० ॥
 अन्याशरणकृष्णस्य लृष्टिं गर्वः समागतः ।
 सततं मद्युक्तः स बभूव परमाद्भुतः ॥ ४१ ॥
 अहं ब्रह्मेति यत् प्रोक्तं तदेवाऽहं न संशयः ।

मदाधारमिदं सर्वं तस्मान्नान्योऽस्ति मत्परः ॥ ४२ ॥

मदनुग्रहमात्रेण देवाः शम्भुपुरोगमाः ।

शक्ताः स्वव्यवहारेषु तस्मान्नान्योऽस्ति मत्परः ॥ ४३ ॥

अेवं मनसि गर्वेण मदेन य समाकुलः ।

मद्युक्ता तथा राधा बभूव मुनिसत्तम ॥ ४४ ॥

ततो विघ्नकरो विघ्नं यकार परमाद्भुतम् ।

स्वभक्तिभावदानार्थं शान्तियोगार्थमादरात् ॥ ४५ ॥

विररामैकदा युक्तो राधया वनमासले ।

रतिक्रीडासमायुक्तो बभूवे कामसंयुतः ॥ ४६ ॥

तत्रैका नायिका तस्य प्रीतिदा विरजाऽभवत् ।

तथा संस्मरणं सधैः कृतं कृष्णस्य तत्क्षणैः ॥ ४७ ॥

अधः स्थितां परित्यज्य राधां कृष्णो ययौ मुने ।

विरजां स तथा सार्धं क्रीडासक्तो बभूव च ॥ ४८ ॥

ततः सङ्गुपिता राधा रतिभङ्गेन मानद ।

जगाद याः समीपस्था गोपिका वयनं तदा ॥ ४९ ॥

कुत्र दृष्टो मडामानी कृष्णः स्त्रीलम्पटाग्रीः ।

तं मां वदत वै देव्यस्त्यजामि मनसा पतिम् ॥ ५० ॥

ततस्तां गोपिका काचिदुवाच विनयान्विता ।

विरजाया मया राधे दृष्ट आश्रमसान्निधौ ॥ ५१ ॥

ततः सा क्रोधताम्राक्षी रथोपरि ययौ स्थिता ।

विरजाश्रमसान्निध्यं गोपीभिः संवृता मुने ॥ ५२ ॥

तामागतां समाज्ञाय कृष्णश्चान्तर्दधे भयात् ।

विरजा जलरूपा सा जाता भयसमन्विता ॥ ५३ ॥

तथा न दृष्टः सस्त्रीको देवेशस्त्र राधया ।

पुनः स्वमन्दिरे गत्वाऽतिष्ठथ्य क्रोधसंयुता ॥ ५४ ॥

ततः स प्रकटः कृष्णो बभूव च यकार ताम् ।

स्त्रीरूपां जलभावस्थां चिक्रीड भृशदर्षितः ॥ ५५ ॥

सन्तोषेण समायुक्तां कृत्वा स विरञ्जो यथौ ।

राधां द्वा०रसमीपे यागतं वीक्ष्य जगाद सा ॥ ५६ ॥

राधोवाच ।

किंमर्थं लम्पटोऽत्यन्तमागतोऽसि ममान्तिकम् ।

गच्छ तां विरञ्जो देव कदा न त्वां स्पृशाम्यहम् ॥ ५७ ॥

मदीयसत्तया लोको रथितोऽयं मया पुरा ।

त्यज्त्वा लोकां मदीयं वै गच्छ त्वं यत्र ते रुचिः ॥ ५८ ॥

धत्यादिविविधैर्वाञ्छ्यैः पतिं निर्भत्स्य राधिका ।

शशाप क्रोधसंयुक्ता मृत्युलोके पतेति तम् ॥ ५९ ॥

ततः शमं य तं ज्ञात्वा श्रीधामा गोपनायकः ।

(Page भं. २ अ. १७ पान १४१)

न्यभर्त्सयत् स तां कुब्जः कृष्णमित्रं प्रतापवान् ॥ ६० ॥

तमतिक्रोधसंयुक्ता राधिका ङ्यसुरो भव ।

शशाप सा मुनिश्रेष्ठ सोऽपि क्रोधयुतोऽभवत् ॥ ६१ ॥

राधां शशाप मर्त्येषु भव नारी त्वमञ्जसा ।

शतवर्षाणि कृष्णस्य वियोगेन समन्विता ॥ ६२ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमद्भागवतपुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले महापुराणे

द्वितीये भा३ऽः अ०क०द०न्त०चरि०ते कृष्णाराधाशापवर्णनं नाम षट्षष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६६

२.६७ राधाकृष्णगोलोकप्राप्तिवर्णनं नाम सप्तषष्टितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

ब्रह्मोवाच ।

अवं परस्परं शम्वा भेद्युक्ता बभूविरि ।

गतगर्वाश्च सर्वे ते विचारं यङ्कुरादरात् ॥ १ ॥

अहं गोलोकराजोऽहं सर्वाधीशो न संशयः ।

धयं प्रकृतिरूपा मे कृतौ केनापराधिनौ ॥ २ ॥

कृष्णोऽहं सर्वदेवेश अपि मां विद्म उन्वितः ।

अतो वै विद्मराजः स गणेशः कुरुतेऽपिलम् ॥ ३ ॥

छिताछितं न सन्देहस्तदाधारमिदं जगत् ।
 सस्त्रीकः शराणं यामि ब्रह्माकारमतश्च तम् ॥ ४ ॥
 अेवं विचार्य दैवेशः सस्त्रीको मित्रसंयुतः ।
 पपात भगवान् कृष्णो मृत्युलोके मडामुने ॥ ५ ॥
 मथुरायां य दैवक्यां वसुदेवात् समुद्भवः ।
 कृष्णो यादववंशे वै तेषां स सुभदोऽभवत् ॥ ६ ॥
 वृषभानुसुता जाता राधा सा गोकुले मुने ।
 शङ्खयूडो अबूवाऽथ श्रीदामाऽसुरसत्तमः ॥ ७ ॥
 ततश्च गोकुलं कृष्णः कंसस्यैव भयाधरौ ।
 तत्र राधासमायुक्तो अबूव स जनार्दनः ॥ ८ ॥
 ततो विघ्नेशमत्यन्तं भेजतुस्तौ स्वभावतः ।
 षोडशाक्षरमन्त्रेण परे तपसि संस्थितौ ॥ ९ ॥
 पुरश्चरणमेकं तौ यङ्क्तुः परमादरात् ।
 अबूवतुस्ततो ध्यानसमायुक्तौ निरन्तरम् ॥ १० ॥
 तपस्त्यक्त्वा तस्य हृदि ध्यानयुक्तौ विशेषतः ।
 तपसोऽधिकमुग्रं वै ध्यानं शास्त्रेषु सम्मतम् ॥ ११ ॥
 संवत्सरान् स तत्रैव कृष्णश्चैकादश स्थितः ।
 ततश्च मथुरायां स जगामाङ्कुरसंयुतः ॥ १२ ॥
 शतवर्षं वियोगेन राधाकृष्णौ अबूवतुः ।
 युक्तौ परमदुःखार्तौ ध्यायन्तौ गणनायकम् ॥ १३ ॥
 ततस्तयोश्च सम्प्राप्तो योगः शान्तिप्रदायकः ।
 तेन सन्तोषमापन्नौ गाणपत्यौ अबूवतुः ॥ १४ ॥
 गते वर्षशते विप्र जग्मतुस्तौ सडानुगौ ।
 वैशाखपूर्णिमायां वै मुने अदरिकाश्रमम् ॥ १५ ॥
 तत्र शम्भुमुखा देवाः सस्त्रीकाश्च समागताः ।
 यात्रार्थं गणनाथस्य मुनयश्च ययुर्मुदा ॥ १६ ॥
 शेषादयो मडानागा राजानश्च विशेषतः ।
 त्रिलोकस्था जनाः सर्वे जग्मुस्तत्र मडामुने ॥ १७ ॥

योगिनः कपिलाधाश्च तत्राऽलं सङ्गतो मुने ।
 सर्वैर्महोत्सवस्तत्र वार्षिकः क्रियते सदा ॥ १८ ॥
 ततस्तं पूजयित्वा ते सर्वे योपोषणान्विताः ।
 स्थिताश्चक्रुः प्रतिपदि पारणं ते मलामुने ॥ १९ ॥
 तत्र राधा य कृष्णश्च मिलितौ गणपं निशि ।
 (Page पं. २ अ. ५७ पान १४२)
 ध्यायन्तौ भावसंयुक्तौ जेपतुर्भन्त्रमुत्तमम् ॥ २० ॥
 ततस्तयोर्गणेशानो दर्शयामास योत्तमम् ।
 रुपं यतुर्भुजं साक्षाद्गजवङ्त्राद्विचिह्नितम् ॥ २१ ॥
 तं दृष्ट्वा सलसोत्थाय नेमतुश्चरणाम्बुजे ।
 सरोमाञ्चौ तुष्टुवतुः साश्रुनेत्रौ गणेश्वरम् ॥ २२ ॥
 राधाकृष्णवूयतुः ।
 नमस्तुभ्यं पुष्टिपते नमः शङ्करसूनवे ।
 ब्रह्मभूताय देवाय सर्वसिद्धिप्रदाय ते ॥ २३ ॥
 स्वानन्दवासिने तुभ्यं ब्रह्मपुत्राय ते नमः ।
 सिद्धिबुद्धिपते ते वै गणेशाय नमो नमः ॥ २४ ॥
 डेरम्भाय नमस्तुभ्यं नमो योगमयाय य ।
 सर्वादये य सर्वेश सर्वज्ञाय नमो नमः ॥ २५ ॥
 निगुर्णाय नमस्तुभ्यं सगुणाय नमो नमः ।
 गजाननाय वै तुभ्यमभेदाय तयोर्नमः ॥ २६ ॥
 शान्तिरुपाय शान्ताय शान्तिदाय महोदर ।
 भूषकश्रेष्ठयानाय गाणपत्यप्रियाय ते ॥ २७ ॥
 अनन्तानन्तरुपाय भक्तसंरक्षकाय य ।
 भक्तिप्रियाय देवाय भक्त्यधीनाय ते नमः ॥ २८ ॥
 यतुर्बाहुधरायैव नागयज्ञोपवीतिने ।
 शूर्पकण्ठाय शूराय परशोर्धर ते नमः ॥ २९ ॥
 विषगुपुत्राय सर्वेषां पित्रे मात्रे नमो नमः ।

विनायकाय विप्राणां पुत्राय य नमो नमः ॥ ३० ॥

सर्वेषां गर्वहन्त्रे य सर्वेभ्यः सुभदाय ते ।

लम्बोदराय विघ्नेश ब्रह्मनायक ते नमः ॥ ३१ ॥

किं स्तुवस्त्वां गाण्धाधीश यत्र वेदादयः प्रभो ।

शम्भुः शुकादयश्चैव बभूवुः कुण्डिताः परम् ॥ ३२ ॥

आवां गर्वयुतौ जातौ ब्रह्माकारौ वृथा प्रभो ।

तव तत्र य विघ्नेन कृतं गर्वस्य भाण्डनम् ॥ ३३ ॥

साधूनां विघ्नदाता त्वं शान्तियोगार्थमञ्जसा ।

असाधूनां विनाशाय ज्यतस्त्वां प्रणमावडे ॥ ३४ ॥

विघ्नयुक्ततया द्रुष्टे आवाभ्यां योगसेवया ।

साक्षात्कारकृतस्त्वं वै समीचीनमिदं कृतम् ॥ ३५ ॥

दृष्टि यिन्तामणिं त्वां य पश्यावः सततं प्रभो ।

अतः स शुभदो विघ्नः सञ्जातो नौ गजानन ॥ ३६ ॥

अधुना देहि विघ्नेश भक्तिं ते यराणाम्बुजे ।

दृढां यथा य गर्वेण न भवावः समायुतौ ॥ ३७ ॥

धृत्युक्त्वा तं ननृततुः प्रणम्यैव मुदान्वितौ ।

धन्यौ धन्यौ प्रब्रुवन्तौ दर्शनाद्गणपस्य तौ ॥ ३८ ॥

ब्रह्मोवाच ।

जगाद गणनाथस्तौ ततो वै भक्तिभाषितः ।

दृष्ट्वा ब्रह्मरसाह्लादयुतौ राधाजनार्दनौ ॥ ३९ ॥

पुष्टिपतिरुवाच ।

भो राधे कृष्ण मे वाक्यं शृणुतं जगदीश्वरौ ।

मदीयां भक्तिमत्यन्तं संशयो न करिष्यथः ॥ ४० ॥

सङ्कटे स्मरणेनैव प्रकटः सम्भवाभ्युत्थम् ।

यं यमिच्छथ आनन्दं सकलः स भविष्यति ॥ ४१ ॥

भवद्भूतमिदं स्तोत्रं पठतां शृण्वतां नृणाम् ।

सर्वसिद्धिप्रदं पूर्णं भविष्यति सुरेश्वरौ ॥ ४२ ॥

मत्प्रीतिवर्धनं नित्यं वाञ्छितार्थकरं भवेत् ।

अन्ते स्वानन्दं कृष्णं भविष्यति न संशयः ॥ ४३ ॥

अेवमुक्त्वाऽतर्धेऽसौ गाणेशो ब्रह्मनायकः ।

तौ तं हृदि विशेषेण पश्यन्तौ तस्थतुर्निशि ॥ ४४ ॥

ततः पुनश्च गोलोके गतौ राधाऽरी स्वके ।

बभूवतुरभाष्यैश्चर्यसंयुक्तौ मडामुने ॥ ४५ ॥

(Page भं. २ अ. ६८ पान १४३)

अतस्त्वं मदडीनश्च शरणां गाणपं प्रज ।

अगस्त्य तेन ते वाञ्छां पूरयिष्यति स प्रभुः ॥ ४६ ॥

ब्रह्माण्डं वर्तते तस्याऽऽधारेण मुनिसत्तम ।

सर्वत्र गाणनाथोऽयं क्रीडति स्वेच्छया स्वयम् ॥ ४७ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाष्ये अेकदन्तयरिते राधाकृष्णगोलोकप्राप्तिसिद्धान्तं नाम सप्तषष्ठितमोऽध्यायः ॥ २.६७

२.६८ पुष्टिपत्तियरितं नामाष्टषष्ठितमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ।

गृत्समद उवाच ।

श्रुत्वा कथां मडारभ्यामगस्त्यस्तमुवाच ह ।

प्रणयावनतो भूत्वा ब्रह्माणं सर्ववेदिनम् ॥ १ ॥

अगस्त्य उवाच ।

भगवन् सर्वतत्त्वज्ञ कथितं सर्वमञ्जसा ।

त्वया तेनाहमत्यन्तं सुतुष्टो ब्रह्मवित्तम ॥ २ ॥

अेतादृशो गाणेशोऽयं तस्य ज्ञानं कथं भवेत् ।

तद्भदस्व द्यासिन्धो भवेयं दुःखवर्जितः ॥ ३ ॥

ततस्तं प्रत्युवाचेदं वचनं स पितामहः ।

ज्ञानयुक्तं गाणेशस्य भक्तिदं परमाद्भुतम् ॥ ४ ॥

ब्रह्मोवाच ।

शृणु पुत्र प्रवक्ष्यामि ज्ञानं योगात्मकं महत् ।

यस्य त्वं गाणपत्यो वै भविष्यसि सुसेवनात् ॥ ५ ॥

देडदेडरडडडं अरुड डवत उतुथरनवरररडडडु ।
 अनीडर डररडडरवेन डुधरुडुं वरशुडतः ॥ ६ ॥
 सरडुडुं डदुदतर अरुड डररतुतुथरनवरररडडडु ।
 डुधरुडीनडवडरवेन लडते डवसुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ७ ॥
 तडुडरडुडुडुडुडुडु डै डवसुवेधडतः डररडुडु ।
 अनीडर डररडुडुडुडुडुडु डुडुडुडुडुडुडु ॥ ॢ ॥
 डगुड डेदर डतररसुतसुथ तररुडुडुडुडुडुडु डडरडते ।
 अनीडर डेदरुडुं डदसतुं शरुडुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ॢ ॥
 सतुं डरनुडडुं डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ततु तु ।
 अनीडर डसुडुडुडुडुडु डुतु सडर डेदरदुडुडुडुडुडुडु ॥ १० ॥
 तडुडुः संडुडुडुडुडुडु ड वरषुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।
 सडरडुडुडुडु डतं अरुड अनीडर सुडुडुडुडुडुडुडुडु ॥ ११ ॥
 तुररररररुं नेतर डुतु ड शरुडुडुः डरररुडुडुडुडुडुडु ।
 अवुडुडुडु अरुड अनीडर ततु डुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ॥ १ॢ ॥
 तुरररररुं डुडुडुडुडुडुडु डै तुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।
 तेषरुं संडुडुडुडुडुडुडु डवरननुडुः डरररलडुडुडुडु ॥ १ॣ ॥
 डवसुवेधरतु डररु अरुड नरसुतर संडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।
 डररुतुडुडुडुडुडुडु डवरननुडुः डवरननुडुः सडुडुडु डवेतु ॥ १ॢ ॥
 अडुडुडुडुडुडुडु अरुड नररुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।
 संडुडुडुडुडुडुडु डवरननुडुः नरतु संशरडुः ॥ १ड ॥
 संडु ।
 स अेव डु ॥ १ॢ ॥
 स अेव डररुनररुडुडुडुडुडु अनीडर अरुडनररडुडुडुडु ।
 डडरररुडु ॥ १ॣ ॥
 तडुडुः डवरडुडु ड वेदेषु वररररडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।
 तडररररुडु ॥ १ॢ ॥
 अधुनर तुं सुसडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडुडु ।
 डतुडु ॥ १ॢ ॥

(Page पं. २ अ. ६६ पान १४४)

समुद्रगर्वं त्वं तेन उरिष्यसि मडाद्भुतम् ।
तपोवनं तात गच्छ व्यवसायं करोम्यहम् ॥ २० ॥

गृत्समद उवाच ।
ब्रह्माणां स नमस्कृत्य यथौ स्वकतपोवनम् ।
षडक्षरेण विघ्नेशं तोषयन् मुनिसत्तमः ॥ २१ ॥

सदा ध्यानरतो भूत्वा तताप तप उत्तमम् ।
सङ्कष्टदरणीं प्राप्तां यतुर्थां स यकार उ ॥ २२ ॥

त्रिमासे प्रगते तुष्टो गाणेशो व्रतसेवया ।
ध्यानेन तस्य प्रह्लाद तपसा भक्तिभावतः ॥ २३ ॥

पञ्चम्यां कृष्णपक्षस्य भूत्वाकाशवाक् परा ।
अगस्त्यस्तत्र शुभ्राव तां वाणीं सुभदायिनीम् ॥ २४ ॥

गच्छ त्वं पिब विघ्नेशं स्मृत्वा तं जलधिं मुने ।
वातापिं जडि तत्रस्थं तपस्तेजःसमन्वितः ॥ २५ ॥

ततः स उर्षितो भूत्वा गत्वा जलधिसन्निधौ ।
गाणेशं मनसा ध्यात्वा पपौ तं कोधसंयुतः ॥ २६ ॥

शोषयित्वा जलं सर्वं संस्थितो मुनिसत्तमः ।
तेजसा ज्वालयामास वातापिं विप्रघातिनम् ॥ २७ ॥

ततो देवगाणाः सर्वे तुष्टवुस्तं मडामुनिम् ।
दैत्यांस्तत्र स्थितान् सर्वान् जघूर्त्वा उदायुधैः ॥ २८ ॥

पुनर्गङ्गां समानीयोदधिमार्पूर्य तज्जलैः ।
भगीरथेन देवास्ते संस्थिता विगतज्वराः ॥ २९ ॥

ततोऽगस्त्यः समागम्य वातापिनगरं प्रभुः ।
राजभिः पुष्कलं द्रव्यं गृहीत्वा स्वस्थलं यथौ ॥ ३० ॥

लोपामुद्रां मडातेजस्तोषयामास यत्रतः ।
पश्चात्तपसि संस्थोऽसावजपन् मन्त्रमुत्तमम् ॥ ३१ ॥

जित्वा पञ्चविधं चित्तं योगीन्द्रो योगसेवया ।

ततो मडायशाः शान्तिमापेदे गणनायडे ॥ ३२ ॥

पुनर्भक्त्या गणेशानं मयूरे तं समागतः ।

क्षेत्रे तत्रापूजयत् स नित्यं ङर्षसमन्वितः ॥ ३३ ॥

अेवं पुष्टिपतेशैव मडिमा ते निरुपितः ।

सङ्क्षेपेण मया दैत्य शृणु चिन्तामणोः कथाम् ॥ ३४ ॥

ठदं पुष्टिपतेश्चित्रं यरितं यः शृणोति वा ।

पठेय्य सकलं तस्य ङस्तगं प्रभवेत् ध्रुवम् ॥ ३५ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते पुष्टिपतियरितं नामाष्टषष्टितमोऽध्यायः ॥ २.६८

२.६८ देवलूतिर्कर्मशान्तिप्राप्तिवर्णनं नामैकोनसप्ततितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

स्वायम्भुवो ददौ कन्यां कर्ममाय प्रङ्घितः ।

देवलूतिं य तस्यां स कपिलः सम्भूव ङ ॥ १ ॥

साक्षाद्विष्णुः स्वयं देवस्तपसा कर्ममेन सः ।

आराधितश्च पुनोऽभूत्तत्त्वज्ञानप्रकाशकः ॥ २ ॥

तं मडोत्सवयुक्तश्चापूजयत् स मडामुनिः ।

ब्रह्मादयः समायाता दर्शनार्थं गृडे मुनेः ॥ ३ ॥

उपवीतयुतं कृत्वा कर्मो ङर्षनिर्भरः ।

वेदान् साङ्गान् स्वपुत्राय ङयध्यापयत यत्नतः ॥ ४ ॥

स य श्रवणमात्रेण जत्राल गुरुणोदितम् ।

स्वल्पकालेन सम्पूर्णाविधायुक्तो भूव ङ ॥ ५ ॥

(Page भं. २ अ. ६८ पान १४५)

ननाम कर्मः पुत्रमेकदा भक्तिसंयुतः ।

सस्त्रीकश्च मडाभागं पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ६ ॥

कर्म उवाच ।

त्वं साक्षाद्विष्णुरूपो मां शुक्लः सर्वार्थकोविदः ।

वद ज्ञानं मडाभाडो तारयस्व भवार्णवात् ॥ ७ ॥
 अेवं पृथो मडात्माऽसौ कपिलस्तमुवाच ॥
 सर्वसारमयं ज्ञानं गाणेशं तारकः प्रभुः ॥ ८ ॥
 कपिल उवाच ।
 शृणु तात मया दृष्टमेव तत् शान्तिदायकम् ।
 कथयामि मडाज्ञानं शान्तियोगप्रदं प्रभो ॥ ९ ॥
 सर्वं मायामयं विद्धि पञ्चकं पञ्चकं यतः ।
 त्रिविधं भ्रान्तिरूपं यन्नानाभेदमयं भवेत् ॥ १० ॥
 भ्रान्तिधारकरूपं यत्तथ्यतुर्थं प्रकथ्यते ।
 तेषामभेदसंयोगे ब्रह्मयोगमयं मतम् ॥ ११ ॥
 पृथ्वी जलं तथा तेजस्त्रिविधं भ्रान्तिदायकम् ।
 वायुर्भ्रान्तिधरस्तत्र तुरीयात्मा प्रकथ्यते ॥ १२ ॥
 तेषामभेदसंयोग आकाशं ब्रह्म कथ्यते ।
 भूतानां ज्ञानदं कस्माद्भूतं नैव प्रकीर्तितम् ॥ १३ ॥
 तथैव पञ्चकं सर्वं जानीहि मुनिसत्तम ।
 मायामाधिकसंयुक्तं ब्रह्म स्वानन्दसंज्ञितम् ॥ १४ ॥
 कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि य ।
 पञ्चतन्मातृकाः प्रोक्ता अेवं जानीहि मानद ॥ १५ ॥
 पञ्च देवा निजे देडे कर्मेन्द्रियविकाशकाः ।
 तथा ज्ञानेन्द्रियाणां य प्रकथ्यन्ते प्रकाशकाः ॥ १६ ॥
 स्थूलं सूक्ष्मं सभं यैवात्मप्रतीतिप्रदायकम् ।
 बिन्दुः पञ्चममत्रस्थं देडपञ्चकमुच्यते ॥ १७ ॥
 स्वर्गो मृत्युश्च पातालं ब्रह्माण्डं य तुरीयकम् ।
 गुणेशः पञ्चमः पूर्णोऽपञ्चकमुदाहृतम् ॥ १८ ॥
 ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्याः शूद्राश्चैव मडामुने ।
 योगिभिर्वर्णानाश्च वर्णपञ्चकमुच्यते ॥ १९ ॥
 ब्रह्मयारी गृहस्थश्च वानप्रस्थो यतिस्तथा ।
 आश्रमैर्दानरूपश्चाश्रमपञ्चकमुच्यते ॥ २० ॥

अइऽजः षेदजो विप्रैरुद्भिज्जो जारजः स्मृतः ।
 मानसश्चैव विपेन्द्र योनिपञ्चकमुच्यते ॥ २१ ॥
 रक्तः श्वेतस्तथा श्यामो नीलः पीतश्च पञ्चमः ।
 अेवं कथयितुं रङ्गपञ्चकं न प्रशक्यते ॥ २२ ॥
 दैलेषु देलरुपं यदभिमानेन पञ्चधा ।
 दैलिपञ्चकमेतस्य ज्ञातव्यं मुनिसत्तम ॥ २३ ॥
 शक्तिः सूर्यस्तथा ब्रह्मा विष्णु रुद्रो मलामते ।
 गुणपञ्चकमित्युक्तं भिन्नभावधरं पितः ॥ २४ ॥
 शक्तिः सूर्यश्च विष्णुश्च शिवश्चाऽत्र तुरीयकः ।
 गणेशः पञ्चमो विप्रैः पञ्चायतनमुच्यते ॥ २५ ॥
 प्रकृतिः पुरुषश्चैव स्वत उत्थानसंज्ञितम् ।
 परतोत्थानरुपं च संयोगः पञ्चमः स्मृतः ॥ २६ ॥
 असद्वेदेषु सद्भिर्पैरानन्दश्चोभयात्मकः ।
 अव्यक्तश्च निजानन्दो नैजं पञ्चकमुच्यते ॥ २७ ॥
 दैलो दैली च बोधाभ्यं साङ्ख्यमत्र यतुर्थकम् ।
 पञ्चमं च स्वसंवेदं भवपञ्चकमुच्यते ॥ २८ ॥
 प्रकृत्यालयसंज्ञश्च विदेलो भवप्रत्ययः ।
 उपायप्रत्ययो योगो योगपञ्चकमुच्यते ॥ २९ ॥
 अेवं सर्वं च जानीलि पञ्चकं पञ्चकं परम् ।
 मयाऽशक्यं कथयितुं तस्मान् मुष्यं प्रकीर्तितम् ॥ ३० ॥
 तत्र योगे मलाशान्तिर्वल्यते योगसेवया ।
 योगास्य न परं ब्रह्म वेदेषु परिकीर्तितम् ॥ ३१ ॥
 सर्वब्रह्मसुयोगस्य योगस्तेन मलामुने ।
 (Page पं. २ अ. ६९ पान १४६)
 न योगे कस्यचिद्भावो ब्रह्मणश्च प्रजापते ॥ ३२ ॥
 गृत्समद उवाच ।
 अेवं पुत्रं वदन्तं स प्रणिपत्य मलामुनिः ।

उवाच कर्दमो यज्ञं योगेभ्युः परमादृतः ॥ ३३ ॥

कर्दम उवाच ।

केनोपायेन भो वत्स योगशान्तिः प्रलभ्यते ।

तदर्थं पूजनीयं किं तद्गदस्व जनार्दन ॥ ३४ ॥

कपिल उवाच ।

गणेशभजनं मुख्यं शान्तियोगप्रदं मतम् ।

योगाकारस्वरूपं तं ब्रह्मेशं भज मानद ॥ ३५ ॥

सर्वादितिः सर्वपूज्योऽयं सर्वाधारो मडामुने ।

य आदिः प्रलयान्ते स तिष्ठति श्रुतिसम्मतम् ॥ ३६ ॥

ज्येष्ठराजं गणेशानं वेदेषु प्रवदन्ति तम् ।

गणः समूडरूपाश्च तेषां स्वामी प्रकथ्यते ॥ ३७ ॥

नानाजगत्स्वरूपं वै देडरूपं कृतं मुने ।

मडात्मना तेन कृतं नानाब्रह्ममयं शिरः ॥ ३८ ॥

यस्माज्जातमिदं यत्रान्ते गच्छति मडामते ।

तद्देहे गजशब्दाभ्यं शिरस्तेन गजाननः ॥ ३९ ॥

त्रिविधं भेदयुक्तं यदभाडुं वै तुरीयकम् ।

तयोर्योगे गणेशोऽयं देडमस्तकयोगतः ॥ ४० ॥

चित्तं पञ्चविधं प्रोक्तं तत्र मोडश्च पञ्चधा ।

मोडरूपा मडासिद्धिर्बुद्धिर्वै मोडधारिका ॥ ४१ ॥

तयोः स्वामी गणधीशश्चित्ते नित्यं प्रतिष्ठितः ।

चिन्तामणिर्मडाभागो लभ्यते योगसेवया ॥ ४२ ॥

पञ्चधा चित्तमुत्सृज्य तदैश्वर्यं तथैव च ।

योगशान्तिभयः सद्यः प्राप्यते ब्रह्मणस्पतिः ॥ ४३ ॥

तस्मात्तं भज मन्त्रेणैकाक्षरेण मडामुने ।

तेन तुष्टो गणेशानो योगं दास्यति शान्तिदम् ॥ ४४ ॥

अेवमुक्त्वा मडायोगी कपिलस्तत्त्वधारकः ।

विरराम मडासाधो विष्णुः प्रह्लाद सोऽव्ययः ॥ ४५ ॥

ततः प्राणभ्य तं पुत्रं कपिलं कर्दमो मुनिः ।

यथौ तपोवनं सधस्तताप परमं तपः ॥ ४६ ॥

अेकाक्षरविधानेन परितुष्टो गजाननः ।

योगं शान्तिमयं तस्मै प्रददौ भक्तवत्सलः ॥ ४७ ॥

कर्मः शान्तभावेन गणेशभजत् परम् ।

विद्यया मडायोगी धरणीं लोकधारकः ॥ ४८ ॥

देवदूतिश्च तत्रैव योगं यासाधयत् परम् ।

गणेशं दृष्टि भावेन धृत्वा कपिलसन्निधौ ॥ ४९ ॥

कृमेण शान्तिमापन्ना यित्तं त्यक्त्वा मडासती ।

श्रिन्तामणौ तदाकारा बभूव भ्रमवर्जिता ॥ ५० ॥

तां दृष्ट्वा सिद्धिमापन्नां कपिलः स यथौ ततः ।

गङ्गाया दक्षिणे तीरेऽभजत्तं गणनायकम् ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मडापुराणे

द्वितीये भा.३ अेकदन्तयशिते देवदूतिकर्मशान्तिप्राप्तिवर्णनं नामैकोनसप्ततितमोऽध्यायः ॥ २.६९

(Page पं. २ अ. ७० पान १४७)

२.७० श्रिन्तामणिलरणां नाम सप्ततितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

अेकदा कपिलस्यैवाश्रमं देवपतिर्यथौ ।

सर्वाभरसमायुक्तस्तं ननाम कृताञ्जलिः ॥ १ ॥

अपराहे य सभ्रासमिन्द्रं दृष्ट्वा मडामुनिः ।

न्यमन्त्रयत् क्षुधायुक्तं सर्वैर्योगीश्वरो मुदा ॥ २ ॥

सिद्धियुक्तं गणेशानं ध्यात्वा ल्यभृतमुत्तमम् ।

देवार्थं कल्पयित्वा स भोजयामास तेन तान् ॥ ३ ॥

पृथिव्यभृतभोगेन सन्तुष्टः सुरनायकः ।

मुनये वायुनाऽऽनाय्य प्रददौ मण्डिमुत्तमम् ॥ ४ ॥

गणेशभूषणं श्रिन्तामणिर्मुष्यं प्रकथ्यते ।

योगी धृत्वा तमात्मानं मन्यते स्म कृतार्थकम् ॥ ५ ॥

कपिलस्तत्र मनसि विचारमकरोत् परम् ।
 गणेशोऽहं न भिन्नश्च योगमार्गपरायणः ॥ ६ ॥
 अतो गणेशदेवेन प्रेरितोऽयं मणिर्महान् ।
 कण्ठे च तं बभन्धाऽसौ यथा गणपतिस्तथा ॥ ७ ॥
 तं दृष्ट्वा उर्षिता देवा सेन्द्राः स्वस्वस्थलं ययुः ।
 कपिलः स्वाश्रमे तत्र संस्थितो मणिसंयुतः ॥ ८ ॥
 प्रल्हाद उवाच ।
 स्वानन्दवासकारी च गणेशो ब्रह्मनायकः ।
 तस्येन्द्रेण मणिर्योगिन् कथं लब्धो वदस्व माम् ॥ ९ ॥
 गृत्समद उवाच ।
 शृणु प्रह्लाद माहात्म्यं चिन्तामणिसमुद्भवम् ।
 कथयामि च ते प्रीत्या सर्वपापप्राणानम् ॥ १० ॥
 अेकदा विष्णुना पूर्वं तपस्तप्तं सुदारुणम् ।
 तेन शान्तिरनुप्राप्ता षडक्षरविधानतः ॥ ११ ॥
 तस्मै भक्तिपरीक्षार्थं ददौ चिन्तामणिं प्रभुः ।
 गणेशो भक्तिदानार्थं चिन्तितार्थप्रदायिनम् ॥ १२ ॥
 विष्णुना पूजने क्षिमो मणिश्चिन्तामणिः प्रभो ।
 अहं भक्तो गणेशस्य न योग्यो धारणे मणिः ॥ १३ ॥
 भूषणं गणनाथस्य पूजनीयं विशेषतः ।
 न धार्यं देवदासैस्तत् पूजा कार्या च नित्यदा ॥ १४ ॥
 शान्तियोगेन विद्मेशो मया लृष्टि लृतः स्वके ।
 न भिन्नस्तदपि स्वामी स दासोऽहं स्वभावतः ॥ १५ ॥
 ततो बहुगते काले षड्रस्तपसि संस्थितः ।
 अेकाक्षरविधानेनाऽतोषयद्गणनायकम् ॥ १६ ॥
 बभूव युक्तो ध्यानेन सततं देवनायकः ।
 योगयुक्तः इमेणैव गणपत्यो बभूव सः ॥ १७ ॥
 शान्तिं प्राप्य स्वयं देवो गणेशाभेदतां गतः ।
 आययौ स्वगुहं पश्चाद् देवराज्यं चकार ह ॥ १८ ॥

એતસ્મિન્નન્તરે દૈત્યગૃહે શુશ્રાવ કેશવઃ ।
 અશરીરાં મહાવાણીં શૃણુ તત્ કથયામિ તે ॥ ૧૯ ॥
 ચિન્તામણિં મહાવિષ્ણો દેહીન્દ્રાય મહામતે ।
 શાન્તિયોગધરાયાધ મદ્ભક્તાય દદામ્યહમ્ ॥ ૨૦ ॥
 શ્રુત્વાડકાશભવાં વાણીં યયૌ વિષ્ણુર્દદૌ પરમ્ ।
 મહેન્દ્રાયામરાવત્યાં મણિં તં ચિન્તિતાર્થદમ્ ॥ ૨૧ ॥
 મઘવા દાસભાવેન સંસ્થાપ્યાડપૂજયન્ મણિમ્ ।
 ન યોગમદતાં પ્રાપ્નો મહેન્દ્રશ્ચ પ્રતાપવાન્ ॥ ૨૨ ॥
 તં મણિં કપિલં દૃષ્ટ્વા શાન્તિયોગધરં પ્રભુમ્ ।
 દદૌ તસ્મૈ મહેન્દ્રઃ સ ભાવયુક્તેન ચેતસા ॥ ૨૩ ॥
 અયં સિદ્ધેશ્વરઃ સાક્ષાધોગ્યઃ સન્ધારણે મણેઃ ।
 વયં ગૃહસ્થસંશીલા ન યોગ્યા ઇત્યધારયત્ ॥ ૨૪ ॥
 એવં ક્રમેણ જાનીહિ ચિન્તામણિસમાગમમ્ ।
 કપિલઃ સ્વગલે નિત્યં બબન્ધ ગણરાજવત્ ॥ ૨૫ ॥
 (Page ખં. ૨ અ. ૭૦ પાન ૧૪૮)
 ગતે ક્રિયતિ કાલે વૈ કપિલસ્યાશ્રમં યયૌ ।
 મૃગયાભિરતો દૈત્યો ગણાસુર ઇતિ સ્મૃતઃ ॥ ૨૬ ॥
 સેનાં બહિઃ સમાસ્થાપ્ય એકાકી મુનિમાયયૌ ।
 કપિલં પ્રણનામૈવ કૃતાઞ્જલિપુટઃ સ્થિતઃ ॥ ૨૭ ॥
 વિનીતં તં વિલોક્યૈવ કપિલસ્તમુવાચ હ ।
 કોડસિ કસ્માદિહાડયાતો વદ સર્વં નરોત્તમ ॥ ૨૮ ॥
 ગણાસુર ઉવાચ ।
 ગણાસુર ઇતિ ખ્યાતો નામ્નાડહં મુનિસન્તમ ।
 મૃગયાભિરતો હ્યત્ર દૈવેનૈવોપસાદિતઃ ॥ ૨૯ ॥
 તવાશ્રમે ક્ષુધાયુક્તઃ શ્રાન્તવાહન એવ ચ ।
 સસૈન્યઃ સહસાડડગત્ય સન્તૃપ્તઃ સુખદાયકે ॥ ૩૦ ॥
 જલં કૃલાન્ધહં પીત્વા ભક્ષયિત્વા સસૈનિકઃ ।
 દર્શનાર્થં સમાયાતઃ સેના મે સરસિ સ્થિતા ॥ ૩૧ ॥

त्वदृशनेन निष्पापो जातोऽहं मुनिसत्तम ।
आज्ञां देहि गमिष्यामि ससैन्यो नगरं स्वकम् ॥ ३२ ॥

तस्य तद्भयनं श्रुत्वा सन्तुष्टः कपिलोऽवदत् ।
ससैन्यो भुङ्क्ष्व किञ्चित्त्वं मद्दत्तं नृपसत्तम ॥ ३३ ॥

ममाश्रमे य दैत्येन्द्र क्षुधितस्त्वं समागतः ।
अतस्त्वां प्रार्थये भूप अतिथिं सुसमागतम् ॥ ३४ ॥

तथेति संस्थितस्तत्र गणैर्दैत्यः प्रतापवान् ।
उक्त्वा विनयसंयुक्तः कपिलेन सुसद्गतः ॥ ३५ ॥

ततः कपिलशिष्येण सेनाऽऽनीता गणस्थ वै ।
सेनया सह दैत्येशं पूजयामास तं मुनिः ॥ ३६ ॥

चिन्तामणिं स सम्पूज्य प्रार्थयामास भोजनम् ।
यथारुचि य सर्वेषां तथा देयं मलामणो ॥ ३७ ॥

ततो मणिप्रसादेन षड्रसैः संयुतं परम् ।
स्थितं पात्रेषु सर्वत्र प्रेषितं त्वन्नमादरात् ॥ ३८ ॥

ततस्तैर्भुक्तमत्यन्तं स्वादयुक्तं विशेषतः ।
ससैन्यो गणैर्दैत्योऽभूद्विस्मितो येतसा भृशम् ॥ ३९ ॥

मुनिं प्रणम्य दैत्येश आर्थायत्तं मलामणिम् ।
न ददौ तं मुनिश्रेष्ठो गाणेशं भूषणं मणिम् ॥ ४० ॥

ततो मुनिं तिरस्कृत्य उस्तात्तस्य प्रगृह्य तम् ।
मणिं स प्रययौ स्थानं उर्षनिर्भरमानसः ॥ ४१ ॥

मुनिः क्षुब्धो मलाभागे तस्य नाशाय दुर्मतेः ।
विचारमकरोऽस्थिते मणिग्रहणालावसः ॥ ४२ ॥

सुसाधुवदहो दैत्योऽविनीतः सुसमागतः ।
यकार कर्म प्रह्लाद पश्य तत् जतिवत् परम् ॥ ४३ ॥

अतो दृष्टोऽविनीतश्च न विश्वास्थ्यः कदाचन ।
दृष्टसङ्गतियोगेन ज्ञानभ्रंशः प्रजायते ॥ ४४ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्गले मलापुराणे
द्वितीये भा.३.५ अेकदन्तचरिते चिन्तामणिहरणं नाम सप्ततितमोऽध्यायः ॥ २.७०

(Page पं. २ अ. ७१ पान १४८)

२.७१ उपिलवरप्रदानं नामैकसमितितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

प्रल्डाद उवाच ।

कोऽसौ गणासुरो दैत्यो येन यासत्कृतो मुनिः ।

समर्थः उपिलः साक्षात् प्रलयाग्निसमधुतिः ॥ १ ॥

यस्य कोधयुता दृष्टिः सगरान् प्रददाड सा ।

तं तिरस्कृत्य ज्वन् स कथं स्वनगरे गतः ॥ २ ॥

गृत्समद उवाच ।

शृणु प्रह्लाद यत्नेन गणासुरवियेष्टितम् ।

सर्वं वदामि पापघ्नं गणेशयशिताश्रितम् ॥ ३ ॥

अभिजिन्नाम राजर्षिरपुत्रः सम्भूवुव उ ।

पुत्रार्थं स वनं राजा यथौ त्यक्त्वा स्वराज्यकम् ॥ ४ ॥

भ्रमन् ददर्श योगीशं वैशम्पायनमञ्जसा ।

तं प्रणम्य सपत्नीकः पप्रच्छ विनयान्वितः ॥ ५ ॥

पुत्रप्राप्तेरुपायं मे वद सर्वज्ञ ते नमः ।

मुनिना मन्त्रराजस्तु दत्तस्तस्मै प्रजापते ॥ ६ ॥

यातुर्मास्थप्रयोगं तं विधियुक्तं नृपस्य सः ।

उपदिश्य ततस्तीर्थं प्रभासं संस्थितोऽभवत् ॥ ७ ॥

अभिजित्तं प्राणम्यैव सस्त्रीकः प्रययौ भडत् ।

तीर्थं तत्र यथायोग्यमनुष्ठानपरोऽभवत् ॥ ८ ॥

तत्र भ्रज्मा तपस्तेपे सरस्वत्या समन्वितः ।

स्नानार्थं सुतया युक्तः कदाचित् स जगाम उ ॥ ९ ॥

तत्रैकवस्त्रसंयुक्तां विधिर्दृष्ट्वा सरस्वतीम् ।

यौवनस्थां कुयाभ्यां तां रृषिणीं विस्मितोऽभवत् ॥ १० ॥

अकस्माज्जलमध्येऽसौ कामभाषार्हितोऽभवत् ।

पुत्रीभावं समागृह्य यञ्चलं चित्तमाददे ॥ ११ ॥

कामेनात्यन्तमुग्रेण पीडितस्य जगद्गुरोः ।
 वीर्यं तस्यास्मलत्तत्र जलमध्ये सुरेश्वर ॥ १२ ॥
 ततः सुमनसा युक्तः सत्यलोकं ययौ विधिः ।
 प्रयोगोऽभिजितः सोऽथ समाप्तस्तद्दिनेऽभवत् ॥ १३ ॥
 सस्त्रीकः स्नानसिद्ध्यर्थं ययौ तीर्थं नृपस्तदा ।
 तृषिता तस्य पत्नी सा जलपानरताऽभवत् ॥ १४ ॥
 दैवयोगेन तद्दीर्यं ब्रह्मणो वारिणा सल ।
 तस्या उदरगं जातममोघमसुरोत्तम ॥ १५ ॥
 राजा समाप्य तत् सर्वं मन्त्रानुष्ठानमादरात् ।
 ययौ स्वनगरं पूर्णं यके वै राजयमुत्तमम् ॥ १६ ॥
 कालेन सुषुप्ते राज्ञी पुत्रं सा थारुडासिनी ।
 तेजोयुक्तं मडावीर्यं लक्षाणैरुपशोभितम् ॥ १७ ॥
 जातकर्मादिकं राजा यकार विधिवद् द्विजैः ।
 दत्त्वोपवीतदानं स वेदाभ्यासे मतिं ददौ ॥ १८ ॥
 स्वल्पकालेन पुत्रोऽसौ गणो नाम्ना मडाबलः ।
 वेदशास्त्रनिधिर्जातस्ततोऽयात् स वनं स्वयम् ॥ १९ ॥
 मार्गे य सलसाऽऽगत्य शुक्रः पञ्चाक्षरीं ददौ ।
 तस्मै दीक्षां शिवस्याऽसौ तथा यके स भावतः ॥ २० ॥
 शिवं ध्यात्वा तपस्तेपे मडोग्रं वायुभक्षकः ।
 दशवर्षसलस्रैस्तं ययौ भक्त्या सदाशिवः ॥ २१ ॥
 आगतं शङ्करं दृष्ट्वाऽपूजयद् भक्तिभावतः ।
 तुष्टाव विविधैस्तोत्रैर्वरदं तं जगाद सः ॥ २२ ॥
 आरोग्यादिसमायुक्तं त्रिगुणान्न भयं य मे ।
 त्रैलोक्यराज्यमुग्रं वै देडि मे त्वं सदाशिव ॥ २३ ॥
 ओमित्युक्त्वा मडादेवः स्वस्थानं प्रजगाम ल ।
 गणश्च स्वगृहं दैत्य ययौ परमलर्षितः ॥ २४ ॥
 सर्वानानन्द्यामास सुदृढः पितरौ स्वकौ ।
 ततो विजिग्ये पृथिवीं सेनया स्येन तेजसा ॥ २५ ॥

(Page पं. २ अ. ७१ पान १५०)

ततो पित्राऽभिषिक्तोऽभूत् स्वराज्ये वनगेन सः ।
सपत्नीकेन भूपालो गाणः स्थाने बभूव उ ॥ २६ ॥

ततो दैत्यैः समायातैर्नानादिग्भ्यो नृपो गाणः ।
तैर्युक्तः सकलां पृथ्वीं विजिग्ये द्वीपसंयुताम् ॥ २७ ॥

पातालं स ततो नागैर्जिगाय बलसंयुतः ।
युद्धं कृत्वा मडाघोरं ततः स्वर्गं ययौ गाणः ॥ २८ ॥

स्वर्गं जित्वा सडेन्द्रैः स ततो ब्रह्माणमञ्जसा ।
विष्णुं शिवं कुमेणैवाजयत्तेजःसमन्वितः ॥ २९ ॥

ततस्तान् करदान् कृत्वा स्थापयामास देवपान् ।
स्वस्वस्थानेषु तत्रैकं दैत्यं न्यस्य धरां ययौ ॥ ३० ॥

अेवं त्रैलोक्यराज्यं स जित्वा सर्वाश्चकार उ ।
ततश्चिन्तामणिं दृष्टो जडार कपिलस्य सः ॥ ३१ ॥

कपिलो गाणनाथस्य लक्तः परमभाविः ।
तताप स तपो धीरं गाणेशस्य मडात्मनः ॥ ३२ ॥

वर्षेणैकेन देवेशो ययौ मूषकवाहनः ।
सिद्धिबुद्धिसमायुक्तो बोधयत्तं मडामुनिम् ॥ ३३ ॥

कपिलस्तं गाण्माध्यक्षमागतं पूजयन् प्रभुम् ।
तुष्टाव साश्रुनेत्रश्च प्रेमगद्गदया गिरा ॥ ३४ ॥

कपिल उवाच ।
नमस्ते विघ्नराजाय नमस्ते विघ्नहारिणे ।
अलक्तानां विशेषेण विघ्नकर्त्रे नमो नमः ॥ ३५ ॥

आकाशाय च भूतानां मनसे यामरेषु ते ।
बुद्ध्यै येन्द्रियवर्गेषु त्रिविधाय नमो नमः ॥ ३६ ॥

देवानां बिन्दुरूपाय सोऽडंरूपाय देहिनाम् ।
तयोरभेदभावेषु बोधाय तु नमो नमः ॥ ३७ ॥

साङ्ख्याय वै विदेहानां सयोगानां निजात्मने ।

यतुर्णां पञ्चमाथैव सर्वत्र तु नमो नमः ॥ ३८ ॥
 नामरुपात्मकानां वै शक्तिरुपाय ते नमः ।
 आत्मनां रवये तुभ्यं उरम्भाय नमो नमः ॥ ३९ ॥
 आनन्दानां मडाविष्णुर्गुणेषु नेतिधारिणाम् ।
 शङ्कराय य सर्वेषां संयोगे गणपाय ते ॥ ४० ॥
 कर्मणां कर्मयोगाय ज्ञानयोगाय जनताम् ।
 समेषु समरुपाय लम्बोदर नमोऽस्तु ते ॥ ४१ ॥
 स्वाधीनानां गणध्यक्ष सलजाय नमो नमः ।
 तेषामभेदभावेषु स्वानन्दाय य ते नमः ॥ ४२ ॥
 निर्मायिकस्वरुपाणामयोगाय नमो नमः ।
 योगानां योगरुपाय गणेशाय नमो नमः ॥ ४३ ॥
 शान्तियोगप्रदात्रे ते शान्तियोगमयाय य ।
 किं स्तौमि तत्र देवेश अतस्त्वां प्रणामाम्यहम् ॥ ४४ ॥
 जगाद गणनाथो वै ततस्तं भक्तमुत्तमम् ।
 उर्षेण मलता युक्तो उर्षयन् मुनिसत्तमम् ॥ ४५ ॥
 गणेश उवाच ।
 त्वया कृतं मदीयं यत् स्तोत्रं योगप्रदं भवेत् ।
 धर्मार्थकाममोक्षाणां दायकं य न संशयः ॥ ४६ ॥
 वरं वश्य दास्यामि मत्तस्त्वं भक्तियन्त्रितः ।
 त्वत्समो न भवेत्तात तत्त्वज्ञानप्रकाशकः ॥ ४७ ॥
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा कपिलस्तमुवाच उ ।
 त्वदीयामयलां भक्तिं देहि विद्देश मे पराम् ॥ ४८ ॥
 त्वदीयभूषणं दैत्यो गणो हृत्वा जगाम उ ।
 मत्तश्चिन्तामणिं नाथ जहि तं मणिमानय ॥ ४९ ॥
 स्मरामि येद्यदाऽहं त्वां तदात्मानं प्रदर्शय ।
 अतमेव वरं पूर्णं देहि नाथ नमोऽस्तु ते ॥ ५० ॥
 गृत्समद उवाच ।
 तस्य तद्भयनं श्रुत्वा उर्षयुक्तो गजाननः ।

उवाच तं मडाभागं प्रेमयुक्तं विशेषतः ॥ ५१ ॥

(Page पं. २ अ. ७२ पान १५१)

गणेश उवाच ।

त्वया यत् प्रार्थितं विष्णो तत् सर्वं प्रभविविष्यति ।

तव पुत्रो भविष्यामि गणसुरवधाय च ॥ ५२ ॥

अेवमुक्त्वान्तर्दधेऽसौ दुष्टिद्वेराजः प्रतापवान् ।

मुनिस्तं हृदि सञ्चिन्त्य स्वाश्रमस्थो बभूव ह ॥ ५३ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽे अेकदन्तचरिते कपिलवरप्रदानं नामैकसप्ततितमोऽध्यायः ॥ २.७१

२.७२ गणसुरवधो नाम द्विसप्ततितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

ततः स्वल्पे गते काले मुनिर्दोमपरायणः ।

हुत्वाऽग्निं ध्याननिष्ठोऽबूद्रणेशस्य मडात्मनः ॥ १ ॥

ततोऽग्निं कुण्डमध्याद्वै गणेशो निःसृतः पुरः ।

यतुर्बाहुधरो रक्तः स बभौ परमश्रिया ॥ २ ॥

सिद्धिबुद्धिसमायुक्तं सिंलगं परशोर्धरम् ।

अेकदन्तं विशालाक्षं शुण्डादण्डविराजितम् ॥ ३ ॥

नाभिशेष क्वात्पादं ददर्श कपिलः परम् ।

उत्थाय तं ननामाऽसौ भक्तियुक्तेन येतसा ॥ ४ ॥

पूजयित्वा प्रतुष्टावाथर्वशीर्षभवेन वै ।

स्तोत्रेण तेन सन्तुष्टस्तमुवाच गजाननः ॥ ५ ॥

गणेश उवाच ।

तव पुत्रो मुनेऽहं वै जातो गणवधाय च ।

हनिष्यामि मडादैत्यं त्रडीष्यामि मडामणिम् ॥ ६ ॥

ततस्तं मुनिशार्दूलः प्रणम्य प्रत्युवाच ह ।

धन्यं मे जन्म देवेश पितरौ तप आश्रमः ॥ ७ ॥

विद्या प्रतादिकं सर्वं तव पादस्य दर्शनात् ।
 पुत्रभावेन सम्प्राप्तस्ताराणाम् मां न संशयः ॥ ८ ॥
 ततस्तस्य मडाभक्तिं यके वै नित्यमादरात् ।
 तेन भक्तिरुत्स्यं यत्तज्ज्ञात्वा दुःषितोऽभवत् ॥ ९ ॥
 ततः स्वात्मानमत्युग्रं निन्द्यामास मानसे ।
 अडो मानवदुषोऽहं शान्तियोगेन सद्गतः ॥ १० ॥
 मया ज्ञानमदैनैव गले चिन्तामणिर्धृतः ।
 गाणेशवन्न सन्देहस्तद्भक्त्या डीनयेतसा ॥ ११ ॥
 देवस्य समता नैव कर्तव्या भजनार्थिना ।
 ब्रह्मणस्पतिनामा स गाणेशश्चैकराट् भूमौ ॥ १२ ॥
 तस्य देहे मदर्थं वै सत्ता पूर्णा प्रवर्तते ।
 योगिदेहेन सा सत्ता तस्मात्तं भजते मडान् ॥ १३ ॥
 चिन्तामणिर्मया प्राप्तः पूजायां स्थापितो न सः ।
 गले धृतो मया मोडाद्गतश्चिन्तामणिर्ध्रुवम् ॥ १४ ॥
 देवस्य भक्तिमाडात्प्यात् प्राप्तं भक्तेन भूषणम् ।
 वस्त्रं वाडनडाधं य पूजनीयं न संशयः ॥ १५ ॥
 गन्धपुष्पादिकं तस्योच्छिष्टं धार्यं विशेषतः ।
 नैवेद्यं भक्षणरीयं वै सदा भक्त्याऽऽदरेण य ॥ १६ ॥
 न देवसमता कार्या दासैर्वै नित्यमादरात् ।
 भययुक्तेन संसेवा कार्या भक्तेन धीमता ॥ १७ ॥
 मदीयसद्गतश्चिन्तामणिश्चाडो सुदुःषितः ।
 गतो दैत्यकरे साक्षादसुरस्तं प्रपीडयेत् ॥ १८ ॥
 अतो गाणेशमत्यन्तं प्रार्थयामि वधाय य ।
 गाणस्य तद्गधाश्चिन्तामणिः सधः सुलभ्यते ॥ १९ ॥
 (Page पं. २ अ. ७२ पान १५२)
 विचार्येति स योगीन्द्र अंकदन्तं जगाद य ।
 स्वामिन् उत्वा गाणं शीघ्रं मणिमानय विघ्नप ॥ २० ॥
 कपिलस्य वयः श्रुत्वा लृष्टस्तं त्वेकदन्तकः ।

जगाद ते प्रियं तात कश्चिन्मि न संशयः ॥ २१ ॥
अेकदन्तेन तद्रात्रौ स्वप्नो दत्तो गणस्य य ।
स्वप्नेन भ्रान्तरुपोऽभूद्विद्यारमकरोत् स्वयम् ॥ २२ ॥
सिंहाउद्वेष्टतुर्भाङुः कुञ्जराननधारकः ।
परश्वधधरः क्रूरः कोऽयं स्वप्ने प्रदर्शितः ॥ २३ ॥
कपिलेन समादिष्टो मस्तकं मे य सोऽस्त्विनत् ।
मणिं समागृह्य ददौ कपिलाय मलात्मने ॥ २४ ॥
अयं स्वप्नो मया दृष्टो दृष्टः किं वा भविष्यति ।
अतः कपिलनाशार्थं यामि सैन्यसमन्वितः ॥ २५ ॥
ततो धृत्वा य शस्त्रादीन् नानावीरसमन्वितः ।
रात्रौ कपिलमुग्रोऽसौ यथौ लन्तुं तदाश्रमम् ॥ २६ ॥
प्रभाते दैत्यराजः स सम्प्राप्तः कपिलाश्रमम् ।
शिष्यैर्दृष्टो मडादृष्टः कपिलं ते ययुस्ततः ॥ २७ ॥
स्वामिन् समागतो दैत्यो गणनामा ससैनिकः ।
उच्युः शिष्याः प्राणभ्यैर्न कपिलं भयसंयुताः ॥ २८ ॥
ततो गणपतिं नत्वा वधार्थं तस्य वै मुनिः ।
प्रार्थयामास शीघ्रं स गणस्य विनयान्वितः ॥ २९ ॥
ततः क्रुद्धो गणेशानः सिंहाउद्वेष्टो यथौ गणम् ।
गणेन पुरुषो दृष्टः स्वप्नगः स य निश्चितम् ॥ ३० ॥
ततो गणेन योधाश्च दैत्येशाः प्रेरिता रणे ।
उदायुधा मडोग्रास्त आययुर्देवसन्निधिम् ॥ ३१ ॥
तान् दृष्ट्वा कुपिता देवी सिद्धिर्वामाङ्गसंस्थिता ।
गणेशं मनसि ध्यात्वा पुत्रं सा निर्भमेऽतुलम् ॥ ३२ ॥
तेन सर्वं लतं सैन्यं प्रेरितेन गणस्य वै ।
सिद्ध्या पलायत ततः सैन्यं तस्य दिशो दश ॥ ३३ ॥
विजयी पुरुषः सोऽपि गणेशं प्रणनाम ल ।
सस्त्रीकं तेन नाम्ना स कृतो लक्ष इति प्रभुः ॥ ३४ ॥

जगति ब्रह्मणि त्वं वै तिष्ठ सर्वत्र पुत्रक ।
नरेण यादृशं लक्षं क्रियते भुङ्क्ष्व तादृशम् ॥ ३५ ॥
दृष्टि लक्षप्रतापी त्वं सर्वेभ्यो नाऽत्र संशयः ।
सिद्धिपुत्र मडाभाग मद्भक्तान् रक्ष यत्नतः ॥ ३६ ॥
भुद्धिपुत्रः स्वयं लाभः कृलदाता भविष्यति ।
अनुसारेण लक्षस्य तव भ्राता मडाभलः ॥ ३७ ॥
भुक्तौ मुक्तौ तथा पापे दृष्टि ब्रह्मणि जन्तवः ।
लक्षं कुर्वन्ति ये तेषां लाभश्चैतादृशो भवेत् ॥ ३८ ॥
अेवमुक्त्वा स्वपुत्रं तं लक्षमेकरदस्ततः ।
युद्धाय स यथौ तत्र यत्र दैत्याधिपोऽभवत् ॥ ३९ ॥
तमागतं स विज्ञाय प्रतापी स गणसुरः ।
उन्तुं शस्त्रममोघं यदाददे धनुषि स्वयम् ॥ ४० ॥
तावथ्य गणराजेन पर्शुना तूग्रवेगिना ।
दैत्यराजगणस्यैव शिरश्छिन्नं पपात सः ॥ ४१ ॥
डाडाकृत्वाऽसुराः सर्वे पातालं विविशुस्ततः ।
देवा उर्षयुताः सर्वे मुनयस्ते ययुर्विभुम् ॥ ४२ ॥
कपिलं सान्त्वयामासागृह्य दत्त्वा भणिं पुनः ।
कपिलायैकदन्तस्तु कपिलः प्रणनाम तम् ॥ ४३ ॥
जगाद भक्तिसंयुक्तः कपिलो गणनायकम् ।
स्वामिंस्त्वदीयमेतद्भ्रै भूषणं तद् गृहाण भोः ॥ ४४ ॥
अस्माभिः पूजनीयं तस्यायोग्यं धारणे प्रभो ।
अतस्त्वमेव विद्मेश स्वगले धारयस्व तत् ॥ ४५ ॥
(Page भं. २ अ. ७३ पान १५३)
चित्ते निवासिना स्वामिंस्त्वया ज्ञातमतः प्रभो ।
मदीयं चिन्तितं सर्वं तादृशं सफलं कृतम् ॥ ४६ ॥
अतस्ते भविता चिन्ता भणिर्नाम न संशयः ।
अेवमुक्त्वा स्वयं तस्यारोपयत्तं भणिं गले ॥ ४७ ॥
ततः स भणिमादाय स्वानन्दं यैकदन्तकः ।

अन्तर्धानं यकाराऽपि देवेशा विस्मिता ययुः ॥ ४८ ॥

कपिलेन सदा ध्यानभलेन लुदये विभुः ।

चिन्तामणिः सुभावेन पूजितस्तत्त्वबोधिना ॥ ४९ ॥

अेवं गणसुरे उल्वा भक्तिं दत्वा सुरेश्वर ।

कपिलायैकदन्तस्तु यडे वै साधुरक्षाम् ॥ ५० ॥

ॠदमेकरदश्यैव यरितं सर्वदं परम् ।

शृणुयात् सर्वपापघ्नं पठेद्वा तस्य सम्भवेत् ॥ ५१ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्ते पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽे अेकदन्तयरिते गणसुरवधो नाम द्विसप्ततितमोऽध्यायः ॥ २.७२

२.७३ गृत्समदप्रल्हादसंवादसामिवाणं नाम त्रिसप्ततितमोऽध्यायः

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥

गृत्समद उवाच ।

अेवं नानावतारा य अेकदन्तस्य धीमतः ।

तेषां यरित्रविस्तारं मया वक्तुं न शक्यते ॥ १ ॥

यत्र वेदादयो दैत्य न समर्था भवन्ति वै ।

तत्र कोऽलं मडासाधो स्वल्पबुद्धिप्रधारकः ॥ २ ॥

गणेश अेकदन्तोऽयं सोऽलं ब्रह्मणि संस्थितः ।

देहिनां ज्ञानदाने य स्वस्वव्यापारके प्रभुः ॥ ३ ॥

अेकदन्तः स सर्वेशः पूर्णयोगस्य धारकः ।

तत्रार्थान्तरभावेन ज्ञातव्यो विभुषैः परः ॥ ४ ॥

अेकवाच्या मडाभाया तत्र सत्तप्रधारकः ।

दन्तश्च मायिकः प्रोक्तस्तथोर्थो गे ङि स स्मृतः ॥ ५ ॥

तं भजस्व मडाभाग प्रह्लाद विधिपूर्वकम् ।

नष्टशापश्च भावी त्वमेकदन्तप्रसादतः ॥ ६ ॥

मुद्रल उवाच ।

पुनर्गृत्समदं प्राड प्रह्लादो विनयान्वितः ।

गणेशज्ञानभोगार्थं वैष्णवानां शिशोमणिः ॥ ७ ॥

प्रल्हाड उवाच ।

विष्णुभक्तोऽहमत्यन्तं मुने जन्मादितः भवु ।
अतः केन प्रकारेण भजामि गणनायकम् ॥ ८ ॥

सर्वज्ञस्त्वं विशेषेण पृच्छामि त्वामतः प्रभो ।
वद सर्वं गणेशस्य योगसाधनमुत्तमम् ॥ ९ ॥

गृत्समद उवाच ।

गणेशस्यावताराश्च यत्वारः परिकीर्तिताः ।
गौर्णांस्तांस्ते वदामीह संशयच्छेदनाय वै ॥ १० ॥

स्वानन्दनगरे देवो गणेशानः प्रतिष्ठते ।
स्वयं ससर्ज लीलार्थं जगद्ब्रह्मा सुरेश्वर ॥ ११ ॥

तेषु नानाविधां क्रीडां करोति गणनायकः ।
जगत्सु ब्रह्म जानीहि स त्वं तं योगसेवया ॥ १२ ॥

स ब्रह्मणि यतुर्धा वै जातः क्रीडार्थमादरात् ।
पञ्चमो निजलोकस्थस्तेषां संयोगधारकः ॥ १३ ॥

यतुरो मोहयित्वा वै मायया स गणेश्वरः ।
तिष्ठति स्वस्वरूपेण तेषां लृष्टि गजाननः ॥ १४ ॥

(Page पं. २ अ. ७३ पान १५४)

नामरूपात्मकेष्वेव ब्रह्म यत् परितिष्ठति ।
जानीहि वेदेषु तदसद्रूपं शक्तिवाचकम् ॥ १५ ॥

तेष्वात्माऽमृतरूपश्च भानुः सद्रूपवाचकः ।
तयोरभेदभावेष्वानन्दो विष्णुः स उच्यते ॥ १६ ॥

त्रिष्वव्यक्तस्वरूपं यन्नेति कर्ता विशेषतः ।
निर्मोहः शिव अेवाऽसौ तुर्यो वेदे प्रकथ्यते ॥ १७ ॥

यतुर्णां चैव संयोगे स्वानन्दः परिकीर्तितः ।
तद्ब्रह्म गणनाथोऽयं नानाभेलकरोऽभवत् ॥ १८ ॥

अेवं तस्यावताराश्च यत्वारः परिकीर्तिताः ।
यतुर्भावप्रसिद्ध्यर्थं गौणरूपास्ततोऽभवन् ॥ १९ ॥

आनन्दात्मकलांशेन विष्णुं गणपदुपिणाम् ।

जानीहि तं गणेशानात्र भिन्नं दानवोत्तम ॥ २० ॥
 यतुर्णां भजनेनैव मनः शुद्धिमवाप्नुयात् ।
 ततो गाणेशयोगे सोऽधिकारी भवति स्वयम् ॥ २१ ॥
 यथाऽऽश्रमविभागेन नरः क्रमपरायणः ।
 ऐकं त्यक्त्वा स गृह्णाति द्वितीयं भक्तिसंयुतः ॥ २२ ॥
 अन्ते योगी स शान्तिस्थ आश्रमै रलितो भवेत् ।
 तद्रत् क्रमेण गाणेशा भवेयुर्वैष्णवाटिकाः ॥ २३ ॥
 अधुना शृणु देवस्य साधनं योगदं परम् ।
 साधयित्वा स्वयं योगी भविष्यति न संशयः ॥ २४ ॥
 स्वानन्दः स विडारेण संयुक्तश्च विशेषतः ।
 सर्वसंयोगाकारित्वाद्गणेशो मायया युतः ॥ २५ ॥
 विडारेण विडीनश्चायोगो निर्मायिकः स्मृतः ।
 संयोगाभेदडीनत्वाद्भवता गणनायकः ॥ २६ ॥
 संयोगायोगयोर्योगः पूर्णयोगः प्रकीर्तितः ।
 प्रह्लाद गणनाथस्तु पूर्णो ब्रह्ममयः परः ॥ २७ ॥
 योगेन तं गणाधीशं प्राप्नुवन्तीड योगिनः ।
 तं विद्धि पूर्णभावेन संयोगायोगवर्जितम् ॥ २८ ॥
 तस्य माया द्विधा प्रोक्ता सिद्धिर्बुद्धिश्च दैत्यप ।
 बुद्धिः सा पञ्चधा जाता चित्तरूपा स्वभावतः ॥ २९ ॥
 क्षिप्तं मूढं य विक्षिप्तमेकाग्रं य निरोधकम् ।
 पञ्चधा चित्तवृत्तिश्च सा माया गणपस्य वै ॥ ३० ॥
 क्षिप्तं मूढं य चित्तं यत् कर्मण्यपि विकर्मणि ।
 संस्थितं तेन विश्वं वै यलति स्वस्वभावतः ॥ ३१ ॥
 अकर्मणि य विक्षिप्तं चित्तं जानीहि मानद ।
 तेन मोक्षमवाप्नोति शुक्लगत्या न संशयः ॥ ३२ ॥
 ओकाग्रमष्टधा चित्तं तदेवैकात्मनि स्थितम् ।
 सम्प्रज्ञातसमाधिस्थं साधु जानीहि सत्तम ॥ ३३ ॥

निरोधसंज्ञितं चित्तं निवृत्ते उपधारकम् ।
 असम्प्रज्ञातयोगस्थं ज्ञानीयाद्योगसेवया ॥ ३४ ॥
 पञ्चधा चित्तवृत्तिश्च बुद्धिर्उपा प्रकीर्तिता ।
 माया सा गणनाथस्य त्यक्तव्या योगसेवया ॥ ३५ ॥
 सिद्धिर्नानाविधा प्रोक्ता भ्रान्तिदा तत्र सम्मता ।
 सिद्ध्यर्थं तत्र लोकाश्च भ्रमयुक्ता भवन्त्यतः ॥ ३६ ॥
 धर्मार्थकाममोक्षाणां सिद्धिर्भिन्ना प्रकीर्तिता ।
 भ्रमभूतकरी सिद्धिस्त्यक्तव्या पञ्चधा सदा ॥ ३७ ॥
 मोहदा सिद्धिरत्यन्तं मोहधारकतां गता ।
 बुद्धिश्चैव स सर्वत्र ताभ्यां भेलति विद्वधः ॥ ३८ ॥
 बुद्ध्यया यद् बुद्ध्यते तत्र पश्चान् मोहः प्रवर्तते ।
 अतो गणेशभक्त्या स मायाभ्यां वर्जितो भवेत् ॥ ३९ ॥
 (Page पं. २ अ. ७४ पान १५५)
 पञ्चधा चित्तवृत्तिं च पञ्चधा सिद्धिमादरात् ।
 त्यक्त्वा गाणेशयोगेन गणेशं भज भावतः ॥ ४० ॥
 ततः स गणराजस्य मन्त्रं तस्मै ददौ स्वयम् ।
 गणानां त्वेति वेदोक्तं स विधिं मुनिसत्तमः ॥ ४१ ॥
 तेन सम्भूजितो योगी प्रह्लादेन मडात्मना ।
 यथौ गृत्समदो दक्ष स्वर्गलोकं विहायसा ॥ ४२ ॥
 प्रह्लादश्च तथा साधुः साधयित्वा विशेषतः ।
 योगी योगीन्द्रवन्द्यः स शान्तिसन्धारकोऽभवत् ॥ ४३ ॥
 विरोचनाय राज्ञं स ददौ पुत्राय दैत्यपः ।
 गणेशभजने योगी संसक्तः सर्वदाऽभवत् ॥ ४४ ॥
 सगुणं विष्णुर्गुणं च निर्गुणं भ्रमवाचकम् ।
 गणेशेन धृतं सर्वं कलांशेन न संशयः ॥ ४५ ॥
 अयं ज्ञात्वा मडायोगी प्रह्लादोऽभेदमाश्रितः ।
 दृष्टि चिन्तामणिं ज्ञात्वाऽभजन्मानन्यभावातः ॥ ४६ ॥
 स्वल्पकालेन दैत्येन्द्रः शान्तियोगपरायणः ।

शान्तिं प्राप्नो गाणेशे यैकभावः सोऽभवत्परः ॥ ४७ ॥

शापश्चैव गाणेशेन प्रह्लादस्य निराकृतः ।

न पुनर्दुष्टसङ्गेनाऽभवद् भ्रान्तः स मानद ॥ ४८ ॥

अेवं मदं परित्यज्यैकदन्तस्य समाश्रयात् ।

असुरोऽपि मडायोगी प्रह्लादः सम्भ्रलूव ७ ॥ ४९ ॥

अेतत् प्रह्लादमाडात्म्यं यः शृणोति नरोत्तमः ।

पठेत्तु तस्य वै दक्ष भवेदीप्सितदायकम् ॥ ५० ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाषे अेकदन्तयरिते गृत्समदप्रल्लादसंवादसमाप्तिवर्णनं नाम त्रिसप्ततितमोऽध्यायः ॥ २.७३

२.७४ यरितमाडात्म्यं नाम यतुःसप्ततितमोऽध्यायः

॥ श्रीगाणेशाय नमः ॥

दक्ष उवाच ।

अेकदन्तस्य यत् क्षेत्रं सङ्क्षेपेण मया श्रुतम् ।

यात्रादि विस्तरेणैव कथयस्व मडामुने ॥ १ ॥

मुद्रल उवाच ।

अग्निकोणे दिशां प्रान्ते स्वस्वभषण्डेषु मानद ।

अेकदन्तस्य च क्षेत्रं ज्ञातव्यं जलघेस्तटे ॥ २ ॥

दश योजनविस्तारं समन्तात्तत्र मध्यगः ।

अेकदन्तो गाणेशानः पूजयते सिद्धसाधकैः ॥ ३ ॥

तद्रामाङ्गे स्वयं सिद्धिर्दक्षिणाङ्गे प्रजापते ।

बुद्धिश्च मूषकस्तस्य समीपे संस्थितः प्रभोः ॥ ४ ॥

सिद्धयोऽष्टौ पुरस्तस्य संस्थिता भक्तिकारिकाः ।

वामे देवादयः सर्वे भक्त्या तिष्ठन्ति संयुताः ॥ ५ ॥

दक्षिणाङ्गे च वेदादि शास्त्राणि प्रस्तुवन्ति तम् ।

पृष्ठे काश्यादि क्षेत्राणि तीर्थानि च भजन्ति तम् ॥ ६ ॥

श्रेष्ठस्वरूपकाः संस्थाः सर्वे त्रिभुवनेषु ये ।

ते क्षेत्रवासिनो भूत्वा भजन्ते त्वेकदन्तकम् ॥ ७ ॥

समुद्रे स्नानकर्तारः स्वस्वनाम्नाङ्घ्रितेषु वै ।
 तीर्थेषु सूक्ष्मरूपेषु सूक्ष्मरूपधराः सदा ॥ ८ ॥
 तत्रैकदन्ततीर्थं वै सर्वलोकेषु विश्रुतम् ।
 दर्शनात् सर्वपापघ्नं भुक्तिमुक्तिप्रदं भवेत् ॥ ९ ॥
 भाद्रशुक्लयतुर्थ्यां मण्डोत्सवस्तत्र वर्तते ।
 यात्रार्थं सर्वलोकश्च त्रिलोकस्था प्रजन्ति तम् ॥ १० ॥

(Page पं. २ अ. ७४ पान १५६)

ब्रह्मभूयकरं क्षेत्रं गाणेशं शास्त्रसम्मतम् ।
 मरणे तत्र सम्प्राप्ते स्वानन्दे वसतिर्भवेत् ॥ ११ ॥
 सङ्क्षेपेण मया प्रोक्तं यत्क्षेत्रस्य यशोऽमलम् ।
 अयुतायुतवर्षैश्च विस्तारे कः क्षमो भवेत् ॥ १२ ॥
 अेतय्यश्चित्त्रमाद्यं वै कथितं ते मडामते ।
 ऐकदन्तस्य माडात्स्यं सङ्क्षेपेण तथा मया ॥ १३ ॥
 विस्तरेण न शेषोऽपि ब्रह्मा विष्णुर्महेश्वरः ।
 शुको नैव समर्थश्च भवेत् कथयितुं कदा ॥ १४ ॥
 य अेतदेकदन्तस्य यश्चित् सर्वसिद्धिदम् ।
 शृणुयाच्छ्रावयेद्वापि पठेत् स लभतेऽभिलम् ॥ १५ ॥
 पुत्रपौत्रादिकं सर्वं धनधान्यसमन्वितम् ।
 कलत्रं सुभदं जन्तुर्लभते नात्र संशयः ॥ १६ ॥
 अनेन भावसंयुक्त ऐकदन्तं प्रजापते ।
 नित्यं स्तुयात् स अवैकदन्तरूपो धरातले ॥ १७ ॥
 तस्य दर्शनमात्रेण कृतकृत्या भवन्ति य ।
 देवाद्यो न सन्देशो ब्रह्माकारस्वरूपिणः ॥ १८ ॥
 श्रवाणेनैव भाष्यस्य कृतकृत्यो नरो भवेत् ।
 नारी वा पशुरूपो वा निश्चितं मुनिभिः पुरा ॥ १९ ॥
 सर्वतीर्थेषु यः स्नायात् सर्वदानं करोति यः ।
 तपांसि यस्तपेन्नित्यं यात्राः सर्वाः करोति यः ॥ २० ॥
 छष्टापूर्तादिकं सर्वं कुरुते भक्तिसंयुतः ।

तेभ्यः संश्रवाणात् पुण्यं लभेदस्य शताधिकम् ॥ २१ ॥

धर्मार्थकाममोक्षान् वै लभते श्रवणेन य ।

भाऽऽस्थास्य न सन्देशो ब्रह्मभूतो भवेन्नरः ॥ २२ ॥

यद्यद्विच्छति तत्तद्वै सकलं प्रभवेत् सदा ।

श्रवणेनैकदन्तस्य यस्त्रिस्य नरो मडान् ॥ २३ ॥

सम्पूर्णा मडिमा दक्ष न वक्तुं शक्यते मया ।

ब्रह्मादिभिश्च तस्मात्ते कथितं सारमञ्जसा ॥ २४ ॥

सूत उवाच ।

अेवमुक्त्वा मडायोगी मुद्रलो विरराम ड ।

दक्षस्तं उर्षितोऽत्यन्तं प्राणनाम कृताञ्जलिः ॥ २५ ॥

मडोदरस्य माडात्क्यश्रवणे लालसी स्वयम् ।

दक्षस्तं पुनरप्याड तदत्रे वर्णयाम्यडम् ॥ २६ ॥

अेतच्छौनक मुष्यं ते यस्त्रिं कथितं मया ।

यथा दक्षेण सर्वं वै मुद्रलात् संश्रुतं तथा ॥ २७ ॥

सर्वसिद्धिकरं प्रोक्तमेकदन्तयस्त्रिकम् ।

श्रुतं भावेन भो विप्र किं भूयः श्रोतुमिच्छसि ॥ २८ ॥

॥ ॐ तत्सदिति श्रीमदान्त्ये पुराणोपनिषदि श्रीमन्मौद्रले मडापुराणे

द्वितीये भाऽऽ ऐकदन्तयरिते यस्त्रितमाडात्क्यं नाम यतुःसप्ततितमोऽध्यायः ॥ २.७४

॥ षति द्वितीयः भाऽऽ समाप्तः ॥

॥ षति श्रीमुद्रलपुराणे द्वितीयः भाऽऽ समाप्तः ॥

Proofread by Yash Khasbage

——
MudgalapurAna Khanda 2 Ekadantacharitam

pdf was typeset on September 18, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

